

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

KERRIGAN BYRNE

*O țintă
seducătoare*

SERIA „REBELI VICTORIENI“

Cunoscut drept unul dintre cei mai eficienți asasini, Christopher Argent nu-și ratează niciodată ținta, iar victimele nu au nici o șansă odată ce au intrat în vizorul lui. Dar următoarea lui misiune se dovedește neobișnuită, căci persoana pe care urmează să o elimine la comandă – populara și năucitor de frumoasa actriță Millie LeCour – reușește să-l dea complet peste cap. Copleșit de atracția pe care o simte față de ea, Christopher se vede pus într-o situație în care n-a mai fost vreodată: pur și simplu, nu-și poate îndeplini sarcina. Ba, chiar mai mult, el va face tot ce-i stă în putință pentru a-i salva pe Millie și pe fiul ei, chiar dacă asta înseamnă să-și riște propria viață...

Când află ce a fost angajat Christopher să facă, Millie este sfâșiată între teama care îi umple inima și focul care îi pârlă sufletul. Poate că singura ei salvare este să se lase protejată de brațele acestui bărbat periculos, nimeni altul decât cel mai vestit asasin al Londrei – însă a se lăsa pradă dorinței ar putea fi cea mai mare greșală pe care a făcut-o vreodată. Ajunși amândoi ținta unor minți criminale, Millie și Christopher sunt nevoiți să învețe să se încreadă în sentimentele pe care au tot încercat să le nege – și să accepte dragostea la care nu mai îndrăzneau să spera...

Kerrigan Byrne este una dintre revelațiile genului *historical romance*, cele 20 de titluri ale ei fiind o prezență constantă în topurile *New York Times*.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-2590-8

9 786063 325908

The Hunter
Kerrigan Byrne
Copyright © 2016 Kerrigan Byrne
Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O țință seducătoare
Kerrigan Byrne

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,
Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BYRNE, KERRIGAN
O țință seducătoare / Kerrigan Byrne
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2590-8
I. Mateescu, Bianca (trad.)
821.111(73)-31=135.1

A. M.

KERRIGAN BYRNE

O țintă seducătoare

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu

LITERA®
2018

Prolog

Închisoarea Newgate, Londra, 1855

Treaba aceasta era tortură curată.

Lui Cristopher Argent îi tremurau toți mușchii din corp din cauza unei tensiuni incontrolabile. Șiroaiele fierbinți de sudoare se amestecau cu picăturile de ploaie și dădeau naștere unor linii enervante de umezeală, care se simțeau exact ca niște paraziți dezgustători care i se târau pe carnea sensibilizată. Și și-ar fi dat și sufletul ca să se poată scărpinga și să scape de senzația aceea. Încleștând dinții de îl durea maxilarul, Cristopher nu îndrăznea să afișeze altceva cu excepția unor trăsături relaxate, din teamă de posibilele consecințe.

Își mută ușor privirea spre omul de lângă el, mimând cu precizie acțiunile *sifu*-ului său, într-o încercare disperată de a ține pasul cu ce se întâmpla. Sau, mai degrabă, într-o încercare de a egala ritmul incredibil de lent al mișcărilor unduioase prin care îl ghida maestrul Wu Ping cu o precizie aproape supraomenească și nenaturală.

– Înțelegi de ce exersăm *siu lim tao* în ploaie, băiete? îl întrebă maestrul Ping, cu accentul său englezesc stâlcit, fără a întrerupe vreo clipă poziția sau ritmul.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa lui Cristopher de când își începuseră lecțiile pe ziua aceasta. Lui Cristopher însă îi venea mult mai greu să vorbească și să se miște corect în același timp, din moment ce pozițiile adoptate necesitau o concentrare deplină. Cu toate acestea, făcu un efort curajos.

– Sunt pedepsit, se aventurează el. Pentru că i-am bătut pe John și pe Harry...

– Și?

Cristopher oftă adânc, sperând că așa avea să se poată ușura de povara rușinii. Doar că asta îi întrerupse acțiunile într-atât încât fu nevoit să se repleze repede și să se concentreze și mai mult ca să țină din nou pasul cu ritmul mișcărilor *sifu*-ului său.

– Și pe Hugh, mormăi el.

Maestrul Ping rămase tăcut pe parcursul celor câteva respirații de care fu nevoie pentru a-și retrage mâna aflată în extensie în dreptul pieptului înapoi pe lângă corp.

– Sunt *sifu*-ul tău, băiete. Ce înseamnă cuvântul acesta în limba ta?

Cristopher știa răspunsul la întrebarea aceasta.

– Înseamnă *profesor*.

Wu Ping smuci scurt din bărbie în semn de aprobare.

– Atunci, nu-i rolul meu să pedepsesc. Responsabilitatea mea e să predau.

Se așternu apoi tăcerea și se întinse pe un răstimp care i se părea o eternitate, în vreme ce executau mișcările de precizie pe care Christopher le învățase în cea mai bună parte a ultimilor doi ani. Acum, la vârsta de unsprezece ani, era aproape la fel de înalt ca profesorul care îl luase sub aripa lui protectoare.

– Azi, băiete, te învăț să fii la fel ca apa.

Maestrul Ping i se adresase mereu cu apelativul „băiete”. Privind drept în față la piatra cenușie și umedă a curții închisorii Newgate, asculta cu foarte mare atenție. Bătrânul îi mai predicase despre apă și cu alte ocazii, dar Christopher nu putea să nu recunoască faptul că nu-l ascultase niciodată cu adevărat. Dar sigur avea să-l asculte acum. Faptul că era ud leoarcă de la substanța antementionată, tremurând din toate încheieturile, suferind și epuizat cu siguranță îi oferea o perspectivă complet diferită asupra problemei.

– Apa este maleabilă și fluidă, începu Ping. E moale. Preia forma oricărui vas care o conține. Găsește cele mai ascunse cotloane și calea minimei rezistențe. Apa conferă viață. Este ușor redirectionată spre beneficiul altora. Înțelegeți?

– Da, *sifu*.

Nu înțelegea cu adevărat, dar știa că avea să ajungă să asimileze asta cu adevărat după ce maestrul Ping avea să termine ceea ce voia să-l învețe.

– Dar apa mai e și letală, continuă maestrul Ping. Izbește cu o forță căreia nu-i poate rezista nici măcar piatra. Inundă. Îneacă. Distruge totul din calea pe care și-a ales-o, fără să stea pe gânduri. Fără milă. Fără *remușcări*.

Bătrânul se opri din mișcare și se întoarse cu fața spre Christopher, care lăsă și el brațele jos, cu mușchii tremurându-i de ușurare. Rămase uitându-se la chinezul scund, amintindu-și că se gândise cândva

că maestrul Ping semăna cu un cârnat – rotund, cocârjat și cu pielea zbârcită, așa cum era. Străinul acesta mic și blând era prin excelență cel mai periculos și letal om de la închisoarea Newgate.

– Care sunt cele cinci răspunsuri la conflict? îl întrebă Ping.

Și Cristopher i le enumeră:

– Evitarea, adaptarea, cooperarea, compromisul și agresiunea.

Ping încuviință din nou scurt.

– Observă, așadar, că e nevoie de pumni și de forță numai la unul dintre cele cinci. Știi de ce?

Cristopher se uită în jos la pietrele murdare ale curții, urmărind cu privirea o fâșie unduioasă de mizerie care se scurgea spre un canal din apropiere.

– Pentru că nu ar trebui să mă bat, mormăi el.

– Greșit, tună Ping, dar ridică blând o mână pentru a-i prinde bărbia lui Cristopher ca să îl facă să se uite ochi în ochi. Pentru că *kung fu*-ul pe care-l practic eu nu e pentru bătaie. E pentru a omori. Și nu ar trebui să-l folosești decât pentru a lua o viață, pentru a te apăra sau pentru a proteja pe altcineva.

În clipa aceea, Cristopher strânse din dinți dintr-un alt motiv decât frig și epuizare. O fierbințeleală familiară îi strângea organele, lăsându-i senzația că i se lipeau de cutia toracică. Nu putu să-și ascundă sfidarea din ochi.

– Nu ai auzit lucrurile dezgustătoare pe care le-au spus ceilalți despre mama mea...

– Era adevărat ce au zis? întrebă Ping.

– Nu.

– Atunci, de ce ar conta?! replică Sifu și ridică din umeri.

Conta din mult prea multe motive, dar Cristopher nu le putea numi, așa că rămase tăcut, aproape scoțând fum pe urechi de furie.

Ochii negri ca tăciunele ai lui Ping se îmbunară atunci și se ridară ușor pe la colțuri. Expresia aceasta era cel mai apropiat lucru de un zâmbet pe care îl văzuse vreodată la Ping.

– Semenii deja foarte mult cu apa. Dar emoțiile tale sunt prea profunde. Prea puternice. Ca oceanul. Trebuie să înveți să amuțești emoții precum furia, ura, frica... Ping își așază atunci mâna pe umărul lui Cristopher, într-un gest de afecțiune fără precedent. *Iubirea*.

– Cum? întrebă Cristopher, deznădăjduit.

– Le îndrepti în altă parte. La fel cum ar redirectiona un fermier un râu pentru a-și uda recoltele. Le transformi în răbdare, logică,

cruzime și putere. Numai atunci va putea moartea să curgă din mâinile tale cu toată forța distructivă a unui potop furibund.

Maestrul Ping se întoarse atunci de la el, își ancoră ferm picioarele în pământ și apoi izbi zidul închisorii Newgate cu palma deschisă. Piatra se fărâmiță sub lovitura lui și de sub mână lui se ramificară crăpături mari în mortar.

Cristopher icni și rămase cu gura căscată de uimire. Simțea cum picăturile de ploaie i se scurgeau în gură, dar tot nu se putea abține.

– Cum... cum ai făcut asta?

Ping îi făcu cu ochiul.

– Îți arăt mâine. Dacă nu lovești direct în țintă, ci prin ea, atunci forța se transferă și trebuie să cadă în fața ta.

– Poți să îmi arăți acum? îl întreabă Christopher, plin de speranță.

Ping clătină din cap.

– Mama ta o să te vrea înapoi în celula ta. E aproape ora mesei.

– De unde...?

Se auzi atunci un ceas sunând și anunțând ora, și Christopher smuci capul spre turnul de pază, aruncând picături de apă în furtuna umbrasă. Aparent, și în zile precum aceasta, când soarele nu se vedea din cauza norilor, bătrânul acesta misterios tot era perfect conștient de timp.

Iar când se întoarse înapoi spre maestrul Ping, se pomeni singur în curte.

Tremurând mai degrabă de exaltare decât din cauza frigului, Christopher se grăbi prin ploaie spre coridorul de sub grilajul ruginit pe care prizonierii de la Newgate ajunseseră să-l cunoască sub denumirea de Pasajul Mortului. Furișându-se prin variile catacombe ale închisorii, salută scurt din cap câteva fețe familiare, înainte să bată la ușa masivă din fier care separa prizonierii bărbați de femei.

– Cine-i acolo? Vorbește! Accentul scoțian pronunțat pluti printre gratiile de deasupra capului său, înainte să apară chipul rotund și tineresc al lui Ewan McTavish, să se uite în jos la el. Ce să zic, băiete? Ai noroc că te-ai întors înainte să se facă schimbul gărzii. Dacă te-ar fi găsit Treadwell de partea greșită a ușii, sigur te-ar fi lăsat la mila nocturnă a blestemaților, ai înțeles?

Cristopher se născuse în spatele zidurilor închisorii. Așa că, într-un fel, înțelegea cu mult mai bine decât McTavish ce iad devenea închisoarea Newgate după lăsarea întunericului. Cântecelul lui de leagăn fuseseră ecourile de lanțuri, țipetele și plânsetele celor slabi și pașii târșâiți ai condamnaților care străbăteau coridorul lung

cu gratii și nu se întorceau niciodată. Mama lui plângea uneori pentru cei care mășăluiau spre spânzurătoare, dar Christopher nu deplânsese niciodată pe nici unul. Pentru că cel mai adesea un prizonier mort era egal cu o pereche nouă de pantofi sau o curea nouă.

Ușa ruginită de fier zgârie podeaua de piatră, scoțând un sunet ascuțit, gata-gata să spargă timpanele, când McTavish o întredeschise suficient cât Christopher să-și poată strecura trupul firav de partea cealaltă, înainte de a o închide la loc și de a trage zăvorul.

— Mama mă trimite mereu la plimbare când e ziua de aprovizionare, zise Christopher țăpăind de pe un picior desculț pe altul, încercând să se încălzească. Îi plăcea de McTavish. Și, în zilele în care nu avea nimic mai bun de făcut, se ținea peste tot după paznicul vânjos și brunet.

Ochii vii și blânzi ai omului erau de aceeași culoare cu albastrul-închis al uniformei pe care o purta. În ei se citea mila atunci când încuviință din cap și zise:

— Da, băiete, știu.

— Gardienilor nu le place să fiu prin preajmă când aduc lemne de foc sau cutii proaspete de mâncare. Mama zice că le stau în drum.

Gardianul își mută atunci atenția spre coridorul umed și întunecos, cu gratii de fier.

— Cred că au cam terminat până acum, mormăi el, fără a-și întoarce privirea înapoi spre Christopher. Ce-ar fi să te duci s-o cauți pe mumă-ta la timp pentru masă?

Abia așteptând să se încălzească lângă un foc dogoritor, Christopher țăpăi în sus pe un coridor și apoi în jos pe un altul, lipindu-se de perete când trecură doi gardieni, unul din ei aranjându-și cureaua. Aici la Newgate era la fel de important să știe pe care gardieni să-i evite cum era să știe de care prizonieri să se ferească.

McTavish avusese dreptate în privința lui Treadwell. De-a lungul anilor, căpcăunul ăla mare și blond îi pusese cătușe, îl împinsese și-l bătuse cu bastonul de mai multe ori decât putea număra.

— Târfa aia tre' să învețe un pic de recunoștință, îi balmăji Treadwell colegului său când trecură. Ar trebui să las bestiile adevărate să-i facă de petrecanie, ca să aibă un termen de comparație. Dup-aia sigur m-ar implora ea singură să viu s-o tăvălesc nițel.

— Am putea să-l azvârlim pe plodu' ăla bastard și pistruiat al ei pe mâna călăilor și s-o lăsăm să se uite cum îl fac bucăți, sugeră celălalt.

Ascuns în umbre, Cristopher își acoperi obraji cu mâinile și își frecă pielea, ca și când acțiunea aceea l-ar fi putut scăpa de pistrii jignitori.

– Eh, acu' ținem evidența plozilor născuți după gratii, scui pă Treadwell, folosind acea descriere menită pentru acei copii ai nimănu care aveau nenorocul de a se naște în sistemul penitenciar. Ar trebui să dăm explicații de unde-o dispărut... și-oricum nu ne-trebnicu' ăl' mic mă înfurie, ci târfa aia lu' la care îi zice mamă.

Copleșit dintr-odată de o îngrijorare de rău augur, Cristopher coborî mâinile de pe față la pieptul care îi trepida. Și rămase stând în băltoaca produsă de hainele lui nepotrivite și ude learcă, până când cei doi gardieni periculoși dispărură după colțul coridorului celulei, apoi se năpusti spre capătul holului blocului de celule al femeilor, pe care îl numise casă toată viața sa.

Un pat de cărbuni strălucea pe sub grilajul care abia dacă se putea numi fereastră, și Christine Argent adăuga un lemn mare pe foc, cu mâini tremurânde.

Chiar dacă prin deschizătura aceea din zid pe timp de iarnă pătrundea frigul năprasnic, iar vara o căldură insuportabilă, Cristopher și mama lui se considerau norocoși că aveau ferestruica aceea de mărimea unui hublou, pentru că permitea să circule aerul prin celula lor mică. Într-un loc ce duhnea îngrozitor chiar și într-o zi călduță, un pic de curent de aer proaspăt era un lucru mai prețios decât aurul.

– Mamă? Se furișă pe vârfuri în spatele gratiilor deschise, în-genunche lângă ea, și căldura flăcărilor îi încălzi instantaneu membrele amortite.

În dimineața aceasta, mama lui își pieptănase părul castaniu lung și ondulat și și-l împletise. Dar acum îi atârna în bucle încurcate, ascunzându-i fața de ochii lui.

– A, tu erai, Porumbel. Zâmbetul din vocea ei suna tremurător și înăbușit când mâinile îi dispărură în spatele perdelei de păr ca să se șteargă sub ochi. Se împinse în picioare și se întoarse de la el înainte să o poată vedea, privind calendarul improvizat, atârnat de o piatră ieșită din zid. Credeam că ești pe-afară cu domnul Ping.

Își ridică apoi șorțul zdrențuit ca să-și șteargă fața, rămânând în continuare cu spatele la el.

– Este... ăă... *maestrul* Ping, șopti Cristopher privind în flăcările demne de milă. De data asta nu mai era la fel de mult lemn în foc ca ultima dată. Abia dacă le ajunseseră o săptămână, și ziua de aprovizionare era doar o dată pe lună.

— A, da, zise ea, încercând să fie veselă ca să-și ascundă un suspin. Știam asta, desigur. Și apoi, cu bucata ei uzată de șist, însemnă pe calendar data care marca încă o lună petrecută la închisoarea Newgate. Mișcările ei erau încordate și păreau aproape dureroase. Semnul pe care îl făcu pe perete cu o mână nesigură era mai apăsător și mai mare decât toate celelalte. Și te-ai... își drese glasul și apoi continuă: Te-ai distrat în timpul petrecut cu maestrul Ping?

— Da, răspunse el cu tristețe, după o pauză prudentă. Mamă... Uită-te la mine...

Ea lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp, strângând în palmă șistul, dar nu făcu nici o mișcare să se întoarcă. Dimpotrivă, își strânse șalul vechi și zdrențuit și mai aproape de umeri.

— Mai sunt doar patruzeci și opt de luni, Porumbel. Îți vine să crezi? Îl alarma peste măsură bravada falsă din vocea ei, care în mod normal era foarte blândă. Încă patru ani, și apoi o să fim amândoi liberi. Liberi să facem orice dorim. O să mă angajez undeva ca croitoreasă și o să Țes danteluri superbe pentru doamne de seamă. Pe vremuri, eram faimoasă pentru dantelurile pe care le Țeseam, să știi...

— Știu, mamă, șopti Christopher, deja extrem de îngrijorat. Mai auzise cuvintele acestea, desigur, și nu însemnau nimic pentru el, din moment ce nu văzuse niciodată în viața lui nici măcar o bucată de dantelă și descrierile ei nu avuseseră nici o logică pentru el. Lasă-mă să-ți văd fața.

— Și tu poți să intri ucenic la un negustor. Poate că domnul Dockery mai lucrează la docuri. Și o să avem o căsuță numai a noastră, și o sobă, și un șemineu cu vatra din piatră. N-o să mai facem niciodată frigul, Porumbel.

Ridicându-se cu greu, Christopher părăsi căldura focului și se duse la mama lui. Și-ar fi dorit foarte mult să o strângă în brațe, dar nu o făcu pentru că era încă ud learcă de la ploaie și știa că ar fi înfrigorat-o. În schimb, se strecură între silueta ei și perete și ridică mâna doar cât să-i dea părul la o parte de pe față.

Nu era chiar atât de rău pe cât se așteptase. Avea buza de jos spartă, dar măcar nu sângera.

Christopher închise ochii strâns o clipă. Avea deja unsprezece ani acum și era suficient de mare încât să știe că nu rănilor pe care le putea vedea el erau cele care îi cauzau mamei lui cea mai mare durere, ci ceea ce-i făceau gardienii atunci când el nu era aici. Ceea ce îi lăsa ea să-i facă. Și totul numai pentru ca el să aibă dreptul la orice resturi erau dispuși să-i arunce oamenii aceia odioși.

Era palidă și avea ochii înroșiți de la plâns. Dar era tot mama lui. Mama lui înaltă, frumoasă și vânjoasă. Femeia care îi oferea totul... de la oase puternice, dantură bună și păr de culoarea ruginii de pe balamale antice de fier și până la ultima îmbucătură din mâncarea ei și un zâmbet care era cel mai frumos lucru din lumea lor cenușie.

Simți atunci cum o ură fierbinte familiară îi inundă venele ca o lavă și dezgoli dinții de furie.

– N-ar trebui să-i mai lași să intre aici, mamă, mârâi el. Nu am nevoie de foc.

Ochii ei înlăcrimați, de același albastru-deschis ca ai lui, clipiră rapid, în timp ce-i dădea părul ud learcă la o parte din ochi.

– Ba sigur că ai, Porumbel, șopti ea, pe un ton alinător. Uită-te la tine. Ești learcă. Semeni cu un șobolan irlandez înecat. Mâinile ei puternice intrară atunci în acțiune și începură să-l dezbrace de cămașa udă, care i se lipise de piele. Vino-ncoace și încălzește-te înainte să te îmbolnăvești și să mori. Eu o să mă duc să iau mâncarea.

Observă atunci că șchiopăta un pic când mergea și strânse tare din dinți copleșit de o frustrare neputincioasă. Dar mama lui era o femeie încăpățânată și hotărâtă, și el știa că nu se putea înțelege cu ea când era așa.

Mâncară în tăcere, uitându-se amândoi în flăcări. Christine era un pic abătută și neatentă, iar Christopher clocotea furios pe dinăuntru.

Wu Ping nu știa ce vorbea. El nu înțelegea. Cum ar fi putut oricare om să-și amuțească iubirea pe care o simțea pentru o persoană ca mama sa? Cum ar fi putut să nu-i urască pe oamenii care o foloseau așa pe mama lui? Sau cum să nu se teamă de ce-ar fi putut face data viitoare?

Astfel de emoții erau imposibil de temperat.

Și avea să-i spună asta și bătrânului aceuia nebun data viitoare când avea să-l vadă.

– Christopher..., șopti ea, obligându-l să-și mute privirea de la patul strălucitor de cărbuni. Arareori i se adresa altfel decât cu alintul Porumbel. Christopher, vreau să știi că sunt bine. Și că fac tot ceea ce fac pentru că asta merit și pentru că tu meriți ceva mai bun.

– Astea-s prostii, mamă! Nu meriți deloc să fii... adică ei n-ar trebui să... nu pentru mine.

Nu putea rosti cuvintele acelea, dar îi ardeau obrazii de rușine.

– Ai grijă cum vorbești, zise mama sa pe un ton tăios, dar imediat după aceea vocea i se îmbună: Fiul meu... tu nu știi cum e lumea asta

dincolo de zidurile astea. Habar nu ai cât de stranie și de minunată este. Cât de frumoasă și de îngrozitoare. Tu nu știi ce înseamnă viața adevărată. Nu ai văzut niciodată un apus de soare adevărat și nici nu ai avut parte de o masă gătită, proaspătă. În clipa aceea, alte lacrimi proaspete îi năpădiră ochii. Și toate astea din cauza mea. Pentru că eu sunt o criminală.

— Nu contează asta..., începu el să o contrazică, însă ea îl întrerupse imediat:

— O să vezi tu într-o zi, Porumbel. O să vezi de ce lucruri ai fost privat din cauza mea și poate o să mă urăști pentru asta.

— Nu aș putea să te urăsc *niciodată*, jură el și se trase mai încolo ca să se lipească de mama sa, în timp ce ea îi strângea șalul ei în jurul umerilor goi.

— Așa sper, fiule, zise ea, lipindu-și obrazul de creștetul lui. Dar nu știi niciodată de ce ești capabil cu adevărat până când...

— Până când ce?

Ea scoase un oftat chinuit, după care se ridică și se duse să verifice dacă se uscaseră cămașa lui, agățată într-un cui ruginit. Era imposibil să usuci ceva în locul acela plin de umezeală, cu toată căldura focului lor plâpând. Dar măcar se zvântase un pic, așa că i-o întinse. Frigul aproape că îi ardea pielea când își trase cămașa pe el.

— E ora de culcare, Porumbel.

Sunetele gratiilor de fier care se izbeau și ale ușilor masive care se închideau tare, în timp ce întreaga închisoare se încuia peste noapte, răsunau la unison cu strigătele gardienilor și cu vocile altor prizonieri. O femeie scundă și îndesată și cu o expresie acră veni să facă numărătoarea prizonierilor și le încuie celula, iar apoi Christopher și mama lui se despărțiră, ducându-se fiecare la balotul lui de paie.

Pe vremuri, se ghemuiau împreună ca să se încălzească, își amin-tea Christopher cu jind și nostalgie. Ea obișnuia să-l înconjoare cu corpul ei și să-i fredoneze cântece în speranța de a înăbuși pe cât posibil zgomotele înfrigorante ale nopții.

Dar asta nu se mai întâmpla acum. Nu se mai întâmpla de când începuse să aibă vise ciudate și să se trezească copleșit de o plăcere fierbinte și stranie care îi făcea măruntaiele și vintrea să se strângă și îl făcea să-și ude pantalonii.

Atunci, mama lui le separase baloturile, râzând aproape cu melancolie atunci când încercase, roșie ca racul, să-i explice că deja creștea și devenea bărbat.

Cristopher nu își dorea să devină bărbat, se gândea sumbru. Nu dacă asta însemna să se transforme într-o brută fără milă precum Treadwell sau într-un bătrân senil, ca maestrul Ping.

El nu-și dorea altceva decât să fie ținut în brațe.

Ceea ce începu ca o furtună blândă cu ploaie se transformă într-o vijelie în toată regula. Tunetele făceau pietrele de la Newgate să se cutremure din temelii și fulgerele trimiteau umbre stranii, aproape mistice, prin fereastra lor micuță.

– Să cântăm ceva în seara asta? îl întrebă mama sa, și Christopher zâmbi în întuneric.

Adevărul era că el chiar își dorea în sinea lui ca ea să îl întrebe asta. Vijelia de afară îl neliniștise, iar zgomotele de la Newgate erau deosebit de grotești în noaptea aceasta.

– Ce să cântăm?

– Ce-ai zice de cântecul meu irlandez preferat?

Și cântară.

*Șșttt-șșttt seara la culcare,
Vise frumoase vin la înaintare.
Vise de râset și libertate
Și pace pentru eternitate.
O să zâmbești în somn.
De veghe o să stau eu la al meu tânăr domn.
Șșttt-șșttt acum, dragul meu,
Și nici o lacrimă până dimineață, nici tu, nici eu...*

Un sunet îngrozitor de zgârietură reverberă printre zidurile de piatră și ajunse la urechile lui Christopher, smulgându-l din visul frumos și cald și azvârlindu-l pe podeaua rece a celulei închisorii. Se ridică în șezut și clipi în întuneric. Vijelia se dezlănțuia afară, și un fulger spintecă cerul, iluminând-o pe mama lui care dormea. Și imediat după aceea bubuiră tunete deasupra capului. Preț de o clipă, se gândi că poate fusese trezit de hurelul tunetelor, dar apoi își dădu seama că sunetul care se răsfângea din piatră era atât de distinctiv și de pronunțat, încât nu putea avea decât o singură sursă de proveniență.

Ușa masivă de fier care separa blocurile de celule. Ușa masivă care separa aripa prizonierilor bărbați de aripa femeilor.

Pe coridor răsunau voci groase și rezonante. Voci masculine. Care în mod sigur nu aparțineau gardienilor. Știa mult prea bine sunetele

caracteristice gardienilor. Zgomotul pașilor acestora pe podeaua rece de piatră era mai scurt și mai ritmat când cizmele lor călcau piatra.

Christopher își lipi atunci urechea de podea. Pașii pe care îi auzea acum erau mai înăbușiți. Cei care veneau aveau picioarele goale.

Îl inundă de îndată o groază cumplită când un alt fulger spintecă întunericul, aruncând umbre amenințătoare pe perete. Doar că umbrele acestea nu erau deloc o iluzie.

Aparțineau bărbaților care îi invadeau celula.

Și în mod sigur nu erau gardieni! Își dădu imediat seama de asta, chiar dacă nu apucă să-i zărească decât o clipă scurtă. Erau împuțiți și mizerabili – chiar și după standardele prizonieratului. Înfricoșători. Periculoși. Amenințători.

Fu apucat de niște mâini chinuitoare, și Christopher se luptă ca un sălbatic. Panica îi șterse din minte într-o clipită toate învățăturile maestrului Ping. Nu-și mai putea găsi axa corporală centrală. Nu putea nici măcar să înțelesteze mâna într-un pumn. Și, oricât de violent s-ar fi zbatut, nu putea să dea la o parte de pe el greutatea omului care era de trei ori mai mare decât el.

– Christopher! răsună prin întuneric strigătul strident al mamei sale. Fugi, Christopher!

O groază pură și paralizantă îl ținea la fel de captiv precum genunchiul uriaș care îl împungea în spate, strivindu-i obrazul de piatră.

Treadwell transformase în realitate amenințarea pe care o emisese mai devreme.

– Vă rog! Vă rog, nu-l răniți pe fiul meu! implora mama lui.

– N-am venit pentru băiat, mârâi dezgustător unul dintre ei. Dar, dacă scoți vreun sunet, îl tăiem ca pe-un porc. Și acu', ia zi, pe care din noi îl vrei primu'?

Christopher se zbatu și se luptă cu sălbăcie până când cel care îl ținea prizonier îl izbi încă o dată de podea și-i strivi obrazul de piatră, aproape de patul de cărbuni. Strălucirea portocalie a focului transforma tot ce era dincolo de ea în umbre cumplite. Și vijelia dezlănțuită nu înăbușea deloc mârâielile sau gemetele...

Sau suspinele chinuite ale mamei lui.

Ajunse astfel să-i fie teamă de fulgere. Să îi fie groază de luminarea depravărilor violente la care o supuneau pe ființa care reprezenta întregul lui univers. Lacrimi fierbinți i se scurgeau din ochi și se prelingeau pe podeaua jengoasă de piatră de sub el. I se întoarse stomacul pe dos și cina sărăcăcioasă pe care o servise își croia drum înapoi

în gâtul lui, amenințând să-l înece. Și-ar fi dorit să se uite în altă parte. Să dispară. Își dorea să moară. Să ucidă!

– Nu te uita, Porumbel, icni mama lui.

Dar el se forță să privească. Se obligă să privească bestiile alea care o imobilizau pe mama lui. Se forță să memoreze chipul bles-temat al fiecărui nemernic care rânjea, mârâia și gâfâia, cu fiecare săgetare electrică de fulger. Erau patru în total.

Furia clocotea în el, alimentată de fierbințeală, și frică, și tine-rețe, și neputință. Și sufletul lui deveni la fel de furibund precum furtuna.

Când omul care îl ținea imobilizat la podea fu înlocuit de al-tul care se pregătea să treacă la treabă, Christopher se aruncă spre el cu sălbăticie, îl apucă de gât și nu se opri din lovit până când nu-l doborî.

Auzi ca din depărtare țipătul slab și răgușit al mamei sale, înainte ca un val de durere să-i explodeze în spatele ochilor, și se prăbuși la podea, amețit și uluit.

Totul se învărtea în jurul lui, cufundându-se și agitându-se și fă-cându-l să nu-și dorească altceva decât să se prindă de ceva, să întin-dă mâna și să facă vacarmul să se oprească. Umbre se înălțau și se coborau în jurul lui, dublate la început și apoi complet transfigurate. Bubui un tunet. Sau poate că era ușa?

Și apoi singurul sunet care i se mai învărtea prin minte era huru-itul violent al vijeliei care izbea acoperișul clădirii.

„Mama!“ Unde era mama lui? Oare era...?!

– Christopher?

Cu un efort supraomenesc, întoarse capul în direcția vocii ei. Și zări umbra ei aruncată de partea cealaltă a patului de cărbuni. Se târa spre el pe coate, dar nu părea să reușească să ocolească gura aceea de foc. Frica primordială care îl inunda alungă vertijul și amețeala și invocă forța de a se ridica de la podea.

– Mamă, se tângui el, împleticindu-se spre locul unde se prăbu-șise ea.

– Christopher... Vocea ei era abia mai mult decât o șoaptă și exprima teroare. Ești rănit, fiul meu?

– Nu. Sunt bine. Nu te mișca, mamă. Îi chem pe gardieni.

Îngenunche deasupra ei, temându-se chiar și să o atingă. Temân-du-se să nu o rănească și mai tare cu mâinile lui.

– Aveau un cuțit, Porumbel... te-au...? Gâfâi un pic, încercând să-și tragă răsuflarea și apoi continuă: Te-au rănit? Mâinile ei, care

de regulă erau foarte puternice și sigure, alunecară nesigure și moi peste chipul lui, pe umerii lui și pe trunchiul lui.

— Un cuțit? Christopher clătină din cap, încă încercând să-și limpezească mintea. Nu, nu m-au tăiat...

Ceva cald și lipicios se revărsă în jurul genunchiului său pe podea, și se întrebă brusc dacă nu cumva fusese înjunghiat și nu-și dăduse seama. Dar nu simțea nici o durere. Nu avea nici o tăietură.

Iar în clipa aceea o groază nouă și sufocantă îi cuprinse sufletul ca într-o chingă.

— Mai aruncă un lemn pe foc, Porumbel, e așa frig...

Lichidul cald îi alunecă pe picior când se grăbi să mai aducă două lemne mici și le aruncă pe patul de cărbuni. Un fulger spintecă întunericul, înainte ca lemnele să se aprindă, iluminând cea mai sumbră și terifiantă imagine din toată noaptea aceea de groază.

Sânge. Se revărsa din silueta vlăguită a mamei lui, întinzându-se amenințător spre toți pereții celulei lor mici. Începu să urle după ajutor, agățându-se neputincios de gratii și îndesându-și fața cât de mult putea prin deschizătura dintre ele. Striga după ajutor. După cineva. După *oricine*. Voci femeiești îi răspunseră din întuneric, alăturându-se țipetelor lui disperate. Unele tânguioase, altele furioase.

Dar nu veni nimeni.

Fiecare respirație amenința să-i spargă pieptul și să-i zdrobească inima. Se răsuci înnebunit de durere spre mama lui mult iubită, care acum era învăluită de strălucirea aurie a focului jalnic din celula lor.

— Mamă... Îngenunche lângă ea pe partea unde încă nu se prelinsele sângele ei. Îl înspăimânta să vadă cât de repede se mărea balta de sânge, apropiindu-se de el implacabil. Valul acela de sânge strălucia sinistru în lumina focului. Ce să fac? se tângui el, cu ochii năpădiți de lacrimi fierbinți, care îi încețoșau vederea. Zi-mi ce să fac?!

— Oh, Porumbelul meu, n-ai ce... n-ai ce să faci.

Lacrimi chinuite se revărsau și din ochii ei, dar deja nu mai avea suficientă forță ca să se întindă spre el. Părea îngrozitor de speriată. Și asta nu făcea altceva decât să intensifice propria lui disperare. Îi ridică ușor capul și i-l cuibări la pieptul lui mic și plâpând, ținând-o cât putea de strâns. Ca și când, dacă ar fi ținut-o suficient de strâns, ar fi putut-o păstra aici cu el.

— Nu mă părăsi, o imploră el, fără să-i pese de cât de mic sau de neajutorat părea. Îmi pare rău că n-am stat potolit. Îmi pare așa rău! Eram furios... nu știam de cuțit. Nu pleca! Te rog, nu mă părăsi! Îmi pare rău!

– Cântă-mi ca să adorm, Porumbel, te rog, șopti ea. Nu pot să te mai văd...

Cristopher se chinui să împingă afară cuvintele, chiar dacă își simțea gâtul blocat și sugrumat de groază și de durere.

*Șșttt-șșttt seara la culcare,
Vise frumoase vin la înaintare.
Vise de râset și libertate
Și pace pentru eternitate...*

Mama lui zâmbi, chiar dacă i se scurgea sânge din gură și i se prelingea în păr. Avea pielea rece. Era palidă precum ceara. Dar balta de sânge în care stăteau era caldă. Și îi învăluia pe amândoi ca într-un giulgiu al pierderii.

*O să zâmbești în somn.
De veghe o să stau eu la al meu tânăr domn...*

I se frânse glasul din cauza unui suspin gătit. Și apoi veni încă unul. Nu mai putea cânta. Dar nici nu mai trebuia să o facă.

Mama lui tuși, scuipând sânge. Pieptul ei se ridică, cutremurându-se. Și apoi coborî pe o expirație fierbinte care îi atinse pielea în locul cuvintelor pe care nu le mai putea rosti. Iar, și iar, și iar, și iar, până când rămase complet nemișcată.

Cristopher nu mai auzea nimic. Undeva, cineva țipa. Era un vaier strident, prelung și cutremurător de disperare pură. Țipa ca și când sufletul i-ar fi putut evada prin gât. Suficient de tare cât să trezească toți zeii. Suficient de strident încât să fie auzit peste cacofonia de sunete care umplea acest loc de coșmar pe care îl numise casă. Suficient de răsunător cât să se facă auzit dincolo de zgomotul furtunii dezlanțuite și dincolo de tăcerea mamei lui moarte.

Cristopher și-ar fi dorit ca zbieretul acela să se oprească. Dar nu se opri. Nu se opri mult, mult timp.

În cele din urmă, se stinse și focul din celulă. Frigul pietrelor răci balta de sânge, făcând-o rece ca gheața. Și corpul neînsuflețit care rămăsese în brațele lui în locul mamei sale mult iubite se răcea și el. Pe măsură ce căldura se scurgea din cadavrul ei și devenea doar o greutate rigidă în brațele lui tinere și tremurătoare, dispăru treptat și tot ce mai era cald în sufletul lui. Simțea și observa cu o curiozitate aproape stranie cum orice urmă de emoție dispărea din el.

Se simțea... se simțea ca apa. Zăcea într-o baltă de apă. Nu era altceva decât apă. Îl înconjura. Îl acoperea. Îi adăpa pielea. Umplea crăpăturile din piatră. Spațiul și forma containerului lui.

Apă. Înțelegea acum. Învățase lecția pe care încercase să i-o insuflă maestrul Ping. Acolo, în întunericul furtunii, învăța cum să fie precum apa. Răbdător. Nemilos.

O așeză pe mama lui grea pe podeaua udă și se ridică. Avea senzația că oasele i se topiseră în corp. Că nu mai era prezent în propriul său trup. Ci în afara lui. În jurul lui. La fel ca apa.

Toată apa de pe pietre.

Rămase cu fața spre ușă, nemișcat precum o stâncă, și începu să execute mișcările și formele pe care le exersase mai devreme în ziua aceea în ploaie. Când avea să se deschidă ușa, avea să se ducă la maestrul Ping. Avea să-i spună că înțelegea acum. Că era precum apa.

Gata ca moartea să îi izvorască din mâini.

Capitolul 1

Londra, 1877

Douăzeci și doi de ani mai târziu

– Eu nu omor copii, îl informă Christopher Argent pe clientul care părea să încerce să-l angajeze să facă exact asta. Și nici nu îi duc la moarte.

Sir Gerald Dashforth, Esquire, se încordă neliniștit în spatele biroului și continuă să se uite la ușa închisă ca și când ar fi anticipat că avea să fie nevoit să strige după ajutor din clipă în clipă. Omul din fața lui se integra la perfecție în decorul biroului său Westminster, al cărui mobilier era luxos, tăios și delicat într-o manieră aproape feminină și cu o culoare aproape ofensatoare de maro-roșcat. Îl studia pe Argent din spatele ochelarilor săi cu rame metalice, ale căror toarte se odihneau în spatele unor urechi care erau mult prea mari pentru capul său.

Argent cugetă asupra celor câteva observații pe care le făcuse despre Dashforth în cele câteva minute de când îl cunoscuse pe avocat. Omul era plătit cu mult mai mult decât i s-ar fi convenit prin prisma funcției pe care o deținea, și totuși, tot cheltuia mai mult decât producea. Și își conducea afacerile cu disperarea lipsită de scrupule a unui parvenit care ducea un stil de viață aflat cu mult peste nasul său. Era cusurgiu, arogant, inteligent și lacom până la imoralitate. Își clădise o carieră fiind „curățătorul” fără greș al greșelilor răuvoitoare ale clienților săi. Prin orice mijloace necesare.

Cum era, de exemplu, să angajeze cel mai scump asasin din imperiu.

– Am trei principii clare pe care *trebuie* să le cunoască clienții mei. Argent le enumeră pe degete, începând cu degetul lui de trăgaci. În primul rând, nu intimidiez, nu mutilez, nu violiez și nu torturez. Ci *execut*. În al doilea rând, nu las în urmă mesaje, indicii sau tachinări pentru polițiști sau pentru altcineva, nici scrise, nici de orice alt fel. Și, în al treilea rând, nu omor copii.

Dashforth uită o clipă să-i mai fie frică de el, și buzele lui subțiri și uscate se arcuiră, luând forma unui rânjet superior.

– Un asasin care are un cod al onoarei? Pe legea mea, ce hazliu!

– Nu la fel de hazliu ca un celibatar declarat care plătește ca să scape de băieții tineri, străini.

Argent nu se baza numai pe observație.

– Cum îndrăznești să mă acuzi de...?!

Argent se ridică, și avocatului i se tăie răsuflarea atât de repede, încât se înecă cu propria-i salivă. Și Argent înțelegea foarte bine că înălțimea lui ieșită din comun nu era singurul lucru care îl făcea pe om să-și amintească faptul că avea toate motivele să-i frică de el. Ajuta la asta și contrastul înfățișării lui. Croiala fără cusur a costumului său scump și elegant, suprapusă peste corpul lui neobișnuit de lat. Nasul lui strâmb, pe care îl avusese spart în mod repetat, în comparație cu trăsăturile sale faciale aristocratice. Butonii de aur cu diamant, care licăreau de deasupra unor mâini atât de pline de cicatrici și de bătăături de la ani lungi de muncă silnică, încât nu ar fi putut aparține sub nici o formă unui om cu sânge albastru.

– Lumina zilei se scurge încet, dar sigur, Sir Dashforth, afirmă Argent calm, peste criza de tuse complet nedelicată a omului. Și eu lucrez cel mai mult sub mantia întunericului. Îi întoarse apoi spatele omului care încă tușea convulsiv și măsură cinci pași mari.

– Așteaptă! șuiera avocatul, tușind grosolan încă o dată și apăsându-și o mână tremurătoare în dreptul inimii, ca și când ar fi încercat s-o determine să bată mai lent. *Așteaptă*, repetă el. Angajatorul meu nu dorește răul copilului, îți promit... Mama lui îngrozitoare este cea care trebuie să... ăă... care trebuie îndepărtată, și documentul recuperat de la ea.

Argent se întoarse din nou cu fața spre Dashforth, care își mai dresă o dată glasul și își descheie lavaliera.

– Continuă.

– Atât timp cât nu se poate face legătura între copil și tatăl său, este complet neimportant dacă băiatul rămâne în viață sau nu.

Argent clipi. Nu era un lucru neobișnuit ca nobilii să încerce să se descotorosească de copiii lor bastarzi. În fond, nu trebuia decât să-l întrebe pe angajatorul său, Dorian Blackwell.

– Și femeia aceasta..., începu el, ce a făcut pentru a atrage mânia clientului dumitale?

– Păi, contează?

– Nu în mod special.

Argent se îndreptă înapoi spre scaunul pe care tocmai îl eliberase și luă loc din nou, nesigur dacă soliditatea scaunului avea să reziste sub greutatea unui om de statura lui. Dashforth se aplecă la birou și făcu un mic spectacol ostentativ din a înmuia tocul în călimara cu cerneală și apoi a scrie o sumă incredibil de mare pe o bucățică de hârtie.

— Angajatorul meu este dispus să ofere recompensa *aceasta*.

Dacă ar fi fost predispus la orice fel de emoții sau sentimente, Christopher Argent probabil în clipa aceasta ar fi simțit uimire, și tră-săturile lui faciale ar fi reacționat în consecință. Dar, la cum stăteau lucrurile acum, se întrebă în schimb dacă nu ar fi trebuit să adopte masca expresiilor umane ale emoțiilor și să execute răspunsurile pe care le exersase.

— E o sumă frumușică, afirmă el, pe un ton sec. Pe cine vrea angajatorul dumitale să ucid? Pe regină?

În spatele ochelarilor, Dashforth făcu ochii mari când auzi „să ucid” și apoi și mai mari la adresa implicațiilor trădătoare inerente ale menționării asasinării reginei britanice.

— Ai auzit de Millicent LeCour? adăugă el, în grabă.

— Cine n-a auzit?

— Ei bine, poate că este răsfățata Londrei, dar nu-i altceva decât o viperă trădătoare.

Studiind încă numeroasele zerouri de pe bucățica de hârtie pe care o ținea în mână și făcând niște calcule rapide în minte, Argent îi aruncă omului o mică distragere a atenției:

— Chiar așa?

— Millie LeCour nu este doar o actriță pe scenă, continuă Dashforth. Este o hoată, o prostituată și o șantajistă, care i-a forțat mâna clientului meu în chestiunea aceasta.

Argent se ridică din nou, mototolind în pumn hârtia și apoi aruncând-o în foc.

— O să iau o jumătate din sumă acum și, după ce termin treaba, o să mă întorc după restul.

Dashforth se ridică și el, însă avu nevoie să se stabilizeze o clipă de biroul lui, înainte de a se grăbi spre seiful din colțul camerei. Chiar dacă cifrul de aur strălucea și era mai mult decât evident că seiful era nou și extrem de scump, obiectul acela masiv părea la fel de nelalocul său în biroul acesta pretențios precum însuși Argent.

După ce scoase un săculeț de piele din seif, Dashforth se întoarse grăbit și îl împinse pe birou spre Argent.

– Ai aici mai mult de jumătate. Millie LeCour are premiera cu Desdemona într-o punere în scenă specială a piesei *Othello* la Covent Garden peste două zile.

– Știu.

Argent se uită în husa de piele, scoase un teanc de bancnote și le numără.

– Este în permanență înconjurată de oameni, continuă omul. Dar noi știm că are un apartament undeva mai sus pe Bow Street, în apropiere de teatru. Și acolo îl ține și pe copil.

Argent închise ferm săculețul de piele, făcându-l pe Dashforth să tresară.

– Îmi fac singur temele. O să te contactez peste trei zile, după ce e gata treaba.

– Foarte bine.

Dashforth îi întinse atunci mâna, dar Argent doar se uită la ea neimpresionat și apoi porni spre ușă, oprindu-se o clipă să-și ia haina din cuier înainte de a ieși.

– N-o lăsa să te păcălească, strigă după el avocatul. E un motiv pentru care e cea mai bună actriță din Londra. Târfa aia ordinară a lăsat un șir lung de cadavre în ascensiunea ei. Fii sigur că femeia aia merită mai puțin decât moartea rapidă pe care o să i-o oferi dumneata! Poate că e incredibil de frumoasă, dar are inima de piatră și e cumplit de nemiloasă.

– Dacă e adevărat ce spui, atunci eu și ea avem multe în comun, afirmă Christopher. Doar că șirul de cadavre pe care l-am lăsat eu în urmă este indiscutabil mai lung și mai sângeros decât al ei.

Millie LeCour se concentrează să privească prin luminile reflectoarelor de scenă, pentru ca ochii ei să-l găsească din nou pe *el*. Și nu era deloc greu de găsit. Deși era învăluit de umbre, emana o energie magnetică, indescifrabilă și inconfundabilă.

Covent Garden Theater avea două mii două sute douăzeci și șase de locuri, și toate erau ocupate. Dar, de îndată ce ochii lui Millie căzuseră pe domnul cu aspect dur îmbrăcat într-un costum impecabil, putea la fel de bine să fi fost singurul spectator pentru care juca. Se gândea că semăna mai degrabă cu un personaj enigmatic dintr-una dintre piesele de teatru mai violente ale bardului decât cu un *connoisseur* de artă. Era ceva cu prezența lui. Ceva nedefinit care o incita și ispita și, în plus, o făcea să aibă incredibil de mari emoții.

Băiatul de la lumini redusese intensitatea reflectoarelor de fond, astfel încât să rămână iluminați pe scenă numai Iago și Rodrigo, care deplângeau pe scenă moartea ei fictivă. Dacă îmbrățișa cortinele vișinii de catifea exact cum trebuia, se putea uita spre ultimele trei loji de pe fiecare parte a scenei fără să atragă atenția asupra sa.

— Ai emoții? o întrebă Jane Green, care interpreta rolul Emiliei, așezându-și prietenește bărbia pe umărul lui Millie și aruncând o ocheadă la public.

Buclele aurii ale fetei o gădilau pe pielea goală, amestecându-se cu propriile ei bucle de abanos.

— Nu. Millie o luă de braț pe prietena ei, fără a-și dezlipi ochii de la umbra impozantă care nici măcar nu se mișcase în tot timpul de când îl privea.

— Serios? Nici măcar pentru că e debutul tău la Covent Garden?

— Of, bine, adevărul e că sunt complet înspăimântată, recunosc eu, în șoaptă. Asta e cea mai importantă noapte din viața mea de până acum, și publicul pare cam abătut, n-ai zice? Dacă o să fie un dezastru spectacolul acesta?

Jane își înfășură brațele în jurul mijlocului subțire ascuns de corset al prietenei ei, oferindu-i o îmbrățișare încurajatoare.

— Eh... toți așteaptă cu sufletul la gură să-și facă apariția pe scenă mărița Millie LeCour.

— Oh, te rog, termină, zise Millie cu vocea ușor stânjenită și flutură din mână pentru a minimaliza complimentul. Au venit aici ca să vadă o piesă de Shakespeare.

Jane pufni deloc caracteristic unei doamne, și asta îi gădilă urechile prietenei sale.

— Oh, crede-mă... *Othello* nu umple niciodată așa sala de la Convent Garden. Sunt aici cu toții ca s-o vadă pe Desdemona.

— Sau poate ca să-l vadă pe Rynd interpretându-l pe *Othello*, zise Millie, făcând semn spre actorul puternic, cu piele de culoarea cafelei, al cărui glas rezonant trimitea fiori pe ceafa fiecărei doamne din public, indiferent dacă era dispusă să recunoască asta sau nu. Luminile aurii străluceau pe pomeții lui puternici și făceau zâmbetul lui alb perfect să pară și mai radiant. Era exotic, senzual și puternic în rolul Maurului din Veneția și, atunci când era pe scenă cu el, chiar și *propriul ei trup* răspundea la licărirea năzdrăvană din ochii lui întunecați.

— Murim cu toții de curiozitate să aflăm dacă chiar e așa dotat ca un cal, după cum se spune... așa că, spune, este?

Millie își ascunse icnetul cu palma și se îndepărtă de lângă cortină, ca nu cumva să fie surprinsă de cineva din public făcând un asemenea gest.

– Eu sigur n-am de unde să știu! exclamă ea șoptit și o goni apoi pe prietena ei cu câteva palme jucăușe și pline de indignare.

– Nu face pe sfioasa, chicoti Jane, glumeață. Toată lumea știe că îți faci de cap cu el. Că asta e motivul pentru care nu vrei să accepți oferta lui Lord Phillip Easton de a deveni amanta lui.

– Mușcă-ți limba, o mustră Millie. Sunt nenumărate motive pentru care nu vreau să accept oferta lui Lord Phillip Easton... și toate sunt personale și țin numai de mine. În plus, Rynd e însurat cu femeia aia adorabilă, Ming.

Jane strâmbă din nas.

– Însurătoarea nu a oprit niciodată pe nimeni să-și facă de cap cu oricine a vrut. Și, deși Ming e într-adevăr o dulceață de fată, am auzit... ei bine... știi tu... că nu sunt tocmai compatibili... *acolo jos*, spuse făcând un gest discret prin care arată între picioarele sale. Cică ar fi invers orientată sau ceva...

– Asta e doar un zvon răutăcios, insistă Millie. *Serios* acum, Jane.

– Dar de unde știi tu? Ai văzut tu vreodată vreuna?

– Nu, dar sunt tot *oameni*. Și noi, femeile, suntem toate construite cam la fel. Așa că nu vreau să continui discuția asta cu tine. Millie se strecură din nou cât de aproape îndrăzneală de marginea cortinei, asigurându-se că nu se afla în dreptul intrărilor și ieșirilor din scenă marcate pentru actorii care constituiau populația fictivă a Venetiei.

– Pentru cine joci în seara asta? o întrebă Jane, reluându-și poziția lângă umărul lui Millie și uitându-se spre publicul aflat în sala de la Covent Garden.

Cu întrebarea ei, făcea referire la obiceiul lui Millie de a alege pe cineva din public și de a-și spune replicile creând o conexiune cu persoana în cauză. Sigur că interpreta pentru toți cei aflați în sală. Dar, prin conștientizarea și emoția pe care o imprima conexiunii pe care o stabilea cu spectatorul ei țintă, reușea cumva să transmită și mai multă emoție, mai mult patos și mai multă pasiune. Iar dacă se întâmpla vreodată să se piardă, își găsea spectatorul-țintă, și asta o făcea să rămână ancorată în momentul scenic. Millie datora o mare parte a succesului ei acestui anume obicei și, în consecință, nu omitea niciodată să își aleagă publicul-de-un-singur-om înainte de începerea fiecărui spectacol.

– Îl vezi pe omul acela de acolo, care stă singur în a doua lojă, pe rândul doi? zise ea, făcându-i semn spre silueta singuratică.

— Vai, mie! Chiar e o umbră uriașă! se minună Jane. Nu-i deloc greu să-l distingi într-o mare de oameni.

— Da, așa e. Și ochii lui sunt atât de șocant de albaștri, că îi puteam vedea de pe scenă când erau aprinse reflectoarele.

— Îi cam face concurență serioasă lui Rynd, ei? chicoti Jane, înghiontind-o jucăuș pe prietena ei.

Și Millie îi răspunse în aceeași manieră:

— Sigur că nu, din moment ce am stabilit deja că nu este nimic între mine și Rynd.

Jane își aranjă atunci coafura și îi aruncă o privire piezișă lui Millie.

— Da, sigur că nu. *Oricine* vă vede pe scenă împreună poate să-și dea seama imediat că vă faceți de cap de ia foc patul, muiere norocoasă ce ești!

După asta, intră în scenă, și astfel nu-i mai dădu ocazia lui Millie să-i dea un răspuns.

— *Se numește* teatru, mormăi Millie în șoaptă.

Da, fără îndoială, Rynd era un bărbat uimitor de arătos și incredibil de prietenos, dar pe lângă asta mai era și extrem de egocentrist și fanfaron. Nimeni nu ar fi ghicit asta vreodată, dar Millie chiar prefera domnia liniștii. Prefera pe cineva cu o inteligență simplă și cu un suflet bun. Pe cineva iertător. Și răbdător. Și indulgent.

Cineva sigur.

Își întoarse atunci atenția spre omul din umbră. Își dăduse jos pălăria, dar tot părea mai înalt decât majoritatea. Și nemișcat. Stătea imposibil de neclintit. Cu toate acestea, simți fiori pe șira spinării, și asta o făcu să se întrebe dacă ochii aceia, reci și de un albastru pal precum cerul iernatic, nu o priveau chiar acum. Și ceva din acest gând îi produse un fior de exaltare în vintre, amestecat cu o neli-niște delicioasă.

Nu știa nimic despre el. Și totuși, avea sentimentul că nu era un om simplu și *nici pe departe* sigur. Ceva din vigilența lui nemișcată o neliniștea. Făcu involuntar un pas în spate, ascunzându-se în siguranța cortinei de catifea și în umbrele ei, gândindu-se la așternuturile ei de satin de un albastru-închis și la cum ochii aceia azurii ar străluci printre ele precum stelele cristaline pe cerul nopții.

Se pomeni că i se tăie răsufierea. Se cutremură și se obligă să îndepărteze fiorul acela secret din pântecul ei. Era mai bine nici măcar să nu se gândească la asta. Millie îi ținea la distanță pe toți bărbații

din viața sa, cu excepția unuia. Căsătoria – sau chiar și faptul de a-și lua un amante – era complet exclusă.

Secretele ei erau pur și simplu mult prea periculoase.

Capitolul 2

Misiune de recunoaștere. Argent își răspundea singur la propriile întrebări interioare. Asta făcea la miezul nopții la clubul acesta îmbibat în gin. Sala de Safir era un pic mai mult decât un labirint de cotloane întunecate și camere private, care se ramificau din sala de dans principală. Era un labirint uriaș, împânzit pretutindeni de mobilier tapițat cu perne comode, care îmbiau oamenii să ia loc și să se facă comozi.

Cacofonia produsă de petrecăreții înghesuiți sub candelabrele de cristal aproape că acoperea sunetul muzicii. Totul strălucea. De la rochiile demimondenelor, elegante și în tonuri moderne, la coafurile complicate ale doamnelor, la șampanie, totul sclipea și scăpăra precum o grămadă de stele căzătoare, adunate sub luminile electrice din Sala de Safir.

Cristopher fu nevoit să suprimă o tresărire, cauzată de râsul fals și extrem de strident al unei femei, care era pe punctul de a-i sparge timpanul. Nu înțelesese niciodată de ce oamenii mimau amuzamentul sau veselie. Era aproape ca și când aveau credința că, dacă râdeau suficient de tare, puteau crea fericire acolo unde nu exista nici urmă de ea. Că viețile lor triste și inutile nu mai păreau la fel de lipsite de sens dacă puteau înăbuși sunetul propriei lor existențe pustii, folosindu-se de șampanie și de râs.

„Ce proști!”

În astfel de momente, Christopher era deosebit de recunoscător pentru înălțimea lui neobișnuită, din moment ce se putea înălța cu un cap peste toți ceilalți din mulțime și putea cerceta adunarea, în căutarea prăzii. Nu ar fi trebuit să fie deloc dificil să o găsească pe ea aici. Părul lui Millie LeCour avea o nuanță destul de neobișnuită de abanos. Iar ochii ei, deși erau și aceștia aproape la fel de negri, străluceau plini de viață, amintindu-i de sticla vulcanică multifacțată din care se făceau vitraliile.

Ochii aceia! Privise viața scurgându-se din ei, atunci când Othello o strangulase cu mâinile lui mari și mulatre. Și, deasupra lor, singur în loja sa, Argent se pomenise și el ținându-și răsuflarea când lumina care capturase inimile tuturor din întreaga Londră se stinsese treptat și apoi dispăruse complet sub aplauze tumultuoase și zgomotoase.

Se aplecase spre ea atunci, strângând cu mâinile balustrada lojii. Dorindu-și ca ea să se trezească și întrebându-se în sinea lui dacă nu cumva privise cum altcineva dusesse la bun sfârșit treaba lui de a o ucide, în fața unui public format din sute de oameni.

Argent văzuse realitatea unor astfel de momente întâmplându-se de atât de multe ori, că le pierduse șirul. Iar ea captura tristețea neînsuflețirii cu o asemenea precizie, încât *el* nu mai respirase din nou până când cortina nu se ridicase pentru aplauzele finale. Și atunci, apăruse într-adevăr acolo. Cu zâmbetul ei mai strălucitor și mai plin de viață decât candelabrul de cristal de la Covent Garden.

Și chiar se lăsase pe spate în scaunul său.

Iar ea se întorsese spre el, își împreunase mâinile și făcuse o plecăciune cu o grație de neegalat și cu ochii năpădiți de lacrimi. Vie. Nu doar vie. Ci *plină* de viață. Radiind de viață. Își lipise apoi buzele roșii de palmă și trimisese un sărut publicului. Și, în clipa aceea, încă o dată, ar fi putut jura că ea se întorsese și i-l trimisese numai lui.

Fusese fericită. Cristopher observase suficient de mult și de atent umanitatea încât să recunoască emoția aceasta. Adevărata strălucire a transcendenței. Iar când făcuse cu mâna spre lojă, spre loja *lui*, aruncându-i acel zâmbet strălucitor, simțise cel mai straniu impuls de a-i răspunde în aceeași manieră.

Și îl neliniștise teribil treaba aceasta. Se simțise chinuit, înfuriat și necaracteristic de predispus spre mișcare. Tot strânsese și desfăcuse degetele. Și încheștase maxilarul. Iar bătăile inimii lui își grăbiseră ritmul, odată cu respirația sa. Îi apăruse o presiune stranie în piept, care se împinsese greu în cutia lui toracică și îi strânsese ceva nedefinit din piept.

La început, se gândise că suferea un atac de apoplexie. Dar acum era pe deplin convins că lucrul cu care se confruntase era ceva complet diferit.

El chiar... chiar *simțise* ceva. Și nu numai atât. Dar fenomenul acesta încă nu dispăruse.

Pentru prima dată în mai bine de douăzeci de ani, căzuse victimă afectelor. Emoțiilor. Lucrului de care considerase că se descotorosise cu mult timp în urmă.

Ba chiar și în clipa de față cerceta mulțimea, căutând-o, cu o senzație uluitoare de... de ceva ce putea identifica drept nerăbdare. Nu nerăbdare pentru violență sau vărsare de sânge... ci doar pentru a mai întrezări o clipă ochii aceia ai ei întunecați și hipnotici.

Încrunțat și clătinând din cap, se duse lângă peretele cel mai îndepărtat, sperând că senzația aceea ciudată avea să se disipeze. Era imposibil și de neconceput să îl poată afecta în felul acesta. Ce fel de creatură mai era și ea? După spusele lui Dashforth, Millie LeCour era o mincinoasă și o șantajistă. O narcisistă fermecătoare care dansa tangou cu o pedeapsă cu moartea. O țintă care avea un apartament privat pe Bow Street. Asta era tot ce avea nevoie să știe Argent.

Nu?

Păi, și atunci, de ce se afla acum aici, stând la pândă prin mulțimea de oameni obișnuți, la fel ca un șarpe într-un container cu șoareci?

Oh, da. Venise într-o misiune de recunoaștere. Și ar fi făcut bine să țină minte asta.

Un murmur de bucurie și uimire traversă mulțimea ca un val, urmat de un tumult de aplauze direcționate spre intrare.

Primul lucru care îi trecu prin minte lui Argent fu că Millie LeCour nu ar fi putut fi mai albă decât porțelanul nici dacă ar fi fost cu adevărat un cadavru ambulant. Iar al doilea, că rochia cu dungi rubinii și albe pe care o purta îi sublinia paloarea într-un mod atât de sublim, încât amintea de contesa de Báthory¹ – o femeie faimoasă prin faptul că se îmbăia în sângele țărăncilor fecioare pentru a-și menține pielea de o tinerețe impecabilă.

Zâmbetul ei era strălucitor în adevăratul sens al cuvântului, și Argent se pomeni că ținea mâna lipită la pieptul jachetei sale. Se întâmpla din nou. Tresărirea aceea stranie din caverna cutiei lui toracice. Simțise la fel și atunci când îi zâmbise de pe scenă. O senzație nouă și necunoscută. Un curent electrizant de conștientizare și vigilență care aluneca, dansând și cântând pe terminațiile nervoase de sub pielea lui, cu căldură și poate și cu o urmă de plăcere.

Aparent, dacă ea era contesa de Báthory, în seara aceasta el era Vlad Țepeș, mort aproape în totalitate, cu excepția animării lui stranii și letale datorate setei lui de sânge nesățioase. Nu sete sau foame

¹ Elisabeta Báthory, căsătorită Nádasdy (în limba maghiară *Báthory Erzsébet*), a fost o contesă maghiară din familia Báthory, cunoscută pentru infamiile comise prin torturarea și uciderea a câtorva sute de fete. (n.tr.)

în adevăratul sens al cuvântului... nu pentru hrana fizică, așa ca un vampir... Dar după ceva imperios necesar supraviețuirii lui.

Pentru că el își câștiga existența din vărsare de sânge.

Zâmbind strălucitor, Millie LeCour se dezlipi de la brațul escortei sale – care nu era altceva decât un filfizon – și făcu o reverență elegantă și grațioasă în capătul scărilor, înainte de a coborî la publicul ei adorator, cu buzele-i roșii arcuite și țuguiate pentru a primi și a întoarce o puzderie de sărutări.

Dintre toate bijuteriile etalate și expuse în Sala de Safir, ea strălucea cel mai puternic. Cristopher auzise de foarte multe ori clișeul acela obosit pe care îl spuneau adesea bărbații companioanelor lor feminine. Le spuneau că o femeie putea lumina efectiv o încăpere. În trecut, îl nedumerise destul de tare de ce ar fi considerat cineva o asemenea afirmație ca fiind un compliment.

Dar acum...

Ceea ce fusese mai devreme o încăpere anostă, plină de aglomerația și duhoarea oamenilor din cercuri înalte, care flirtau fățiș cu depravarea, acum părea să strălucească, încălzită de orice luminescență care sălășluia sub pielea ei translucidă.

Obiectiv vorbind, era mare păcat să priveze lumea de o asemenea frumusețe. Și, chiar dacă zâmbetul ei nu era altceva decât o iluzie, iar grația sa nimic mai mult decât un artificiu, dispariția ei chiar ar fi înclinat și mai mult balanța lumii spre dezolarea și pustiirea umanității, aruncând-o în mediocritate.

Totuși, asta nu avea să-l oprească. Dacă el își ducea la îndeplinire sarcina, femeia aceasta nu avea să mai trăiască să vadă răsăritul zorilor. Și chiar se gândea că o putea face și aici. Putea să o ademenească într-un colț retras și întunecos și să-i frângă gâtul acela frumușel, după care să-i lase trupul moale și inert pe un divan și să dispară înainte să se sesizeze cineva.

Ar fi trebuit să o farmece. Să o ademenească să pășească alături de el în întuneric... adică pe tărâmul său. Fiind o creatură a luminii reflectoarelor, fără îndoială ar fi fost vulnerabilă acolo. Lipsită de apărare.

Ideea aceasta nu ar fi trebuit să-i aducă o asemenea exaltare. Dar ar fi fost mincinos să nu recunoască faptul că să o aibă pe Millie LeCour numai pentru el în întuneric trezea în el și alte tipuri de exaltări și dorințe decât aceea de a o uide.

Dorințe periculoase. Foarte periculoase pentru el.

Și, în ciuda faptului că era înconjurat de o mulțime de oameni, Millie îl găsi încă o dată. Smuci capul în sus de parcă i-ar fi auzit gândurile articulate peste toată gălăgia mulțimii.

Dar Argent era sigur că ea nu știa nimic despre intențiile lui, pentru că, din clipa în care îl observă, ochii ei devin imediat calzi și afectuoși precum niște oceane întunecate de încântare.

Se scuză de lângă fanii ei adoratori și își croi drum prin mulțime, chiar când orchestra începu să cante din nou. Și nu se opri până când nu ajunse direct în fața lui. Fără a observa – sau poate fără a se sinchisi – faptul că toți ochii din încăperea erau ațintiți asupra lor.

– Te-am găsit, anunță ea, afișând un zâmbet sfios.

Argent nu avea nici cea mai mică idee la ce se referea. Poate, de fapt, ea chiar știa din ce motiv se afla el aici. Poate că cineva o prevenise despre contractul care fusese pus pe capul ei. Poate că era cu adevărat la fel de neînfricată și fără inimă ca el. Un om liber de lanțurile sclavagiste ale patosului și ale emoțiilor umane.

Dar asta tot nu schimba nimic.

– Eu, domnișoară Millie LeCour, sunt cel care te-a găsit.

„Și eu voi fi cel care-ți va pune capăt vieții!“

Lui Millie mai că nu-i venea să creadă că era așa norocoasă. El, publicul ei țintă de un singur om din seara aceasta, se afla chiar aici. Nu avusese niciodată plăcerea de a cunoaște efectiv pe unul dintre oamenii din sală pe care îi alegea. Iar faptul de a se afla în prezența acestui anume om era cu atât mai mult o plăcere complet neașteptată. Oare era posibil să fi simțit și el cumva conexiunea electrică, stranie pe care o trăise ea cu el, de pe scenă?

Asta ar fi fost incredibil de romantic, nu-i așa?

– Credeam că este o petrecere privată, domnule..., începu ea, uitându-se la el în expectativă, oferindu-i mâna ei pentru a face prezentările.

– Domnul Drummle, răspunse el, luându-i mâna și făcând o plecăciune deasupra ei, dar fără a o săruta. Bentley Drummle.

Millie nu se putu abține și scoate un chicot scurt.

– Numele meu te amuză?

Totul la el o amuza.

– Deloc, răspunse ea, grăbindu-se să corecteze orice mică insultă pe care ar fi putut-o percepe. Doar că nu arăți deloc ca un Bentley.

– Oh? Și atunci, ce nume ai considera dumneata că mi s-ar potrivi?

Millie îl studie o clipă cu interes vădit, cumva incapabilă să-i răspundă la întrebare. Nu părea deloc genul de bărbat căruia să i se potrivească un nume englezesc tipic. Nu semăna absolut deloc cu domnii nobili, slăbănogi și filfizoni cu care i se făcea de regulă cunoștință la astfel de petreceri. De fapt... cu părul lui bogat, într-o nuanță atât de neobișnuită de castaniu, cu ochii atât de albaștri și cu osatura sa lată și cu aspect dur, omul acesta părea să se potrivească mai degrabă pe un câmp de bătălie celtic, mânuind o sabie scoțiană cu două tăișuri, pentru a-și apăra patria împotriva invadatorilor saxoni. Deși trăsăturile lui faciale erau relaxate într-o expresie de blândețe, avea o aură de pericol pe care o emana prin toți porii. Era ceva cu el... ceva ce nu ar fi putut defini cu exactitate. Nu era violență sau furie. Și nici ceva dezechilibrat sau perfid. Era posibil să fie faptul că, atunci când zâmbea, zâmbetul nu ajungea și în ochii aceia insuportabil de azurii?

Își permise o clipă să-i cerceteze ochii mai atent, și zâmbetul îi păli puțin. Erau precum gheața. Și nu numai din cauza culorii. Din spatele lor radia o răceală glacială. Șarmul și amabilitatea îndulceau liniile curbate ale gurii lui aspre, dar să se uite în ochii aceia era ca și când s-ar fi uitat într-o tundră arctică. Erau reci și goi.

Simți dintr-odată că o încerca un sentiment de neliniște. Și la drept vorbind era și destul de intrigată.

— Mă tem că nu-mi vine nici o idee în clipa aceasta, recunosc eu, uimită ea însăși de cât de chinuite îi ieșiră cuvintele, când își retrase mâna dintr-a lui.

Părea să se înalțe deasupra ei, ca un pericol iminent care afecta o atmosferă altfel complet inofensivă. Poate că era un lup deghizat în oaie? Deși avea pielea deschisă la culoare și ochii la fel de pali, evoca în ea un fior de întuneric. Ca și când ar fi purtat cu el umbrele, în caz că ar fi avut nevoie de protecția lor.

Cu toate acestea, Millie era aproape sigură că erau destul de puține lucruri pe această lume care să nu aibă nevoie de protecție... *față de el*. Un fior rece îi traversă pielea, chiar dacă alte părți ale corpului ei erau aproape înfierbântate. Părți femeiești pe care se străduia cu stoicism să le ignore.

— Cum spunei că ai ajuns aici? îl întrebă ea.

Expresia de pe chipul lui deveni atunci din blândă, sfioasă. Însă se vedea că era o mască așezată inconfortabil pe chipul lui.

– De fapt, am fost invitat de prietena unui prieten. Am uitat cum o cheamă. E mai înaltă și are părul deschis la culoare. Și e mai tânără decât pare... dar în același timp și mai în vârstă decât pretinde.

Îi făcu atunci cu ochiul, și în jurul ochilor lui se accentuau liniile fine de expresie. Nu era tocmai un zâmbet propriu-zis, dar cu siguranță era promisiunea unui posibil zâmbet.

– A, te referi cumva la Gertrude? îl întrebă ea.

– Da, la ea, zise și încuviință din cap, după care cercetă mulțimea șovăielnic, căutând-o pe femeia în cauză. Avem o cunoștință comună, pe numele lui Richard Swiveller. Îl cunoști?

Millie clătină din cap.

– Mă tem că nu.

El ridică atunci din umăru-i uriaș, și mișcarea aceea reverberă și prin haina lui foarte scumpă.

– Nu are importanță. Petrecerile astea private nu mai sunt de mult adunări intime, nu-i așa?

Millie își luă o clipă să cerceteze împrejurimile, observându-i pe dansatorii și petrecăreții aflați în diferite stadii de beție sau excese.

– Bănuiesc că asta depinde de cum interpretezi lumea, afirmă ea sec.

Și răsună din nou un chicot amuzat. Doar că de data asta venea dintr-un loc foarte, foarte adânc din pieptul lui cavernos. Și era un sunet mai degrabă menit să reverbereze printre umbrele din junglele sălbatice decât printr-o sală de bal englezească.

– Te-aș putea invita la un vals, domnișoară LeCour? întrebă el, făcând un pas în față, invadându-i spațiul și înălțându-se deasupra ei precum un zid de fierbințeală și mușchi.

Millie șovăi o clipă. Nu pentru că i-ar fi fost frică, ci pentru că se îndoia că un om de o asemenea statură și cu o astfel de constituție fizică sau cu – se uită o clipă în jos – picioare atât de mari ar fi putut dansa cât de cât bine un dans atât de grațios precum valsul.

Ar fi fost suficient să o calce o singură dată – și nici măcar foarte tare –, și ar fi riscat să îi rupă piciorul.

– O să fiu atent cum pășesc, murmură el, parcă citindu-i gândurile.

Ea ridică privirea tot mai sus, până când ajunsese să se uite direct în ochii aceia tulburători ai lui. Și acolo... nu vedea nici o urmă de sentiment sau de emoție. Ci doar o strălucire stranie. Una de desfătare... sau de regret. Nu putea fi foarte sigură.

Doamne, Dumnezeuule! Dar era absolut fascinant!

— Așa să faci, zise ea, tachinându-l. Nu mai pot urca pe scenă dacă nu pot să merg, așa că, domnule Drummle, sunt complet la mila dumitale.

— Așa este.

Îi luă mâna înmănușată într-a lui sau, mai corect spus, o cuprinse cu totul într-a lui și o conduse spre ringul de dans. Ea se opri o clipă ca să aștepte o breșă între cuplurile care se învârtteau pe ringul de dans și icni scurt, când el o trase înainte, profitând de o deschidere și învârtind-o în brațele lui puternice.

Și deveni imediat evident că toate temerile ei legate de abilitățile lui de dansator erau complet nefondate. La drept vorbind, era cel mai grațios și mai abil bărbat de pe ring... sau, de fapt, poate că de pe orice ring de dans, din orice sală de bal din Londra. O ținea aproape... scandalos de aproape de el. Mâna lui stătea pe spatele ei, ținând-o lângă el cu o siguranță asemuită cu o chingă de fier. Iar căldura acelei mâini i se infiltra prin rochie și prin corset, ca un stigmat de netăgăduit. Și totuși, mâna cu care o ținea pe a ei era blândă. Deși nu la fel de caldă.

Iar brațele lui, ascunse pe sub croiala elegantă a jachetei de seară, erau și mai ferme și mai musculoase decât și-ar fi închipuit. Umflăturile mușchilor lui se flexau și se încordau sub mâinile ei, în acord perfect cu mișcările lui, și Millie se pomeni pe neașteptate fascinată. Atât de fascinată, încât se împiedică și își pierdu echilibrul pe o întoarcere.

El o trase atunci și mai aproape de el, permițându-i să se replieze perfect, susținută de forța corpului său incredibil de solid. Preluă imediat ritmul valsului și îi aruncă o privire plină de apreciere.

— Din câte se pare, domnișoară LeCour, eu sunt cel care ar fi trebuit să-și facă griji să nu-mi rănesc picioarele.

Ea râse atunci, sprijinindu-și ușor capul pe umărul lui. Bătăile inimii ei creșteau direct proporțional cu tempoul valsului, trimitându-i prin corp valuri și valuri de fiori de pură încântare. Poate că toate preconcepțiile pe care le avea despre el erau la fel de greșite precum fuseseră îngrijorările ei legate de abilitățile lui de dansator.

— Și spune-mi, domnule Drummle, cu ce anume te ocupi?

— Sunt de mult partener într-o afacere, răspunse el.

— Cu cineva de care să fi auzit și eu? insistă ea.

— Fără îndoială. Partenerii mei se ocupă de bunul mers de zi cu zi al afacerii, de întâlniri, de fuziuni, de achiziții și alte astfel de lucruri. Eu mă ocup de contracte, de controlul daunelor și de... personal.

– Uau! exclamă ea. Din câte aud, pari un om important de avut printre cunoștințe. Spune-mi mai mult.

Millie folosea adesea tactica aceasta. Bărbaților le plăcea la nebunie să vorbească despre ei. Doar că, de data aceasta, se pomena cu adevărat curioasă în privința lui. Despre cum își petrecea zilele... Noaptea...

Și cu cine.

– Totul este destul de anost și prozaic, comparativ cu ce faci dumneata.

Millie simți mai degrabă decât văzu cum el înclină mai mult capul spre al ei. Și toată zarva și atmosfera de petrecere din Sala de Safir se stinseră ușor, ușor. Dintr-odată, totul din jur i se părea cumva mai întunecat și mai încetșat. Mai apropiat. Picioarele lor valsau peste umbre, și corpurile lor se sincroniză într-un ritm care i se părea senzual. Ba chiar păcătos.

Parfumul lui o învăluia. Era un miros cald și masculin de mosc, amestecat cu note de lemn de cedru, săpun de bărbierit și încă ceva, mai întunecat. Mai sălbatic. Ceva ce mirosea a pericol și a sex. Genul de sex de care rămâneai marcat. Genul pe care îl auzise tradus în țipete de obscenități extaziate și în lovirea tăbliilor de pat de pereții subțiri, pe vremea când nu-și putuse permite să aibă un apartament numai al ei.

Înclină ușor capul pe spate, intenționând să-l privească în ochi și să îi ofere un zâmbet drept invitație. Însă privirea ei nu mai ajunse atât de departe. Pentru că ochii ei căzură pe buzele lui. Erau moi și ispititoare pe un chip aproape crud și masculin prin excelență.

Da, buzele acelea *cu siguranță* ar fi marcat-o. Și începutul lui de barbă ușor castanie i-ar fi înroșit pielea și i-ar fi gădilat orice petic de piele expusă de care s-ar fi atins.

– Cred..., șopti ea, pomenindu-se cu respirația întretăiată pentru a doua oară de când se afla în prezența lui. Cred că ai vrea să mă săruți, domnule Drummle.

Răspunsul lui însă nu veni în forma unui flirt spiritual, așa cum se așteptase. Ci... la fel de brusc cum se pomenise trasă pe ringul de dans, acum se pomenea condusă în piruete, în afara lui. Mulțimea se topi în fața lor – toți actorii și artiștii care socializau cu mica nobile și cu comercianți bogați dispărură într-un vârtej de culori. Pe scurt, cei care dispuneau de bani, putere și influență, dar care nu erau împovărați de standardele morale stridente și rigide care guverneau clasele cele mai înalte.

Mai multe perechi de ochi îi urmăriră când plecară. Millie era obișnuită cu asta. Din cauza faptului că era o actriță celebră, oamenii o urmăreau mereu atent, oriunde se ducea și orice făcea. Doar că, de data aceasta, avea o suspiciune enervantă că nu *ea* era centrul atenției tuturor.

Cu cât se aventurau mai departe în Sala de Safir, cu atât mai întunecos și mai păcătos devenea totul. Într-unul dintre cotloanele mai întunecoase ale coridorului, două femei lascive erau captivate într-o îmbrățișare pasională. Și unul din capete era îngropat în gâtul celeilalte. Există o disperare stranie în pasiunea lor. Una zămislită din dorințe secrete, care fuseseră prea mult timp negate și ținute în frâu.

Și Millie descoperea un ecou al acelei dorințe răspândindu-se prin propriul ei trup, în timp ce urma spatele lat și puternic al domnului Drummle spre un colț întunecos de sub scara principală. Aici, candelabrul de la intrare lumina slab, pentru a crea o atmosferă păătoasă. Cu toate acestea, oferea suficientă lumină, cât să arunce complet în umbră spațiul acela.

Iar umbrele deveniră ale lor în clipa în care revendicară întunericul ca fiind domeniul lor.

Cu sufletul la gură și gâfâind, Millie se pomeni lipită de perete și captivă între mortar și trunchiul impozant al lui Bentley Drummle.

O prizonieră de voie, dar... tot prizonieră.

Doamne, Dumnezeu! Ea nu făcea lucruri de-astea! Da, își mai îngăduia să fure câteva sărutări sau să le ofere cuiva ca favoruri... și flirta într-adevăr fără rușine, admira domnii în mod deschis și chiar își mai permitea uneori să curteze câte-un bărbat pe care îl găsea interesant. Dar niciodată așa. În mod public, cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoștea și pe care nu avea nevoie să-l farmece pentru bani sau pentru alte câștiguri.

Ci din pură plăcere.

El rămase așa o clipă... deși timpul putea la fel de bine să se fi expandat într-o eternitate. Respirațiile lor se îmbinau în întuneric. Vin, tărie și dorință.

Nu îi putea vedea fața clar, din moment ce era luminat din spate de candelabrul care arunca un fel de aură vibrantă în jurul părului său. Millie știa fără doar și poate că nici unul dintre ei nu era un înger. Și, cu un bărbat atât de misterios și senzual ca el, și-ar fi putut pava lejer drumul spre iad într-o singură seară.

Așadar, probabil era mai bine să treacă la treabă.

Arcui spatele și ridică gura spre el, ca o invitație, dar el nu îi permise să se miște. În schimb, rămase acolo, lipit de ea, cu pieptul puternic strivindu-i sânii și ridicându-i și mai mult, în timp ce mâinile lui mari se ancorau pe talia ei subțire. Citi o oarecare ezitare în mișcarea lui... o șovăială pe care nu o înțelegea.

Millie știa că el o putea vedea cât de cât. Și de data asta nu trebuia să mimeze vreo privire ațâțătoare, pentru că în cele din urmă mâinile acelea mari și calde începuseră să se miște pe corpul ei.

Acest bărbat nu părea să facă niciodată ce se aștepta ea să-l vadă făcând. Nici măcar acum mâinile lui nu se mișcau pentru a o explora, ci cu scop. O cuprinseseră de mijlocul taliei. Și apoi călătoriră mai sus spre coasta ei, care vibrau tot mai tare din pricina respirației ei accelerate. Și i se tăie și lui o clipită răsuflarea când palmele lui îi găsiră sânii. Dar nu se opriră acolo. Nu îi cuprinseseră sânii și nici nu-i frământară, cum s-ar fi așteptat ea, și nici nu se aventurară sub marginea corsetului ei decoltat pentru a-i găsi sfârcurile întărite și dornice. Mâinile lui pur și simplu continuă mai sus și mai sus, trecând peste pieptul ei gol și pe umerii ei. Palmele lui bătătorite îi zgâriau ușor pielea sensibilă, stârnind în urma lor fiori de dorință.

Și tot nu o sărută. Ci rămase cu gura la o șoaptă distanță de buzele ei și cu mâinile îndreptându-se spre gâtul ei.

Millie scoase un suspin de dorință, fără a se rușina de frenezia ce începea să se adune în interiorul ei. Cine ar fi putut ghici? Cine și-ar fi imaginat că dorința putea fi ceva atât de delicios? Că nerăbdarea te putea captura în mâinile ei... în mâinile sale mari, calde și aspre... și să te deposedeze de mândrie până în punctul în care îți venea să implori mai mult?

– N-o să te rănesc, îți promit, șopti el, când degetele lui ajunseră cu blândețe pe ceafa ei și apoi pe maxilarul ei, oprindu-se acolo.

Dar o durea deja. O dureau tot trupul și părți ale lui care în general treceau ignorate cu desăvârșire. Respirația ei fusese redusă la puțin mai mult de niște gâfâieli pline de dorință.

– O să mor dacă nu mă săruți, mărturisi ea.

În clipa aceea, el încremeni.

Vibrând de dorință frustrată și excitație trepidantă, se lipi de el și mai mult, se ridică pe vârfuri și își atinse buzele de ale lui.

Și sărutul veni la fel de flămând pe cât fu de brusc și de neașteptat. Poate că ochii lui erau reci precum gheața, dar gura lui era fierbinte precum iadul și avea un gust masculin, aseasonat cu aromă

de vin. Millie îl sărută cu un abandon sălbatic, savurând felul în care tot trupul lui tremura și se încorda.

De la degetele aspre de pe gâtul ei și până la mädularul tare și erect din pantalonii lui.

Când își lipi mai tare bărbăția erectă de ea, Millie simți cum sânii ei se tensionară sub corset, devenind plini și grei. Hainele pe care le purta deveniseră o constrângere chinuitoare, și pielea ei tânjea să fie dezgolită de el. Revendicată de el.

În sfârșit, limba lui îi invadă gura, și Millie gemu aprobator. Degetele lui mari, care la început se odihneau pe clavicula ei, îi mângâiară ușor scobitura gâtului, curba bărbiei, linia maxilarului... totul în timp ce o degusta cu lăcomia insașiabilă a unui hedonist¹.

Millie avea un presentiment că și el era la fel de pierdut în ea cum era ea de pierdută în el. Ba poate chiar mai mult. Și puterea senzuală și feminină care se revărsă în ființa sa ca un vulcan nu făcea altceva decât să-i alimenteze și mai mult dorința fierbinte. Îl dorea. Îl dorea numai și numai pentru ea. Voia să fie drogat de ea. Îl voia deasupra ei, sub ea și în ea.

Poate că le fusese *menit* să se întâlnească în seara aceasta. Poate că el era bărbatul pe care îl așteptase dintotdeauna... eroul mitic care avea să o facă să-și piardă capul și care avea să-i captureze inima.

Degetele lui se strânsară pe gâtul ei doar un pic, și ea gemu. Și apoi gemu încă o dată când un fior de exaltare îi mângâie terminațiile nervoase, făcându-le să se topească și să se transforme într-un ocean de umezeală între picioarele ei.

— Mai vreau, ceru ea, încolăcindu-și brațele în jurul gâtului său și frecându-și trupul de al lui la fel ca o mătă care cerea să fie dezmiernată.

Înjurătura lui scurtă se pierdu în caverna fierbinte a gurii ei, și în clipa aceea Millie știu instinctiv că amândoi aveau nevoie să ducă la îndeplinire ceea ce se întâmpla între ei... indiferent despre ce ar fi fost vorba.

Se auzi zarvă, care îi alertă chiar înainte să se deschidă brusc ușa de pe coridor. Două trupuri feminine se împleticiră înăuntru, într-un vârtej de fuste, mărăituri, înjurături și zgârieturi violente. Pe una din acele două femei o zăriseră sărutând-o pe o alta pe coridor mai devreme.

¹ Adept al hedonismului – un cult al plăcerii, care proclamă plăcerea drept binele suprem, iar dorința de a o obține, un principiu al comportamentului (n.tr.)

Agresoarea era o necunoscută.

Millie și domnul Drummle săriră departe unul de celălalt, pomenindu-se dintr-odată înconjurați de un grup de bărbați zgomoși care se înghesuiau în spatele lor, strigând încurajări mulțumite și pofticioase femeilor care se băteau. Millie privi o clipă încăierarea, uluită că niște doamne puteau fi atât de violente și de crude una cu alta.

Se gândi însă apoi că probabil gelozia era o emoție foarte puternică.

– Mda..., strigă ea, ca să se facă auzită peste vacarm și se uită peste umăr spre pretinsul ei amant. Ai vrea să...

Dar cuvintele i se stinseră imediat când constată că nu era nimeni acolo căruia să i le adreseze.

El dispăruse.

Capitolul 3

Millie știe că băuse un pic prea mult atunci când se pomeni întrebându-se dacă birja pe care o luase pentru a o duce pe distanța scurtă de la Covent Garden la Drury Lane se opriase într-adevăr. Pentru că lumea încă se clătina un pic cu ea.

Nu era genul de persoană care să bea peste măsură. Însă, în seara aceasta, era o ocazie specială.

În seara asta, fusese abandonată.

Ei bine, avusese, desigur, o premieră fulminantă, cu casa închisă, la Covent Garden. Nu putea uita asta. Dar, în același timp, trăise cel mai senzual și mai romantic moment din toată viața sa și apoi... nimic.

Bentley Drummle. Ce nume *stupid!* Acum, era sigură că îl mai auzise și cu altă ocazie, și nu în cele mai bune circumstanțe.

– Am ajuns, domnișoară LeCour. Vizitiul îi deschise portiera, și aerul rece de noiembrie o izbi în față cu forță, trezind-o din beție. Aveți grijă la trepte.

Millie își așază mâna într-a lui – care era deja întinsă, din curtoazie – și își adună fustele cu grijă înainte de a coborî pe trotuar, înfrigurată. Îi dădu un bacșiș gras vizitiului, pe care îl chema Higgins. Dar îi plăcuse de el, pentru că era un om blând și destul de vesel, care

purta joben și papion. În plus, se gândea că măcar așa își putea lua liber tot restul dimineții și să prindă câteva ore bune de somn, înainte să răsară soarele peste acoperișurile din Londra.

Sughițând, se grăbi spre ușa casei sale.

Bentley Drummle. Ce nătărău! Nici nu avea să se mai gândească vreo clipă la el! Ar fi trebuit să sărbătorească succesul ei fulminant și norocul care îi surâsese. Poate că îi fusese trimis de cine putea ști ce puteri supranaturale ca să-i amintească să rămână umilă acum, în seara în care urcase pe cele mai înalte culmi ale gloriei. Ca să-i amintească faptul că, în această lume, indiferent de realizările sale, încă putea fi tratată ca o târfă de rând.

Și Dumnezeu știa că chiar se purtase ca una cu el.

Și nu numai atât. Respingerea lui o înjosise și mai mult. Of, Doamne! Clar era mult prea romantică. Prea disponibilă. Prea...

Singură.

— Aveți nevoie să vă ajut să intrați, domnișoară LeCour? o întreabă vizitiul, cu glasul prudent rezervat betivilor, invalizilor și copiilor mici.

— Nu, mulțumesc, Higgins.

Răsuci cheia în broască și se năpusti înăuntru, trântind ușa tare în spatele ei.

Apartamentul ei nu era foarte spațios, dar localizarea sa din centrul orașului îl făcea la fel de somptuos ca un palat în toată regula. Millie păși în intrândul care servea și ca salonaș de zi și lăsa strălucirea focului primitor să o topească, până când avu senzația că i se lichefiaseră și oasele în corp.

Îi plăcea la nebunie locul acesta. Drapat cu mătăsuri importate din Orient și mobilat cu totul de la perne indiene la antichități în stilul Ludovic al XIV-lea și împodobit cu mătăsuri și cașmiruri turcești, aducea un omagiu tuturor nuanțelor din paleta cromatică, reușind în același timp să păstreze un echilibru perfect între confortabil și opulent.

— Millie, scumpo, ai venit! Și se pomeni imediat îmbrățișată și strânsă la pieptul generos al doamnei Beatrice Brimtree, menajera sa. Vai mie! Și ești la fel de înghețată ca un om de zăpadă! Vino-ncoace și dă-ți jos mantia aia rece. Ți-am pregătit o baie fierbinte când mi s-a trimis de știre că petrecerea începea să se stingă.

Millie se gândi imediat că, dacă vreuna din ele semăna cu un om de zăpadă, atunci doamna Brimtree era aceea. Sâni ei mari și rotunzi se odihneau cuminiți pe o siluetă care nu ar fi avut nevoie de mari

eforturi ca să fie feminină. Fiecare bucatăică din ea – de la obrazii săi durdulii și până la fundul ei mare – se mișca atunci când mergea, spre încântarea fără pereche a soțului ei mereu pus pe șotii, George, care încă i se adresa cu apelativul „domnișorica mea”, chiar și după douăzeci de ani de căsătorie.

– E trecut de două dimineața, Bea. Nu trebuia să stai trează să mă aștepți, zise Millie, aproape luptându-se cu femeia pentru mantia sa, până când reuși să se încurce cumva în faldurile materialului și fu nevoită să stea cuminte ca un copilăș, în timp ce doamna Brimtree o elibera.

– Prostii! Păi, doar nu puteam să mă culc până să aud totul despre debutul tău ca stea a scenei londoneze! Strâmbând din nas, femeia o trase apoi spre camerele ei din fundul apartamentului. Din fericire, covorul scump și gros înăbușea sunetul pașilor lor. Doamne! Duh-nești a gin, a țigări și a bărbații care-s puși pe rele.

– Ei bine, întâmplarea face că mi-am petrecut cea mai mare parte a petrecerii în compania a toate astea trei.

Millie chicoti un pic, dorindu-și în sinea sa să nu i se fi infiltrat în glas și amărăciunea care îi chinuia sufletul. Cu toate acestea, noaptea fusese un succes fulminant, și pe tot parcursul ei se simțise în al nouălea cer și avusese realmente senzația că picioarele ei nu aveau să mai atingă vreodată pământul. Suspecta că ginul o ajutase destul de mult ca să-și recapete buna dispoziție.

– Să înțeleg că premiera a fost un succes.

– Oh, da, Bea, la final m-au chemat la aplauze de trei ori. De trei ori! Millie se învârti în loc, cât doamna Brimtree verifică temperatura apei din cada mare de cupru și mai adăugă un pic de ulei de levănțică. Ar trebui să vezi cât de multe flori am în cabină! Mi-roase ca o seră acolo! A fost atât de palpitant, că încă nu mi s-a liniștit inima.

Și nu avea absolut nimic de-a face cu *nătărăul* de Bentley Drummle sau cu gura lui de neuitat.

– Ia spune-mi, Jakub doarme? întrebă Millie, sperând să-și elibereze mintea din lanțurile de catifea ale amintirii sărutului.

– Scumpul de el a reușit să stea treaz doar până la unu și jumătate înainte de-a adormi în patul tău. Voia să te felicite personal! Ba chiar te-a și desenat îmbrăcată în costumul de scenă!

Un sentiment familiar de afecțiune și mândrie curbă buzele lui Millie într-un zâmbet larg și adorator în vreme ce își croi drum din sala de baie spre dormitorul alăturat. Ridică ușor draperiile

baldachinului, se furișă în pat și își cuibări drăgăstos nasul în obrazul ființei pe care o iubea cel mai mult pe lumea aceasta. Cea mai mare bucurie a sa și cel mai teribil secret al ei.

— *Mój Syn*? Fiul meu?

Părul de culoarea nisipului ud al micului Jakub îi gădilă nasul când ridică ușor capul dintre perne. Millie trase atunci de pătura ei, aproape ridicol de pufoasă, învăluindu-l în ea, până când trupul lui mic aproape dispăru cu totul sub muntele de confort.

— Sunt acasă, *kochanie*, zise ea, folosind acest nume pe alint pe care i-l dăduse de când era doar un bebeluș.

Însemna „dragul meu” în limba lor maternă, poloneză.

— Am stat treaz și te-am așteptat, bombăni micuțul.

— Da, văd.

Millie zâmbi și îi dădu la o parte de pe frunte o şuviță de păr, în speranța de a-i vedea ochisorii blânzi și dulci ca de căprioară. Însă pleoapele micuțului rămaseră închise. Băiețelul ei dulce era captiv undeva pe tărâmul magic al somnului, în profunzimile căruia avea să se cufunde din nou de îndată ce îi dădea ea voie.

— Puți, zise el și strâmbă din nas.

Zâmbetul ei se transformă atunci într-un chicot încărcat de tan-drețe, și-l sărută pe frunte, după care se dădu jos din patul luxos.

— Mă duc să fac o baie și apoi vin să te iau să te duc la tine-n pat.

— Mă găsești aici, treaz, insistă micuțul.

Până când Millie își luă din garderobă un halat de mătase, fiul ei alunecase deja într-un somn profund. Și, în timp ce îl privea, epuizarea începu să alunge alcoolul și exaltarea din venele ei, înlocuindu-le cu oboseală. Era mai bine să-și termine baia cât încă era în stare de ceva.

Doamna Brimtree îi scoase un prosop pufos, săpunurile franțuzești de import și uleiul aromat de migdale pe care îi plăcea să-l folosească ca să-și descurce părul și să-și hidrateze pielea, ca să o mențină catifelată.

— Hai, du-te sus la George, Beatrice. Știi că nu-i place să adoarmă fără tine. Sunt prea extenuată ca să fiu o companie plăcută în seara asta. Îți povestesc totul dimineață la micul dejun și îți promit că voi fi mult mai amuzantă și mai interesantă atunci.

— Bine, scumpa mea. Beatrice se mai fâțâi pe acolo o clipă, aprinzând un felinar de noapte și netezindu-i halatul și cămașa de noapte acolo unde erau agățate, peste paravan. Ai dreptate în legătură

cu George, desigur. E o dulceață de bărbat. Bea prea mult și înjură prea des, dar îl ador pentru toate astea.

– Și transmite-i asta din partea mea, zise Millie, sărutând-o pe femeie pe obrazul ei îmbujorat, începând să-și descheie corsetul, care se lega în față și astfel putea să refuze orice ajutor când trebuia să-și schimbe costumele de scenă.

Doamna Brimtree mai zăbovi câteva clipe, încruntându-se când Millie își dădu jos hainele.

– Domnișoară Millie...?! Pot să-ți vorbesc deschis?

– Desigur. Millie începu să-și scoată agrafele din părul său des, simțind cum scalpul său făcea trecerea de la durere la mâncărime. Sudoarea cauzată de reflectoarele de scenă și de spațiul închis din salonul unde avusese loc petrecerea i se răcise și apoi i se uscaseră pe piele, și abia aștepta să se curețe într-o baie caldă.

– Voiam să zic doar că... nu aduci niciodată un bărbat acasă.

Millie încremeni cu mâinile în păr. Era atât de șocată de afirmația aceea, că înlemnise pur și simplu. Dacă ar fi știut doamna Brimtree cât de aproape fusese în seara aceasta de a aduce un bărbat acasă! Dacă ar fi știut cum se comportase... sigur ar fi făcut-o pachet și ar fi trimis-o la mănăstire.

– Îl am pe Jakub, zise ea cu blândețe. Nu ar fi cuviincios. Domnul George și doamna Beatrice Brimtree erau majordomul și menajera ei de aproape doi ani de zile, de când își putuse permite să angajeze personal domestic, dar adevărul era că în acest scurt răstimp deveniseră mai degrabă o parte din familie decât niște simpli servitori. Și, în ciuda faptului că ei doi erau încă un cuplu îndrăgostit, până acum nici unul din ei nu îndrăznise să spună ceva despre singurătatea lui Millie. Ce se întâmpla în seara asta, de trebuia să i se reamintească așa constant faptul că era singură?

– Este doar că... femeile așa ca dumneata, care au și minte, și bani pe deasupra... tind să stea să aștepte să își facă apariția bărbatul perfect.

Millie clipi mirată și își lăsă mâinile din păr.

– Așa fac? întrebă ea, mimând nonșalanța, deși un junghi familiar de singurătate îi săgeta stomacul, chiar în locul în care se învoldura seră exaltarea și excitarea cu câteva ore în urmă.

– Îmi fac griji tot timpul că îți petreci nopțile aducând la viață povești despre eroi care cântă sonete și se sinucid în numele iubirii sau care înfrâng tirani și monștri și salvează domnițe la ananghie.

Și bărbatul acela. Eroul acela perfect... nu există pe lume... dar sunt mulți alți bărbați buni care merită timpul duminică.

Cine, de exemplu? Bentley Drummle? Doamne! Chiar nu reușea deloc să-l țină departe de gândurile ei. Nemernicul! Secătura de om ce era! Ar fi trebuit să-și asculte instinctele și prima impresie pe care o avusese despre el.

Beatrice nu o privea în ochi în timp ce vorbea, și asta o făcea pe Millie să considere șovăiala și îngrijorarea ei de-a dreptul emoționante.

— Ca femeie, uneori trebuie să mai faci compromisuri cu un bărbat. De exemplu, poate că-i frumos de pică, dar fumează ca un șarpe. Sau poate că are suflet bun, dar trage vânturi groaznic de la lapte. Sau poate-i bogat, dar are câțiva dinți stricați.

— Vrei să spui că mă crezi o snoabă?

Iar faptul că doamna Brimtree nu negă o duru pe Millie mai mult decât ar fi trebuit.

— Uneori, să accepți un bărbat așa cum e, cu tot cu defectele și calitățile lui, alungă singurătatea, și în timp i se mai estompează neajunsurile. Și, dacă simte că-l iubești și cu bune, și cu rele, sunt șanse mai mari să te iubească și el și după ce mai trec tinerețea, frumusețea și faima... Că astea-s lucruri efemere.

— Eu nu mă simt singură, minți Millie. Îl am pe Jakub.

— Nu-i drept ca băiatul să n-aibă un tată. Și, cât ai zice pește, o să se facă mare și o să-și întemeieze o familie a lui. Și ce-o să se întâmple cu dumneata atunci?

Millie se întoarse de la doamna Brimtree, întrucât conversația aceasta o făcea să se simtă mai expusă și mai vulnerabilă decât faptul că își dădea jos hainele.

— Crede-mă, e mai bine așa. Jakub avea nevoie de ea mai mult decât ar fi avut majoritatea copiilor... și asta din cauza secretului teribil pe care îl ascundea mama lui.

— Dar...

— *Noapte bună*, Beatrice, zise Millie, fermă. Te rog nu uita să-i transmiți lui George dragostea mea.

Trecu astfel un moment destul de apăsător de tăcere, în care nu se auzi nici musca, după care Millie se îndreptă spre cadă.

— Da, doamnă.

Millie așteptă ca ușa să se închidă, după care păși peste marginea căzii de cupru și se cufundă în apă, cu un suspin greoi. Când făcuse plecăciunea finală în fața publicului ei după ce fusese chemată a treia

oară la aplauze în seara aceea, crezuse că nimic nu ar fi putut umbri noaptea aceea fabuloasă. Fusesse cea mai minunată și mai plină de împlinire seară din viața ei de până acum.

Dar se înșelase.

Beatrice i se adresa cu „doamnă” numai atunci când era supărată sau nemulțumită în vreo privință. Femeia credea sincer că îi oferea sfaturi bune pentru suflet... Dar ea nu avea nici cea mai mică idee cât de periculoasă putea fi lumea de afară pentru ea și pentru Jakub. Că, permițându-i oricărui bărbat să intre în viața ei, nu făcea altceva decât să amenințe siguranța și confortul pe care îl crease pentru ea și fiul ei.

Jakub merita să fie în siguranță și să crească fără frică. Pentru că el merita tot ce îi putea oferi ea mai bun și mai frumos pe lume. Mai mult decât făcuseră pentru ea părinții și frații săi. Mai mult decât craii și nobilii care se țineau după fustele ei, fără să le pese deloc de inima sa.

Și cu siguranță mai mult decât Bentley Drummle.

La naiba! Cum reușea să se fofileze și să se strecoare în gândurile ei la fiecare zece secunde? De vină era paradoxul chipului său. Trebuia să fie asta. Piele caldă... pală și totuși mai închisă la culoare decât s-ar fi pretat la părul său castaniu-roșcat și la ochii lui tulburători. De parcă ar fi trăit în trecut în locuri exotice cu un climat mai cald. Și mai existau și alte contradicții pe care le experimentase la prima mână. O limbă fierbinte. Ochi de gheață. Mâini aspre. Degete blânde. O gură dură. Buze moi.

Millie înjură și împrășcă apa cu mâna și mai înjură o dată și mai aprig – de data asta în limba poloneză.

Gata cu bărbații! Avea o carieră de construit. Un fiu pe care trebuia să-l crească. Și, pentru moment, pentru *el*, trebuia să se mulțumească doar cu eroii ei de pe scenă, pentru că știa că doamna Brimtree avea perfectă dreptate într-o privință.

Eroii nu existau cu adevărat în lumea reală.

Pe Christopher Argent îl dureau mâinile de la frig. Escaladase o poartă din fier forjat și se cățăraseră pe montantul de piatră al parapetului spre pervazul inferior al apartamentului lui Millie LeCour. Vesta lui scumpă cu croială cambrată îi încetinise urcarea, așa că o abandonase și o lăsase să atârne agățată de una dintre țepușele înalte de fier ale porții. Vântul șuiera aprig pe pervazul îngust din Drury Lane și îi zdrelea usturător carnea prin cămașa subțire pe care o purta,

la fel ca limbile unui bici. De fapt, asemănările dintre aceste două tipuri de dureri erau de-a dreptul uluitoare. Se gândi apoi că probabil o diferență fundamentală rămânea aceea că durerea produsă de bici era mai localizată, în timp ce răceala vântului putea fi resimțită în întregul corp. Cu toate acestea, arsura reziduală era remarcabil de asemănătoare în ambele cazuri.

Strada pustie avea un aer de liniște apocaliptică, iar asta îi plăcea. Într-o noapte cu frig năprasnic, ce învăluia orașul într-o mantie de brumă înghețată, chiar și cei mai dârji și mai voinici dintre infractori și oameni ai nopții s-ar fi ascuns la adăpost.

Argent era obișnuit cu frigul. Se născuse în frig, și îl călise din toate punctele de vedere. Și nu trebuia să-și facă griji în privința lui decât atunci când ajungea să-i afecteze performanțele.

Ca acum, de exemplu, când își simțea încheieturile mâinilor tot mai înțepenite cu fiecare moment care trecea. Energizat, judecă din priviri lungimea distanței până la etajul al doilea, cu câteva calcule mentale rapide, și se ghemui ca să sară.

Cărămida dură a marginii de piatră îi spinteca degetele, dar scrâșni din dinți și se folosi de toată forța antrenată a brațelor sale pentru a-și ridica bărbia deasupra pietrei. Odată ce partea de sus a corpului său era securizată cu bine, se uită să verifice că nu se uita nimeni spre stradă de la fereastră.

Strălucirea difuză a unui felinar îndulcea întunericul, dar, din poziția deloc avantajoasă în care stătea, putea spune că nu se afla în pericol de a fi descoperit, datorită unui paravan japonez care proteja fereastra, chiar dacă draperiile erau deschise.

Mârâi, își smuci piciorul în sus și găsi un punct de sprijin suficient de rezistent cât să-și poată ridica și restul corpului. Se răsuci apoi, astfel încât să fie cu spatele lipit de peretele de cărămidă roșie și poziționat între două ferestre cu arcadă.

Escaladase ziduri și ferestre și cu pervazuri mai înguste, deși nu multe.

Își strecură câteva clipe mâinile sub brațe, ca să le încălzească, și întinse gâtul ca să arunce o otheadă pe fereastră. Paravanul japonez se afla la circa un metru de fereastră și era compus din trei plăci mai mici înclinate pe diagonală, ca să poată rezista în poziție verticală. Îi bloca vederea un panou care înfățișa un peisaj asiatic.

Argent putea vedea numai strălucirea unei căzi de cupru printr-o crăpătură mică din paravanul îndoit. Se ridicau aburi peste marginea

ei, așa că așteptă câteva minute ca să se asigure că nu era nimeni cufundat sub apă.

Și timpul pe care îl petrecu așteptând îl neliniști. Era un om răbdător, asta era clar. În profesia lui conta foarte mult sincronizarea perfectă. Momentul în care intra prin efracție în casa cuiva. Timpul de care era nevoie ca ținta să își piardă cunoștința, să leșine sau să sângereze până murea. Cât dura să își ia tălpășița și să scape basma curată. Sau, cel mai important, cât timp le lua clienților lui să facă plata. Așa că fu nevoie de mai multă stăpânire de sine decât de obicei ca să-și strunească nerăbdarea în timp ce aștepta să vadă dacă avea să apară sau nu capul lui Millicent LeCour deasupra apei.

Argent clipi. Dar de ce să fie nerăbdător? Adevărul era că nu știa nici el. De fapt, nu-și putea aminti să mai fi așteptat vreodată ceva cu atâta nerăbdare. Și, în consecință, creierul său nu îndrăznea să răspundă la această întrebare.

Dar corpul lui da.

Buzele lui încă ardeau de la amintirea splendidă a gurii ei pe a lui. Își simțea pielea febrilă, încălzită de fierbințeala pe care o radia sângele care îi clocotea în vene. Avea dintr-odată senzația că lavaliera îl sugruma și hainele îl strângeau. Mai ales pantalonii. Plămânii săi păreau să aibă nevoie de mai mult spațiu decât era dispusă să le ofere cutia lui toracică, și brusc găsea că îi era imposibil să nu aburească geamul cu respirația lui prea fierbinte.

O simțea din nou. Dorința. Ceva care era la fel de străin pentru el precum erau afecțiunea și bunătatea.

O dorea pe Millie LeCour cu o intensitate pe care nu o mai simțise niciodată.

Dar... de ce? Tăvălise numeroase femei de-a lungul vieții sale. Femei disponibile, profesioniste și necomplicate.

Femei neimportante. Femei de consum.

De ce ea? De ce acum?

Ce anume era cu actrița aceasta de îl fermeca și îl excita în halul ăsta? Ce avea ea atât de diferit de toți ceilalți oameni?

Ochiul lui infailibil pentru detalii era calitatea pe care se baza cel mai mult. Odată ce intra ceva în sfera observației lui, era calculat, analizat, prioritizat și apoi așezat la locul potrivit. Lucrurile, oamenii, locurile, evenimentele – toate făceau parte din peisajul de ansamblu și fiecare în parte i se alocă o cantitate egală de curiozitate și ambiguitate emoțională. Un ceas frumos era la fel de important și de valoros pentru el precum o femeie frumoasă. Ambele erau lucruri

curioase și complicate, care necesitau cercetarea intensă a unui om și multă precizie pentru a fi înțelese. Ambele aveau o funcție utilă în lume.

Și amândouă erau la fel de ușor de frânt.

Dar, dintr-un motiv complet uluitor, Millie LeCour refuza cu stoicism să fie așezată undeva sau categorisită. Detaliile ei erau... erau prea... prea năucitoare? Neobișnuite? Ciudate?

După ce fusese dejucată prima lui încercare de a-i lua viața – în principal din cauza celui sărut neașteptat –, Argent o urmărise toată noaptea, răscolit de o fascinație stranie. Cum naiba reușise să îl manipuleze cu ceva atât de simplu precum un sărut? De ce se oprise, când o simplă și rapidă frângere a gâtului ei frumos ar fi simplificat considerabil lucrurile? Cum făcuse ea să-și revină atât de repede după întâlnirea lor, când el, omul contractat să-i curme viața, încă era chinuit de felul în care îi simțise pielea catifelată sub degete?

O multitudine de crai nobili și parveniți depravați se întrecuseră pentru a schimba o vorbă cu ea toată noaptea, pentru o atingere sau pentru zâmbet. Și ea le oferise pe toate de bunăvoie. Sărind de la un admirator la altul, la fel ca un fluture zglobiu și viclean, care evita veșnic plasa.

Înțelesese atunci că era expertă în astfel de subterfugii. Să facă pe orice persoană cu care intra în contact să se simtă ca și când era specială pentru ea, deși în realitate îi trata pe toți cu o egalitate abjectă. Nu zăbovea niciodată prea mult timp într-un loc. Nu spunea niciodată prea multe. Nu atingea niciodată mai mult decât era cuviincios.

Cu excepția lui. Din tot grupul ei de admiratori – unde unii erau incredibil de chipeși, alții titrați și alții bogați –, ea îi permisesese lui să o ademenească în întuneric. Permisese mâinilor lui să deguste carnea ei moale și buzele-i și mai catifelate. De ce el? Cu ce reușise el să se diferențieze de toți ceilalți?

Deși radia căldură, fiecare dintre mișcările ei erau la fel de calculate ca ale lui. Era la fel de inabordabilă și de inaccesibilă ca o zeiță mult iubită. La fel de retrasă ca o insulă tropicală izolată.

Iar el era la fel de întunecat și de rece precum înșiși locuitorii iadului. Trebuia să fie. Așa că, în ciuda acestei fascinații pe care o simțea pentru ea – pentru că se simțea într-adevăr atras de lumina și de căldura ei, ca un fluture de o lampă –, venise timpul să o înăbușe și să se întoarcă la întunericul ce-i era atât de familiar.

Millie LeCour trebuia să moară.

În seara aceasta.

Ruminațiile lui reci duraseră deja prea mult. Argent conchise că, dacă era într-adevăr cineva în cadă și stătea atât de mult sub apă, atunci probabil persoana în cauză era moartă. Așa că, oricum ar fi stat lucrurile, era momentul pentru următoarea lui mișcare.

Scoase un pumnal cu lamă lungă și subțire din gheată, îl strecură prin crăpătura dintre ferestre și îl alunecă în sus până când se atinse de închizătoare. Îl întoarse apoi perpendicular, simți zăvorul cedând și deschise ușor geamul. Se întoarse într-o parte, se furișă în cameră și păși pe pernița piciorului, astfel încât să nu facă zgomot, coborându-și apoi toată greutatea pe covorul de baie. În același timp, trase geamul, închizându-l aproape de tot la loc, și își ascunse pumnalul înapoi în gheată. Unul dintre numeroasele secrete ale unei asasinări de succes era o cât mai mare economie de mișcări.

Odată ajuns înăuntru, o căldură umedă și aromată îi inundă plămânii, răspândind o fierbințeală tulburătoare prin membrele lui înghețate. Cămașa pe care o purta, deși era croită din cel mai moale și mai scump bumbac, tot îi zgâria terminațiile nervoase.

Senzația aceea ar fi trebuit să fie perturbatoare. Dacă el ar fi fost capabil să se lase perturbat de ceva.

Totul la contractul acesta fusese cam ciudat de la bun început, și nevoia de a termina mai repede cu el devenea tot mai ardentă și mai imperativă.

În colțul de sud-vest al camerei se aflau două uși cu oglindă. Cea dinspre vest stătea întredeschisă, în timp ce cealaltă era închisă. Dincolo de ușa deschisă se vedea lumina difuză a unor felinare, și Argent putea distinge un coridor care dădea spre salonaș. Pe holul acela erau trei uși, toate închise – două pe peretele sudic și una pe cel nordic. Argent bănuia că ușile dinspre sud aparțineau dormitoarelor și că cea dinspre nord ducea spre scările către etajul superior.

Acolo sus locuia personalul domestic. Un cuplu căsătorit. Amândoi erau de vârstă mijlocie, rotofei și se mișcau destul de încet. Cel mai probabil nu ar fi reprezentat o problemă.

O scândură de parchet scârțâi undeva într-o cameră mai îndepărtată, perturbând liniștea din casă la fel de eficient ca o salvă de tun. Argent se furișă în spatele paravanului de mătase, ascultând atent după un alt sunet.

Un fredonat moale. O șoaptă. Dar nimic aproape.

Argent se ridică și înaintă din nou tiptil prin cameră, ca să nu alerteze pe nimeni, și se ascunde în spatele ușii ce dădea spre coridor.

Camera aceasta era o anexă mai mică a unui dormitor principal. Multe femei ar fi folosit-o pe post de salonaș de zi sau pe post de cameră de oaspeți. Millie LeCour însă decorase încăperea cu manechine de croitorie, costume, rochii, peruci, amintiri, cu cada imensă de cupru, în mod evident, și cu o măsuță de toaletă pe care se aflau o multitudine de sticlute și o cantitate impresionantă de bijuterii și zorzoane, agățate pe toate suprafețele posibile.

Argent se bucura că numai lampa aceea singuratică pe ulei licărea în încăpere și că profitase să o diminueze și mai mult în drum spre ascunzătoarea sa, altfel strălucirea a tot ce se afla în jur l-ar fi orbit. După câteva minute care i se părură mai degrabă o eternitate, o ușă de pe coridor se auzi deschizându-se și închizându-se, și răsună sunetul înăbușit al unor pași feminini îndreptându-se în direcția lui.

Trebuia să se sincronizeze la perfecție. O singură manevră și atât. O răsucire rapidă și decisivă a gâtului pe o expirație blândă.

Și apoi avea să fie moartă.

Simți o strângere de inimă, dar ignoră senzația cu stoicism și cruzime, inspirând adânc de câteva ori ca să se ancoreze mai bine în prezent.

Era precum apa. Pregătit ca moartea să se reverse din mâinile lui.

Parfumul ei pluti în încăpere înainte să intre ea. Mirosea a vanilie și a levănțică. La fel ca uleiurile îmbătătoare și arome din baie. Întrezări licărirea unei cozi de abanos împletite pe fundalul unei cămăși de noapte albe, pale, traversând fâșia subțire de lumină, care se infiltra prin crăpătura balamalelor ușii. Încă cinci pași și avea să dea colțul. La propriu și la figurat. Avea să pășească după ușă și să se trezească la mila lui. Încă trei secunde, măsurate în bătăi de inimă. Două. Una.

Se aruncă spre ea, ținând spre gâtul ei. O singură răsucire. O frângere rapidă. Făcuse asta de zeci de ori. Poate de sute.

Dar... mâinile lui. Nu-i dădeau ascultare. În loc să-i răsucescă gâtul, se agățau de ea. În loc să îi dea drumul, o trăgeau spre el. În loc să o ucidă, o... o îmbrățișau?

„Ce naiba?”

Ea se zbatu în brațele lui. Un țipăt înfundat și șocat îi izbucni din gât când o apucă strâns de la spate și o lipi de el. Deși era

incredibil de șocat de propriul său gest, reuși să o subjuge destul de ușor, imobilizându-i brațele în laterale cu un braț și îndoindu-l pe celălalt sub gâtul ei. Se strădui din răspuțeri să nu observe cât de moale și de luxuriantă se simțea la atingere. Cât de curată era și cât de dulce mirosea. Sau cum fundul ei rotund se apăsa intim de coapsa lui.

Îi simți cutia toracică extinzându-se pe o inspirație profundă, în timp ce se pregătea să țipe cât o țineau plămânii.

– Un singur sunet, și o să măcelăresc pe oricine altcineva mai intră pe ușa aia, o amenință el, cu voce joasă. Eu nu las martori.

Plămânii ei se dezumflară imediat, cu un suspin șoptit.

Argent făcu tot posibilul să analizeze situația, dar ceva din mintea lui refuza să funcționeze în parametri normali. Se lupta să-și angreneze subconștientul în căutarea unei soluții pentru problema pe care tocmai și-o crease de unul singur. Creatura aceea frumoasă și moale tremura în brațele lui, jucându-se cu toate simțurile lui și înceteșându-i gândurile.

Și mai exact ce mama dracului făcuse?

Ea încă nu-i văzuse fața. Încă avea timp să-și strângă brațul în jurul gâtului ei, și ar fi lăsat-o inconstientă în doar câteva secunde. Și își va fi terminat treaba, cu o singură împotmolire minoră.

„Ai putea să o faci a ta mai întâi, chiar aici, pe covorul moale!” Răul fără suflet care sălășluia în interiorul său de mai bine de cincisprezece ani îi șoptise la ureche această idee spurcată. „Fii ultimul care o mai gustă vreodată!”

Argent închise ochii strâns, dezgustat de ideea aceea. *Niciodată!* Curmase vieți, într-adevăr. Dar niciodată în viața lui nu se gândise măcar să ia cu forța ceea ce o femeie nu-i oferea de bunăvoie.

Sau ceva pentru care nu-l puneă să plătească.

Strânse din dinți din cauza frustrării neputincioase pe care o simțea, în timp ce mädularul său se umfla, erect, lipit de fundul ei.

Ce se întâmpla cu el? Ce îi făcea *femeia* asta?

Femeia suspină din nou, și un tremur puternic îi zgudui trupul, în timp ce răsuflarea ei se frângea în icnete de groază.

Argent nu voia ca ei să-i fie frică. Nu voia să-i facă asta. Își dorea ca scâncetele acelea înspăimântate să înceteze. Brațul lui se strânse un pic mai mult în jurul gâtului ei. Indiferent de ce făcuse și de ce păcate avea, o femeie nu merita să fie terorizată astfel. Nu de un criminal fără inimă ca el. Păi, și atunci, de ce nu putea pur și simplu să strângă mai tare? Cum se făcea că nu era moartă în brațele lui încă?

Pentru că, mai devreme, ochii ei negri străluciseră plini de viață. Pentru că zâmbetul ei conținea genul acela de bucurie sinceră pe care viața tindea să o scurgă până la ultima picătură din majoritatea adulților. Pentru că... deși era un om fără Dumnezeu, ceva îi șoptea din eter că nu avea dreptul să priveze lumea terestră de o ființă cu o asemenea lumină.

Pentru că îl sărutase și că în clipa aceasta nu putea să nu recunoască faptul că nu avea să mai fie niciodată același. Ea trezise ceva în el. Ceva fără de care crezuse că avea să trăiască până la ultima sa suflare.

Se deschise atunci o altă ușă pe coridor.

— *Mami?* strigă o voce subțire în întuneric.

Și încremeniră amândoi.

Podeaua de parchet de pe coridor scârțâi de două ori, din cauza unor pași de copil. Încă o dată, și copilul ajunsese la o fracțiune de secundă distanță de a-i descoperi.

„La dracu’!”

— *Te rog...*, murmură ea, cu sufletul la gură, mai încet decât o șoptă disperată. *Fă-mi orice vrei mie, dar te rog... te rog, nu-l răni pe fiul meu.*

Capitolul 4

Millie nu mai putea respira. Nu se mai rugase niciodată în viața sa cu atâta patos. Dacă fiul ei ar fi stat cuminte în pat. Dacă doar...

— *Ia-te după mine, și o să vă las pe amândoi teferi și nevătămați, îi mârâi el la ureche.*

Nu știa cum de se pomenea dintr-odată brusc cu fața spre el. Și nici de ce. Până când nu-și înfipse mâna în coada ei împletită, îi trase capul pe spate și-i strivi buzele cu ale lui. „Oh, Doamne!” Știa cine era. Ar fi recunoscut oriunde senzația acelor buze lipite de ale ei.

În fond, le sărutase cu numai câteva ore în urmă.

Dintr-odată, mâinile lui mari îi cuprindeau ambele părți ale maxilarului și cu degetele mari îi desfăcea buzele, pentru ca limba lui umezită să ia cu asalt gura.

Ar trebui să-l muște. Să-l zgârie și să-i scoată ochii din orbite. Să-i dea un genunchi între picioare, să-l ia pe Jakub și să fugă din casă urlând.

Dar bărbatul acesta era genul de bărbat de care nu ai fi putut scăpa niciodată. Își putea da seama de asta din felul în care o săruta și după puterea de netăgăduit a brațelor care o țineau captivă.

Ceea ce trăia acum nu era explorarea blândă și curioasă pe care o împărtășea de obicei cu domnii. Și nici una dintre sărutările moi și seducătoare pe care le permisesese bărbaților fascinanți, care nu aveau nici cea mai mică idee despre însemnătatea cuvântului „domn”. Nu. Era același sărut flămând, acaparator și exaltant pe care îl împărtășiseră mai devreme.

Exista ceva sălbatic la buzele lui. Ceva întunecat și disperat, care, din câte se părea, îl uluia și pe el. Și, chiar dacă în circumstanțe normale ar fi permis ca acest sărut să se întâmple, Millie nu credea că ar fi fost pregătită pentru intensitatea lui copleșitoare. Se simțea ca și când se spulberase în atacatorul ei. Simțea asta aproape la fel de sigur ca dacă ar fi auzit-o realmente.

El scoase atunci un sunet gutural, straniu. Un sunet de plăcere. Un sunet de agonie.

– *Matka?* Mami?

Și apoi ușa se mișcă.

Când Millie se retrase, fu surprinsă că atacatorul ei permise acest lucru. Jakub rămăsese în pragul ușii, cu mâna strânsă pe mâner, cu părul său deschis, de culoarea mierii, ciufulit în toate părțile și cu o expresie șocată de dezgust copilăresc încremenită pe chipul lui mic și frumos.

– *Kochanie*, icni ea, cu sufletul la gură și cu inima bubuindu-i în piept suficient de tare încât să fie auzită de toată lumea din încăpere.

Deși nu ar fi putut spune cu certitudine dacă tumultul inimii sale era provocat de frică sau de intensitatea sărutului.

– Am auzit un zgomot, zise fiul ei, încercând un soi de explicație jenată.

Atacatorul ei rămase absolut neclintit când Millie se năpusti spre Jakub, rostind în sinea ei o rugăciune tăcută de recunoștință pentru că el îi dăduse drumul.

– Știu, știu. Îmi pare rău. Vino... hai să te duc înapoi la culcare. Disperată să-l ducă pe fiul ei cât mai departe de intrus, îl luă în brațele ei pe micuț și fugi cu el spre camera lui.

Odată ajunși în siguranța dormitorului, îl lăsă jos și încuie ușa, sprijinindu-se cu spatele de lemn și încercând să-și liniștească respirația panicată.

— Cine era omul acela?

Ochii lui Jakub rămâneau la fel de mari și de rotunzi ca ai unei bufnițe.

Cum putea să-i răspundă la întrebarea asta? Era un om foarte periculos. Unul căruia îi permisesese să o sărute mai devreme în seara aceea și unul care o urmărise apoi acasă, cu numai Dumnezeu putea ști ce scopuri infame. Comportamentul ei neglijent abătuse această năpastă asupra lor... pentru că se comportase ca o ușuratică. Și îl pusese în pericol pe fiul ei.

— De ce te săruta?

Fiul ei nu mai așteptă să primească un răspuns la prima întrebare, ci sări la a doua.

Millie dădu să-i răspundă ceva, îngrozită și tulburată de faptul că încă îi putea simți gustul masculin distinctiv pe buze. Oare intrase aici prin efracție cu intenția de a o molesta? De a termina ceea ce începuseră în colțișorul acela întunecat de sub scări? Oare intenționase să o violeze?

— E tatăl meu?

Millie duse mâna la piept, șocată.

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ar face să crezi asta? pufni ea, întinzându-se după sfoara clopoțelului din camera lui Jakub și trăgând de ea de două ori, făcând o pauză și apoi trăgând încă o dată.

Era semnalul care îl alerta pe George Brimtree de pericol. Avea să-și ia pistolul și să le sară în ajutor, și totul avea să se termine.

Jakub se ținea după ea în timp ce verifică încuietoarea ușii, se învârti prin cameră și apoi se întoarse să verifice încă o dată ușa.

— La școală, Rodney Beaton a zis că mamele sunt obligate să-i sărute pe tați, oricând li se spune.

— Rodney Beaton e idiot, murmură Millie fără să gândească, înainte de a-l lua pe Jakub în brațe și a-l strânge tare. Omul acela... ăăă... nu e tatăl tău, zise ea pe un ton mai blând. Este...

Auzi ușa de la mansardă deschizându-se tare și apoi pașii grei ai lui George Brimtree bubuind pe scări și năpustindu-se spre ușa încuiată.

— E un intrus în camera mea, George, strigă ea, din spatele ușii masive de lemn.

— Las' că-i vin eu de hac cu bătrâna mea Francesca, răcni George.

Francesca, desigur, era numele puștii sale. Millie îl putea auzi dând buzna în încăpere.

– Ai grijă! îi strigă ea, cu întârziere.

George era un bărbat masiv. Fusesse soldat infanterist câțiva ani și apoi urcase pe scara ierarhică, ajungând la brigada de pușcași. Dar cumva știa în sinea ei că, chiar și cu arma aceea în mână, nu ar avea nici o șansă în fața ticălosului care o urmărise acasă.

Rugându-se cu ardoare ca el să supraviețuiască acelei întâlniri, Millie nu mai respiră din nou până când nu-l auzi pe majordom întorcându-se pe coridor, șchiopătând.

– E totul bine, don'șoară Millie. Nu e nimeni aici. Am verificat peste tot, în fiecare colțișor. Chiar nu-i nimeni.

Millie descuie ușa, șovăielnică și cu inima cât un purice, și aruncă o otheadă pe coridorul slab luminat, tremurând acum mai tare decât mai devreme, când se aflate în ghearele acelei brute. Ar fi trebuit să râdă la vederea vânjosului și impunătorului George, îmbrăcat în cămașă de noapte și cu pălărie, strângând la piept pușca lui antică, dacă nu ar fi fost atât de zguduită.

– Ești rănită, don'șoară Millie? o întrebă el. Tânărul Jakub e bine?

– Suntem bine, da, George, răspunse ea, detestând tremurul din propria-i voce.

– Probabil a sărit pe fereastră. Deși nu-mi dau seama cum putea să facă asta fără să-și rupă picioarele.

Bătrânul părea destul de îngrozit.

– Cred că ar fi mai bine să chemăm poliția, George, zise Millie, închizând ușa și întorcându-se spre bietul Jakub, care o privea cu ochii mari, și strângându-l în brațe.

Până aici! A doua zi avea să instaleze gratii la toate ferestrele. Ori așa, ori nu avea să mai închidă vreodată ochii.

Capitolul 5

„Te rog... te rog, nu-l răni pe fiul meu!” Cuvintele răsunau iar și iar prin ploaia rece și usturătoare de februarie, care biciuia chinuitor străzile înguste din East End. Argent nu-și putea da seama a cui voce

răcnea în capul lui, acoperind furtuna care se pogora dinspre nord. A lui Millie LeCour? Sau a mamei sale?

Amorțeala îi deposea membrele de orice dexteritate, cu toate că nu ar fi putut spune cu certitudine dacă de vină era temperatura scăzută sau vâjâitul din capul său. Se simțea dintr-odată ca și când alergase fără oprire mai mulți kilometri. Coastele i se strângeau în jurul plămânilor, făcându-i dificil să respire. Inima lui se izbea cu brutalitate de cutia toracică, bubuindu-i în urechi, trepidând prin toți mușchii lui și până în măduva oaselor.

Oare chiar era atât de frig afară? Sau poate că de vină era contrastul marcant dintre răceala nopții și căldura cărnii pe care o avusese lipită de el cu doar câteva clipe mai devreme?

Încercând să-și amintească de cât timp fugea, se năpusti pe străzi și mai întunecate și se pierdu pe cele mai periculoase alei dintre ele, care aveau nume precum Cutthroat Corner sau Hang Tree Row. Și nu părea să se poată opri. Avea senzația că, dacă ar fi stat locului chiar și o clipită, i s-ar fi dezlipit pielea de pe corp. Și, cu nimic care să-i protejeze conștiința, probabil s-ar fi dezintegrat și el în furtună.

Obiectiv vorbind, se întrebasese mereu dacă abisul rece și întunecat din pieptul lui se putea extinde într-atât încât să-l înghită cu totul. Poate că de asta fugea de fapt. De eviscerare. De uitare.

De atâta timp de cât își putea aminti. De când... din noaptea aceea când rămăsese singur pe lume, simțise adesea că existase *în afara* corpului său. Că mergea pe lângă el însuși, în spatele capului său, detașat undeva, separat de el însuși, ca un observator lipsit de orice emoție al vărsării de sânge pe care o provoca. Corpul lui exista ca un fel de cadavru animat, cu oase și vene, dar dezgolit și deposedat de suflet. De orice pasiune care îl făcea ființă fundamental umană. De orice îi făcea pe oameni să suspine când auzeau o poezie sau când se vedeau pe ei înșiși întruchipați într-un tablou. De orice îi făcea pe oameni să se simtă ofenșați de vecinii lor sau de orice îi împingea să pornească un război din lăcomie.

Crezuse mereu că pur și simplu îi lipsea acest element intrinsec.

Nu se temea de moarte. Și nici nu aprecia viața. Nu ținea la ni-
meni și la nimic și implicit nu resimțea nici durere sau pierdere.

Păi, atunci cum se făcea că acum își urmărea propriul corp fugind pe străzile londoneze înainte de răsărit? De ce nu își mai putea simți pielea? Sau respirația din plămâni? Oare acest tremur straniu era un semn că trupul lui ceda sau că devenea mai puternic?

Peste întunericul negru ca smoala începură să se suprapună imagini. O baltă de sânge de mărimea unei celule de închisoare, care devenea din ce în ce mai mare cu fiecare cadavru fără viață pe care îl arunca în ea. Ochi mari, scânteietori și frumoși, parcă făcuți din marmură neagră, strălucind cu ultimele vestigii de viață, pe un fundal de aplauze tumultuoase. Un băiețel micuț, care-și privea mama murind. Ce făcuse? Ce lăsase neterminat? Care era strategia pentru următoarea lui mișcare?

„Te rog... te rog, nu-l răni pe fiul meu!”

Ceva i se strânse în piept atât de brusc și de neașteptat, încât icni când duse mâna în dreptul inimii.

Avea nevoie să gândească. Era prea răvășit. Se simțea ca un animal prins în cușcă. Cum era cu puțință ca un om să fie în același timp detașat de corpul său și ținut captiv de el?! Era o senzație care îl înfuria la culme! Avea nevoie să se redreseze. Avea nevoie de o eliberare. Și știa exact unde o putea obține.

Viră în grabă spre stânga și traversă Limehouse Street, după care porni în jos pe aleea care era denumită popular Poplar Alley. Nu pentru că ar fi fost acoperită cu frunziș, ci din cauza colibelor micuțe, construite din lemn de plop.

Miros de condimente străine, vânzători ambulanți care frigeau variate delicatese pe țepușe de lemn, animale împăiate și deșeuri de canalizare amestecate cu lucruri care era mai bine să rămână ascunse în imperiul umbrelor și al ceții.

Mâncărurile exotice nu erau singurele lucruri expuse acolo. Femei minione, cu păr negru-albăstrui, îmbrăcate în halate lucioase de mătase, aruncau zâmbete strălucitoare din corturi albe pline de fum aromatizat și corpuri moi și vlăguite de la un exces sau altul. Opiu, băutură, mâncare, sex, totul și orice era de vânzare în piețele asiatice, și Argent le testase pe toate, fără să ajungă să-i placă nimic din toate acestea.

Chiar și la ora aceasta târzie din noapte, piețele și aleile lăturalnice erau aglomerate de prea mulți oameni ca să mai poată alerga în continuare. Cu toate acestea, oriunde se îndrepta, oamenii păreau să-i facă loc. Argent era un bărbat înalt oriunde se ducea, dar aici, în cartierul asiatic, ieșea în evidență ca un far într-o mare de întuneric. Ochi îl urmăreau la fiecare pas, dar el nu susținu nici o privire. Și nici nu se uită în jos.

Evitase întotdeauna să privească direct în ochii cuiva. Se uita prin ei sau se concentra pe spațiul gol dintre oameni. Își închipuia

că făcea asta pentru că viața însăși sălășluia în ochi. Învățase asta de timpuriu. Și, dacă ar vedea o dată viața stingându-se dintr-o pereche de ochi, ar vedea-o apoi iar și iar. De fiecare dată când dormea. Sau uneori imaginea aceasta era chiar tatuată pe interiorul pleoapelor lui, de fiecare dată când clipea.

Următoarea privire pe care o întâlnea putea aparține unei potențiale victime. La început, mai că i se făcuse rău de la gândul acesta. Dar apoi se obișnuise. Ajunsese să... să îl atragă asta. Îl făcea să se simtă puternic. Ca un zeu. Și, pe măsură ce înaintase realizase că singurele momente când se simțea cu adevărat viu era atunci când lua o viață.

Și trebuia asta venea la pachet cu propriile-i primejdii.

Nu era nici o rușine în faptul că îi făcea plăcere să ucidă. Dar pentru unii ajungea să devină o obsesie. O dependență. Și Argent nu voia să lase nici un lucru să aibă o asemenea putere asupra lui. Așa că folosea alte mijloace prin care să umple golul pe care îl simțea în suflet.

— Te cunosc, ciripi o voce dulce dintr-unul dintre cõrturile de mătase. Tu vrei fata numai în genunchi.

Argent se întoarse și se uită în jos la femeia minionă cu păr foarte, foarte lung și negru și cu buze incredibil de roșii, pictate pe o față atât de albă, încât abia dacă o putea distinge de culoarea cortului.

Avea dreptate. Îi plăcea să posede femeile numai pe la spate. Nici pe ele nu îi plăcea vreodată să le privească în ochi. Ea se întinse atunci spre el și își așeză sfioasă mâna pe haina lui.

— Mă pun în genunchi pentru tine, se oferi ea, cu voce răgușită. Eu nu-s ca restul, mie nu mi-e frică.

„Spune asta acum, dar...”

— Altă dată, poate, zise el și îi dădu mâna la o parte.

Pentru că în noaptea aceasta venise aici în căutarea unui alt viciu. Și își dorea o altă femeie așezată în genunchi pentru el...

Și, Doamne, cât de tare îl chinuia imaginea aceasta! Millie LeCour aplecată pentru el, cu pielea-i cremoasă și catifelată dezgolită pentru el și corpul ei acceptându-l în ea.

Dumnezeule! Avea nevoie de o eliberare, altfel avea să omoare pe careva chiar aici, în noaptea rece londoneză.

Când se deschise o ușă și doi bărbați târără un corp pe jumătate dezbrăcat să sângereze într-un șanț, Argent înțelese imediat că găsi-se locul potrivit. Încuviință din cap scurt spre unul dintre angajații

casei pe care îl cunoștea de ani buni și surprinse negreșit licărirea de lăcomie din ochii omului.

— O să îmi dai timp să plasez pariurile în seara asta? îl întreabă omul, eliberându-se de povara sa și ștergându-și mâinile murdare pe pantaloni.

— Doar dacă pariezi și pentru mine. Îți dau șase la sută din câștig.

Scoase apoi teancul de bancnote din buzunar și i-l aruncă pe tot omului, pe care îl chema Wei Ping, după care păși pe scările șubrede ale clădirii nemarcate.

Trei etaje mai jos, în măruntaiele pământului, sunetul devenea atât de asurzitor, încât acoperea furtuna. Bărbați. Sute de bărbați. Unii îmbrăcați în fracuri și ținute elegante de seară și alții purtând cârpe și zdrențe. Toți urlând, transpirând și înjurându-l pe luptătorul pe care-și riscaseră banii.

Aplecându-se ușor ca să treacă pe sub tocul ușii, Argent încuviință din cap spre chinezul corpulent, Pan Lee, care închiria clădirea aceasta de la Dorian Blackwell, care își lua un comision zdravăn din câștigurile afacerii. Omul ridică două degete și arcui întrebător dintr-o sprânceană.

Argent ridică trei degete.

După ce primi o încuviințare din cap de la Pan Lee, Argent se îndreptă spre ring. Jacheta lui elegantă căzu pe podeaua extrem de murdară. Fu urmată de lavalieră, de vestă și în cele din urmă de cămașa lui apretată. Oamenii icneau mereu când el își scotea cămașa. Încetase cu câțiva ani în urmă să mai observe asta sau să-i dea importanță.

Șiroaie de apă de ploaie și sudoare i se scurgeau din păr, alunecându-i pe șira spinării. Avea mușchii încălziți de la cât alergase. Era pregătit.

Era precum apa.

Pandemoniul¹ se împrăștie prin mulțime de îndată ce dădură cu ochii de el. Christopher Argent. Ultimul învățăcel al maestrului Wing Chun Kung Fu, Wu Ping. Arma perfectă a Fraților Inimă Neagră de la închisoarea Newgate. Cel mai tânăr și mai bine plătit luptător din Ringul Morții din decada precedentă. Maestrul asasin al lui Inimă Neagră din Ben More.

Cel mai crud și letal om din toată Londra.

¹ În mistica creștină, adunarea, sfatul demonilor (n.tr.)

Înțelegea ce vedeau cei din jur când își scoase pantofii scumpi și-i lăsa la marginea ringului de luptă, foarte sigur că nici măcar în acea cloacă de infractori nimeni nu ar fi îndrăznit să încerce să i-i fure.

„Te rog... te rog, nu-l răni pe fiul meu!”

Cuvintele astea îl bântuiseră și fuseseră alături de el în ultimele două decade.

Suferise mult în anii de după moartea mamei sale. Din cauza gardienilor. A prizonierilor. Și chiar și a aliaților săi. Într-o lume ca închisoarea Newgate, durerea era principala formă de comunicare. Era singurul limbaj universal pe care îl înțelegeau cu toții. Și, odată ce-l spânzuraseră pe Wu Ping, câțiva ani mai târziu, durerea devenise *noul* profesor al lui Argent.

Avea un trunchi mare și lat, care stătea mărturie asemenea unui caiet de notițe pentru toate lecțiile învățate, pentru bicele pe care le întorsese și pentru durerea căreia îi răspunsese cu aceeași monedă. Pentru forța brută câștigată prin muncă silnică, pentru antrenamentele disciplinate și pentru alte asemenea ringuri de luptă sălbatică din vremurile de demult, când îl urmase pe Dorian Blackwell în iadul din East End. Amândoi făcuseră ceea ce fusese necesar să facă pentru a câștiga bani. Lucruri cumplite.

La fel cum, de-a lungul timpului, un simplu șiroit de apă putea săpa o cavernă în stâncă, Argent se șlefuisese prin propria-i voință și se transformase într-o armă letală. Într-un instrument al morții. Și *niciodată*, dar absolut *niciodată*, nu eșuase să plaseze ultima lovitură fatală.

Până în noaptea aceasta.

Așa că întrebarea rămânea în picioare... De ce?

Trei oameni intrară în ringul rotund – care, la drept vorbind, nu era altceva decât o groapă mare, o gaură în pământ. Dar numai unul singur dintre ei, africanul, era mai mare decât el. Ceea ce căuta el era iscusință. Și numai doi dintre cei trei oameni aveau asta. Omul cu piele tuciurie și cu trăsături anglo-saxone, care purta numai o înveli-toare murdară și veche în jurul taliei. Argent intuia că era est-indian de origine. Și mai iscusit cu o armă decât cu mâinile goale.

Chiar dacă armele erau interzise aici, asta nu-i oprise pe unii să încalce regula, mai ales din moment ce consecințele nu erau suficient de drastice pentru a împiedica folosirea unor trucuri murdare din când în când – câtă vreme mulțimea era mulțumită, desigur. Cu toate acestea, Argent nu-și putea da seama unde ar fi putut ascunde o armă indianul.

Africanul avea pumni mari și grei și un maxilar puternic. Și Argent știa că era mai bine ca pe acesta să-l păcălească și să-l depășească prin iscusința mișcărilor și să evite să se prăbușească în fața lui.

Și ultimul era un spaniol subțirel, care reprezenta cea mai mică din problemele sale. Mirosea bine oamenii de obicei și știa că la acesta erau mai degrabă fală și fudulie decât iscusință, în mod vădit supra-compensate cu bravadă, amenințări gălăgioase și lăudăroșenie de dragul mulțimii.

Ceruse trei oponenți, nu doi și jumătate. Avea multe la care trebuia să cugete.

Abia sună gongul, când fu tras primul pumn.

Și, desigur, pentru că nu începu să danseze și să țopăie prin ring așa cum se obișnuia, pentru că își ancoră ferm picioarele în pământ și își găsi axa corporală, oponentii lui considerară că avea să reprezinte o țintă ușoară.

Aparent, nu erau din partea locului.

Îi permise indianului să-l lovească primul, cu un pumn în plin, în maxilar. Argent își simți obrazul zgâriindu-se de dinți și gura umplându-se de gustul metalic al sângelui. Durerea îl obligă să se retragă în propriul corp. Își centră atenția acolo unde îi era locul – în spatele ochilor. Asta deschidea abisul rece din pieptul lui și îi umplea gura de poftă.

Argent știuse foarte bine că așa avea să se întâmple.

Acum, putea gândi. *Acum*, putea cugeta asupra consecințelor acțiunilor lui și putea formula un plan.

Scuipă sângele în ochii indianului și se folosi de acest element-surpriză ca să-i secere piciorul omului cu o lovitură rapidă. Argent îl apucă de păr și simți cum indianului i se frânse maxilarul în contact cu dinții.

Mulțimea izbucni.

Un oponent doborât.

El nu lua niciodată un contract pe care nu intenționa să-l finalizeze. Așa că de ce nu putuse termina treaba și cu Millie LeCour? De ce nu o putuse omorî, când i-ar fi fost atât de ușor?

Mai ucisese femei și cu alte ocazii. Ba chiar și mame. În unul dintre cazuri, cel care îl angajase fusese chiar fiul ei – o stratagemă disperată a unui aristocrat de a o împiedica pe femeie să lase întreaga moștenire câinelui ei mult iubit. O alta fusese o moașă care fura copii

bastarzi nou-născuți de la mame nemăritate și apoi îi vindea oricui era dispus să plătească.

În cazul acesta, îi permisesese lui Dorian Blackwell să ofere o reducere pentru moartea ei.

Altă dată, o strangulase pe matroana unei târfe pe care o plătea pentru că încercase să o vândă pe sora în vârstă de doisprezece ani a prostituatei.

Atunci, își primise plata în negoț. Fusesse un târg bun.

Argent veni față în față cu africanul, perfect conștient că spaniolul se furișă în spatele lui ca să-l flancheze. Dar, în realitate, mai rămânea un singur pericol. Afișă un zâmbet sardonice, dezgolindu-și în fața oponentului său dinții plini de sânge. Era unul dintre puținii oameni de pe lumea asta pentru care trebuia să se uite în sus ca să-l vadă bine. „Așa! Exact!” gândi el. „Crezi că sunt rănit. Încolțit. O să mă ataci cu toată forța.”

Și tocmai acea forță brută era ceea ce avea să folosească Argent împotriva lui.

De ce nu o putuse folosi și împotriva țintei lui superbe?

Lui Argent îi plăcea să dea vina pentru asta pe faptul că îl afectase – într-un mod pe care nu-l anticipase – gândul de a-l obliga pe băiețel să o privească pe mama lui murind de mâna lui. Și, la drept vorbind, treaba asta chiar îl afectase destul de mult. Cu toate acestea, evitase să-i frângă gâtul frumos lui Millie LeCour înainte ca băiatul să fi devenit o problemă.

Și, deși cuvintele pe care le rostise – care fuseseră o replică perfectă a rugămintii pe care o articulase propria lui mamă cu atât de mulți ani în urmă – îl aruncaseră într-adevăr dincolo de limita rațiunii lui reci și imperturbabile, trebuia să recunoască și că se apropiase periculos de mult de limita aceea de când o văzuse murind pe scenă.

Africanul se aruncă la atac. Brațele lui lungi zburau spre el cu pumni lați, ca niște cărămizi, care probabil l-ar fi lovit cu toată puterea unei locomotive. În loc să se ferească de pumnii lui, Argent se năpusti spre om, intrând în spațiul lui personal și furând puterea loviturilor sale. Blocând un braț cărnos cu al lui, îl lovi în același timp în gât pe oponentul său. Sau, mai corect spus, îl lovi prin gât pe african, exact așa cum fusese învățat cu mulți, mulți ani în urmă.

Primi un pumn în rinichi de la spaniol, dar asta nu-i frânse deloc concentrarea, și se aruncă asupra africanului care se prăbușea, aplicându-i încă două lovituri devastatoare în cădere.

Doi oponenți la pământ.

Ce anume era la Millie, *în mod specific*, care o făcea atât de diferită de restul?

Oare o chestiune simplă de chimie? O dorință neîmplinită la fel de primordială și de animalică precum ceea ce se întâmpla aici, în groapă?

Dumnezeu îi era martor că trupul i se întărea imediat când carnea lui intra în contact cu cea moale și delicată a ei. Ce să mai, se întâmpla și acum, numai gândindu-se la asta. Atingerea ei era electrizantă. Și periculoasă.

Să o sărute... Ei bine, cu siguranță nu existau cuvinte pentru a descrie cum se simțea asta. Era ceva mai chinuitor decât orice tortură. Mai sublim decât orice amintire.

Millie LeCour deborda de viață, de entuziasm, de emoție și de căldură, și, atunci când se aflau în contact, toate acestea treceau cumva și în el.

Și pentru o clipită prețioasă... o putea *simți* și el.

Cum era posibil așa ceva? Cum putea o femeie – mai exact o hoată, o șantajistă și o parvenită lacomă, cu o inimă la fel de rece ca a lui – să aibă un asemenea efect devastator? Femeia pe care o văzuse apărându-și copilul cu atâta disperare și în mod atât de altruist nu se potrivea deloc cu descrierea femeii pe care fusese angajat s-o ucidă.

Oare dragostea ei față de copil chiar era sinceră? Oare chiar era o actriță atât de desăvârșită încât să-l păcălească? Mama lui fusese o criminală, o hoată și o curvă, și totuși îl iubise la nebunie pe Christopher. Cu tot sufletul său. Ba, de fapt, mulți criminali cu sânge-rece, infractori și războinici însetați de sânge erau oameni de familie.

Asta reprezenta slăbiciunea lor. Una pe care o exploatase adesea în războiul lumii interlope pe care el și Dorian Blackwell îl porniseră împotriva elementului criminal din Londra cu mai bine de zece ani în urmă.

Lui Argent nu-i plăceau deloc întrebările fără răspuns. Nu voia variabile necunoscute. Și cu siguranță nu putea accepta ca Millie LeCour să se ducă la poliție și să le ofere descrierea lui. Nu mai lăsase niciodată în urmă un martor, și el și Blackwell deveniseră

deja prea familiarizați cu inspectorul-șef Morley în ultimii ani ca să riște asta.

Îcnetul mulțimii și strălucirea metalului îl avertizară să se rostogolească și să se ferească, pentru a evita să primească un cuțit în coloană. Se echilibra chiar la timp, pentru că în clipa imediat următoare spaniolul îl atacă, cu cuțitul la înaintare. Argent folosi un braț pe post de pârghie ca să-l agațe pe om de scobitura cotului și pe celălalt ca să-i împingă mâna în care ținea cuțitul spre propriul său piept.

Și astfel se decidea finalul bătăliei, gândea Argent cu satisfacție, când lama cuțitului – care după părerea lui ar fi putut fi mult mai tăioasă de atât – sfârtecă pieptul spaniolului care se zbătea și urla și i se implantă în carne până la mâner. Argent îi dădu drumul omului plin de sânge și merse către ușa de la treptele care conduceau afară din arenă. Ușa se deschise imediat în fața lui când se apropie. Mulțimea se despărți pentru el, ca marea pentru Moise, și plecă, lăsând în urmă cacofonia de urale, animat de un singur scop clar.

Avea să-și recupereze câștigurile mai târziu.

Acum avea nevoie de răspunsuri la numeroasele întrebări care gravitau în jurul siluetei fără cusur a lui Millie LeCour. Trebuia să o vadă din nou. Și de data asta trebuia să existe absolvire de păcate. Trebuia să analizeze logic și obiectiv puterea aceasta pe care o deținea asupra lui. Și, *de data aceasta*, după ce înțelegea mizele, avea să ia decizia finală. Ori avea să o ucidă...

Ori avea să o revendice.

Capitolul 6

– Un asasin? Întrebă Jane, lăsându-se pe spate în baia cu sare, cu un suspin mulțumit. Ești sigură că inspectorul-șef nu face din țânțar armăsar? Toate am avut parte de-a lungul timpului de admiratori prea insistenți. Și-n plus, ai zis chiar tu că n-a făcut altceva decât să intre prin efracție în apartamentul tău și să te sărute.

Apa fierbinte și aburindă o făcu pe Millie să inspire superficial pentru a se obișnui cu temperatura înainte de a se instala în piscină cu un oftat prelung.

– Păi, și asta mi s-a părut foarte ciudat la atac, aprobă ea. Avea brațul strâns în jurul gâtului meu ca și când plănuia să mă strânguleze, dar apoi doar a... a stat nemișcat, ținându-mă lipită de el.

Millie încercă să nu se gândească la corpul cald și tare care apărea în fața ei, la ochii foarte, foarte reci. O tulbura treaba asta. O tulbura pentru că știa că ar fi trebuit să o neliniștească mai mult întregul incident. Doar că uneori amintirea lui îi evoca o fierbințeală ciudată în pântec, și asta o înfuria cel mai tare. Jane îi aruncă o privire compătimitoare prin aburul care se aduna.

– Probabil ai fost înspăimântată, biata de tine.

– Am fost, mărturisi ea, scoțându-și agrafele din păr și lăsându-l să se reverse în apă. Era să mor de inimă când am crezut că l-ar putea răni pe Jakub. Ba chiar îmi venea să mor. Și să-l omor și pe el. Și chiar cred că aș fi făcut-o dacă s-ar fi atins de el...

Dar nu o făcuse. Ci pur și simplu dispăruse din nou.

– Și apoi pur și simplu te-a... sărutat? se miră Jane, încrețindu-și nasul cârn. Nu prea are sens, nu-i așa?

– Nu, chiar deloc.

– Ei bine, știi sigur că ai ajuns mare vedetă când admiratorii ăștia scrântiți la cap intră prin efracție în casa ta ca să-ți fure un sărut. Jane avea un fel specific de a lua totul în glumă, chiar și cele mai îngrozitoare lucruri. Așa reușea să-și păstreze un zâmbet atât de luminos într-o lume atât de întunecată. Încă vă urmăresc peste tot monștrii ăia doi pe tine și pe Jakub?

Se referea, desigur, la gărzile de corp pe care le angajase Millie a doua zi dimineață pentru ea și pentru fiul ei. Două matahale de frați irlandezi care aveau niște umeri extrem de lați și niște gâturi foarte scurte. McGivney era numele lor de familie, și miroseau la fel de îngrozitor pe cât arătau. Dar Millie decisese că asta în mod sigur nu făcea altceva decât să le sporească eficiența. Veniseră cu recomandări foarte bune, și lui Jakub îi plăcea faptul că stăteau nemișcați suficient cât să îi poată desena.

– Domnul McGivney stă de pază la ușa băii, recunosc Millie. Și fratele lui e cu Jakub la școală. A trebuit să-mi folosesc toate farmecele pe director ca să-l conving să-l lase să stea cu el.

Trecuseră deja trei zile de la incident. Trei spectacole finalizate cu succes și trei nopți lungi fără somn, dar din fericire lipsite de alte evenimente. Și Millie începuse în sfârșit să se simtă din nou în siguranță.

Sau mai exact, până când fusese convocată la Scotland Yard în după-amiaza aceasta ca să stea de vorbă cu inspectorul-șef Carlton Morley.

Mârâitul gânditor al lui Millie răsună cu ecou de pe pereții deco-rați cu marmură crem ai băii publice, în timp ce încerca să se împace cu acest incident nefericit. Și cu emoțiile stranii pe care le avea față de eveniment.

Adora locul acesta cu decorul său auriu și cu ambianța sa de baie turcească. Arăta de parcă ar fi putut fi scos cu ușurință dintr-un tablou de Jean-Auguste-Dominique Ingres. Coloane grecești. Dale romane de marmură. Draperii turcești. Lampioane marocane. Un mic colțșor delicios al stilului mediteraneean exotic, chiar în centrul Londrei. Un loc în care nu ar fi fost prinsă nici moartă nici o persoană respectabilă, dar care era obligatoriu pentru orice om notoriu. Pe timp de noapte, devenea un loc de joacă exclusivist pentru domni bogați și pentru curtezane foarte scumpe. Dar, din moment ce Jane și Millie își petreceau majoritatea nopților la teatru, ele frecventau acest local cu precădere după-amiaza devreme, când apa era curată și sălile de baie aproape goale. Jakub era la școală, așa că se puteau întâlni, puteau repeta texte, puteau bârfi în tihnă și apoi puteau lua prânzul la cafeneaua lui Pierre de Gaulle din colț, în timp ce-l ascultau, înainte de a se duce la teatru pentru spectacolul de cu seară, cum se lăuda că fusese proprietarul contesei de Northwalk cândva demult.

Dar parcă ritualul lor de miercuri nu mai era chiar la fel, când una din ele avea după ea o gorilă de irlandez pe post de gardă de corp.

Cu toate acestea, orice era mai bine decât să riște să mai dea nas în nas cu Bentley Drummle.

Dar, pe de altă parte, acesta nici măcar nu era numele lui adevărat, nu? După cum îi subliniasse inspectorul-șef Morley, Bentley Drummle era un personaj dickensian mai puțin cunoscut. La fel ca numele „cunoștinței“ sale pe care îl dăduse ca referință după petrecere – Richard Swiveller.

Millie se simțise ca o mare proastă stând acolo în biroul ordonat al lui Morley și îi fusese prea rușine să întâlnească privirea bărbatului pe deasupra biroului imens de mahon. Fusese o mare proastă! Serios acum... pentru o femeie care se considera de lume și care era atât de capabilă să citească intențiile unui bărbat și apoi să-l joace pe degete ca pe o marionetă pentru a obține ce voia

de la el... ei bine, cu siguranță de data asta ea fusese cea păcălită. Și chiar cu mare clasă.

De un profesionist.

„Un asasin“, îi sugerase inspectorul Morley.

Millie îl cunoștea personal pe Sir Carlton Morley, de la moartea tragică a dragii sale prietene, Agnes Miller, care avusese loc cu aproape cinci ani în urmă. Chiar dacă criminalul ei nu fusese găsit niciodată, omul fusese suficient de amabil să o țină la curent cu orice potențiale noi piste sau indicii care apăreau în anchetă. Iar ea își dorea cu ardoare să se asigure că inspectorul nu descoperea niciodată cel mai important indiciu dintre toate.

Pe Jakub.

– Jane..., începu Millie, precaută. Vreau să fii și tu mai... mai atentă. Promite-mi că o să ai grijă!

– De ce? se miră Jane, înfulecând o boabă mare și suculentă de strugure din bolul cu fructe de la marginea piscinei și apoi lăsând capul în apă, ca să-și umezească scalpul. Omul acesta te urmărește pe tine, nu pe mine.

– Dar, dacă e adevărat ce a spus inspectorul Morley, atunci înseamnă că nu urmărește doar o singură femeie anume. Din câte am înțeles eu, a ucis mai multe. Ba, de fapt... Dar se opri apoi, nedorindu-și cu adevărat să împărtășească cu ea veștile revoltătoare pe care le aflate. Nedorindu-și să le facă și mai reale rostindu-le cu voce tare. Pentru că, dacă le-ar fi dat glas, atunci cuvintele sale ar fi răsunat cu ecou între pereții de marmură și s-ar fi întors să o bântuie, și asta era aproape ca și când ar fi pătat unul dintre locurile ei preferate cu groaza a tot ce se întâmpla. Se pare că țintele lui sunt femei și copii. Băieței, mai exact. Au găsit cadavrele femeilor, dar nu i-au găsit pe micuți. Bieții de ei sunt toți dispăruți fără urmă.

Lacrimi îi năpădiră imediat ochii lui Jane, și Millie îi putea vedea albul ochilor licărind chiar și prin aburul dens.

– Dar asta e absolut oribil! exclamă ea. Și câți sunt?

– Păi, polițiștii cred că e vorba despre cel puțin șase cazuri.

– Cred...?! Cum adică... cred?! Jane traversă atunci piscina și veni lângă ea, lucru care o bucura în secret pe Millie.

Începuse dintr-odată să se simtă foarte vulnerabilă. Un fior rece de rău augur îi traversă șira spinării, chiar și în apa acea aburindă, și simțea cum i se adunau picături de sudoare pe ceafă. Cotloanele

încăperii i se păreau brusc întunecate de umbre sinistre și pereții păreau cumva asupritori.

— Păi, și *cred* că a fost omul acesta care a intrat în apartamentul tău? Jane o apucă imediat de mână pe Millie, luând dintr-odată lucrurile mult mai în serios. Dar... dar te-a sărutat. Ți-a dat drumul. Despre asta ce mai *cred*? Sau nu au nici o părere? *Cred* că încă te urmărește? Și ce fac ca să te protejeze?

O emoționa îngrijorarea sinceră a prietenei sale, așa că Millie o strânse de mână, plină de recunoștință.

— Polițiștii nu știu ce să creadă despre atacul asupra mea. După spusele inspectorului-șef Morley, abia acum încep să pună lucrurile cap la cap. Vezi tu... femeile astea nu locuiau toate în aceeași zonă. Și... nu au fost nici... ăă... ucise... în același fel. Unele dintre morți au fost foarte brutale, în timp ce altele... mai puțin violente, dacă există o asemenea descriere pentru o crimă. Unele au fost violate, altele au fost cruțate. Au fost strangulate, înjunghiate... sau omorâte în bătaie. Și una a fost împușcată.

— Doamne, Dumnezeu! exclamă Jane, făcându-și cruce.

— Singurul element comun între toate femeile ucise este faptul că fiii lor lipsesc.

Jane clătină din cap, cu mâna peste gură.

— Și crezi că acești bieți copii sunt... morți? Sau mai rău?

Millie văzu lacrimi adunându-se în ochii prietenei sale blajine, la fel cum știa că străluceau și în ochii ei.

— Nimeni nu știe. Pur și simplu, au dispărut fără urmă.

— Și de când... de când se întâmplă lucrurile astea?

— Inspectorul Morley zice că au fost cinci cazuri în decurs de două luni.

— Păi, și cum se face că nu am auzit nimic despre asta? ceru să știe Jane, izbind apa cu mâna, într-un gest de furie neputincioasă. De ce nu scrie despre asta în toate ziarele, ca să le avertizeze pe mamele din Londra de potențialul pericol?

— Pentru că, până acum, nu a existat nici o legătură palpabilă între morțile femeilor. Unele cazuri au apărut în ziarele locale din orașele lor de baștină. Și una, dacă nu mă înșel, era fiica unui miner bogat din partea locului, domnul Randall Augustine. Îmi amintesc că am citit ceva în *Daily Telegraph* despre nepotul său dispărut, știi?

Jane încuviință din cap, palidă ca varul și cu ochii înlăcrimați.

— Da, cred că îmi amintesc ceva. De obicei nu prea sunt atentă la astfel de știri. Mi se pare absolut sinistru.

– Chiar nu am vrut să te neliniștesc, Jane. Millie uitase cât de melodramatică putea fi prietena ei și cât de predispusă la crize de isterie sau apoplexie... sau la crize de leșin pe canapele. În locul unde crescuse Millie, nici o femeie nu suferise de asemenea sensibilități. Și nici ea nu leșinase vreodată în viața sa. Voiam doar să te previn, ca să fii și mai vigilentă.

– De ce? suspină Jane, deși nu plângea cu adevărat. Eu nu am nici un copil.

– Știu, dar... chiar și așa!

Jane se uita în ochii lui Millie, în vreme ce rumega un gând.

– Millie, dacă bărbatul acesta care a intrat prin efracție în apartamentul tău era într-adevăr asasinul în cauză, de ce nu l-a luat pe Jakub? De ce te-a sărutat și apoi... te-a lăsat să pleci?

Millie lăsa capul pe spate, sprijinindu-l de marginea piscinei, și închise ochii.

– Nu știi, Jane. Își tot pusese și ea aceeași întrebare, de când el dispăruse din casa ei. Chiar nu știi.

Era prea târziu, constată Argent. Prea târziu să se întoarcă din drum acum.

Îi luase prea mult timp să se pregătească. Prea mult ca să-și purifice sângele de focul ei și să devină din nou precum apa. Trei zile de antrenamente intense și asidue, de post, de meditație și dormit îi limpeziseră mintea și îi curățiseră trupul. Era rece din nou. Nemilos. Concentrat.

Pregătit ca moartea să se scurgă din nou din mâinile sale.

Sau nu. Depindea.

Și ce oportunitate se părea să o întâlnească întâmplător la o baie publică. Ca să poată termina treaba asta în apă. Urcă scările care duceau spre House of the Julii și încuviință din cap spre Ellis McGivney.

– Dar pe toți sfinții! Mai să nu-mi cred ochii, Dumnezeuule, dacă nu e chiar Christopher Argent în carne și oase! exclamă irlandezul, cu un glas surprinzător de liric pentru un om cu un aspect atât de înfiorător. După porumbița de scenă ai venit?

– E a mea. Argent se opri o clipă, întrebându-se dacă irlandezul acesta era suficient de idiot încât să încerce să-l oprească.

– Să o săruți sau să o omori? întrebă Ellis, trăgând tare dintr-un trabuc gros.

– Asta rămâne de văzut.

O umbră de îngrijorare traversă atunci chipul aspru al bărbatului.

— O să încerc să te opresc numa' dacă te-ai dus deja după Ely, zise el, deși expresia din ochii injectați ai gardianului spunea clar că știa foarte bine că astfel și-ar fi găsit moartea.

Dar un om precum Ellis McGivney nu ar fi permis niciodată ca moartea fratelui său geamăn să treacă nerăzbunată.

— N-am nici un dinte împotriva ta și nici a fratelui tău, zise Argent. Îmi imaginez că e încă la postul lui.

În clipa aceea, umerii lui Ellis se mai relaxară un pic.

— Atunci, o să-mi abandonez eu postul și-o să te las pe tine în locu-mi. Deși tre' să-ți spui că treaba asta nu-i deloc bună pentru afaceri. Cum poate un om să-și câștige și el traiu' ca gardă dacă clienții îi mor?

— Atunci, poate ar fi mai bine să nu mai păzească nici o persoană de pe lista mea.

Irlandezul strânse din dinți de furie și încleștă mâinile-i mari și carnoase în pumni de mărimea unor ciocane.

Argent stătea locului și-l privea. Și așteptă.

— L-am susținut pe Blackwell în războiu' lumii interlope, zise Ellis încet. Și-i suntem loiali și-n continuare. Vă suntem loiali amândurora. Ține minte asta dacă mai ai vreun contract car' să te arunce în drumul meu.

— Blackwell nu uită niciodată, zise Argent și încuviință din cap. „Și mie, unul, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie!” gândi, dar nu adăugă cu voce tare.

Ellis aruncă o privire spre geamul cu model exotic al ușii de la sala de baie, care era flancată de două coloane romane.

— A fost bună cu noi. Ne-a tratat bine... corect. Și se poartă bine și cu fiu-său. Ne-a plătit în avans. Nu prea-mi place gându' de a o auzi țipând de spaimă sau de durere...

— N-o să se întâmple, promise Argent.

— Foarte bine, atunci. O să plec să-mi văz de drumu' meu.

După asta, Ellis McGivney o luă la fugă în jos pe scările băii publice. Se mișca destul de iute și de abil pentru un om de mărimea lui. Își atinse pălăria și-i zâmbi cu toți dinții înnegriți unei doamne ce trecu pe lângă el, chicotind apoi de icnetul ei, în timp ce ieșea în lumina amiezii.

Aburul umed îi umplea plămânii lui Argent în timp ce se furișa în jos pe coridorul lung, care ducea de la vestiarele doamnelor spre baia publică rezervată sexului frumos.

Voci feminine suave răsunau cu ecou din pereții groși și neîncărcați, plutind în jos pe coridor spre urechile lui. Una era stridentă și dulce, iar cealaltă moale și scăzută.

„Millie!”

Blestemă aprig ritmul tot mai alert al inimii sale și felul în care i se accelerase respirația.

Iată că apărea din nou. Anticipare. Nerăbdare. *Trebuia să existe* ceva ce să poată face ca să scape naibii de senzația asta.

Ascultând conversația doamnelor, Argent rămase ascuns în mantia de abur, neputându-le vedea, și cu spatele lipit de peretele cel mai îndepărtat, până când reuși să se poziționeze într-un colț întunecat al încăperii și să folosească umbrele și aburul pe post de ascunzătoare.

Faptul că se dusesse la Morley avea să-l enerveze și frustreze pe Blackwell. Dar pe el nu-l surprindea absolut deloc. Chiar se întrebase cât avea să-i ia inspectorului-șef să înțeleagă treaba asta cu crimele în serie și să vină să i-o arunce la ușă lui Inimă Neagră din Ben More. Fiind regele conducător al lumii interlope, lui Dorian Blackwell i se aruncaseră în cărcă destul de multe crime și infracțiuni pe care nu le comisesse în realitate.

Și mai și scăpase basma curată cu multe altele. De fapt, asta era valabil pentru ei toți.

Și, din câte știa Argent, Blackwell nu avea în serviciul său prea mulți asasini. Și nici nu se murdărea pe mâini cu treburi josnice precum răpirile. Păi, și atunci cine le omora pe aceste femei? Și ce se întâmplase de fapt cu băieții dispăruți? Din experiența lui Argent, criminalii foloseau de obicei același mod de operare când venea vorba despre ducerea la îndeplinire a unei misiuni. Era un fel de tipar – sau devenea un soi de obișnuință –, indiferent dacă era intenționat sau nu. Ori violau femeile, ori nu. Ucideau ori lent, ori repede. Unii preferau armele. Alții, așa ca el, de exemplu, foloseau alte mijloace, mai personale – mai intime. Ceva ce știința aceea enervantă a balisticii și a cercetărilor medico-legale nu putea lega de el. Ori un ștreang, ori mâinile goale, ori uneori un cuțit. Toate trei erau cele mai letale arme ale sale.

Așa că i se părea de-a dreptul incredibil faptul că inspectorul-șef Morley o informase pe Millie că toate acele morți nelegate între ele ar fi fost săvârșite de același criminal.

Ba, de fapt, i se părea de-a dreptul fascinant.

Și presupunând că inspectorul-șef avea dreptate, cine ar fi putut fi criminalul în cauză? Crowley? Poate. Nemernicul ăla bătrân era în breasla asta de suficient de mult timp, așa că de ce nu ar fi acceptat cinci contracte în decurs de două luni? Probabil nici nu i-ar fi mai rezistat ficatul suficient cât să-l prindă și să-l trimită la spânzurătoare. Dorshaw, atunci? Argent presupusese că omul se retrăsese din activitate. Sau, cel puțin, în ultima vreme poliția nu mai culegea organe și alte astfel de lucruri de pe caldarâm. Poate că era Algerianul. Sau poate Prusacul?

Sau poate răsărise cineva nou pe străzile londoneze. Pe străzile *lui*.

Mda, asta în mod sigur era ceva ce trebuia să discute cu Blackwell. Și, dacă mai erau ucise și alte mame de copii tineri prin oraș, oare aveau și ele ceva de-a face cu avocatul Gerald Dashforth? Oare și contractul pe care îl avea Argent în cazul lui Millie avea o legătură cu toate astea? Putea la fel de bine să fie o coincidență... dar coincidențele erau ceva foarte rar în lumea interlopă. În lumea *lui*. Își pusese câțiva acoliți să-l urmărească pe Dashforth și pe cei câțiva clienți ai lui care și-ar fi putut permite să-l angajeze pe Argent. Așa că intenționa pe deplin să afle ce se întâmpla.

— Millie?

Argent simți cum i se ciuliră urechile de îndată ce auzi numele ei. Și, din păcate, acestea nu erau singura parte a anatomiei lui care devenise alertă.

— Încep să mă încălzesc cam tare, ești gata să mergem să luăm prânzul?

— Mă tem că nu pot veni la masă cu tine azi. După asta mă duc să-l iau pe Jakub de la școală, ca să-l iau cu mine la teatru.

Argent își dădu seama imediat că era glasul ei. Îi... îi făcea ceva... avea un efect straniu asupra lui. Fizic. Spre deosebire de a celorlalte femei, vocea ei avea o rezonanță joasă care se distingea dintr-o mie de glasuri. Și care fascina. Să o asculte vorbind era ca și când ar fi fost prins în lanțuri... dar încătușat în lanțuri dulci de încântare. Un simplu muritor nu putea scăpa din mrejele vibrante ale glasului ei ca de sirenă... Și în fond de ce și-ar fi dorit să scape? Pentru că stârnea o curiozitate păcătoasă. Oare cum or fi sunat gemetele ei de plăcere? Dar țipetele ei de extaz?

— Mă neliniștește să stau departe de fiul meu, chiar și atât timp cât e în siguranță la școală, spunea ea. Știu că deja sunt cam prea protectivă, dar...

Nu era deloc prea protectivă. Cineva o voia moartă. Și poate că același lucru era valabil și pentru băiat.

– Păi, pe bună dreptate.

O siluetă lungă și suplă se ridică din apă și se întinse în lumina soarelui. Umezeala din atmosferă îi încetoșa formele și curbele. Dar în clipa de față pe Argent nu-l interesa deloc să vadă o femeie dezbrăcată.

Sau cel puțin nu pe actrița cu păr auriu.

– O să mă duc la Pierre și o să vă iau ceva de mâncare și ție, și lui Jakub, se oferi femeia pe nume Jane. O să las pachetul la tine în cabină.

– Mulțumesc mult, draga mea.

Blonda se aplecă apoi pentru a primi câte-un sărut pe fiecare obraz de la Millie, care, de unde stătea el, nu era mai mult decât un cap întunecat deasupra unei piscine pline cu apă.

Când le văzu pe Millie și pe prietena ei dezbrăcată pupându-se, fu nevoit să se sprijine cu mâna de perete, pentru că al său corp se trezi la viață cu o forță uimitoare, și dorința explodă în el la un nivel de intensitate complet nou.

Jane ieși atunci din apă, își luă un halat și prosopul, după care porni pe coridorul care ducea spre vestiarul doamnelor.

Trecu la vreo trei pași de el și nici măcar nu-i simți prezența.

Argent așteptă ca ea să dispară complet înainte de a se furișa mai aproape de prada lui. Se simțea ca un prădător în adevăratul sens al cuvântului. Era înfometat și nerăbdător, dar în același timp perfect conștient că așteptarea momentului perfect în care să atace făcea diferența în capturarea prăzii sale.

Cu mâinile-i delicate, Millie își adună atunci părul lung și greu de abanos peste un umăr alunecos din cauza apei și a uleiurilor, expunându-și spre el carnea spatelui ei dezgolit. Când își schimbă poziția ca să-și săpunească părul, Argent întrezări cele două coloane de mușchi mici și netezi care îi susțineau șira spinării.

Sângele începu să-i clocotească în vene într-o cursă nebunească și aproape palpabilă spre miezul ființei sale. Și, odată ce se adună acolo, porni într-o călătorie fermă și implacabilă în jos.

Și apoi Millie se ridică.

Iar, pentru un moment, Argent nu mai putu respira. Deschise gura, încercând să inspire, și luă o gură mare de aer. În schimb, se pomeni înecat într-un ocean de umiditate și dorință intensă.

Niciodată în viața sa Argent nu știuse — nici măcar nu concepute — că un om putea fi pur și simplu *paralizat* de dorință. Până în clipa în care dăduse cu ochii de silueta ei dezgolită, considerase sexul doar o nevoie biologică necesară. Ceva ce făcea doar pentru că mădularul său avea nevoie de asta. Pentru că îi oferea eliberare și plăcere.

Unul câte unul, degetele lui se strânseseră în pumni de dorință.

Picăturile de apă care șerpuiau în jos pe curbele trupului ei și apoi se prelingeau înapoi în bazin căpătară un tânguie aproape liric și muzical și la fel de melancolic precum ploaia. Și fiecare particulă de umezeală care stătea lipită de carnea ei părea să se agațe de ea cu disperare, reflectând razele fine și subțiri de lumină solară, astfel încât iluminarea aceea se transforma dintr-o mică licărire într-o strălucire orbitoare.

Ea era o creatură a luminii soarelui. Și, pe când strălucirea translucidă a soarelui picta pielea majorității femeilor cu o paloare bolnavicioasă, ea o purta ca pe o mantie aurită. Ca pe o căldură sărutată de soare, care accentua nuanțele luxuriante din părul ei întunecat.

Iar când se aplecă, întinzându-se după săpun, Argent aproape că se împletici.

„Trei zile!“ Argent scrâșni din dinți. Se pregătise trei zile pentru asta. El era un om definit prin excelență de răbdare și disciplină. Nu era un om curajos. Era neînfricat. Voința lui nu era puternică. Era de fier. Fusese ars, biciuit, înjunghiat și bătut, și nu scosese nici măcar o dată vreun gemăt de durere.

Păi, și atunci cum se făcea că imaginea fundului gol *glorios* al lui Millie LeCour îl făcea să înghită în sec pentru a suprima un scâncet de dorință?

Ea se cufundă înapoi în apă, chiar înainte ca lui să i se înmoaie de tot genunchii.

Capul ei de abanos dispăru sub apă ca să-și clătească părul, și Argent profită de acel moment. Dacă scotea vreun sunet cât de mic, atunci acesta ar fi fost înăbușit de faptul că era cufundată sub apă.

Dar nu scoase nici un sunet.

Treaba asta nu mai putea continua. Era necesar să-i pună capăt. Acum! Dulci sau nu, niște lanțuri rămâneau niște lanțuri, și Argent își jurase sieși de mult că nu avea să mai fie *niciodată* luat prizonier. Nici măcar de mrejele de catifea ale lui Millie LeCour.

Apa abia dacă se mișcă în clipa când el coborî în bazin, se întinse sub apă și îi trase la suprafață trupul gol și strălucitor.

Ea se ridică zbătându-se.

Luptându-se ca să ia o gură de aer, Millie aruncă o lovitură sălbatică și disperată spre fața lui. Și forța acelui atac, combinată cu apa aromată, chiar îi produse o rană usturătoare.

Argent abia se putu abține să nu o aplece și să nu o posede peste marginea de marmură a piscinei. Ereția lui era tare precum un diamant.

O întoarse cu forța, o supuse cu ușurință și îi încătușă talia subțire cu un braț, blocându-i brațele pe lângă corp. Și, de data asta, în loc să-și strângă celălalt braț în jurul gâtului ei, îi puse mâna la gură.

Ar fi putut să o înece. Ar fi fost drept și potrivit, pentru o sirenă amenințătoare ca ea. Pentru că, deși o avea captivă în ghearele lui, el însuși era cel care se pomenea tras spre fundul apei. Pielea ei... atât de alunecoasă și de catifelată de la apă și de la săpun, crea o senzație delicioasă de frecare chiar și prin numeroasele straturi de haine ude pe care le purta el.

Fundul ei gol se freca de mădularul erect care clocotea de dorință în constrângerea pantalonilor, cuibărindu-l fără voie în fanta dintre două fese curbate și delicioase.

Încremeniră amândoi. Și nici unul din ei nu era sigur care avea să fie următoarea lui mișcare.

Capitolul 7

Prin toată panica pe care o simțea, Millie recunoscuse totuși corpul tare și viguros lipit de spatele ei gol. Se mai regăsise într-o poziție asemănătoare cu aceasta și în trecut.

Numai că atunci nu fusese la fel de conștientă de pericolul real în care se aflate. Omul acesta cu care avea de-a face nu era nici un admirator obsedat. O ținea captivă într-o strânsoare fermă, dar nedureroasă. Mâna care era lipită de gura ei era ușor arcuită, parcă tocmai pentru a o proteja de durerea de a-i strivi buzele de dinți.

Cu toate acestea, sexul presat de posteriorul ei îi provoca un tremur suficient de violent pentru a face valuri prin apă.

— I-am promis domnului McGivney că n-o să te fac să țiți, îi murmură el la ureche. Respirația lui se simțea fierbinte pe pielea sensibilă și udă a gâtului ei, dar tonul vocii lui era la fel de rece și de plat precum râul Tamisa. O să îți pară rău dacă mă transformi într-un mincinos. Deci ne-am înțeles?

Millie înghiți în sec pentru a înăbuși un suspin de groază și se strădui să se adune. Știa foarte bine că panica nu-i servea la nimic. Trebuia să rămână rațională.

Încuviință din cap, și atunci el își luă mâna de la gura ei. Ea își lins buzeele uscate de spaimă, însă regretă imediat că o făcu. Aveau gust de sare și de carne — o carne care nu era a ei. Și era o aromă pe care nu o găsea deloc respingătoare.

Și să fie a naibii de treabă dacă nu îi făcea sfârcurile să se întărească.

— Ce vrei de la mine? Ce i-ai făcut domnului McGivney? șopti ea, dezgustată de reacția nesăbuită a propriul ei corp. Și apoi îi veni în minte un alt gând, care trimise prin ea o undă de furie. Dacă i-ai făcut ceva lui Jakub, o să...

— Nu m-am apropiat de fiul tău, însă este în pericol.

Millie icni, și asta îi aduse sânii și mai aproape de brațul care îi ținea talia ca o chingă.

— Asta e o amenințare? șuieră ea.

— E o realitate.

I se puse imediat un nod în gât de spaimă.

— Nu face asta, șopti ea, cu glas răgușit. Toată frica ei se evaporă atunci, transformându-se în egală măsură în hotărâre și disperare. Supraviețuirea ei nu însemna nimic comparativ cu siguranța lui Jakub. O să fac orice vrei.

El rămase tăcut vreme îndelungată și nemișcat ca o statuie, cu excepția pulsului vibrant constant al mădularului său erect, lipit de fanta fundului ei.

— Orice? îi șopti el în cele din urmă la ureche.

Greutatea și însemnătatea deplină a ofertei sale o izbiră drept între ochi cu suficientă forță ca să-i facă genunchii să se înmoaie.

— Cine ești? ceru ea să știe, simulând o bravadă pe care nu o simțea nici pe jumătate. Știu că numele de Bentley Drummle a fost doar o acoperire.

— Toți avem personajele noastre pe care trebuie să le jucăm, zise el, criptic, în timp ce mâna lui coborî pe umărul ei și o lipi și mai tare de el. Dar poți sta liniștită că fiul tău nu a fost niciodată în nici

un pericol din partea mea. Eu nu omor copii. Numele meu e Christopher Argent. Am fost angajat de avocatul Gerald Dashforth ca să te asasinez.

Lui Millie aproape că nu-i venea să-și creadă urechilor. Vorbea la fel ca un domn din înalta societate care venea să se prezinte unei doamne într-un salon monden. Ar fi putut la fel de bine să fi spus și: „Bună ziua, numele meu este Lord Cutare și e o plăcere să te cunosc“

– Adică asasin sau mercenar? îl întrebă ea, făcând uz de toate abilitățile sale actricești pentru a-și păstra vocea modulată, astfel încât să nu-l incite la violență.

– Amândouă. Și oricare.

Mda, bun. Dar asta nu-i dezvăluia nimic în plus.

– Și spui că omul acela, Gerald Dashforth, te plătește ca să mă omori?

– Da.

Era rece. Iar vocea lui era atât de glacială și de nepăsătoare, că o traversă un fior de rău augur.

– Sunt o femeie înstărită, domnule Argent. Pot să îți plătesc dublu cât valorează contractul pus pe capul meu. Se gândi imediat, cu oarecare satisfacție, că această afirmație nu sunase deloc disperată. Așadar, putea să fie și ea ca el. Concisă, logică.

– Asta ar fi ceva... fără precedent, zise el și făcu o pauză scurtă. Nu ar trebui să se afle că am schimbat taberele pentru un onorariu mai mare. Altfel, toate țințele mele s-ar târgui cu mine pentru viețile lor în aceeași manieră. Și mi-ar vedea fața. Și ar ști și pentru cine lucrez. Iar asta e o modalitate excelentă de a fi prins.

Millie simți orice urmă de speranță stingându-se în ființa ei și fiind înlocuită de furie. Și, dintr-un motiv pe care nu-l putea cuprinde cu mintea, tonul vocii lui mai mult decât cuvintele pe care le rostise făcu să i se ridice tot sângele în cap de furie cu o asemenea forță, încât simțea că îi ardeau urechile și întredeschise buzele ca să spună ceva. Dacă tot avea să o omoare, măcar putea să-i spună vreo două.

– Tu. Ești. Complet. *Nebun!* mârâi la el, printre dinții-i încheștați.

El se opri din nou din vorbit, și Millie avea senzația distinctivă că îl uimise cu afirmația sa.

– Poftim?

– Ai auzit ce-am spus. Și, în ciuda faptului că era goală pușcă, începu să se zvârcolească în felul acela moale și flexibil în care

obișnuia să se zvârcolească Jakub în brațele ei pe vremea când era mai mic și se chinuia să scape din îmbrățișările sale. Ai mințit ca să intri la petrecerea mea de după spectacol, folosindu-te de numele acela dickensian ridicol. Ți-ai riscat viața ca să intri în apartamentul meu în toiul unei nopți geroase. Și cu ce scop? Ca să te joci cu mine? Ca să mă terorizezi? Ca să mă săruți? Și acum iată-te aici *din nou!* În mijlocul afurisitului de oraș, ba chiar ziua în amiaza mare, în *baia* mea, încă îmbrăcat în *pantalonii și-n cămașa aia blestemată*, spunându-mi că *tu nu omori copii*. Că nu rupi un contract de dragul a ce...? De dragul reputației pe care o ai în *industrie*? Pe cuvânt că ești nebun! *Nebun de legat!*

— Ai fi preferat să fii dezbrăcat?

— *Nu!* Doamne! Nu asta am vrut să... adică... eu doar... Nu ajungea nicăieri zbătându-se așa, ci doar din ce în ce mai aproape de erecția aceea intimidantă. Întoarce-mă spre tine, lua-te-ar naiba! Merit măcar să-l privesc în ochi pe călăul meu!

Și, spre șocul ei, el se supuse.

Dar nu îi întâlni privirea. O ținea cam la un braț distanță, așa că privirea lui călătorea oriunde altundeva pe trupul ei numai la chipul ei nu. Se plimba pe coloana gâtului ei, pe sânii ei, pe planurile și pe văile abdomenului ei și spre cuibul de bucle dintre coapsele ei.

Millie își amintea cum arăta, desigur. Doar că nu fusese nicidecum pregătită sufletește să îl revadă. Nu așa. Stând așa cum stăteau acum, în fâșii strălucitoare de lumină, aspectul lui fizic îi evoca mai degrabă un arhanghel din picturi bisericești străvechi decât un asasin plătit. Iar acest paradox făcu să i se taie din nou răsufierea.

Nu putea nega faptul că era un bărbat splendid. Frumos așa cum putea fi considerată frumoasă o furtună dezlănțuită cu tunete și fulgere sau un tsunami devastator. Inspira venerație și pericol nemărginit. Să stea astfel în fața lui acum era ca și cum s-ar fi pomenit întâlnindu-se pe neașteptate cu un lup sau cu un urs, undeva într-un loc uitat de lume. Era un sentiment absolut înspăimântător. Și totuși, dincolo de asta, înțelegea într-un mod imposibil de definit că acest prădător era o creatură foarte rară și splendidă. Fiecare mușchi al său și fiecare tendon părea să fi fost plămădit cu migală, cu scopul precis de a vâna.

De a ucide.

Soarele îi ilumina șuvițe aurii în părul castaniu-roșcat. Apa îi transformase cămașa într-o a doua piele translucidă, turnată pe un corp mai degrabă potrivit unui barbar decât... ei bine, decât unui

costum. Mușchii pieptului și grosimea și vigoarea brațelor lui îi stârpeau din fașă orice gând de evadare, însă trezeau în ea un alt instinct... ceva complet diferit. Ceva primordial, sălbatic și tulburător. Acesta era un bărbat care i-ar înfrânge pe toți ceilalți care îndrăzneau să se ridice împotriva lui. Unul care, în alte vremuri, fără îndoială s-ar fi luptat de unul singur cu legiuni întregi și ar fi asediat tirani.

Sau poate ar fi fost el însuși un despot.

Nu avea cum să se lupte cu el, se gândea, simțindu-se traversată de un sentiment teribil de acceptare. Nu avea nici o scăpare. Nu putea nega puterea absolută care sălășluia în brațele acelea musculoase. O putea simți emanând din mâinile aspre care o țineau de umeri.

Și continua să o privească. Sau mai degrabă să o inspecteze cu ochii aceia pali și distanți. Dacă Millie se mai simțise goală și în trecut, acum se simțea de-a dreptul *expusă*.

Și, întocmai ca o furtună dezlănțuită, la fel ca momentul care oprea în loc inima unui om, atunci când un animal sălbatic îi sfășia gâtul, așteptarea aceea îngrozitoare îi încordă toți nervii, până când izbucni:

– *Fă-o!* îl provocă ea. Ce mai aștepți?

Și el atacă într-adevăr pe neașteptate. Dar nu cu o lovitură fatală.

În schimb, gura lui o asaltă pe a ei.

Prea șocată ca să îi poată rezista, Millie icni involuntar, lucru care îi întredeschise buzele pentru invazia limbii lui.

Iar sărutul lui fu de-a dreptul brutal. Sau cel puțin Millie era sigură că așa îl intenționase el. Dar pentru un bărbat cu o gură atât de aspră, buzele lui erau surprinzător de moi și de cămoase pe ale ei. Uluită și lipsită de apărare, Millie nu se mai putu mișca... și nici nu mai putu nega reacția blestemată pe care o avea trupul ei ca răspuns la gustul lui.

El o lipi atunci de trupul lui, mistuind-o cu o foame nepocăită. Barba scurtă și țepoasă de pe maxilarul lui îi zgâria pielea în timp ce îi explora gura cu mângâieri lungi ale limbii lui pofticioase. Millie deveni dintr-odată conștientă de cât de ud și alunecos era totul. Pielea ei, limba lui, sexul ei, mâna lui care se mișca pe ceafa ei ca să o tragă și mai aproape de el. Ca să se afunde și mai mult în ea.

Îi putea simți excitația accentuându-se, pe măsură ce erecția lui pulsa pe corpul ei la fel ca o inimă. La fel ca o promisiune. Sau

ca un lucru inevitabil. Cu un sunet găuit, își dezlipi gura de pe a lui și se smulse din strânsoarea lui.

Și el îi dădu drumul, rămânând cu buzele ușor întredeschise. Și perfect nemișcat, cu excepția pieptului său puternic ce trepida, în timp ce o privea ca și când ea era cea care îl șocase pe el.

Și, dintr-un motiv sau altul, treaba asta o nedumerea și o înfuria și mai mult.

— Ești incredibil de crud, îl acuză ea, ridicând brațele ca să-și acopere sânii și strângând coapsele, ignorând cu disperare însemnele de senzații arzătoare pe care le lăsaseră degetele lui pe ceafa ei. Gura lui părea și mai cărnoasă acum și strălucea cu urmările umede ale sărutului lor.

— De ce mă torturezi așa? Cum se face că, de fiecare dată când încerci să mă ucizi, mă săruți în loc? E vreun soi de joc pervers pe care îl joci cu victimele tale? Ei bine, eu refuz să-mi fie frică de tine! Refuz să fiu o jucărie pentru amuzamentul tău bolnav. Vocea ei se înălța și se îngroșa la fel ca aburul din cameră, și Millie blestemă în sinea ei nota de isterie care i se infiltrasă în glas. Dacă ai de gând să mă omori, fă-o odată și la naiba cu tine!

— Nu o să te omor, o informă el, sec, în timp ce nările îi vibrau cu fiecare respirație.

— Ce?! izbucni ea șocată și clipi. De ce nu?

Întrebările i se păreau absurde în contextul acesta, dar deja întreaga situație o împinsese dincolo de limitele logicii.

— Pur și simplu, răspunse el și îi întâlni privirea.

Sau aproape i-o întâlni. Nu exista nici un pic de cruzime în ochii lui. În schimb, în adâncimile de safir pal se regăsea ceva complet neașteptat. Pe lângă dorința carnală, pe care o emana prin toți porii. Și Millie nu putea identifica foarte clar ce anume citea acolo. Uimire? Nesiguranță?

— M-am hotărât să îți accept oferta, o informă el. În seara aceasta.

Inima începu să-i bubuie în piept. Speranța și mândria se îmbinau într-un mod straniu, făcându-i pulsul să accelereze precum un armăsar care alerga la galop într-o cursă contracronometru.

— Am spectacol în seara asta, se grăbi ea, cu sufletul la gură. Pot să fac rost de bani până atunci și să ți-i dau după aceea, la teatru. Numai să-mi spui suma.

— Nu. Degetele lui alunecară în sus pe umărul ei, capturând picăturile de apă care încă nu se scurseseră înapoi în piscină, creând

o cărare udă spre gâtul ei, unde-i mângâie pulsul trepidant de sub stratul subțire de piele. *Cealaltă* ofertă a ta.

– Dar nu ți-am făcut nici o altă..., începu ea, dar se opri imediat din vorbit, șocată.

Pentru că îi făcuse o alta.

Spusese că avea să facă *orice*.

„Doamne sfinte!”

Când văzu înțelegerea făcându-și loc pe chipul ei, laolaltă cu frica, el lăsă mâna jos.

– O să vă protejez pe tine și pe fiul tău de cei care vă vor morți în schimbul unei nopți cu tine.

Millie simți cum i se usucă gura instantaneu. Nu îndrăznea să se uite în jos la erecția lui care încă pulsa prin pantalonii lui subțiri și uzi, sub suprafața apei. Făcu un pas în spate, involuntar, și picioarele ei tremurânde se lovira de marginea bazinului.

– N... nu fi ridicol.

– Nu sunt niciodată ridicol.

Dintr-un motiv sau altul, ea nu se îndoia deloc de asta. Linia gurii lui era atât de aspră și de clar și sumbru conturată, încât Millie ar fi pus pariu pe însăși viața ei că buzele lui nu luaseră niciodată forma unui zâmbet adevărat.

– Nu vreau protecție de la un om ca *tine*.

– Nu o să supraviețuiești fără un om ca mine.

– O să mă duc la poliție, îl avertiză ea.

El închise atunci golul dintre ei.

– Ai fost deja la poliție. Și ți-ai angajat și gardă de corp personală, zise uitându-se cu subînțeles prin camera goală. Și totuși, iată-mă aici.

„Iată-l într-adevăr aici!” gândi ea. Mare, puternic și letal. Iar acest adevăr era mai tulburător decât i-ar fi plăcut să recunoască.

El încrucișă atunci brațele la piept, semănând dintr-odată foarte mult cu o statuie a lui Poseidon care se ridica dintr-o fântână, pe care o văzuse cândva de mult în Florența. Avea toate atributele zeului terifiant al mării – cu excepția bărbii.

– Dacă eu am reușit să ajung la tine, o să reușească și alții. Dar *de mine* sigur n-o să treacă nimic. Sunt cel mai bun la ceea ce fac.

Rosti afirmația aceasta fără bravadă sau vreo pretenție și nu aștepta ca ea să spună ceva sau să îi ofere vreo validare. În clipa aceea, o nouă frică prinse contur în stomacul ei.

— Păi câți... câți alții mai vin după mine? Și spui că vin și după Jakub? Dar cine ne-ar dori răul? Și de ce? Acest domn Dashforth, care spui că te-a angajat... eu nu-l cunosc. Pentru cine lucrează?

Simțea că i se învârtea capul și o încerca o migrenă și înțelegea, desigur, că de vină pentru amețala ei nu era doar căldură din acea încăpere. Asasinul din fața sa rămase tăcut o clipită.

— Nu m-am gândit să întreb. Miji ochii, uitându-se la ea. Așadar, nu ai *nici o idee* cine te-ar vrea moartă?

Nu îi venea în minte decât o singură amenințare. Una despre care crezuse că murise odată cu draga ei prietenă, cu cinci ani în urmă.

— Tatăl lui Jakub, șopti ea.

— Și cine e, mai exact?

Millie închise ochii, adunându-și curajul ca să rostească un răspuns:

— N... nu știu.

Urmă una dintre tăcerile lui scurte, dar deja familiare.

— Nu știi?

— A fost o petrecere la care am fost plătită să merg, minți Millie. Una rezervată celor mai bogați și puternici oameni. Toată lumea purta măști. Tatăl lui Jakub... putea să fie... oricare dintre cei de acolo.

Bine, poate că treaba asta o puneă într-o lumină nefavorabilă, făcând-o să pară o prostituată... dar chiar și așa... dintre ei, cei doi oameni aflați în sala aceasta, în baia aceasta... tot fapta ei ar fi fost mai ușor de trecut cu vederea. Nu?

Cele mai vechi două profesii plătite de pe lume. Cele mai mari două păcate.

Desfrâul și crima.

Millie își luă inima în dinți și se uită în sus la el. Doar că nu zări pe chipul lui nici un pic din dezgustul sau judecata pe care se așteptase să le vadă acolo. Doar o frunte încruntată.

— Va trebui să aflu de la Dashforth cine, mai exact, este angajatorul său.

— Așteaptă..., strigă ea. Dar nu am fost de acord cu propunerea ta... încă n-am ajuns la nici o înțelegere.

— Dar vom ajunge. Tu vei ajunge.

Ochii lui mai călătoriră o dată în sus pe trupul ei, și Millie se așeză brusc pe marginea bazinei, căutând să se refugieze în apă, încrucișându-și brațele peste sâni, încercând să pară măcar îndărătnică, dacă altfel nu.

– Ești tare sigur de ce spui, nu? Ești foarte sigur că o să mă culc cu tine. Și foarte sigur că ești într-adevăr cel mai bun. Nu-mi vine să cred cât de arrogant ești!

– Nu se cheamă aroganță dacă e realitate. Tu ești cea mai bună actriță de pe scena din Londra și eu sunt cel mai bun...

– Asasin? îl întrerupse ea.

– Da. Printre alte lucruri.

Lui Millie îi era groază să se întrebe ce anume erau și acele „alte lucruri”. Stai un pic... Oare îi făcuse un compliment? Millie își duse mâna la cap. Încă simțea că se învârtea camera cu ea. El nu se clintise din loc. Nici măcar o dată. Nici măcar un milimetru. Și totuși, cumva, vocea lui suna mai aproape.

– O noapte, repetă el. O noapte în patul tău, și o să vă țin în viață pe tine și pe fiul tău până când dispăre amenințarea. Chiar ți se pare un preț atât de mare de plătit?

Ea nu-i putea răspunde la întrebarea asta. Era un preț mult mai mare decât își închipuia el.

Păi, și atunci cum se făcea că era atât de tentată să accepte? Cum se făcea că pericolul rece pe care omul dur din fața ei îl emana pin toți porii îi activa cumva acea parte ascunsă a sufletului? Cine ar fi crezut vreodată că dorința și frica se puteau hrăni reciproc, în egală măsură?

– De ce? șopti ea. De ce... când ai putea avea o avere... de ce ai da asta pentru o noapte cu mine? Nu are sens.

– Am deja o avere, răspunse el. În plus, ai spus-o chiar tu. Nu am putut să-mi țin mâinile departe de tine. Sau gura. Nu pot să fiu în aceeași cameră cu tine fără să mi se scoale. Fără să vreau să te iau.

Millie smuci capul pe spate de șoc și înțelese instantaneu că fuse-se o greșeală gravă. Șoldurile lui se aflau la nivelul ochilor ei. Ereția lui se ridica la suprafața apei în care încă stătea, lipindu-i-se de pantaloni, parcă pentru a-i dovedi adevărul vorbelor sale.

Cum putea să-i spună așa ceva, într-un mod atât de sec și de lapidar? Chiar nu avea pic de rușine? Sigur că nu. Stătea acolo ca un zeu, cu brațele încă încrucișate la piept și uitându-se la ea în felul său nonșalant.

– Te vreau, zise el, fără absolut nici o inflexiune a vocii. Și, înainte să afli ce sunt, mă voi ai și tu pe mine.

Lui Millie i se tăie încă o dată răsuflarea de șoc. Îl ura în clipa aceea. Ura faptul că avea dreptate. Chiar îl dorise într-adevăr. Ba chiar

îl implorase să o sărute, când îl crezuse Bentley Drummle. Avusese multe fantezii senzuale despre el.

Și chiar și-l închipuise în patul ei.

Înainte să știe că cineva voia să o omoare. Înainte ca lumea ei să o ia razna, și să fie înghițită în acest vârtej al neputinței și al fricii.

Iar partea cea mai rea era că trupul ei încă îl dorea. O fierbințeală tulburătoare îi vibra în măruntaie și îi pulsa pe buze, acolo unde simțise mai devreme presiunea gurii lui. Și unde își dorea să fie din nou, la naiba!

— Dar ai fi putut pur și simplu să mă... să mă iei. Oricând. De ce să faci acest... acest pact cu diavolul?

Doamne, Dumnezeu! Oare chiar era cu putință? Chiar îi insuflase în minte acest gând trădător acestui om fără conștiință? Oare era complet idioată?

— Nu am violat *niciodată* o femeie, zise el, destul de ferm. Și nici nu o voi face vreodată.

— Dar constrângerea e acceptabilă? mârâi ea.

— Da.

Sinceritatea lui era aproape... abominabilă în franchețea sa. Era complet tulburătoare și deconcertantă. Și totuși, ciudat de liniștitoare.

— Răspunde-mi la întrebarea asta, începu ea, oarecum precaută. Ai avut ceva de-a face cu cele cinci femei omorâte recent în Londra... cu acele mame ucise ai căror fii au dispărut fără urmă?

— Nu.

Millie și-ar fi dorit să se uite în ochii lui ca să se asigure că îi spunea adevărul. Dar i se părea că el evita să stabilească un contact vizual.

— Și de unde știu eu că spui adevărul?

— Nu ai de unde. Dar te asigur că ți-aș fi spus dacă aș fi avut vreo implicare în treaba asta. Nu am nimic de ascuns. Deși nu sunt complet sigur că acele morți nu au nici o legătură cu situația dificilă în care te regăsești tu acum. Asta e ceva ce va trebui să aflăm. Dacă...

Dar lăsa cuvintele să i se stingă printre aburi. Era ca un fel de ultimatum fierbinte, scandalos și nerostit.

Dacă îi ceda. Dacă spunea da. Dacă îl primea în patul ei în seara aceasta.

Doar că nu existase niciodată cu adevărat un „dacă“, nu-i așa? Nu când era în joc siguranța lui Jakob.

– B... bine..., se forță ea să rostească dincolo de limba-i grea și de buzele-i dintr-odată uscate. O s-o fac.

Bărbia lui se coborî atunci, într-o încuviințare scurtă, și, pentru o clipă, lui Millie i se păru că vede o licărire nouă în ochii lui. Nu pasiune, ci... ceva mai profund. Ceva ce nu avea o denumire, pentru că era un amestec ciudat de atât de multe emoții diferite.

Ceva ce poate era prezent... doar pentru că își dorea ea să fie acolo. Pentru că se temea că emoțiile nu erau ceva care să-l afecteze în vreun fel pe Christopher Argent.

– O să trimit după cineva în timp ce te îmbraci, o informă el. O să meargă cu tine să-l iei pe fiul tău și apoi o să vă însoțească pe voi și pe Ely McGivney la teatru, cât eu mă duc să-l interoghez pe Dashforth. Își așază apoi degetele sub bărbia ei și îi ridică ușor capul spre el. După aceea o să mă întorc după tine.

Millie încuviință din cap, simțindu-se în același timp alarmată, amețită, ușurată și înspăimântată.

– Promite-mi ceva, zise ea. Promite-mi că n-o să ne rănești nici pe mine, nici pe Jakub. Că n-o să vii niciodată după noi, în viitor. *Absolut niciodată*. După ce se termină treaba asta și ne despărțim, nu vreau să te mai văd vreodată.

– Îți dau cuvântul meu, zise el, eliberând-o.

Millie îi cercetă chipul, incredibil de conștientă de propria ei vulnerabilitate. Conștientă de deplinătatea puterii letale a acestui bărbat care se înălța deasupra ei. Era fascinată de ea. Și în același timp complet oripilată.

Incredibil de excitată.

Și, indiferent de ce anume căutase pe chipul lui, nu găsi acolo. Trăsăturile lui faciale erau complet și frustrant de goale.

– Cuvântul tău chiar înseamnă ceva, Christopher Argent?

El se opri o clipă, după care se întoarse de la ea.

– Presupun că suntem pe cale să aflăm amândoi.

Capitolul 8

Londra era cunoscută pentru multe lucruri. Dar, după părerea lui Argent, cel mai mult și mai mult pentru legiunea de băieți comisionari murdari și șireți, pregătiți oricând să ia străzile la pas

ca să câștige o monedă. Și angajă și el unul și-l trimise cu un mesaj la Hassan Ahmadi, pe care îl încredințase cu siguranța lui Millie pentru restul amiezii. Arabul era de mult un angajat de-al lui Blackwell și, fiind un om vizibil, masiv și intimidat, fără îndoială ar fi descurajat orice posibilă amenințare la adresa ei.

Iar faptul că musulmanul era un celibatar zelos și proclamat nu avea nici o legătură cu decizia sa de a-l trimite pe domnul Ahmadi ca protector al ei.

Absolut nici una.

Un alt băiețel comisionar o zbughi să îl aducă pe majordomul său, Welton, cu o trăsură și cu un schimb de haine. Welton ajunsese primul, după cum știa bine Argent că avea să se întâmple. În timp ce se schimba în haine uscate în camera lui privată de la The House of Julii, îl informă și că aveau să primească în vizită peste noapte o femeie și pe copilul ei.

Welton clipi de mai multe ori, nevenindu-i să creadă. Și Argent știa că treaba aceasta era echivalentă cu un atac de apoplexie pentru el. După aceea se urcă prompt în trăsura cu care sosi domnul Ahmadi ca să se ducă să facă toate pregătirile necesare pentru noaptea aceea.

— O să îi țin pe femeia ta cu ochi negri și pe fiul ei teferi și nevătămați și în siguranță de mâinile împutite și lipsite de Dumnezeu ale oricui vrea să le facă rău, promise musulmanul.

Își lăsă trăsura la el ca să o ducă pe Millie să-l ia pe fiul ei de la școală și apoi să îi conducă pe amândoi la Covent Garden pentru spectacol, după care Argent își continuă drumul, încrezător că singurele mâini împutite și lipsite de Dumnezeu care urma să o atingă aveau să fie ale lui.

Până când ajunse din nou la clădirea construită din piatră albă unde se găseau birourile lui Gerald Dashforth, deja se pomenea încheștând tare pumnii ca să se abțină să nu tremure. Urcă într-o clipită cele trei etaje, dorindu-și în sinea lui să fi fost mai multe și în același timp ca toate clădirile să fi fost mai înalte, ca să aibă mai mult de urcat. Asta ar fi explicat măcar felul în care îi bubuia inima în piept.

Coridorul la capătul căruia se afla biroul lui Sir Dashforth părea acum mai lung decât își amintea. Pentru un om care de obicei umplea orice hol prin simpla lui statură, coridorașul acesta i se părea incredibil de îngust. Ba, mai mult, părea să se micșoreze cu fiecare pas pe care îl făcea, care răsuna cu ecou din pereții

decorați cu tapet scump. Podeaua tremura sub picioarele lui, asemenea scândurilor de pe o corabie zguduită pe apele furtunoase din Canalul Mânecii, și Argent se străduia să-și strunească impulsul de a dărâma ușa biroului lui Dashforth, sfărâmând literele aurite de pe geamul securizat.

Totuși, nu o făcu, și astfel ușa doar se izbi de perete când o deschise și geamul se zgudui, parcă încercând să ia decizia dacă să rămână în loc sau să se spargă. Dashforth scoase un sunet de șoc, mai degrabă caracteristic unei doamne, și îi pieri toată culoarea din obraji.

– Trebuie să discutăm afaceri, îl informă Argent, încercând să înăbușe fără milă intensitatea unei emoții stranii care îi răscolea corpul.

Era ceva criminal. Ceva întunecat. Ceva ce avea de-a face cu faptul că omul din fața lui reprezenta o amenințare pentru Millie.

– Ce interesant că ai trecut pe aici tocmai azi, afirmă Dashforth, străduindu-se să-și recapete stăpânirea de sine. Să înțeleg că ți-ai finalizat în sfârșit treaba și ai venit să-ți iei și restul comisionului?

Argent ignoră întrebarea, apropiindu-se mai mult de omul acesta șiret și alunecos.

– Care dintre clienții tăi o voia moartă pe Millie LeCour?

Colțurile gurii lui Dashforth apărură atunci dedesubtul mustății sale, într-o linie fermă.

– Nu văd de ce ar fi asta relevant..., începu și apoi scoase un sunet găuit când mâna lui Argent veni și îi cuprinse aproape cu totul gâtul sfrijit.

– Nu e înțelept să mă faci să mă repet.

Dashforth țipă atunci mai ceva ca o femeie, chinându-se frenetic să-i dea mâna mare la o parte de pe gâtul său.

– Tu nu... nu înțelegi, șuieră el.

Viermele avea dreptate. Argent chiar nu înțelegea. Nu putea cuprinde cu mintea de ce și-ar fi dorit oricine moartă o femeie curajoasă, plină de viață și energică precum Millie LeCour. Nu înțelegea nici puterea pe care o avea asupra lui. Și nici nu putea începe să descrie în cuvinte trezirea fiziologică pe care o stârnea în corpul lui.

Un impuls furtunos de putere, forță, cruzime și violență. Un fel de fiară dezlănțuită răcnea cu sălbătăcie în inima lui rece și adormită. Și fiara aceasta era însetată de sânge. De sex.

Și de ceva ce nu știa cum să definească. Ceva ce știa în sinea lui că numai Millie îi putea oferi. Ceva ce-și dorea mai presus de orice altceva, dar ce nu putea identifica nici cu prețul vieții sale.

— Spune-i angajatorului tău că Millie LeCour îmi aparține mie acum. Argent băgă în buzunar mâna liberă și scoase un cec echivalent cu suma de bani obscenă pe care i-o oferise Dashforth, pe care i-l strecură în buzunarul de la piept al sacoului. Nu are de gând să dezvăluie cine e tatăl copilului. Nu are nevoie de șantaj, notorietate sau legitimitate. Millie nu reprezintă o amenințare pentru nimeni, dar eu sigur da.

Îi dădu apoi drumul avocatului care deja găfâia, lăsându-l să se lupte cu ceva ce crezuse de mult mort.

Cu temperamentul său.

— A... adică... anulezi un contract? șuieră Dashforth, cu degetele lipite pe gâtul său acum liber, dar încă dureros. Eș... ești sigur că e înțelept? Reputația... reputația ta! Darămite viața ta...

— Știu că nu mă ameninți, Dashforth. Argent mai înaintă un pas spre el și avocatul acela pricăjit se făcu alb ca varul. Amenințările mele sunt infinit mai... letale.

— O să-ți spun doar atât, zise Dashforth gătuit, prăbușindu-se pe scaun și cu ochii-i vicleni sclipindu-i a secrete arogante. O să vină după ea. Poate că tu crezi că ești singurul monstru care pândește în noapte, dar te asigur că există în lume oameni mult mai periculoși decât tine... și o să facă ei treaba asta pe care n-ai fost destul de bărbat s-o termini. O să te omoare pe tine și apoi o să o măcelărească pe prețioasa ta actriță.

O pocnitură audibilă reverberă atunci prin oasele lui Argent, la fel de periculoasă precum crăpătura dintr-un baraj. Doar că, în cazul acesta, nu apă rece era eliberată din rezervor. Ci foc lichid. Se revărsa prin el precum lava, insinuându-se prin toate cotloanele trupului său, cu o forță uluitoare. Era deja orbit de furie. Dădea pe dinafară de mânie, și fierbințeala ei delicioasă și violentă îi inunda întreaga ființă.

Îl apucă pe avocat de reverele jachetei și-l scutură ca pe jucăria unui câine.

— Ascultă aici, molău molestator de băieți ce ești... Dacă nu-mi spui ce vreau să știu, o să te omor. Lent.

— Nu la fel de lent cum ar face-o alții, zise avocatul, și în ochii lui apăru o acceptare stranie și aproape resemnată. Dacă o vrei pe actriță, ia-o înainte să vină *el* după ea. Pentru că n-o să-l oprească nimic.

Copleșit de o furie cum nu mai simțise de zeci de ani, Argent mârâi și îl izbi de perete pe Dashforth, savurând sunetul capului omului crăpându-se de lemnul solid.

– Vreau un nume!

Avocatul se înmuie și dădu ochii peste cap, în timp ce gâtul său nu-i mai putea susține greutatea capului, care se rostogoli moale într-o parte. Argent putea vedea sânge pe tapet în locul în care capul omului intrase în contact cu zidul. În toată acea vârtoare de furie, uitase adevărata forță a puterii lui.

Nu mai avea prea mult timp la dispoziție.

– Vorbește, la naiba! îi porunci Argent trupului fără vlagă.

– Thurston... crede... că el... el... e tatăl... tatăl băiatului, se chinui Dashforth să mormăie, gătuit. Ai... întârziat... ți-a luat... prea mult. A intervenit... altul.

– Ce vrei să spui? ceru să știe Argent.

Dar omul își pierdu cunoștința și leșină în brațele lui, la fel de greu ca un sac de cartofi.

Argent îl lăsa să cadă la podea și apoi își trecu prin păr mâinile tremurânde. Fusesse prea brutal. Își pierduse controlul. Ar fi putut folosi și alte mijloace ca să scoată informația aceea de la el – manipulare, intimidare sau constrângere. Și acum... deși Dashforth era încă în viață, era totuși posibil să nu supraviețuiască răniile de la cap. Și dacă scăpa cu viață, era posibil să-l avertizeze pe Fenwick că Argent venea după el.

Pentru că avea să se ducă după el, fără doar și poate.

Argent scoase ștreangul din buzunar și veni deasupra omului înconștient, care aterizase pe podea cu fața în jos. Cei bogăți aveau să fie nevoiți să-și găsească un alt avocat lipsit de scrupule care să le facă voia.

Printr-o mișcare fluidă, Argent se asigură apoi că omul nu avea să se mai trezească niciodată.

– Sir Dashforth? O umbră apără în spatele geamului securizat înainte ca în lemn să răsunete tare un ciocănit, care îl smuci pe Argent înapoi în realitatea dură. Am auzit gălăgie, Dashforth. Ești bine?

Argent se aruncă în spatele biroului lui Dashforth când auzi cum era apăsată clanța și abia reuși să se ascundă după el când ușa se deschise. Și se folosi de exclamațiile șocate și de strigătele după poliție și după un doctor ca să mascheze sunetul zăvorului ferestrei. Leși apoi pe pervazul de piatră și închise ușor geamul în spatele său.

La naiba! Străzile erau pline de oameni. Polițiștii probabil erau deja pe drum și, dacă nu se mișca repede, tot târăboiul acela avea să atragă atenția asupra clădirii și fără îndoială cineva avea să-l zărească.

Clădirea de lângă birourile lui Dashforth, un depozit de mercurerie construit din cărămidă roșie, era la o distanță probabil nu mai mare decât lățimea unui sicriu. *Excelent*. Stând în echilibru cu spatele lipit de zid, se mișcă încet pe pervazul îngust, care abia dacă merita denumirea aceasta, până când ajunse în dreptul coridorului despărțitor dintre clădiri. Problema cu clădirile din această parte a orașului era că aveau o abundență de decorațiuni și înflorituri – ca în cazul acestor pervazuri ornamentale, de exemplu – care împodobeau numai fațetele dinspre stradă. Aparent, aleea de sub spațiul acela, care abia dacă era mai lat decât umerii lui și cu greu putea purta chiar și titlatura de jgheab, era un loc pentru depozitarea gunoiei.

Argent se uită spre stradă. Cerul era surprinzător de senin și de luminos pentru o zi de iarnă târzie. Frigul din aer ținea oamenii înfוליți în haine. Stăteau cu toții înfוליți în fulare și pelerine și se grăbeau la treburile lor, sperând să găsească o vatră calduroasă când ajungeau la destinație. Nimeni nu părea să se uite în sus.

Trei etaje înalte îl separau de pământ. De libertate. Singura lui opțiune era să facă uz de o abilitate pe care o câștigase cățărându-se pe zidurile plate de piatră de la Newgate și pe care și-o perfecționase în timpul ambuscadelor sângeroase la care participase în decursul războiului lumii interlope.

Trebuia să se miște repede.

Avea picioarele suficient de lungi încât să poată trece de partea cealaltă cu un singur pas mare. Ancoră ferm un picior pe pervazul îngust și întinse cu avânt brațul și piciorul opus, ca să își proptească greutatea de clădirea de vizavi. După ce se asigură că se prinse bine, își desprinse piciorul de pe pervaz și își opri traiectoria descendentă, susținându-se cu câte un picior și cu câte o mână de fiecare zid. Ignoră cărămida protuberantă care îi zgâria palmele, în timp ce se cățara în jos pe marginile clădirii ca un păianjen, până când putu sări în siguranță pe caldarâm.

Își atenuă căderea aterizând ghemuit, și o singură trecătoare înfוליită ca un eschimos sesiză aterizarea lui. Dar, fiind o adevărată orășeancă de fel, decise că era mai sigur să nu bage în seamă întâmplarea aceea neobișnuită sau să se gândească de două ori la ea. Așa că își afundă capul și mai adânc în gluga groasă a pelerinei și plecă, grăbind pasul.

Argent de îndreptă și își strânse palmele dureroase în pumni, știind că durerea avea să dispară pe măsură ce i se făcea frig.

Deși modul cum ar fi putut reuși frigul să penetreze valul mistuitor de fierbințeală topită care clocotea în el cu siguranță ar fi pus în dilemă și cele mai sclipitoare minți.

Ce mama naibii se întâmplase acolo sus? Ceea ce intenționase a fi un interogatoriu răbdător și informativ se transformase într-o clipită într-un dezastru de proporții. Și iată-l acum aici, stând în umbrele unui jgheab, cu sângele pulsându-i prin vene ca un uragan, cu mâinile zgâriate și cu nici o informație în plus.

Sunetul frustrării lui se răsfrânse cu ecou dinspre zidurile de piatră, înainte ca pumnul lui să se ciocnească de ele. Și, deși nu-și frânse oasele, pielea i se crăpă și începu să sângereze. Avea nevoie de durere. Durerea îl centra întotdeauna și îl ancora în realitate. Îl ajuta să se concentreze. Îi ascuțea mintea și simțurile și le transforma în arme letale.

Doar că de data asta nu prea se dovedi de ajutor.

Se grăbi să plece de lângă birourile lui Dashforth, până când ajunsese la altă alee îngustă și întunecoasă, unde zidurile de piatră fără ferestre nu puteau vedea nimic și implicit nici nu puteau spune nimic. Pentru a atenua clocotul tumultuos din interiorul său, se întoarse și își lipi capul de peretele foarte, foarte rece, încercând din răspuțuri să absoarbă măcar o parte din răceala aceea înapoi în sufleul său.

Și astfel aleea aceea deveni purgatoriul său. Un loc în care să sufere. În care să reflecteze. Singur în mijlocul unui oraș aproape la fel de crud și de fără inimă cum fusese și el cândva.

„Dacă nu mă săruți, o să mor!”

Răcoarea aerului deveni o amintire a respirației calde a lui Millie pe gura lui. Dacă nu ar fi sărutat-o în noaptea aceea, acum *chiar ar fi fost* moartă – de mâinile lui capabile. Și se întrebă dacă își dădea seama și ea de asta. Acum, că știa cine era. Acum, că știa *ce* era.

Acolo... chiar și în întunericul de sub scara unde o sărutase prima dată, trăsăturile ei străluciseră cu o lumină pe care el nu o mai văzuse niciodată. Și fusese pe punctul de a o face. Pe punctul de a-i frânge oasele alea frumoase ale gâtului și de a pune capăt vrăjii pe care ea o aruncase asupra lui în timp ce dansaseră. I-ar fi fost atât de ușor să stingă lumina aceea care strălucea sub pielea ei translucidă și în ochii aceia precum obsidiane... chiar în noaptea în care străluciseră cel mai puternic pentru întreaga Londră.

„Dacă nu mă săruți, o să mor!”

Rostise cuvintele acestea ca și când ar fi știut că viața ei era în mâinile lui. Ca și când ar fi știut că o putea salva cu un singur sărut.

Argent nu mai *salvase* pe nimeni niciodată. Și nu cedase niciodată în fața rugămintelor febrile ale victimelor lui. Nu arăta nici un strop de milă și nu oferea nici un răgaz nimănui. Și, până de curând, nici măcar nu știuse că era capabil de ezitare. Fantomele păcatelor sale nu-i bântuiau niciodată visele. Pentru că nu visa niciodată. În fond, era mai ușor să nu viseze deloc decât să fie nevoit să se smulgă din coșmaruri ce păreau fără final. Iar frica fusese la fel de absentă din viața sa precum regretul. La urma urmei, de ce anume s-ar fi mai putut teme? Orice coșmaruri îi rezervau viitorul erau doar niște simple vise comparativ cu ceea ce zăcea îngropat în trecutul lui.

Dar în clipa aceea... când stătuseră așa, cu trupurile lipite, totul se schimbase. Ei nu îi fusese frică de el. Și nici nu înțelesese că îl implora pe însuși mesagerul morții s-o sărute. În clipele acelea, fusese doar o femeie ca oricare alta, dezbrăcată de artificii și de prefăcătorie. O femeie care avea încredere în atingerea unui bărbat și care lăsa instinctele și senzațiile să inunde și să intensifice lumina vibrantă din interiorul ei, până când Argent fusese sigur cu fiecare fibră din sufletul lui negru că, dacă nu o săruta, atunci ar fi murit, într-adevăr.

Și... și el își dorise ca ea să trăiască. Ca să o poată avea pentru el. Ca să poată fi *a lui*.

Pentru un om ca el, dorința era ceva incredibil de periculos. Să își dorească ceva... să *aibă* ceva... ei bine, asta îi dădea ceva de pierdut. Ceva ce dușmanii lui ar fi putut folosi împotriva lui.

Nu ar fi trebuit să cedeze niciodată în fața dorinței. Pentru că acum moliciunea buzelor ei îi bântuia fiecare moment. Căldura gurii ei îi inundase fiecare celulă din corp până în punctul în care nevoia și dorința ajunseseră să îi răsucească măruntaiele trimițând durerea până în suflet.

Un suflet pe care îl crezuse de mult pierdut. Mort.

Millie îl *dorise*. Și nu putea să uite asta.

Avusese respirația moale și întretăiată și fusese deschisă și dornică. Nici o femeie nu făcuse niciodată nimic pentru el sau cu el, altfel decât contra cost. Nimănui nu-i păsase suficient încât s-o facă. În lumea lui, un om nu se abandona așa în vârtejul pasiunii. Nimeni nu se furișa prin cotloane întunecoase pentru a împărtăși suspine, plăcere și carne fierbinte. Pentru că era posibil ca un om *ca el* să pândească printre umbre. Și banii mai domoleau acest risc.

Dar, în noaptea aceea, în seara celui mai mare triumf scenic al său, Millie LeCour, răsfățata Londrei, femeia considerată cea mai frumoasă și mai dorită din tot imperiul și dincolo de el... ea... ea îl dorise *pe el*.

Sau cel puțin îl dorise pe Bentley Drummle.

Dar fusese dulce. Fusese *insuportabil* de dulce să își închipuie că în acel moment din întuneric fusese Cristopher Argent, nu Bentley Drummle, cel pe care îl implorase să o sărute. Un bastard născut în pântecul închisorii. Un bărbat care fusese cândva un băiețel slab și neputincios. Un băiețel care fusese bătut, violat, biciuit, înjunghiat, înfometat și terorizat. Un băiețel care își pierduse umanitatea într-o celulă umedă, înconjurat de o baltă de sânge. De sângele primei și ultimei ființei umane căreia îi pasase vreodată dacă el trăia sau murea.

Și supraviețuise. Trăise, numai ca să le facă în necaz tuturor. Și, pentru a putea face asta, își pusese viața în slujba vărsării de sânge. La început, pentru răzbunare, după care pentru supraviețuire și în cele din urmă pentru profit. Sub tutela meticuloasă a lui Wu Ping, învățase să ucidă un om înainte să învețe cum să-și lege șireturile.

Crima era tot ce cunoștea. Singurul lucru la care era bun. La care excela. Și niciodată în viața sa nu pusese sub semnul întrebării care era locul său sub soare. Și niciodată nu se uita în urmă în abisul demonic și terorizant al trecutului său. Nu se gândise niciodată la acel băiețel jalnic, neputincios și vulnerabil care fusese cândva.

Sau la noaptea aceea în care își pierduse sufletul.

Până când... până când apăruse *ea*. Până când Millie îl implorase să cruțe viața fiului ei. Până când se supusese cerințelor lui pentru a supraviețui, pentru că pentru ea viața însemna suficient de mult încât să fi fost dispusă să sufere umilința de a se culca cu el și apoi să o depășească.

Nu doar că avea să sufere, așa cum pățea el acum. Așa cum făcuse întotdeauna, de fapt. Ea avea să iasă învingătoare și avea să înflorească. Știa asta despre ea, instinctiv. Avea un presentiment că, oricât de puternic și de crud ar fi putut fi el, nici măcar nemilosul Cristopher Argent nu i-ar fi putut sufoca lumina din suflet. Fără îndoială ar fi putut-o uide. Dar lumina ei ar fi rămas prezentă în strălucirea reflectoarelor de pe fiecare scenă pe care o onorase vreodată cu prezența. În zâmbetul fiului ei, sigur pe iubirea fără margini pe care i-o purta mama lui. Și va fi supraviețuit și după moartea fizică, în numeroasele ei portrete și fotografii.

Millie LeCour era nemuritoare.

Și, timp de o noapte în viața lui execrabilă, ea urma să îi aparțină lui.

Și să fie al naibii dacă îi venea să creadă.

Înceleștă pumnul rănit și pași în traficul intens al acelei amiezi posomorâte din Londra, îndreptându-se spre Mayfair. Trebuia să se mai ducă într-un loc. Mai avea de rezolvat ceva înainte de a se întoarce să revendice ceea ce era al lui.

Capitolul 9

Dintre toți angajații Poliției Metropolitane din New London care lucrau la Scotland Yard, inspectorul-șef Carlton Morley era cel pe care Dorian Blackwell îl agreea cel mai puțin. Nu... asta era puțin spus.

Efectiv îl detesta la culme.

Și se gândea că poate era și pentru că Morley făcuse misiunea lui personală din a-l prinde pe Dorian și a-l trimite înapoi în închisoarea infernală în care petrecuse deja mult prea mulți ani. Și se putea să mai fie și din cauză că, dintre toți polițiștii, Morley era cel mai greu de păcălit sau de dus de nas.

Dar, cel mai mult și mai mult, pentru Dorian Blackwell, repulsia intensă a Inimii Negre din Ben More pentru acel om venea din faptul că, din câte știa el, Morley era singurul alt bărbat de pe planetă care o sărutase pe soția lui. Desigur, nu erau căsătoriți la momentul respectiv. Ba, de fapt, la momentul când se întâmplase asta, Farah era de mult angajată ca funcționară la Scotland Yard și nici nu-l întâlnise încă pe Dorian. Dar, din clipa în care îi urase noapte bună în noaptea aceea fatidică de cu trei ani în urmă, Dorian o răpise și o dusesse la castelul Ben More, cetatea lui scoțiană, și o obligase să se căsătorească cu el.

Farah era a lui. Nu avea absolut nici o îndoială în privința asta. De la buclele ei aurii-argintii și până la picioarele ei ridicol de mici. Trupul ei, inima ei și sufletul ei îi aparțineau lui. Iar inima lui – așa neagră ca smoala cum era – fusese și avea să fie mereu la mila ei. Corpul lui era al ei, să-i comande și să-i poruncească după bunul-plac și numai al ei să-l atingă. Și întreaga lui viață era pusă în slujba

îndeplinirii oricărei dorințe a ei. În slujba îndeplinirii oricărui capriciu al ei. Și sortită pe vecie să fie sursa fiecărui zâmbet al ei.

Așa că, atunci când ochii cenușii angelici ai lui Farah se aprinseseră de afecțiune caldă atunci când îi dăduse lui Morley o ceașcă de ceai în salonul *lui*, Blackwell se văzuse obligat să strivească în mâini una dintre pernele îmbrăcate în mătase de pe canapea ca să se abțină să nu ia ceainicul de porțelan și să-i arunce în față lui Morley lichidul fierbinte aburind dinăuntru și apoi să-i sfarme în cap blestemăția de porțelan.

Dar încăperea aceasta, cu tapetul ei franțuzesc și mobilierul ei scump, tapițat în catifea, nu era deloc o celulă umedă de la Newgate. Și, într-o astfel de încăpere, un om precum Inimă Neagră din Ben More nu avea de ales decât să recurgă la subterfugii aristocratice pentru a-și arăta posesiunea și disprețul.

În plus, fără îndoială Farah s-ar fi supărat teribil dacă el ar fi stricat covoarele de un albastru-deschis, pătându-le cu sângele fostului ei șef.

– A trecut prea mult timp, inspectore Morley.

Farah se așează pe fotoliul alb-argintiu ornamentat poziționat între cei doi bărbați, ca și când ar fi fost un arbitru la un meci de box. Doar că aici fiecare bărbat era îmbrăcat impecabil. Și amândoi se uitau urât unul la altul de pe canapele identice.

Dorian se lăsă pe spate, cu brațele întinse intimidant, cu picioarele încrucișate și cu un plasture acoperindu-i ochiul slab împotriva luminii slabe care se infiltra pe ferestrele uriașe.

– Eu aș zice că n-a trecut suficient timp, murmură el și sorbi din ceașca sa de ceai ca să evite privirea tăioasă a soției sale.

– Și cărui fapt datorăm *plăcerea* vizitei duminicale? întrebă ea, pe un ton dulce.

Morley, care stătea drept pe canapeaua de vizavi, se aplecă atunci ca să-și așeze ceșcuța pe măsuta din fața lor.

– Mă tem că vizita asta e mai mult în interes de serviciu decât de plăcere. Am venit să vorbesc cu soțul duminicale despre unii dintre... asociații săi.

– Oh? se miră ea și ridică din sprâncenele-i deschise la culoare când își mută privirea blândă spre Dorian.

– Farah..., începu Morley, dar fu imediat întrerupt de Dorian, care-și dresese glasul cu subînțeles. Lady Northwalk, se corectă el și apoi continuă: Treaba cu care am venit aici este... de o natură mai

delicată. Așa că poate ai dori să ne lași pe mine și pe soțul dumitale să discutăm între patru ochi, fără să te deranjăm.

Zâmbetul dulce al lui Farah nu dispăru nici o clipă în timp ce sorbi din ceai și apoi împreună elegant mâinile în poală.

— Nici o șansă, Carlton. Ar trebui să mă cunoști mai bine de atât. Am lucrat zece ani la Scotland Yard. Nu cred că există ceva ce să poți spune și eu să nu mai fi auzit. Așa că nu te sfiu... Ce anume vrei să discuți cu soțul meu? Și cum crezi că ți-am putea fi noi de ajutor?

Morley își mută privirea de la ea când rosti cuvântul „noi“, și Dorian chiar se pomeni fiindu-i un pic milă de bietul netot. Să piardă o femeie ca ea fără îndoială era ceva ce să frângă – și să înfrângă – un bărbat. Chiar și pe un scorțos ca Morley.

— Un criminal umblă liber pe străzile Londrei, zise Morley, pe un ton sumbru.

— Păi, e Londra, în definitiv, zise Dorian. Sunt mereu o droaie de criminali care umblă liberi pe străzi.

— Și unii dintre ei sunt în slujba ta, zise Morley, clătinând din cap și mârâind de frustrare. Mor femeii pe capete... Femei *tinere*. Toate mame. Și copiii lor dispar fără urmă. Și nici unul dintre ei nu a mai fost găsit. Nici un cadavru. Nici o urmă. E ca și când ar dispărea ca prin farmec.

Farah se bătu ușor pe bărbie, gânditoare.

— Și așa știi că sunt conectate toate aceste crime despre care vorbești?

— Ba mai mult de atât... crezi că am eu ceva de-a face cu femeile ucise și cu copiii dispăruți? ceru să știe Dorian.

Morley îl privi atunci fix în ochi. Era un gest de sfidare pe care nu mulți oameni ar fi îndrăznit să-l facă.

— Cred că, dacă ceva de genul acesta se întâmplă la o asemenea anvergură în Londra, sunt șanse mari ca tu ori să profiți de pe urma asta, ori să permiți să se întâmple... sau cel puțin să bănuiești cine e responsabil, răspunse inspectorul.

În ciuda originii sale scoțiene, Dorian nu era un om superstițios de fel. Dar cum se întâmplă de capul castaniu-roșcat distinctiv al lui Argent apăru pe terasa lui chiar în acea clipă, ca și când ar fi fost invocat de conversația despre asasini... Blackwell nu avea să știe niciodată.

Li se întâlniră ochii prin geamul ferestrei uriașe a salonului – atât cât ochii lui Argent puteau întâlni privirea altui om –, și, când

Morley își schimbă poziția pe canapea, Dorian îi făcu lui Argent un semn discret spre birou.

– Ceea ce insinuezi e absolut ridicol, zise Farah cu blândețe. Soțul meu nu are absolut nici o implicare în așa ceva. Poate că nu este un sfânt..., zise ea, aruncându-i o privire întrebătoare și apoi continuând: Dar eu nu m-aș fi căsătorit cu un om capabil de un asemenea rău.

Pe Dorian îl emoționa încrederea și fermitatea ce reieșeau din vocea liniștitoare a soției lui. Ea îl transformase într-un om mai bun, crezând în el... crezându-l un om bun. Ei bine... poate nu chiar un om *bun*, dar cu siguranță unul semnificativ mai bun decât fusese în trecut. O muncă în desfășurare, poate ar fi zis unele guri.

– Poate că nu, Lady Northwalk, zise Morley, străduindu-se în mod vădit să-și păstreze aerul grijuliu și exersat de politețe. Dar, indiferent dacă îți convine asta sau nu, soțul dumitale și-a clădit relații cu niște criminali cu adevărat nemiloși în timpul pe care l-a petrecut la Newgate. Și știi din surse sigure că unele dintre acele... asocieri au rămas până în ziua de azi.

Dorian ridică dintr-o sprânceană. El nu era un simplu „asociat“ al oamenilor pe care îi cunoscuse la Newgate. El era regele lor.

– În afaceri ca ale mele, un om nu discută deschis despre asociații săi cu un agent al Maiestății Sale și speră să-și țină capul atașat de umeri.

Mai cu seamă când unul dintre acei antementionați asociați urca chiar în clipa de față pe terasa din spate și intra pe ușile franceze ale balconului de la etajul al doilea, pentru a coborî apoi printr-un pasaj secret în biroul de dedesubt. Dorian era cu urechile ciulite, așteptând zgomotul scurt care anunța sosirea lui Argent.

– Și ai vrea să recunoști despre ce afaceri este vorba, Blackwell? întrebă Morley, pe un ton tăios.

Lui Dorian îi zvâcniră buzele.

– Cred că adresarea corectă ar fi Lord Northwalk pentru dumneata, *Sir* Morley. Dorian fusese interogat de omul acesta în camere mult mai puțin elegante decât aceasta și în circumstanțe mult mai puțin plăcute. În datele acelea, sângele lui Dorian fusese cel care murdărise podelele. Dar, din fericire pentru el, căsătoria lui cu Farah venise la pachet cu un titlu. Și, pentru fiul bastard al unui marchiz, așa cum era el, la drept vorbind, îi făcea foarte mare plăcere să-i amintească lui Morley despre asta. Alege o afacere despre care ai vrea dumneata să discutăm, inspectore. Eu sunt și viticultor, și proprietar

de apartamente, și deținător al unei afaceri, și investitor, și antreprenor, și mai nou și patron de restaurant.

Poc. Argent ajunsese la locul său, și, pentru un om de statura sa, asasinul cu siguranță știa să aterizeze la fel de tăcut ca un motan. Dorian nici nu tresări, având încredere deplină că Argent nu avea să se dea de gol.

— Nu te *juca* cu mine, Blackwell, mârâi Morley și se ridică. Știm cu toții foarte bine că ești regele lumii interlope londoneze. Ai pornit un război. Și l-ai câștigat. Se întoarse apoi spre aceeași fereastră care îl încadraseră pe Argent cu câteva clipe mai devreme, oftă adânc și își frecă ochii încercânați. *Lord* și *Lady Northwalk*... zise el, răsucindu-se din nou spre ei, cu o durere sinceră oglindită în ochii-i albaștri. Știți amândoi că nu aș fi aici dacă nu aș fi ajuns la capătul răbdării. Femeile acelea... dacă le-ați fi văzut... dacă ați fi văzut expresiile de groază întipărite în ochii lor reci și morți... Cel puțin pe cele care mai aveau ochii în orbite... Dacă ați fi văzut... groaza... confuzia... durerea. Până acum au fost ucise cinci. În moduri absolut brutale. Și copiii lor sunt dispăruți fără urmă. Mai exact, băieți cu vârste mai mici de zece ani. Femeile acestea sunt *asasinate*! În privința asta nu am nici o îndoială! Și poate că dumitale nu-ți pasă, *Lord Northwalk*, dar mă gândeam că poate încă îi pasă câtuși de puțin soției dumitale. Se întoarse apoi spre *Farah*: Pentru că eu cred că ea încă are un suflet bun. E o femeie cu frica de Dumnezeu. Mamă...

Farah, cu obrajii și soldurile având încă forme încântător de rotunde după ce dăduse naștere fiicei lor mult iubite, *Faye*, se întoarse spre soțul ei, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

— Ai auzit *ceva* despre asta, dragule?

— Tot ce am nevoie e un nume. Expresia de pe chipul lui *Morley* devenea tot mai plină de speranță cu fiecare clipă care trecea. Un număr de deținut... O *blestemată* de direcție cât de mică! Mă tem că băieții ăștia sunt duși undeva și uciși. Sau mai rău.

Dorian îl evalua pe inspectorul-șef cu ochiul său bun. Omul putea a disperare. Să-i spună adevărul, așadar? Să-i mărturisească propria sa incompetență?

— Dorian? insistă *Farah*.

„La naiba și pe toți dracii!”

— Acum șapte luni, o... o asociată de-a mea, pe numele ei *Madame Regina*, m-a contactat ca să-mi spună că una dintre angajatele ei a fost ucisă cu brutalitate chiar în incinta clădirii lor și că nimeni

nu văzuse și nu auzise nimic. Fiul ei mic, Winston, dispăruse chiar de sub nasul lor. Dorian strâmbă atunci din nas, scârbit că trebuia să recunoască faptul că nici el nu avusese mai mult succes în a-i da de urmă criminalului... sau poate în realitate chiar mai puțin decât omul legii din fața sa.

– Adică le lași să țină copii la bordel? șuieră Morley.

– Am amenajat încăperi speciale, destinate îngrijirii copiilor... locuri în care sunt în siguranță. Protejați. Nu numai de ce se întâmplă pe străzi, dar și de ce se petrece în casa lui Madame Regina, interveni Farah, ridicând ceașca de ceai. Multe dintre aceste femei și-au ales de bunăvoie această profesie... și la fel de multe au fost obligate s-o aleagă. Dar măcar așa, indiferent de cum stă treaba, putem să ne îngrijim de copiii lor.

– Foarte mărinimos din partea ta, Farah, afirmă Morley.

Și Dorian simți că era sincer în ceea ce spunea.

– De atunci, tot fac cercetări asupra morții femeii și până acum nu am găsit nici un vinovat, deși am ajuns la aceeași concluzie ca tine. Indiferent dacă au loc în Soho, în East End, în Hyde Park sau în Strand, celelalte morți și dispariții sigur trebuie să aibă legătură.

Dintr-odată, Morley părea aproape ușurat.

– Mie mi-e al naibii de greu să-l conving de asta pe comisarul-șef – sau pe oricine altcineva mai sus pus decât mine, de altfel.

– Asta pentru că-s toți niște idioți blestemați, zise Blackwell.

– Cu asta, cel puțin, suntem de acord.

Dorian căzu pe gânduri câteva clipe, pregătindu-se să mai facă o mișcare umilitoare înainte ca inspectorul să părăsească reședința sa.

– Dacă voi afla ceva, mă voi ocupa de situație... așa cum știu eu. Dar fii pe pace că am să te informez, inspectore.

Îi întindea o ramură de măsline. Sau, cel puțin, o frunză de măsline... Dar Morley știa că era tot ce putea spera să obțină de la el.

– De fapt, chiar apreciez foarte mult asta, zise el și încuviință din cap. Și o să-ți arăt și eu aceeași curtoazie. Deși, dacă lucrurile o să se rezolve în stilul meu, cel mai probabil vei afla din ziare.

– E foarte posibil ca și metodele mele să ducă la un rezultat care să apare în ziare, zise Dorian și afișă un zâmbet încrezut. Doar că, în cazul meu, sigur nu o să vezi nici o poză în ziare.

Fiindcă ar fi fost prea sângeroase.

— Bun, am ajuns la o înțelegere atunci, afirmă Morley. Tot ce mă interesează este ca acest criminal să fie oprit... prin orice mijloace posibile... sau necesare.

— Complet de acord. Dorian se ridică atunci, savurând faptul că era cu un cap mai înalt decât polițistul, și se aplecă să o sărute pe soția lui. Acum, ieși din casa mea.

După această ultimă afirmație fermă, porni spre biroul său și închise ușa în urma lui.

El și Argent rămaseră privindu-se în tăcere câteva clipe, cât așteptau să audă cum Farah îl conducea amabilă pe Morley în josul coridorului pentru a dispărea într-o altă parte a casei.

Dorian Blackwell îl cunoștea pe Christopher Argent de mai mult timp decât oricine altcineva. Și totuși, nu-l cunoștea deloc. Crescuseră împreună în iad. Cu excepția faptului că Argent fusese de-a dreptul expert în arta supraviețuirii în acel infern pentru că el se născuse acolo, spre deosebire de Dorian, care fusese condamnat și trimis acolo. Amândoi aveau mâinile pătate de sânge; cu toate acestea, ale lui Dorian erau mânjite de sânge mai degrabă la sensul figurat, în timp ce ale lui Argent erau la propriu.

Un lucru știa fără îndoială despre Argent: că omul era un criminal cu sânge-rece. Era loial, da, dar nu avea nici cea mai mică legătură emoțională cu Dorian. Sau cu oricine altcineva. Omul era crud, cu inima de piatră și putred și defect până în măduva oaselor. Și ceea ce îl șoca ocazional chiar și pe Dorian era lipsa lui de ezitare sau de umanitate în fața violenței. Și ochii aceia morți, reci și goi care nu păreau niciodată să-i întâlnească efectiv pe al lui, ci mai degrabă să se uite cumva între ei și prin el.

În permanență în expectativă. Pregătit mereu să fie atacat sau lovit. Așteptând orice scuză cât de mică. Orice motiv cât de mic să aplice legea talionului. Să ucidă.

Dorian își dezvoltase și el o cruzime a lui. Propriul său zid de gheață în spatele căruia să-și ascundă inima. Făcea orice era nevoit să facă. Manipula, intimidă, mutila și ucidea oameni ori de câte ori situația cerea o astfel de violență. Îi strivise pe toți cei care îndrăzniseră să i se opună când ajunsese să controleze tot ce voia și de restul nu avea decât să se aleagă praful. Întreaga lui viață fusese marcată de o misiune, un scop, o vendetă de finalizat și o căutare a izbăvirii care se terminase mai bine decât ar fi putut spera vreodată.

Dar Argent... Dorian încă nu știa ce anume îl guverna pe acel om. Ce anume îl motiva. Avea constituția fizică a unui războinic viking

și părea să se ghideze și după un cod al onoarei similar. Adică unul aproape egal cu zero după standardele oamenilor.

Odată ce ușa se închise în spatele lui Morley, Dorian miji ochii și rosti întrebarea care îl bântuia deja de câteva luni.

– Tu ești? întrebă el. Tu ești criminalul pe care-l caută Morley?

Ochii pali și reci ai lui Argent se mutară atunci de la prespa-pierul de alamă sub formă de glob, de pe birou, la vătraiul agățat într-un stativ de fier foarte scump, menit pentru ținerea ustensi-lor șemineului.

Fără îndoială, identifica orice obiect din cameră care putea fi folo-sit pe post de armă. Obiceiurile dobândite la Newgate mureau greu. Și enumerarea modalităților prin care un om se putea apăra, luptând până la moarte, era un obicei ce nu le era rezervat asasinilor.

– Eu nu omor copii, afirmă Argent, pe un ton nonșalant. Știi asta.

– Nici nu credeam că ai face-o, dar oamenii se mai schimbă.

Dumnezeu îi era martor lui Dorian că el însuși se schimbase mo-numental de când se căsătorise.

– Așa fac?

Întrebarea aceasta îl luă complet prin surprindere pe Dorian. Și, înainte să se întoarcă spre fereastră, lui Dorian i se păru că întreză-rește pe chipul său ceva ce nu mai văzuse niciodată acolo.

O emoție. Mai specific, vulnerabilitate.

„Ce mama dracului?”

Dacă Dorian știa ceva despre slăbiciune, acel lucru era că, odată ce o vedea, trebuia să o exploateze. Să o speculeze. Aceasta era singura modalitate de a afla ceea ce voia.

– Oricât mi-ar dispăcea să recunosc asta, Morley are dreptate. O asemenea violență comisă împotriva femeilor și copiilor nu s-a mai văzut de la...

– De la Dorshaw, zise Argent.

– Exact. O violență necontrolată ca aceasta creează haos și frică acolo pe străzi. Și nici una, nici alta nu-s bune pentru afaceri. Dorian studie o clipă spatele lat al asociatului său. Al omului pe care îl numea prieten – asta dacă oamenii ca ei aveau prieteni. Ceea ce nu era cazul... Înțelegea ce anume îi mutila carnea sub haine lui Argent. Și, pentru Dorian, un om care avea propriile cicatrici și care nu mai avea decât un singur ochi bun, pentru că celălalt îi fusese rănit într-o încăierare la nouăsprezece ani, rănilor lui Argent încă trezeau amintiri. Era de neconceput ca orice om de pe lume să trebuiască să îndure ceea ce îndurase asasinul, și Dorian se pomenise de multe ori întrebându-se

dacă, într-o zi, omul acesta crud și fără inimă, care fusese cel mai aprig aliat său, nu avea să devină cea mai mare slăbiciune a sa. Dacă acest criminal în serie ești tu...

— Ți-am spus deja că nu.

— Și ești singurul om de pe fața pământului la care nu pot deosebi adevărul de minciună...

Argent rămase tăcut. Și la fel de nemișcat precum o întindere de apă într-o zi fără vânt.

Dorian mai încercase și altă dată să facă valuri în această anume apă. Dar fără succes. Cu toate acestea, ceva îi spunea că era aproape de a stârni ceva. Că apa nu era la fel de imperturbabilă ca de obicei.

— Argent, dacă aflu că m-ai mințit, o să pun să fii eliminat...

„Ca un câine turbat care s-a întors împotriva stăpânului său“, gândi, dar nu mai adăugă. Părul castaniu îi strălucea în lumina de după-amiază târzie când Argent întoarse capul și privi peste umăr. Dar nu se uită la Dorian.

— Ai putea să încerci, Blackwell, îl provocă el.

În momentul acela, atmosfera deveni tensionată, îngreunată de amenințări masculine subînțelese și de testosteron. Aceasta fusese mereu o întrebare fără răspuns care atârname între ei doi. Una în jurul căreia dansaseră de când se cunoscuseră, pe vremea când erau amândoi la pubertate. Cine ar fi supraviețuit unei confruntări dintre ei doi? Și, odată ce violența ar izbucni, oare focul lui Blackwell sau gheața lui Argent ar ieși învingătoare la finalul zilei?

În ciuda faptului că erau înconjurați de covoare moi și de mobilier scump și înveșmântați în costume elegante, confecționate din cele mai scumpe și fine materiale – lână, bumbac și mătase –, știau amândoi ce zăcea pe dedesubt.

Erau niște animale amândoi. Niște prădători. Înzestrați cu capacitatea de a sfâșia carnea și de a spinteca gâturi cu mâinile goale, cu o precizie zămislită din experiență și cu lipsa de conștiință și de remușcări de care era nevoie pentru a supraviețui în sălbăticie. Asta era ceea ce îi ținea pe amândoi în vârful lanțului trofic. Ceea ce îi proteja de a deveni ei înșiși pradă. Dar, dacă se trăgea linie și amândoi își arătau colții, întorcându-se unul împotriva celuilalt și sărind la jugulară, daunele – și victimele – colaterale ar fi putut fi astronomice. Iar rezultatul, cel puțin nesigur, dacă nu chiar imposibil de prezis. Diferența dintre letalitatea lor ar fi înfometat și un șoarece.

Starea care sfârâise în aerul dintre ei se transforma într-o vibrație aproape tangibilă. Dorian simți încă o dată slăbiciunea din Argent, o tensiune sau o bătălie. O deliberare care îi frângea concentrarea. Dacă era să fie vreodată vulnerabil în fața unui atac, acel moment era acum.

Dar întrebarea rămânea în picioare: era justificată o astfel de acțiune? Oare Argent chiar spunea adevărul?

– Dorian, dragostea mea... Farah veni și ciocăni încet la ușa biroului, și sunetul dezamorsă acea stare, într-o sincronizare ireproșabilă. O duc pe Faye la o plimbare cu căruciorul prin parc, să vedem asfințitul. Mi s-a părut că am văzut-o pe Lady Harrington și aș vrea s-o salut. Ai dori să ni te alături?

Era exact ce ar fi vrut Dorian să facă. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să privească lumina soarelui strălucind pe părul pal frumos al soției sale, în timp ce se cufunda sub linia orizontului Londrei. Aruncă o privire neliniștită spre Argent și răspunse prin ușă:

– Am niște treburi de rezolvat aici pentru moment. Te rog, ia-l pe Murdoch cu voi, și o să vin și eu de îndată ce pot, draga mea. Oricât de sincer ar fi fost Dorian cu soția lui, adevărul era că nu-și dorea în mod special ca ea să știe că Argent se afla aici, nu înainte să afle el care era motivul vizitei lui straniei.

Farah făcu o pauză scurtă.

– Foarte bine. Vrei s-o trimit la tine pe Gemma cu niște ceai?

– Nu-ți bate capul, draga mea. Nu mai întârzii atât de mult.

– Dar, Dorian, i-ai oferit un ceai invitatului tău? Întrebă Farah pe un ton dulce și cu zâmbetul simțindu-i-se din glas. Dacă îmi amintesc eu bine, domnului Argent îi place ceaiul oolong.

Dorian mârâi și se scărpină pe frunte. Uneori, era al naibii de greu să iubească o femeie așa inteligentă și cu un asemenea spirit de observație ca ea.

Argent clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nimeni nu vrea nici un ceai acum. Plimbare plăcută! Se întoarce de la ușă, după care făcu o pauză scurtă și adăugă: Ai grijă să vă îmbrăcați gros amândouă! O să vin și eu în scurt timp.

– O seară bună, domnule Argent, strigă Farah, înainte ca pașii ei să dispară în josul coridorului, pentru că știa că nu era cazul să se aștepte la un răspuns.

Dorian i se alătură lui Argent la fereastră, și cercetară amândoi colțul de oraș în care locuia Blackwell. Străzile curate, pavate cu dale de piatră, erau împânzite cu șiruri de conace albe și opulente de

Mayfair, decorate cu colonne arhitecturale și locuite de matroanele titrate ale înaltei societăți. Din birou, Park Lane era singurul lucru care separa casa lui Blackwell de Hyde Park, perfect îngrijit.

În zilele acestea, din ce în ce mai mulți negustori și afaceriști bogați, care se ridicaseră prin propriile puteri – oameni ca Blackwell –, își cumpărau proprietăți în zona West End a Londrei. Deși cu siguranță un titlu îi făcea să se simtă mai bine pe locuitorii de secole ai acelor case.

Timp de un moment îndelungat, cei doi bărbați îi urmăriră pe Farah și pe garda ei de corp de vârstă mijlocie, Murdoch – și el un fost oaspete de seamă al închisorii Newgate –, plimbându-se printre oameni bine îmbrăcați în blănuri și pelerine scumpe. Și era un motiv de mândrie deosebit pentru Dorian faptul că soția lui nu era numai cea mai frumoasă, dar și cel mai elegant îmbrăcată. Iar fiica lui era înveșmântată în cele mai moi blănuri, pentru a se asorta, desigur, cu mantia aurie extravagantă a mamei sale.

Și în clipa aceea simți o neliniște stranie prinzând contur în ființa lui. Cele două ființe care reprezentau întreaga lui viață se plimbau și se bucurau de seara aceea frumoasă, și el își dorea să fie cu ele. Acum!

– Ce cauți aici, Argent? întrebă el, scurt și tăios, evaluând cu grijă expresia lui Argent în sticla geamului. E vorba despre întârzierea apărută în îndeplinirea ultimului tău contract? Pe biroul lui ajunsese un contract destul de scump, care cerea sângele unei actrițe destul de faimoase. Și Dorian reținuse asta numai pentru că auzise că Argent luase acest anume contract cu numai câteva zile în urmă. O întârziere în finalizarea unui contract nu era numai ceva neobișnuit în munca lui Argent, ci ceva surprinzător și fără precedent.

– Am omorât un om astăzi, murmură Argent.

– Numai unul? Să înțeleg că afacerile merg mai lent decât de obicei? întrebă el, oarecum îngâmfat.

Reflexia lui Argent din geam se încruntă și își descheie primul nasture al hainei. Și apoi și pe următorul.

– Am omorât un om pentru că așa am vrut. Pentru că și-a meritat-o. Pentru că... pentru că m-a înfuriat.

Aparent răzgândindu-se, își încheie apoi la loc cel de-al doilea nasture.

Dorian îl privea pe Argent agitându-se, cu un sentiment crescând de panică.

– Dacă ți-a apărut dintr-odată conștiința și vrei să faci o mărturisire, să știi că nu ai venit la omul potrivit.

Argent scoase un sunet de iritare total necaracteristic lui și se întoarse de la fereastră atât de brusc, încât Dorian ridică din sprâncene, uluit, până când acestea aproape ajunseră la linia părului său. Se duse la bufet, unde turnă o cantitate deloc neglijabilă din cel mai bun și mai fin whisky primit de la Ravenscroft, atât pentru el, cât și pentru asociatul său, care dădu paharul pe gât dintr-o singură înghițitură mare.

– Știi cine le omoară pe mamele alea.

Dorian clipi, uimit de schimbarea bruscă a subiectului.

– Cine anume?

– Lord Thurston. Sau cel puțin el e cel care întocmește contractele împotriva vieții acestor femei și le distribuie oamenilor ca mine. Îl cunoști?

Dorian își luă o clipă să cerceteze prin memoria sale perfectă, răsfoind printre informații la fel ca un funcționar într-o arhivă.

– Lord Thurston, da. Nu l-am întâlnit niciodată personal, și bănuiesc că ar trebui să-i acord credit pentru asta. Dacă nu mă înșel, s-a căsătorit cu o St. Vincent. Familia St. Vincent deține mai multe titluri cu sorginte străveche, inclusiv un titlu de conte, dar trăiește de pe urma jecmănirii chiriașilor, a parcelării pământului familiei și din creditul unor oameni lipsiți de scrupule, așa ca mine. Dorian își trase atunci scaunul de la birou și luă loc. Dar ce anume ar avea de câștigat Lord Thurston – care, după cum se știe, e un nobil bogat și respectabil – din uciderea unor femei și probabil și copii, din West End până în Cheapside?

– Nu știu. Argent mai dădu pe gât un pahar, după care îl lăsă pe bufet și plecă de lângă whisky, disciplinat ca întotdeauna. L-am... l-am ucis pe avocatul lui înainte să apuc să extrag această informație de la el.

– Oh?! Acesta nu era deloc modul clasic de operare al acestui asasin letal. De fapt, pentru Argent, acesta era un comportament deosebit de ciudat și de dezorganizat. Da, Argent era un om letal, dar, dincolo de asta, era paradoxal de imperturbabil. Nu lovea niciodată fără motiv. Și de cele mai multe ori acel motiv erau banii.

– M-a angajat să scap de Millie LeCour.

– Actrița, da, am auzit.

Cu fiecare clipă care trecea, senzația lui Dorian de sfârșit și de pericol iminent creștea înzecit. Era ceva cu felul în care Argent îi rostise numele...

— Am rupt contractul, l-am omorât pe avocat și...

Argent lăsă cuvintele să i se stingă și se lăsă greoi într-un scaun din fața biroului lui Blackwell, constituția lui fizică impresionant de masivă făcând monstruoșitatea aceea de piele să pară de-a dreptul minusculă.

— Și...? insistă Dorian.

Dacă un om care era atât de notoriu pentru neînfricarea sa părea atât de tulburat, atunci Dorian își făcea grija că un incident internațional amenința să explodeze.

— Am revendicat femeia.

— Ai... adică tu ai... ce? icni Dorian de șoc. Nu-și amintea ca în ultimele două decade de existență ale sale să fi mai existat vreun moment în care să rămână așa mut și împietrit de uimire și de groază. Și el își amintea *absolut totul*.

— Cred că o vreau, să fie a mea... o iau!

Sinceritatea sumbră de pe chipul lui Argent îl făcu pe Dorian să se întrebe o clipă dacă nu cumva avea halucinații.

— Dar... i-ai dat de ales, nu?

— Tu i-ai dat de ales lui Farah?

— Desigur... în cele din urmă... într-un fel. Nu discutăm despre mine și despre Farah acum — situația aia a fost complet diferită de asta. Ea e a mea. Ea *a fost* mereu a mea. Și tu... ei bine, tu...

— Eu îmi câștig traiul omorând oameni.

Argent stătu uitându-se fix și fără să clipească la globul de alamă de pe birou.

— Și acesta este doar un prim motiv pentru care e o idee proastă pentru voi amândoi.

— O vreau, afirmă din nou Argent, ferm. Și vocea lui deveni dintr-odată înflăcărată, nu de pasiune, ci de ceva ce părea să facă parte din spectrul nevoii sau chiar al dorinței implacabile.

— Adică o... iubești?

Ochii de gheață ai lui Argent alunecară spre peretele din spatele lui Dorian, ca și când ar fi căutat să găsească acolo răspunsul la acea întrebare, tipărită undeva printre volumele scumpe aliniate pe raftul plin de cărți.

— Nu pot să o omor.

Dorian scoase atunci un hohot de râs trist, asemănător mai degrabă cu un mârâit de amărăciune.

— Cred că asta e mai mult decât ar putea spune alții.

— Am încercat, Blackwell, zise Argent tensionat, uitându-se la spațiul dintre ei. Mi-am strâns mâinile în jurul gâtului ei, și apoi... am sărutat-o.

Blackwell icni și încremeni din nou, mut de uimire și cu ochii măriți.

Argent nu era cunoscut pentru actele sau escapadele sale de amant. Ba, de fapt, Dorian știa din surse destul de sigure că preferințele sexuale ale lui Argent se încadrau mai degrabă într-o sferă... mai detașată. Impersonală. Din ce aflase de la curvele lui Madame Regina, asasinul refuza mereu să le privească în față, cerea să rămână tăcute și niciodată, dar absolut niciodată, nu le săruta și nu le mângâia... de fapt, nici măcar nu le privea în ochi. Termina mereu pe ele, niciodată în ele, le plătea pentru serviciile prestate și apoi pleca fără să spună un singur cuvânt. Acesta era modul lui de operare când venea vorba despre activitățile sexuale. Dorian cunoștea secretele și preferințele sexuale a mulți oameni puternici, influenți și periculoși. În general, astfel de lucruri le spuneau ei singuri de bunăvoie după un pahar, după o partidă de sex sau după o giugiuleală satisfăcătoare.

Dar Argent nu vorbea niciodată – chiar dacă ar fi avut multe secrete de spus. Și nu folosea niciodată aceeași curvă de două ori. Nu avea nici o tipologie anume de femeie care să-l atragă. Da, acest asasin era un om straniu și neobișnuit, și una dintre numeroase lui ciudățenii era înclinația spre a spune adevărul, atunci când alți oameni ar fi ales să-și protejeze mândria.

— Biata femeie... probabil e absolut traumatizată, mormăi Dorian, străduindu-se din răputeri să își ascundă din glas și de pe chip empatia și groaza pentru biata femeie acostată.

— M-a sărutat înapoi.

— Ești sigur?

— Sunt aproape sigur. S-a întâmplat cel puțin... cel puțin o dată.

Expresia de pe chipul lui Argent deveni dintr-odată gânditoare.

— Doamne, Dumnezeu!

— A fost de acord cu condițiile mele.

— Și astea ar fi...?! începu Dorian, încercând să afle mai multe, în ciuda faptului că avea un sentiment clar și distinctiv că ar fi fost mai bine să nu întrebe.

- Să se culce cu mine.
- *Dumnezeule!* șopti el, trecându-și mâna peste frunte.
- Doar o dată.
- Cred că glumești.
- Are un fiu.

- Nu vreau să mai aud mai multe, zise Dorian, ridicând mâna ca să-l oprească. Argent, apreciez informațiile pe care mi le-ai oferit despre Lord Thurston, și fii sigur că voi cerceta totul în amănunt. Dar trebuie să știi ceva: contractul pe capul domnișoarei LeCour a fost remis.

Argent păru pe punctul de a scoate flăcări pe nări și în ochii lui apăru o flăcăra albastră tăioasă când se aplecă peste birou și zise ferm:

- Vreau să dai de știre ca *nimeni* să nu ia contractul acesta.

Dorian se ridică și el, proptindu-și pumnii pe birou. Și în clipa aceea privirile li se întâlniră pentru prima dată.

- Presupui că ai dreptul să-mi dai tu *mie* ordine?

- Numai dacă vrei ca oamenii tăi să-și păstreze capetele pe umeri.

- Ai grijă, Argent, ai intrat pe un teren periculos. O mișcare de genul acesta nu-i deloc bună pentru afaceri. Și nu vorbesc doar despre ale tale, ci și despre ale mele.

Argent se împinse de lângă birou, cu un mârâit aproape turbat, și ridică deasupra capului globul de alamă. Îl izbi apoi tare de suprafața netedă a biroului, sfărâmând lemnul.

- Așa ceva ar fi trebuit să fie imposibil din punct de vedere fizic.

Dorian duse imediat mâna la pumnalul lung pe care îl ținea în teacă sub jacheta costumului elegant pe care îl purta.

- Poate că domini lumea interlopă, Blackwell, dar nu ai fost niciodată regele *meu*, mârâi Argent, clocotind de mânie.

Un val de roșu începu să se ridice de pe sub gulerul alb imaculat și apretat al cămășii lui, acaparându-i ușor-ușor fața. Sângele îi urca pe sub piele, clocotind de emoții de mult reprimată. Dorian privea acest lucru întâmplându-se cu o fascinație uluită. Și cu și mai multă înțelegere.

- Am lucrat, am suferit, am luptat și am ucis cot la cot cu tine mulți ani, declamă Argent. Ți-am păstrat secretele și am venit ori de câte ori m-ai chemat. Dar n-am fost *niciodată* proprietatea ta! exclamă și lovi scaunul cu pumnul, dărâmându-l parcă pentru a se face mai bine înțeles. Așa că, dacă îți zic să oprești contractul, fă-o, pentru că Millie

LeCour e *a mea*! Se află sub protecția *mea*, și Dumnezeu să aibă milă de orice om care-mi stă în cale, pentru că eu, e al naibii de sigur, nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta! Și să fiu al dracului de nu o să-i jupoi carnea de pe oase, înainte să...

– Înțeleg, Christopher, zise Dorian întrerupându-i tirada, și omul furios se opri când își auzi numele de botez. Înțeleg, repetă el, de data aceasta pe un ton mai blând. Pentru că înțelegea ce anume îl motiva pe Argent în momentul acesta. Și cunoștea și el mult prea bine durerea primordială a acelei trăiri. Experimentase pe propria-i piele nevoia aceea de posesiune fierbinte și aproape neomenească. O să opresc contractul. Nu o să se înhame nimeni la asta fără să dea socoteală unuia din noi doi. Și Thurston...

– Thurston e tot al meu, să mă ocup de el cum consider de cuviință, mărâi Argent, printre dinții-i încleștați.

Dorian încuviință din cap.

– Perfect de acord!

Argent se uită atunci la biroul distrus, la scaunul răsturnat și la restul distrugerilor, și umerii i se încovoiează vizibil. Era vădit contrariat de propriile-i reacții impulsive.

– Eu nu... nu-mi stă în caracter să...

Dar Dorian flutură din mână, reducând importanța daunelor, cu o umbră de zâmbet cunoscător curbându-i buzele.

– Asta aduce o femeie în viața oamenilor ca noi.

– O să plătesc pentru stricăciuni, mormăi Argent.

– Nu-ți bate capul, zise Dorian. Sunt sigur că-ți eram oricum dator pentru un cadavru sau altul.

Se duse apoi la ușa biroului său, o deschise și așteptă ca Argent să iasă pe coridor, după care îl conduse pe asasin în intrândul principal și afară în seara răcoroasă. De-abia aștepta să se ducă să o prindă din urmă pe Farah. Îi plăcea la nebunie să-i vadă obrajii îmbujorându-se de la frig pe sub pistrii pe care ea insistă că nu îi mai avea. Își dorea să discute cu ea despre această întorsătură de situație absolut șocantă.

Respirațiile lor involburau aerul rece și orice vestigii de tensiune dispărură la fel ca aburii expirațiilor lor.

Și erau din nou aliați.

– Cum e, Blackwell? întrebă Argent, uitându-se în zare spre aproape pustiul Hyde Park, unde Farah strălucea în depărtare ca o zână argintie de pe altă lume, în lumina portocalie muribundă a apusului.

Dorian se uita și el în aceeași direcție. Chiar dacă soția lui era prea departe pentru a i se putea distinge trăsăturile angelice, știa instinctiv

că Farah zâmbea. Veselia ei vorbea cumva cu sufletul lui, oricât de departe s-ar fi aflat. Cugetă câteva clipe asupra întrebării lui Argent. Trecuseră mulți ani și citise numeroase cărți, dar cuvântul care să descrie la adevărata amploare ceea ce simțea pentru soția lui tot nu părea să fi fost inventat. Nu părea să existe în nici un dicționar.

— E o nebunie, la început. Sau poate mereu. Este... posesivitate și frică, pasiune și bucurie. E de nedescris de dulce și absolut înspăimântător. Dar îmi închipui că e altfel pentru fiecare om în parte.

Argent scoase atunci un sunet gutural, dar Dorian nu-și putea da seama dacă era de aprobare sau de deznădejde.

— Ai grijă de tine, Argent, îl sfătui Blackwell. S-ar putea să fie un făgaș pe care să nu fii pregătit să intri.

„Niciodată“, adăugă în sinea lui.

Cerul își revărsa mantia arămie peste caldarâm când Argent se întoarse pentru a dispărea din nou în umbre. Murmură ceva ce fu înghițit de briza serii. Și lui Dorian i se părea că auzise ceva de genul: „Doar o noapte“, însă nu putea fi foarte sigur.

Argent nu era genul de om care să îi mintă pe alții pentru a le cruța sentimentele. Dar, dacă își imagina că avea să o poată lăsa pe actrița aceea să plece după o singură noapte, Dorian nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva asasinul se mințea pe sine.

„Întrebarea e alta...“, gândi în timp ce-și lăsa picioarele să-l poarte înspre soția lui. Oare Millie LeCour știa în ce anume se băga și oare putea interacționa cu un om precum Cristopher Argent?

Dacă nu, s-o ajute Dumnezeu! Pentru că nici un om viu de pe fața pământului – incluzându-l pe el însuși – nu știuse vreodată cum să facă asta.

Capitolul 10

Dacă ar fi fost nevoită să identifice cele mai ireale momente din viața sa, Millie era sigură că *acesta* s-ar fi aflat în fruntea listei. Îi luase destul de mult timp să îl farmece pe stoicul Hassan și să-l convingă să rostească mai mult de două cuvinte. Dar reușise, pe toți sfinții! Și acum, la rugămintea ei, omul îi aplica la fel ca un machior expert praf de cărbune pe pleoape ca să-i sublinieze ochii. Millie își făcea singură machiajul de scenă de ani de zile – însă precizia cu care

arabul îi accentua ochii de culoarea ciocolatei aproape că îi provoca o criză de invidie.

Cu siguranță era spre binele ei faptul că avea propria sa cabină de schimb, din moment ce Hassan atrăsese atât de multă atenție asupra lui în culisele teatrului Covent Garden și generase atâta tevatură, încât era aproape sigură că ar fi dus la întârzierea momentului ridicii cortinei.

Deși trăsăturile lui erau suficient de tăioase pentru a tăia sticla, ochii lui mari și blânzi îi aminteau de caii blajini de la trăsurile din West End. Când se apleca atât de aproape de ea, îi putea inhala parfumul. Un amestec de mirosuri de nisip, mosc și condimente care o trimitea cu gândul la corturi albe elegante, la femei care purtau văluri și la triburi nomade puternice și misterioase.

Îl găsisse fascinant din prima clipă și hotărâse imediat că trebuiau să fie prieteni.

Nuanța închisă de albastru a turbanului lui și multitudinea de robe pe care le purta se încețoșau cu fiecare atingere a pensulei de machiaj pe care o folosea ca să-i aplice cu blândețe cărbunele pe pleoape.

Un alt chip, cu ochi albaștri uluitori de mari și frapanți și cu păr de culoarea nisipului închis, se sprijini pe genunchiul ei, ca să privească procesul cu aceeași fascinație. Fiul ei, Jakub. Băiețelul ei mic, dulce și frumos. Ființa pentru care și-ar da și viața, pentru că oferea un sens existenței sale pe acest pământ. Făptura pentru care făcuse un târg cu însuși diavolul.

Dar nu se putea gândi la asta acum. Nu se putea gândi la *el*. Christopher Argent. Un mercenar, un asasin... și viitorul ei amant. Avea să vină după ea. Și în curând ea avea să se afle în patul lui.

Sau oriunde altundeva decidea el că voia să o aibă.

Pe neașteptate, pielea îi tresăltă de fiori reci, splendid de dureroși, iar ea expiră tremurător.

– Rămâi nemișcată, îi zise Hassan cu blândețe.

– Domnule Hassan, dumneata de ce-ți conturezi ochii cu negru? întrebă Jakub.

Ochelarii cu ramă metalică pe care îi purta îi făceau ochii inocenți să pară la fel de mari ca ai unei bufnițe.

– Fiindcă, micule *rassam walad*, în țara mea de baștină, soarele e atât de aproape și strălucește atât de puternic și de neiertător, încât

numai cărbunele protejează ochii de focul lui și permite unui om să poată privi în depărtare prin deșert.

Jakub încuviință din cap, trăgând ușor de gulerul alb și apretat al cămășutei pe care o purta.

— Domnule Hassan, de ce îmi spui „*rassam walad*“?

Arabul nu șovăi nici o clipă în sarcina sa când folosi o bucățică de vată ca să întindă linia de cărbune pe pleoapa lui Millie, pentru a-i accentua ochii migdalați.

— În limba mea maternă, înseamnă „băiat pictor“. Hassan făcu apoi un semn scurt cu bărbia lui acoperită de barbă deasă spre teancul de instrumente de artă, aranjate extrem de meticulos într-un colțișor al cabinei. În țara mea natală, pictura este o artă sacră... un dar hărăzit de Allah.

— Oh! Îi apărură gropițe de-o parte și de alta a bărbiei când obrazii săi rotunzi se îmbujorară în parte de rușine și în parte de mulțumire sfioasă. După aceea sprâncenele i se apropiară când îi trecu prin minte un gând: Dar, domnule Hassan, soarele nu-i la fel de aproape în Londra. Aici abia dacă apare...

— Ai dreptate cu ceea ce spui, *rassam walad*, dar, atunci când ești la mare depărtare de casă, îți face bine să păstrezi obiceiurile poporului tău, pentru ca inima ta să poată rămâne aproape de cei pe care îi iubești, dar fără de care te vezi nevoit să trăiești.

Tristețea se infiltră atunci în adâncimile ochilor negri fluizi ai arabului când se opri din ceea ce făcea ca să se uite în jos la micul Jakub cu o afecțiune plină de nostalgie. Și în clipa aceea Millie se pomeni întrebându-se dacă Hassan avea și el un mic *rassam walad* al lui. Și, nu pentru prima dată, se întrebă și ce anume căuta atât de departe de țara lui iubită și pe cine lăsase în urmă. Oare era un refugiat? Un criminal? Era posibil să fie tot un asasin plătit, ca Argent? I se părea puțin probabil, deși zărise strălucirea mânerului incrustat cu pietre prețioase al pumnalului pe care îl purta ascuns pe sub robele lui voluminoase.

— Domnule Hassan, dumneata cumva...?

— Jakub, *kochanie*, zise Millie, cuprinzându-i blând în palmă bărbia micuță. De ce nu-l lași în pace pe domnul Hassan și în schimb să te duci să-ți aranjezi șevaletul?

Fiul ei mic se bosumflă și se uită în jos și într-o parte.

— Da, mami, mormăi el.

Jakub se duse la colțișorul lui artistic improvizat, unde își deschise cutia de culori, selectând cu grijă câteva nuanțe de ocru, auriu,

roșu și albastru, pentru a le studia mai atent. După aceea, avea să le amestече pe paletă cu precizia unui expert alchimist și cu concentrarea unui savant, și întreaga lume avea să se estompeze în jurul său până când crea pigmentul perfect.

Millie îi aruncă gardianului lor temporar un zâmbet apologetic, dar expresia de pe chipul acestuia îi transmitea clar că nu era nevoie. Era adevărat că Jakub era un copil incredibil de inteligent, și asta venea la pachet cu o abundență de curiozități. Dar, în general, timiditatea lui exagerată îl împiedica să schimbe mai mult de câteva cuvinte cu străinii. Cu toate acestea, se gândea că, în cazul acesta cel puțin, fascinația lui pentru lucrurile noi și neobișnuite câștiga în fața timidității când venea vorba despre arabul intimidant.

Și, într-adevăr, Millie era nevoită să își țină în frâu propriile întrebări și curiozități. Cum era, spre exemplu, cum ajunsese omul acesta din altă țară să îl cunoască pe Christopher Argent. Ce știa el despre predilectiile asasinului – sexuale sau de altă natură? Ce afla-se despre cine venea după ea și de ce?

– Am terminat, doamnă. Hassan făcu un pas în spate și se uită atent la opera sa de artă, înainte de a încuviința din cap, mulțumit.

Millie se întoarse la oglindă, și i se tăie răsuflarea. Făcuse o treabă splendidă. Nu se simțise niciodată mai mult ca Desdemona decât acum. O femeie inocentă și virtuoasă, chinuită de capriciile unui om păcătos și ucisă pentru un păcat pe care nu îl comisese niciodată.

Doamne, Dumnezeu! Cine de pe lumea asta ar fi putut empaticiza mai bine cu ea?

– Fii binecuvântat, Hassan! Ai făcut o minune!

El făcu atunci o plecăciune în fața ei.

– Și sunt sigur că doamna va săvârși o minune pe scenă în seara aceasta, liniștită să știe că mi-aș da și viața pentru siguranța fiului ei.

Millie își reprimă cu greu dorința de a-l strânge în brațe ca mulțumire pe omul acesta cu aer patern, cu ochi blajini și cu un pumnal periculos la centură. Dar avea o presimțire că un astfel de contact fizic l-ar fi jignit, așa că înclină și ea capul spre el, la fel cum obișnuia el, imitând gestul său de mai devreme.

– Mulțumesc, șopti ea, înainte de a-și drege glasul, pentru a-și ascunde emoția.

– Ce părere ai, *kochanie*? zise ea și mimă un zâmbet pe care nu îl simțea de fapt.

— Arăți splendid, mamă, o încurajă Jakub, fără a se uita nici măcar o clipă în sus de unde stătea în genunchi, înconjurat de culorile și de pânza lui.

Millie oftă, clătină ușor din cap și se ridică, strângându-și revele halatului de mătase pe care îl purta, ca să se asigure că era decentă în preajma musulmanului. Costumul ei, o rochie de catifea de culoarea vinului roșu, cu perle false cusute peste împletiturile mici aurii ale corsajului ei, stătea așezată ordonat pe un manechin în fața paravanului de schimbat.

— Scuză-mă cât mă îmbrac, șopti ea.

— Da, doamnă. Hassan șovăi o clipă, cu ochii întunecați îndreptați spre podea. Nu vreau să te jignesc, doamnă, dar deja simt gustul păcatului, fiind aproape singur într-o cameră cu o femeie nemăritată. Din moment ce este aici și fiul dumitale, sper cu tărie ca Allah... Dumnezeu... să mă ierte. Dar, dacă ar fi să te dezbraci, chiar și în spatele unui paravan... Se opri din vorbit, politicos, ținând pentru el judecățile sale despre stilul ei de viață.

Rușinată de propria-i ignoranță, Millie își mușcă buza.

— Ai vrea să aștepți la ușă, atunci? Te chem înapoi imediat ce termin.

— Asta nu-i ceva pentru care să trebuiască să vă faceți griji acum.

Vocea aceea glacială spintecă atunci, ca un vifor arctic. Millie smuci imediat capul spre ușă, unde îl văzu pe Christopher Argent. Silueta masivă și umerii lui lați umpleau eficient cadrul de lemn. Îmbrăcat într-un costum gri elegant, semăna din nou foarte mult cu Bentley Drummle, bărbatul pe care îl cunoscuse mai demult. Fermecător, charismatic, cu același aer de plictiseală afișat de majoritatea domnilor englezi din înalta societate londoneză.

Doar că acum ea știa care era adevărul, nu-i așa? Pe sub nemișcarea lui nefirească și în spatele expresiei lui enigmatice sălășluia un om mult mai sinistru — și, în același timp, mult mai fascinant.

— Poți să pleci, Hassan. Argent scoase atunci un plic din buzunarul jachetei și îi întinse arabului grațios ceea ce Millie presupunea că era plata pentru protecția ei.

Millie ar fi fost extrem de curioasă să afle cât anume valora viața ei.

— Mulțumesc, Argent. Hassan înclină capul, respectuos, când luă plicul. Transmite-i salutările mele lui Blackwell. Se întoarse apoi spre Millie și făcu o plecăciune și în fața ei. A fost o onoare să vă cunosc

pe dumneata și pe fiul dumitale. *Fi Amanullah*. Dumnezeu să vă aibă în pază.

– Cu bine, domnule, zise Millie, făcând o reverență în fața lui.

Cu un foșnet al robelor sale albastre, omul se strecură ușor pe lângă Argent și dispăru.

Millie era singură cu un asasin. Din nou. Rămaseră în tăcere, uitându-se unul la altul. Și abia când simți că începeau să o ardă plămânii își dădu Millie seama că își ținea răsuflarea.

Și expiră brusc, rostind un talmeș-balmeș de cuvinte:

– Domnule Argent, acesta este fiul meu, Jakub. Jakub, vino și fă cunoștință cu domnul Cristopher Argent, protectorul nostru. Îi explicase nevoia de a avea gărzi personale în dimineața în care îi angajase pe frații McGivney în termeni cât mai vagi și mai grijulii cu putință. O înfuria faptul că fiul ei nu se simțea mereu în siguranță. Că trebuia să se teamă de umbre.

Când se ridică, gâtul mic al lui Jakub fu nevoit să se lase mult pe spate ca să se poată uita la omul falnic din fața sa. Și, deși ochelarii păreau să îi mărească mereu ochisorii, de data asta erau vădit mari de uimire.

– Ești un uriaș, domnule Argent? întrebă el.

– Nu.

Argent clipi, dar nu păru deloc ofensat de întrebare.

– Jakub, îl muștră cu blândețe Millie, îngrijorată că era posibil ca un bărbat care își câștiga existența ucigând oameni să nu fie la fel de atent și de înțelegător cu sentimentele unui copil mic și curios.

Jakub se îndreptă de spate când auzi muștrarea din vocea mamei lui și se duse la Argent, amintindu-și de bunele maniere.

– Vreau să zic... e o plăcere să te cunosc, se corectă singurel și îi întinse mâna.

Arătând foarte mult ca un barbar îmbrăcat în costumul elegant al unui gentleman, asasinul se uită vădit gânditor la mâna băiețelului, înainte de a se întinde și a da noroc cu el, prudent, cu două degete.

– Plăcerea e de partea mea, mormăi Argent, lăsându-l pe băiat să-i scuture mâna de două ori, înainte de a o retrage din strânsoarea lui.

– Spune-mi, tatăl dumitale a fost viking? întrebă Jakub, reluându-și interviul.

– Nu aș ști să spun, răspunse asasinul. Nu l-am cunoscut niciodată pe tata.

Când auzi asta, băiețelul afișă un zâmbet strălucitor, întrucât găsisese ceva ce aveau în comun.

– Nici eu pe al meu.

Millie simți cum îi tresare inima, dar nu putu identifica imediat motivul pentru asta. Poate pentru că fiul ei nu avea tată, și acum putea să afirme asta fără nici un pic de durere? Poate pentru că avea ceva în comun cu un răufăcător? Sau poate pentru că nu-l mai văzuse niciodată pe fiul ei atât de animat în prezența cuiva, cu excepția celor doi bărbați misterioși și periculoși pe care fusese obligată să-i primească în viața ei? Sau putea să fie și pentru că stoicul și înspăimântătorul asasin fusese atât de blajin cu fiul ei?

Doamne! Ar fi fost mai bine pentru ea să nu observe astfel de lucruri.

– Poate ești pe jumătate uriaș, aprecie Jakub. Adică, poate tatăl dumitale era uriaș.

Argent se uita în jos la copil ca și când ar fi examinat o ciudățenie.

– Mă îndoiesc foarte tare de asta.

– Dar nu poți să știi nici că nu a fost, din moment ce nu l-ai cunoscut.

Asasin făcu o pauză scurtă, pentru a se gândi.

– Cred că există o oarecare logică în afirmația asta.

– E faptul că ești atât de *mare!* exclamă Jakub și întinse în sus brațele, ca să exprime cea mai mare statură pe care o putea exemplifica.

– Jakub! interveni Millie, trimițându-l înapoi la pictura lui. Ești nepoliticos.

– Îmi pare rău, mamă, mormăi Jakub, rușinat. Îmi pare rău, domnule Argent.

– Ce-ar fi să-ți termini portretul, *kochanie*, cât timp mă îmbrac eu?

Millie îl sărută pe frunte și se întoarse spre Argent, abia acum constatând că, fără să-și dea seama, își poziționase corpul între fiul ei și așa-zisul uriaș.

Asasinul observase și el asta, deși Millie nu putea să-și dea seama dacă îl deranja sau nu. Trăsăturile lui faciale erau netede și reci precum mătasea.

– Ai vrea... ai vrea, te rog, să aștepți afară până mă îmbrac, domnule? zise ea, făcându-i semn spre ușă și apoi spre halatul pe care îl purta, pe sub care avea numai corsetul și lenjeria intimă. Fiind actriță, nu era obișnuită să se conformeze regulilor decenței, din moment ce viața ei includea schimbări de costume în culise. Dar, dintr-un motiv sau altul, se simțea dintr-odată timidă.

–Nu, zise el, iar privirea îi deveni tăioasă și expresia de pe chip i se încordă.

Și atunci Millie simți din nou că i se tăie răsuflarea. Ceva îi spunea că ar fi fost o nebunie să insiste, și cu siguranță nu voia să facă o scenă în fața fiului ei. Dacă chiar aveau să fie amănți în noaptea aceea, atunci de ce să facă acum pe sfioasa?

Pentru că o tulbura teribil. Pentru că nu fusese deloc pregătită ca el să-i invadeze spațiul așa și să îl revendice ca fiind al lui. Poate pentru că în cele câteva ore pe care le petrecuseră despărțiți uitase cât de intens de convingătoare, de înspăimântătoare și de inspiratoare de venerație putea fi cu adevărat prezența lui.

–Atunci, poate te-aș putea invita să iei un loc, domnule Argent? zise Millie făcând semn spre un divan, una dintre puținele suprafețe libere din cabina ei. Și își dorea în sinea ei ca el să accepte să stea jos. Era într-adevăr un bărbat deosebit de masiv, și, cumva, cabina ei devenise prea neîncăpătoare cu el acolo. Ca și când acapara tot aerul din jur, tot spațiul și atenția fiecărei terminații nervoase din trupul ei. Și, deși avea privirea de gheață, efectul pe care îl avea asupra ei era oricum numai rece nu.

Pielea i se înfiora de căldură când se afla în preajma ei, chiar dacă uneori îi trimitea fiori reci pe șira spinării. Iar paradoxul acesta i se părea de-a dreptul alarmant.

El nu făcu nici o mișcare să se așeze, ci rămase uitându-se la ea în tăcere cu ochii aceia atât de azurii ai săi, și, timp de o clipă, Millie se întreabă dacă auzise sau nu ceea ce spusese.

–Te rog, repetă ea. Iei loc? Odihnește-te.

El încuviință ușor din cap, iar mișcarea aceea făcu ca lumina felinarului să se reflecte din părul lui castaniu. Îndoi atent picioarele lungi și se așază, părând aproape ridicol pe o piesă de mobilier atât de pretentioasă.

–Corect. Da. Millie se recompuse repede, își luă costumul de pe manechin și îl trase cu ea în spatele paravanului.

Mătasea de culoare crem a paravanului nu o ascundea prea eficient în timp ce se schimba, și Millie mută unul dintre felinare astfel încât silueta ei să nu fie mai mult decât o umbră în timp ce se îmbrăca. Nu numai pentru că nu își dorea în mod special să îl ațâțe și mai mult, dar și pentru că prezența lui în cameră îi trimitea prin vene fiori mici de neliniște. Tot ce făcea părea să capete o dimensiune distinctiv senzuală și erotică. Foșnetul ca o șoaptă al halatului de mătase pe pielea ei, când îl dădu jos. Căldura grea a rochiei de

catifea. Când o descheie și o legă și și-o trase pe corp, putu simți o tresăltare suplimentară în sânii săi, care o făcu să devină excesiv de conștientă de curba feminină a taliei ei pe sub corset. Și se gândi fără să vrea la toate părțile corpului ei ce aveau să fie dezvelite și expuse mai târziu pentru el. La toate locurile unde avea să o dezmiere cu mâinile lui.

Sau cu gura lui.

Millie începu să se simtă amețită și cedă în fața nevoii bruște de a sta jos, pentru că simțea că se învârtea totul cu ea. Chiar dacă nu se uită nici o clipă în direcția lui, putea simți că ochii asasinului o urmăreau când își croi drum spre măsuța de toaletă. Cumva, știa că, în ciuda tuturor eforturilor ei, avea să-i privească umbra mișcându-se în spatele paravanului.

— Te-ai săturat cu ce-ai mâncat, Jakub? întrebă ea, uitându-se spre fiul ei, care stătea în colțul camerei, când se așeză în fața oglinzii. Jakub? *Kochanie*?

Absorbit de ce făcea, el nici măcar nu o auzi. Ceea ce însemna că singurul ei partener de conversație rămânea uriașul aspru cu ochi tulburători.

„La naiba!”

Băjbâind să-și găsească fardul de obraz, refuza să se uite la el în timp ce încerca să-și coloreze obrajii și mai mult. Dar mâna ei se opri când își atinse obrazul cu pensula. Chiar și pe sub machiajul pe care îl purta, era evident că era neobișnuit de îmbujorată. Așa că se întinse în schimb după ruj. Și, oricât de mult ar fi încercat, pur și simplu nu-l putea ignora pe asasinul ajuns protectorul ei. Era ceva absolut incredibil. Imposibil! Stătea acolo imens, nemișcat și tăcut.

Se hazardă să arunce o otheadă spre el, chiar și doar ca să se asigure că încă respira.

Ceea ce făcea, într-adevăr. Pieptul lui lat și mare se ridica și cobora sub jacheta costumului său elegant. Se uită la ea cu o intensitate incomparabilă, studiind mișcările degetelor ei cu un interes exagerat.

Își dresе glasul în încercarea de a-și liniști emoțiile, îi întâlni ochii în oglindă și fu uluită să descopere că el fu primul care-și mută privirea.

— Ți place teatrul, domnule Argent? se aventură ea, într-o încercare de a fi politicoasă.

— Am fost doar atunci o dată, răspunse el, părănd să studieze o perucă roșcată cu bucle, ba chiar mergând atât de departe încât

să întindă mâna și să testeze textura între degetul său mare și cel arătător.

Millie își mută iute privirea, tulburată.

– Și... și ți-a plăcut? întrebă ea.

Când își adună curajul ca să se uite din nou spre el, fu surprinsă să-l vadă cugetând foarte serios asupra întrebării ei.

– Interpretarea ta a fost ireproșabilă, zise el, fără nici o urmă de măgulire sau de batjocură în glas. Dar am constatat că nu-mi pot bloca neîncrederea așa cum e nevoie pentru a te putea bucura cu adevărat de un spectacol. Nu înțeleg de ce oamenii se îmbracă în cele mai scumpe haine ca să se uite la alții cum se prefac a fi îndrăgostiți. Cum mimează gelozia, cruzimea și chiar și moartea. De ce ar vrea cineva să se joace de-a lupta și de-a crima? Se întâmplă asta destul deja și-n lumea reală.

Și făcuse și el destule de genul acesta.

Millie înghiți apăsător, încercând să-și dea seama dacă să fie mulțumită de complimentul lui sincer sau dacă să se simtă ofensată de faptul că îi desconsidera profesia.

– Nu toți ducem o viață așa aventuroasă și periculoasă ca a ta, domnule Argent, zise ea, în timp ce-și mai adăuga cu atenție câteva agrafe în coafura complicată, parcă doar pentru a da ceva de făcut mâinilor ei agitate. Majoritatea dintre noi am prefera doar să fim sărutați fugar de pericol sau de violență ori de moarte. Și poate chiar ne și lăsăm sărutați, ocazional. Ne place să transformăm asta într-un spectacol la care să se râdă, să se plângă sau care să șocheze. Deși emoția pe care ne-o imprimă este tot ce vrem să luăm cu noi acasă după aceea, nu realitatea. Pentru că, în fond, la sfârșitul serii, ne dorim să ne întoarcem în paturile noastre călduțe și sigure. Deveni conștientă de ceea ce scoase pe gură abia după ce vorbi. Pentru că, în fond, în noaptea aceea, lua pericolul acasă cu ea, nu? Și existau toate șansele ca patul ei să fie oricum numai sigur nu.

Și, s-o ierte Dumnezeu, dar era mai palpitant și mai exaltant decât i-ar fi plăcut să recunoască.

– Dar nu toată lumea ajunge acasă la adăpost, în siguranță, murmură el.

Nu când existau pe lume oameni ca el.

Millie simți cum i se face inima cât un purice și mâna îi încremeni la jumătatea distanței spre păr.

— Adevărat..., zise ea, trăgănând cuvântul și gândindu-se ce să mai spună după asta. Dar ne așteptăm să se întâmple. Și sperăm să se întâmple, nu-i așa?

— Eu nu știu nimic despre speranță. Se aplecă apoi în față și își sprijini coatele pe picioarele-i lungi și puternice. Așadar, oamenii vin la teatru ca să se simtă în pericol și în siguranță în același timp?

Millie își mușcă buza, cântărindu-și cu prudență cuvintele.

— Uneori, sigur că da. Dar cel mai adesea vin la teatru ca să fie privitorii experienței umane. Teatrul, cred eu, îndeplinește una din două funcții pentru oameni: ne permite să fim un pic mai recunoscători față de simplitatea de zi cu zi a vieții pe care o ducem ori ne face să tânjim la ceva mai mult decât ceea ce suntem și avem. Ne poate aminti să nu lăsăm fiecare moment să treacă fără a ne bucura la maximum de el. Indiferent dacă ne uităm după ceva în interiorul nostru sau dacă vrem să găsim ceva mai degrabă în lumea exterioară. Un vis, o casă, bani, aventură sau... iubire. Simțindu-se dintr-odată înflăcărată, se răsuci pe scaun și gesticulă spre el: Teatrul te poate face să experimentezi extremele emoțiilor. Un dramaturg cum... așa cum e Shakespeare, de exemplu, știe cum să folosească limbajul vorbit astfel încât să-i permită unui actor să transmită o emoție care să ajungă la public. Care le permite – sau care uneori chiar îi obligă... să simtă ceva. Împreună cu o interpretare bună, cu muzica potrivită și cu luminile potrive, cred că emoția aceasta devine contagioasă și complexă și de multe ori omul nici nu își dă seama de ce anume simte până când nu o simte sub însăși îndrumarea Bardului. E ceva absolut extraordinar, de fapt. E aproape magic și... Dar Millie își lăsă vocea să se stingă când observă că Christopher Argent nu mai clipise de incredibil de mult timp.

În mijlocul cabinei ei de teatru, creată în toate varietățile posibile și imposibile de haos și de culoare, el era o redută monocromă în cenușiu și granit. Totul mai puțin ochii și părul lui, care erau în două nuanțe incredibil de neobișnuite. Maxilarul lui era prea lat ca să fie considerat chipeș, gura lui era prea aspră pentru plinătatea buzelor lui și încadrată de riduri de expresie care îl făceau să pară ba de o cruzime fără seamă, ba complet inanimat. Iar ochii săi îl făceau să pară cumva bătrân și antic. Nu atât ca ani, cât ca experiență și înțelepciune.

La ce orori fuseseră probabil martori ochii aceia albaștri tulburători, și probabil multe dintre ele fuseseră comise chiar de mâinile lui.

– Iartă-mă, zise ea, cu sufletul la gură, vrăjită de moment, ca și când el ar fi fost un șarpe ademenitor, iar ea prada lui, hipnotizată de torționarul ei. Nu am vrut să vorbesc atât, dar m-a luat valul.

Dar el făcu din nou abstracție de cuvintele ei.

– Și tu ai... ai experimentat toate emoțiile astea?

Ce întrebare stranie!

– Da, pe majoritatea, da.

– Și ești... îndrăgostită... de cineva?

Millie nu crezuse că un om atât de nemișcat putea deveni și mai inanimat de atât. Era aproape ca și când nici nu mai respira în așteptarea răspunsului ei.

– Nu, răspunse ea cu sinceritate și avu o clipă senzația că lui i se contractă pieptul.

– Dar ai fost vreodată?

– Nu pot spune că am iubit vreodată cu adevărat pe cineva, cu excepția lui Jakub. Se uită spre fiul ei, care nu băga în seamă ce se întâmpla în jurul său, și apoi înapoi la asasin.

O expresie stranie se jucă o clipă pe chipul lui, dar dispăru înainte ca Millie să aibă timp să o identifice. Și, de data asta, când se uită la ea, ochii lui erau mai blajini. Erau în continuare înspăimântător de opaci, doar că își pierduseră cumva o parte din răceală.

– Și ți-ai dori să fii îndrăgostită?

Dacă ar fi întrebat-o asta orice alt bărbat de pe lume, i-ar fi spus clar și răspicat că nu era în nici un fel treaba lui. L-ar fi mințit sau i-ar fi distras atenția într-un fel sau altul, ca să evite să-i răspundă. Dar în spatele aspectului de piatră al expresiei lui Cristopher Argent se ascundea o curiozitate sinceră. O lipsă de judecată, de etichetare sau de răutate.

Era o întrebare sinceră, care merita un răspuns sincer.

– Eu... ei bine, nu am cum să fiu sigură. Dacă e ceva ce am învățat de la Shakespeare – și de la orice dramaturg, de altfel –, acest lucru e că iubirea este o emoție la fel de periculoasă ca ura, sau ca furia, sau ca dorința pentru putere. Cred că iubirea te poate face să devii străin până și de propria ta persoană. Cred că te poate transforma chiar și-ntr-un monstru. Poate fi o creatură sălbatică și neîmblânzită, care de-abia așteaptă să se lase dezlănțuită. O fiară. Ceva feroce și egoist care te poate întoarce împotriva lumii, împotriva naturii și a rațiunii... și chiar împotriva lui Dumnezeu însuși. Și, de fiecare dată când

sunt tentată să îmi permit să mă îndrăgostesc, mă întreb dacă chiar merită riscul.

El se încruntă.

— Și dacă nu există nici un risc? Dacă Dumnezeu – asta dacă ar exista cu adevărat – și-a întors fața de la tine, atunci nu ar însemna că nu ar fi nici un mare păcat nici din partea ta să te întorci de la El? Dacă nu ar exista nimic care să te împiedice să obții ceea ce-ți dorești?

Millie clipi, uluită de evaluarea lui rece și obiectivă.

— Asta se întâmplă aici? Crezi că Dumnezeu te-a părăsit, așa că nu te mai temi de El? Așa poți să... Se opri o clipă din vorbit, aruncând o ocheadă spre Jakub, ca să se asigure că nu asculta ce vorbeau ei. Să faci ceea ce faci?

El ridică atunci din umerii-i uriași, într-un gest de nepăsare.

— Poate. Nu mă tem de Dumnezeu.

— Așadar, nu crezi nici în rai?

— Lumea asta e tot ce cunosc.

— Și nu te temi nici de iad? Nici de diavol? Nu ți-e teamă că la un moment dat va trebui să dai socoteală pentru păcatele tale? Pentru tot sângele pe care l-ai vărsat?

El clătină din cap, în cel mai ferm și de neclintit gest pe care îl văzuse ea vreodată făcându-l, cu excepția dăților în care o sărutase.

— Nu știu ce se va întâmpla când va ajunge la final viața asta, așa că mi se pare inutil să speculez. Tot ce știu fără urmă de îndoială este că Dumnezeu și diavolul sunt niște simboluri. Ființe mai presus de noi, menite să fie iubite sau temute, binecuvântate sau blamate. Și pentru mine nu contează deloc despre care din astea două vorbim. E cel mai ușor să comiți un păcat și apoi să vii să spui „diavolul m-a împins s-o fac” și astfel să arunci vina asupra lui. Dar, dacă viața asta m-a învățat ceva, asta e că noi singuri ne transformăm în monștrii care suntem. Și că sângele pe care îl vărsăm e pe mâinile noastre. Eu nu mi-am aruncat poverile pe umerii nimănui altcuiva decât pe ai mei. Și să le port cu mine mă face puternic, și am avut nevoie de puterea asta ca să supraviețuiesc. Pentru că Dumnezeu nu m-a salvat niciodată de răul pe care l-am văzut în ochii oamenilor. Și îmi vine greu să îmi imaginez că iadul e mai rău decât unele dintre locurile prin care am ajuns. Așa că, în loc să mă tem de ceea ce nu cunosc, m-am transformat singur pe mine într-un fel de simbol. Un om de temut, a cărui răzbunare este iminentă, și pentru mulți oameni –

pe care hai să-i numim cu frică de Dumnezeu – forma mea de justiție este foarte eficientă.

De data acesta, Argent fu cel care păru să-și dea seama că vorbea prea mult, așa că își încleștă maxilarul puternic și proeminent.

Millie se întrebă atunci în sinea ei, dacă mai rostise vreodată o frază așa lungă. Chiar dacă tonul vocii lui fusese destul de rece și de calm, cuvintele lui purtaseră un soi de durere profundă și stranie. Cu siguranță numai iadul putea scuipa afară un om atât de rece și de letal.

– Și vrei să mă tem și eu de tine, domnule Argent? șopti ea, pe un ton solemn.

Nu era prima dată când se simțea îngrozită până în măduva oaselor că făcuse un veritabil târg cu însuși diavolul.

– Nu te învinuiesc dacă ți-e teamă de mine, răspunse el, și ochii lui aproape că îi întâlniră pe ai ei. Dar, printre toate necunoscutele de pe lume, poți fi absolut sigură că nu-ți doresc nici un rău.

Millie amuți și încuviință din cap. Se întoarse din nou spre oglindă, pomenindu-se în imposibilitatea de a îndura intensitatea dintre ei, în timp ce el privea culoarea catifelată și rubinie a buzelor ei. Un junghi de tristețe se născu atunci în ființa sa, undeva sub coastele ei, și înflori într-o clipită în compasiune. Se gândi că Christopher Argent îndurase lucruri îngrozitoare și inumane, de ajunsese să se transforme prin propria-i voință în asasinul fără inimă care era astăzi.

Millie știa că îl înțelegea mai bine acum. Dar asta nu însemna și că îi era mai puțin frică de el.

Capitolul 11

– Trebuie să merg la toaletă. Băiatul care stătea lângă Argent îndoi un genunchi și se uită în sus la el, încruntat.

Argent se încruntă și el, uitându-se de la radiantă Millie aflată pe scenă la băiețelul ei cu păr deschis la culoare și înapoi.

– Nu mai poate aștepta până când termină mama ta? întrebă el.

– Am tot încercat să mă țin, dar mama a zis să nu plec de lângă tine. E o urgență. Mă tem că nu mai rezist până termină scena asta.

Și mai era și *scena principală!* Cea în care murea și apoi trebuia să rămână pe scenă mult timp.

Argent înjură în șoaptă și se uită în jur prin culise. Oamenii se agitau pe acolo, îmbrăcați în costume elisabetane, strecurându-se pe sub frânghii, pe lângă scripeți, cortine și unul pe lângă altul. Era dificil să rămână vigilent cu atâta haos în jur. Argent știa că nu avea să se poată relaxa până când nu o ducea într-un loc sigur.

Și izolat.

Nu voia să-și ia ochii de la Millie. Știusese că era extraordinar de frumoasă, dar până în seara aceasta fusese doar atât. O piatră prețioasă rară și întunecată, care strălucea orbitor în ciuda pericolului și a sângelui care o înconjura. Ceva ce să fie posedat. Ceva ce să-i aducă plăcere.

Ceva la care el râvnea.

Dar acum, după ce văzuse pasiunea din ochii ei... după ce o privise gesticulând cu fervoare și emoție, animată de afecțiune...

— Domnule Argent, zise Jakub și-l trase de braț.

Știa că ea avea să fie relativ în siguranță pe scenă, în fața unui public de aproape o mie de oameni. Millie îi spusese de la bun început că fiul ei trebuia să fie prioritatea lui. Dacă exista vreun moment bun în care să-l ducă pe băiat la toaletă, acesta era.

— Unde e cea mai apropiată?

— În cabină.

— Păi, și de ce nu te-ai dus înainte să plecăm din cabină?

— Pentru că atunci nu simțeam nevoia.

Se mai uită o dată tăios în jos la băiat, întrebându-se dacă toți copiii erau la fel de lipsiți de precauție ca el.

— Trebuie să te miști repede, ai înțeles?

— Promit!

Ușa cabinei lui Millie era vizibilă din culise, și Argent îl urmă pe băiat până acolo, amuzat de felul în care mergea băiețelul, cu genunchii apropiați.

Când Millie nu era acolo, cabina aceea părea mult mai puțin strălucitoare și mai plină de nimicuri inutile. Argent cercetă încăperea în grabă, verificând fiecare colțișor și fiecare posibilă ascunzătoare înainte de a se întoarce la ușă, ca să-i acorde un pic de intimitate lui Jakub.

Băiatul se grăbi, după cum promisese, dar apoi zăbovi câteva clipe în colțul său de pictură.

— Haide, zise Argent și-i făcu semn spre ușă.

– Da, trebuie doar să iau ceva cu mine. Jakub se aplecă și luă două cutiute și o pensulă lungă. Astea sunt prea valoroase ca să fie lăsate așa ne...

Scoase un sunet de groază, chiar când scârțâitul lent și surd al ușii îi dădu lui Argent un fior prin mușchii deja încordați. Se răsuci brusc și văzu strălucirea unor ochi noroioși pe care crezuse că nu avea să-i mai vadă niciodată.

– E actul al cincilea, Argent, zise Charles Dorshaw, ieșind din umbra ușii. Desdemona e în mijlocul scenei uciderii sale.

– Ar fi trebuit să știu că te-ai întors, bălmăji Argent, în timp ce-l măsura cu privirea din cap până-n picioare pe asasinul palid cu ochi răi și cu cuțitul pregătit de atac. Sângele de pe străzi, femeile torturate...

Bărbatul din fața lui continua să țină ferm în mână cuțitul și chiacoti relaxat.

– Unora dintre noi *chiar ne place* munca pe care o facem. Nu putem să fim toți reci, așa ca tine, zise, lingându-și buzele subțiri. Deși putem să savurăm corpurile... după ce se răcesc.

Doamnelor le plăcea foarte mult eleganța spilcuită și studiată a lui Charles Dorshaw. Pozau seducător în fața lui, căutând să le fie prezentat și să-l instige la păcate. Ceea ce nu știau însă era faptul că să îi atragă atenția lui era mai rău decât să își paveze drumul spre iad.

Demonii nu își păstrau atenția concentrată pe un singur lucru. Și li se făcea repede lehamite. Și există posibilitatea ca până și locuitorilor iadului să le placă să aibă femeile vii și calde atunci când se culcau cu ele.

Nu era și cazul lui Dorshaw.

– Mă tem că eu și America nu prea ne-am înțeles. Nu reprezenta nici o provocare pentru mine. La fel ca o cobră, omul își folosea ochii hipnotici, vocea melodioasă și manierele impecabile ca să-și dezarmeze prada. În mare parte, e aproape complet nelegiuită, și femeile sunt toate niște vaci gălăgioase, înfumurate și inculte. Sau, și mai rău, fanatice religioase. Bărbații poartă mai toți pistoale la brâu, și afacerile mergeau prost, din moment ce toți parveniții ăia silitori se cam ocupă singuri de crime. Părul său negru și sprâncenele-i subțiri și moi oferiră o simetrie aproape androgenă feței frumoase a lui Dorshaw când făcu un gest de dispreț, îmbrăcat în costumul său elegant de seară. Mda... Londra e adevărata mea casă, și pe bună

dreptate, Argent. Și străzile ei au fost mereu suficient de mari pentru noi doi, nu ești de acord?

— Cum zici tu, mârâi Argent și încuviință o dată scurt. Dar încăpearea asta nu e. Cără-te dracu' de-aici.

Dorshaw scoase un sunet de dezaprobare și făcu un semn scurt cu bărbia spre copilul care se afla ascuns în spatele corpului lui Argent.

— Nu pot face asta, bătrâne. Contractul pus pe ăștia doi a fost... renegociat. Tu nu l-ai dus la îndeplinire, așa că e din nou pe masă.

— Din seara asta nu mai e, îl informă Argent sec. L-a scos din schemă Blackwell. Cei doi LeCour sunt ai mei.

Dorshaw clătină din cap.

— Cred că s-a produs o neînțelegere îngrozitoare. N-am primit contractul ăsta de la Blackwell. De fapt, eu și el nici n-am avut vreo dată vreun contract. Vezi tu, acest anume client mi-a mai contractat serviciile și în trecut, și chiar n-aș vrea să-l dezamăgesc. Își atinse apoi ușor degetul mare de lama ascuțită a cuțitului letal pentru care Dorshaw devenise notoriu. O să las copilul să trăiască, dacă asta e o vreo alinare pentru tine. Nu trebuie decât să-l... *livrez*.

Un icnet și apoi un suspin îngrozit răsunară din spatele lui, și Argent făcu tot posibilul să le ignore. Dacă reușea să ajungă la cuțitul său, putea să-i taie gâtul lui Dorshaw înainte să apuce să mai respire o dată. Doar că scâncetele neliniștite din spatele lui îi opriră mâna.

— Ascultă-mă bine, Dorshaw, zise Argent, puțin încurcat de faptul că îi venea dificil să-și păstreze tonul vocii la fel de linear ca de obicei. I-am revendicat eu pe femeie și pe băiat. Se află sub protecția mea nelimitată. Pleacă acum și *lasă-i în pace* definitiv – și o să te las că scapi cu viață.

Dorshaw îi aruncă o privire plină de regret, care nu era nici pe departe sinceră, ci mai degrabă arogantă.

— *Aș fi putut s-o fac*, Argent. Suma e bună, dar nu colosală. Aș fi putut să te las s-o ai. Aș fi putut să o las în pace... dacă nu aș fi pus eu ochii pe ea primul, zise, și pe chipul lui apăru atunci o expresie de încântare.

Și în clipa aceea, Argent știu că Dorshaw avea să moară.

De mâna lui.

Dar cuțitul acela din mâna lui Dorshaw era pregătit să zboare, și Argent trebuia să se ocupe de el înainte de a face orice mișcare. Făcu un pas mic spre dreapta, ca să se asigure că trupul lui îl bloca pe al copilului.

– Nu se întâmplă adesea ca oamenii ca noi să primească o țintă care abundă de viață, așa ca Millie LeCour, zise Dorshaw dezgolindu-și dinții albi și egali într-un rânjet de lup. O să îmi ia mai mult decât de obicei s-o secătuiesc de toată viața din ea.

– Să nu îndrăznești să-i rostești numele, fir-ai al dracu'!

Simți cum sângele i se urcă în cap, și probabil Dorshaw recunoscuse asta în ochii lui, pentru că îi dispăru imediat zâmbetul.

Și apoi, cu o mișcare scurtă și iscusită din încheietură, cuțitul zbură direct spre gâtul lui Argent, fiind urmat de o aruncare în față la atac, menită să-l doboare dacă se întâmpla ca pumnalul să rateze ținta.

Cu reflexe la fel de bune ca ale unei vipere, Argent trecu lin brațul drept prin fața corpului și pară cuțitul, blocându-l cu palma deschisă și schimbându-i traiectoria astfel încât să se înfigă în peretele din stânga lui. Și asta îi așază cotul în poziția perfectă pentru a rezolva problema avansului lui Dorshaw.

O lovitură bine plasată în față conectă scurt și dureros cotul său ascuțit cu orbita ochiului celui alt bărbat. Dar colegul său de breaslă nu era străin de lovituri primite în față. Dorshaw absorbi o mare parte din forța loviturii răsucindu-se la timp, astfel încât să ajungă din nou față în față cu Argent, cu un cuțit și mai mare și mai ascuțit în aceeași mână. Sclipirea lamei letale nu apucă să-l avertizeze pe Argent înainte ca o durere arzătoare să-i spintece carnea de pe antebraț.

Argent scrâșni din dinți și îi șterse lui Dorshaw de pe față rânjetul acela triumfător lovindu-l tare în piept, cu o forță care îi înmuiea acestuia picioarele și îl propulsă pe spate, făcându-l să se izbească de ușă. Iar faptul că ușa rămase intactă era o mărturie a geniului arhitectural al lui Edward Middleton Barry¹.

Și, în timpul cât îi luă lui Argent să scoată primul cuțit din perete, Dorshaw aproape că se replie, și fluturară lamele unul spre altul, complet absorbiți de iminența duelului.

– Trebuia să facem asta în ring, Argent, mârâi Dorshaw, afișând un rânjet superior. Imaginează-ți câți bani puteam să scoatem... cei mai buni cuțitari din regat... într-o luptă față în față.

Singurul răspuns al lui Argent fu atacul.

¹ Edward Middleton Barry (1830–1880) a fost un celebru arhitect englez al secolului al XIX-lea, cunoscut pentru rezistența deosebită a clădirilor proiectate de el. (n.tr.)

Cu mâna lui liberă, Dorshaw îl prinse pe Argent de brațul în care ținea cuțitul, înfigându-și adânc degetele în rana lui deschisă și sângerândă și repezindu-se cu cuțitul spre trunchiul acestuia.

Argent scrâșni încă o dată din dinți din cauza durerii, după care îi smulse încheietura celuilalt, păstrându-și pielea nezgâriată și organele exact acolo unde preferau să fie. Adică în interiorul corpului său.

Mușchi încordați tremurau de ambele părți, și asta îi aduse pe ambii bărbați într-un impas. Doar că Argent avea câteva avantaje. Primul era toleranța sa aproape inumană la durere. Al doilea era dat de statura lui impozantă superioară și de putere. Și al treilea, o bună cunoaștere a reflexelor corpului uman și a felului în care le putea manipula eficient.

Aplică o presiune mică în punctul cel mai din dreapta al încheieturii mâinii oponentului său, și Dorshaw țipă de durere, în timp ce desfăcu pumnul instinctiv și scăpă cuțitul la podea. O schimbare a distribuirii greutății corporale îl alertă în secunda următoare pe Argent de lovitura iminentă de picior îndreptată spre vintrea lui.

Nu se putea așa ceva. Mai cu seamă că plănuia să facă uz de acea anume parte a anatomiei sale în foarte scurt timp.

Lovi cu piciorul, blocând cu succes atacul, înainte de a-l izbi tare pe adversar în celălalt genunchi, în cel al piciorului său de sprijin, secerându-i-l eficient. Argent îl urmă pe podea și înăbuși încercarea lui Dorshaw de a obține avantajul, rostogolindu-se odată cu el, înainte de a-l imobiliza sub greutatea sa, cu pumnalul ascuțit poziționat la nivelul ochilor mari ai adversarului său.

— Lumea asta o să fie bucuroasă să scape de tine, murmură el, apăsându-se în jos.

O parte din sângele care se scurgea din rana pe care o avea pe braț se prelingea deja pe obrazul rănit al lui Dorshaw. Acesta din urmă își folosea brațele într-o încercare inutilă de a împinge la o parte brațul lui Argent cu care ținea cuțitul.

Un suspin înăbușit îi atrase atenția, și Argent se uită direct într-o pereche de ochi de culoarea afinelor, mari cât cepele și înroșiți de plâns.

— Mută-ți privirea, băiete, mârâi el, tresărind inconfortabil din cauza unei înmuieri... ba nu... a unei pauze a ferocității lui rece și letale.

– Ba nu, nu! Uită-te, uită-te! exclamă Dorshaw, izbucnind într-un hohot de râse maniacal. Noi doi, Argent! Noi o să creăm generația următoare!

Argent îi trase atunci un pumn în gât.

– Mută-ți! Privirea! Acum! îi ordonă încă o dată, cu mai multă blândețe, peste șuieratul lui Dorshaw.

Copilul încuviință din cap, strângând mai tare în brațe ustensilele de pictură și storcând și mai multe lacrimi din ochi când îi închise strâns, cu toată puterea, folosindu-și obrații rotunzi ca ajutor.

Mulțumit, Argent se avântă să-l omoare.

– Stai pe loc! răsună brusc o voce, și ușa se izbi tare de perete.

Argent închise și el ochii strâns și scoase un șuierat de exasperare, înghițind în sec pentru a reprimă iritarea și frustrarea intense pe care le simțea. Dacă exista ceva mai rău decât un polițist inutil, supărător, instigator, inapt și inoportun... asta era un cârd de polițiști idioți care se înghesuiau pe ușa cabinei, împiedicându-l să-i scoată lui Dorshaw creierul ăla defect din craniu.

Capitolul 12

Argent stătea în tăcere cu inspectorul Ewan McTavish de la Scotland Yard și amândoi îl urmăreau pe Dorshaw, în timp ce era condus pe ușă afară, cu cătușe. Zâmbetul de pe fața celui psihopat putea fi catalogat drept „senin“

– Fii cu ochii pe el, îl avertiză Argent. Ne-a mai scăpat și cu altă ocazie.

– O să luăm măsuri de precauție suplimentare, promise scoțianul. Nu se întâmplă prea des să găsești un criminal la locul crimei.

– Încă vreo câteva minute și nu l-ați fi mai găsit deloc, murmură Argent, după care înțelese ce spusese McTavish. La locul *cărei* crime, mai exact?

McTavish se întoarse spre el și așteptă ca restul polițiștilor să iasă din încăpere înainte să vorbească în șoaptă, ca nu cumva să fie auzit de Jakub.

– E vorba despre Hassan... Tocmai l-am găsit pe alee.

Argent simți atunci un val neașteptat de emoție, care îl uimea și îl alarma în aceeași măsură. Oare era furie?

— Dorshaw era unul dintre contractele tale, Argent? îl întrebă McTavish.

Argent clătină din cap.

— Venise după băiat și după mama lui, care e sub protecția mea.

Aruncă apoi o otheadă spre Jakub, care încă stătea în colțișorul lui de pictură, lângă un șevalet răsturnat, strângând tare la piept ustensilele de desen. Părea foarte mic, pierdut și vulnerabil.

Băiatul își dădu seama că nu mai era ignorat în tot haosul, așa că făcu un pas mic în față de probă, cu picioare tremurânde.

— Un... unde e mama? O vreau pe mama.

Bărbia îi tremura și lacrimi i se scurgeau din nou din ochi, dar vocea lui era clară și răspicată, chiar dacă și un pic șovăielnică.

McTavish se ghemui lângă băiat și se uită în ochii lui. Jakub îl privea cu o nesiguranță neliniștită. Și se tot uita înspre Argent, cu o așteptare sclipindu-i în ochi. Dar să dea naiba dacă Argent își putea da seama ce voia copilul de la el.

— Te-ai rănit? îl întrebă scoțianul cu blândețe.

Micuțul clătină din cap și își șterse nasul cu mâneca. Argent se încruntă.

— Cum te cheamă, copile?

Se uită din nou spre Argent, pe sub genele-i lungi, de culoarea nisipului. Oare ce naiba voia băiatul să zică el? Doar își știa propriul nume, nu?

Argent ridică dintr-o sprânceană și se uită o clipă întrebător la copil, înainte de a-și muta privirea. Și, dintr-un motiv sau altul, băiatul păru să ia asta ca pe o încurajare.

— Jakub.

— Mămica ta e încă pe scenă, Jakub, încercă să-l consoleze McTavish. Vrei să mă duc s-o aștept în culise și, când iese de pe scenă, s-o aduc la tine?

Copilul încuviință din cap de atât de multe ori, încât Argent pierdu șirul.

— Bine, băiete, mă întorc imediat cu ea. McTavish îl mângâie pe cap cu afecțiune, dar păru să nu observe mica lui tresărire din clipa în care i se adresă lui Argent: Seamănă un pic cu tine când erai mic. E al tău?

Ofițerul acela scund și solid fusese angajat la închisoarea Newgate încă de când era și el doar un flăcăiandru. Și, din cauza faptului că avea o mamă bolnavă și un tată absent, la vremea aceea fusese mai mult decât dispus să accepte mită de la Blackwell, de la Argent

și de la banda lor de criminali. Și, deși se ridicase în rang, ajungând inspector la Scotland Yard, loialitatea lui rămăsese nezdruincinată – câtă vreme avea buzunarele pline.

Era omul lor din interior, și își făceau reciproc favoruri, ori de câte ori puteau.

– Nu e al meu.

Ideea aceea era absolut ridicolă.

McTavish se aplecă spre el și ridică mâna conspirativ, ca să își ascundă gura, când zise:

– Ești sigur? E foarte probabil să am și eu câțiva copii bastarzi alergând pe străzi de pe vremea tinereții mele agitate. Doar nu poți fi niciodată sută la sută sigur, nu?

Argent se încruntă îngrozitor și se uită spre inspector cu o expresie amenințătoare întipărită pe chip.

– N-am procreat nici un bastard, zise, lăsându-și vocea joasă să sublinieze ideea. Am promis că n-o să fac asta niciodată.

McTavish nu fusese prezent acolo în noaptea în care murise mama lui, dar văzuse urmările oribile ale evenimentului. Fusese singurul care îi ștersese în noaptea următoare sângele mamei sale de corpul catatonc și fusese cel care îl lăsase apoi pe Argent sub protecția lui Wu Ping.

Și tot el fusese și cel care trecuse cu vederea când Argent își revendicase răzbunarea sângeroasă. Argent nu știa de ce, și acum, după două decade, încă găsea tulburătoare prezența fostului gardian de la închisoare. Dar să se uite în ochii blajini și înțelegători ai inspectorului scoțian era echivalent cu a arunca o privire înapoi într-un trecut care era mai bine să fie lăsat îngropat.

– Da, bine. Mă duc după maică-sa, atunci.

Își puse la loc pălăria și își aranjă haina, ca și când ar fi ieșit afară în lume, nu în josul coridorului și în culisele teatrului. Îi făcu cu ochiul complice lui Jakub, după care plecă.

O tăcere apăsătoare trona acum în încăperea în care cu doar câteva clipe mai devreme domnise haosul. Nu avea ce căuta aici, într-un loc atât de vibrant și de plin de culoare și de veselie.

Argent și copilul se uitau unul la altul prudenți. Și încercă să nu bage în seamă faptul că întreaga încăpere mirosea a Millie. Dar măcar băiatul se oprise din plâns. Și, cumva, asta îmbunătățea un pic situația.

Considerabil, de fapt.

— Mulțumesc. Vocea suavă și sobră a lui Jakub răsună cu ecou între ei, la fel de tare ca sunetul unei împușcături.

Argent clipi, dar fu salvat de la a se vedea nevoit să îi dea un răspuns când copilul descleștă degetele de pe instrumentele sale de pictură și se aplecă să ridice șevaletul și să-l așeze din nou în poziție verticală. Puse și pânza înapoi la locul ei și apoi își luă exagerat de mult timp pentru a o centra pe stativul de lemn.

Argent nu știa cum să procedeze cu recunoștința. Până acum, nu mai fusese niciodată pus în situația de a se confrunta cu așa ceva. Oare ar fi trebuit să clarifice exact ce anume făcuse pentru a o merita? Dar, în esență, asta era o nimic toată, acum, că se gândea mai bine. Pentru că nu îl salvase pe băiat de la a fi capturat și nici pe mama sa de la o ambuscadă mânat de altruism. O făcuse pentru că Millie LeCour avea să-l plătească pentru fapta sa.

Cu corpul ei.

O senzație stranie își făcu loc prin ființa lui în timp ce privea mâinile mici ale lui Jakub aranjând abil și meticolos ustensilele de pictură în jurul pânzei. Simțea un gust ciudat și senzația că avea pielea... murdară. Dar ce îl tulbura și-l deranja cel mai mult era faptul că senzația aceea dizgrațioasă părea să fie direcționată spre el însuși.

Millie LeCour se uita la el din pânză, înveșmântată într-o rochie elegantă de un verde smarald și înconjurată de o multitudine de trandafiri. Culorile erau aplicate din abundență, și avea nasul strâmb, dar zâmbetul ei, pomeții ei și părul ei des și negru erau inconfundabile.

Se simțea la fel de atras de pictura aceea cum era și de femeie. Argent făcu un pas înainte și apoi încă unul.

— O... o pictezi pe mama ta. Își dădea seama că spunea ceva evident, dar în același timp era dureros de conștient de faptul că nu prea știa ce să îi spună unui copil. După cum se vedea constant nevoit să le reamintească oamenilor, el refuza să rănească sau să asasineze copii și, implicit, se găsea foarte rar în compania lor. Singurul copil cu care se putea spune că intra în contact cât de cât era Faye Marie, fetița lui Blackwell, și ea nu făcea mai mult decât să chițăie, să saliveze și să bage în gură lucruri care nu aveau ce căuta acolo. Nu se gândise vreodată că avea să fie fost nevoit să... să interacționeze cu ea în anii ce aveau să vină.

— O să-i dau portretul cadou de ziua ei, afirmă Jakub, studiindu-și opera și ridicându-și ochelarii pe nasul său mic și cârn.

— Îi seamănă foarte mult.

Copilul răsuci atunci gâtul-i subțire și firav, întorcând capul ca să se uite la el. Și apoi își miji ochii exagerat de mari și de expresivi și zise, pe un ton acuzator:

– Spui asta numai ca să fii drăguț.

– Eu nu zic nimic numai ca să fiu... drăguț, îl informă Argent, rigid. Dacă ar fi fost un tablou oribil, te-aș fi sfătuit să nu i-l dai mamei tale, pentru că ar fi fost un cadou îngrozitor.

Buzele lui Jakub luară forma unui zâmbet mic, și îi făcu semn să vină mai aproape de tablou, ca să se uite:

– Nu mi-a ieșit bine nasul, zise el, aproape ca o provocare.

Argent mai făcu un pas, care îl duse și mai aproape, și podeaua nu se prăbuși sub el, cum s-ar fi așteptat.

– Sunt sigur că asta se poate corecta.

Băiatul își mușcă buza, încuviințând din cap, și apoi se întoarse din nou spre pânză.

– Știi ce e cel mai greu când o pictez?

– Nu, răspunse Argent sincer. Luă apoi o cârpă care părea destul de curată, își ridică mâneca jachetei și o folosi ca să-și panseze rana, profitând de faptul că atenția băiatului era îndreptată în altă parte.

Rana aceea nu era atât de gravă încât să necesite îngrijire imediată. Va trebui să o coasă mai târziu.

– Mama are ochii negri, așa cum i-am pictat și eu. Doar că există o... o lumină... undeva în spatele lor. În interiorul lor. Și asta nu reușesc să o redau cum trebuie. Nu știu cum. Mă gândesc că secretul nu se află în ochi în sine, cât în forma din jurul lor. În sprânceană, în obraz, în... Se opri din vorbit, lăsă umerii să i se cocârjeze și îi aruncă lui Argent încă o privire solemnă. Probabil crezi că vorbesc prostii.

Argent clătină din cap și făcu un nod cu o singură mână la bandajul său improvizat.

– Nu. Înțeleg perfect la ce lumină te referi. Am observat-o și eu de mai multe ori.

Cu o prudență șovăielnică, copilul se uită peste umăr și îl întreabă:

– De asta ai sărutat-o?

– În parte, da. Poate că Argent nu știa prea multe despre copii, dar cu siguranță știa că nu era cazul să înceapă să-i enumere toate celelalte motive pentru care o sărutase pe mama lui. Sau de ce se aflase în apropierea ei de la bun început.

Timiditatea micuțului dispăru atunci, lăsând loc unei temerități șirete.

— Și ai de gând să o săruți din nou?

— Da.

Jakub se îndreptă de spate și scoase la înaintare un piept firav.

— O să te căsătorești cu ea mai întâi?

Argent simți atunci cum o greutate căzu din capul pieptului său, aterizând chiar în adâncurile măruntaielor sale.

— Ce, Doamne iartă-mă, te-ar face să crezi asta?

Femeile nu se căsătoreau cu bărbați ca el. Niciodată pe lumea asta. Jakub strâmbă atunci din nasu-i mic și cărn.

— La școală, Rodney Beaton a zis că, dacă un bărbat sărută o femeie pe gură, trebuie să se căsătorească cu ea, altfel femeia e ruinată. Neliniștea își făcu atunci din nou loc pe chipul lui mic, în timp ce ochelarii îi alunecau din nou de pe nas. Nu o să o ruinezi pe mama, nu-i așa?

Argent nu se putea aduna să-i răspundă la întrebare. Și nici nu putea examina prea îndeaproape întrebarea... nu cât timp sângele încă îi clocotea în vene cu fiorul violenței și însăși întruparea inocenței cu ochelari se uita la el cu ochi tulburător de familiari.

Ruinarea avea multe sensuri – fiecare depinzând, desigur, de perspectiva celui care privea. În anumite cercuri, simpla prezență în aceeași încăpere cu el era de-ajuns pentru a ruina o femeie. Așa că nu era cazul să aducă în discuție ce s-ar fi întâmplat dacă cineva și-ar închipuit ce plănuia să-i facă lui Millie odată ce o avea numai pentru el. Dintre toate târfele pe care le folosisese de-a lungul timpului, nici una nu păruse ruinată în vreun fel sau altul. Ba, de fapt, una sau două dintre ele chiar se înfuriaseră cumplit când alesese să nu mai apeleze și a doua oară la serviciile lor.

Lucru care nu avea absolut deloc sens.

Dar... ruinată? Oare după ce avea să își petreacă alături de el noaptea aceea obligatorie, Millie avea să se considere ruinată? I se întoarse în stomac senzația de greață, și, pentru prima dată în decade bune, Argent și-ar fi dorit să se ascundă chiar și de el însuși.

De ce ar fi contat asta pentru el? Își mută privirea și mormăi:

— Acest Rodney Beaton pare să fie idiot de primă clasă.

— Cam asta a spus și mama, dar cred că a fost și din cauză că am întrebat-o dacă ești tatăl meu. Vrei să-ți arăt comoara mea? îl întrebă apoi, afișând un zâmbet strălucitor.

Argent aproape că se înecă și înghiți apăsător ca să-și îndepărteze nodul din gât. Și, desigur, făptura aceea mică și vorbărească presupuse din nou că orice sunet care nu era un „nu” însemna automat o aprobare.

Tată? Ideea aceea ar fi fost absolut hilară dacă nu l-ar fi pus pe gânduri atât de serios.

Luând cutia micuță pe care o strânsese la piept pe timpul luptei cu Dorshaw, Jakub îi făcu semn lui Argent să ia loc pe un scaun, după care își împinse din nou ochelarii mai sus pe nas.

Argent îi făcu pe plac, din moment ce nu știa ce altceva ar fi putut să facă.

Vocea lui Jakub deveni atunci de-a dreptul entuziasmată, când zise:

– Uite! exclamă el cu sufletul la gură, descuind cutia și apoi deschizând-o.

Argent se încruntă.

– E... e vopsea.

Oh, Doamne, Dumnezeu! Sau cel puțin spera că era vopsea. Pentru că alternativa cu siguranță l-ar fi dezgustat.

– Nu e *orice* vopsea, insistă băiatul, și pe chipul său apărură o expresie de reverență pe care o mai văzuse numai în icoane. Această anume nuanță specială de rubiniu este produsă din aripile smulse ale cărăbușului coșenila din America de Sud. Este cel mai pur roșu natural. Cel mai frumos și mai scump. Și nu am folosit pigmentul acesta decât pentru a colora trandafirii din portretul mamei. La început, mi-a părut rău pentru cărăbuși, pentru că le erau smulse aripile și nu mai puteau zbura. Dar apoi m-am gândi că, dacă eu aș fi în locul cărăbușului coșenila și cineva mi-ar cere să-i dau aripile mele pentru a produce o asemenea culoare, atunci i le-aș da. Ba chiar bucuros.

Era mai mult decât evident că băiatul acesta nu trăise niciodată închis undeva. Nu fusese niciodată captiv în spatele unor ziduri de piatră, de unde să se uite în sus la cerul albastru și să urască de acolo cu înverșunare păsările care puteau veni și pleca după bunul-plac.

– Mie, dacă mi s-ar oferi abilitatea de a zbura, nu aș renunța la ea pentru nimic pe lumea asta.

Dintr-un motiv sau altul, în clipa aceea, lui Argent nu-i mai fu la fel de greu să întâlnească ochii albaștri ai băiatului din fața sa. Nici măcar atunci când copilul începu să-l studieze în felul acela stoic al său.

— Gândești așa pentru că nu ești artist.

— Aici nu te contrazic.

Fiindcă adesea și zidurile închisorii lui erau pictate cu exact aceleași nuanțe de roșu.

— Dar... cred că tot putem să fim prieteni, chiar dacă avem păreri diferite, nu-i așa?

Argent ridică din umeri.

— Nu văd de ce nu. Mintea mea pare oricum să funcționeze diferit față de a celor mai mulți aliați ai mei. Și asta nu ne oprește să colaborăm pentru scopuri comune.

Jakub își încuie atunci la loc comoara și puse cutia deoparte.

— Îmi place de dumneata, domnule Argent, anunță apoi. Îmi place că nu mă minți doar pentru că nu sunt încă bărbat în adevăratul sens al cuvântului. Așa că poți să continui să o săruți pe mama, câtă vreme nu o ruinezi.

Cristopher se opri chiar înainte să-l informeze sec pe copil că nu avea nevoie de permisiunea lui. Orice urmă de lacrimă sau de frică dispăruse din ochii băiatului în decursul conversației lor scurte. Tânărul Jakub era foarte pasionat de arta sa, și să discute cu cineva despre asta cu siguranță îi distrăsese atenția de la clipele de groază prin care trecuse mai devreme, cu Dorshaw. Argent nu își dorea ca acel copil speriat și terifiat de mai devreme să se întoarcă, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut să-l liniștească până venea mama lui. Mda, în mod evident, lacrimile erau ceva de competența unei femei.

De asemenea, o amintire de cu douăzeci de ani în urmă zgâria tulburător pe la colțurile întunericului negru ca smoala al trecutului său, amenințând să iasă la suprafață din abisul rece și adânc îngropat, unde era încuiată. Vigilența neînfricată a unui băiețel față de mama lui. O responsabilitate intrinsecă și instinctivă care apăsa pe niște umeri tineri și firavi, în absența unui bărbat adult care să protejeze și să ocrotească această familie patetică, formată din doi.

Această acceptanță. Această... permisiune. Era ceva foarte rar și venea dintr-un loc de respect greu câștigat și de încredere neoferită de bunăvoie.

Argent încuviință din cap spre băiat.

— Eu...

— Jakub! Strigătul acesta frenetic, acompaniat de pași care alergau grăbiți pe coridor, îi alertă pe amândoi. *Jakub!*

– Mamă?! strigă băiatul, părând dintr-odată infinit mai mic.

Millie se năpusti în cameră într-o explozie de lacrimi, agitație și îmbujorare alarmată. Băiatul fu efectiv luat pe sus și strâns la un piept care respira greu de panică și încordare.

– Jakub, fiul meu! O, băiatul meu, *moja słodka piękna syn*¹! exclamă ea, în limba ei maternă.

Eliberat dintr-odată de necesitatea de a fi curajos, copilul se agăța de mama sa cu brațele și cu picioarele, și lacrimi de spaimă începură să-i curgă pe fața cuibărită la gâtul ei. Cei doi rămaseră așa mult timp, plângând și strângându-se tare în brațe. Suficient timp pentru ca inspectorul McTavish și un bărbat la fel de machiat ca Millie să umple încăperea mică.

Argent fu nevoit să-și ia tot răstimpul acela ca să se recompună după șocul de a o vedea din nou. Era aproape ca și când, în acele momente pe care le petrecuseră separați, uitase literalmente cât de vibrant de frumoasă era de-aproape. Și splendoarea ei îl săgetă ca o lovitură fizică.

Sprâncenele nou-venitului – care erau desenate amuzant de sus și mult mai întunecate decât părul său argintiu – se ridicară, apropiindu-se periculos de mult de linia părului său, în timp ce inspecta scena. Costumul lui negru elegant și impecabil și mănușile la fel de albe ca fundul unui îngerăș păreau pe punctul de a pocni din toate cusăturile.

– Pe legea mea! exclamă el, cu voce rezonantă, mai degrabă potrivită scenei. E rănit băiatul? Văd o picătură de sânge pe covor!

Argent își ascunse la spate brațul rănit.

Millie scoase un sunet îndurerat și se prăbuși în genunchi cu fiul ei, așezându-l în picioare și alunecându-și mâinile peste părul și peste fața lui.

– Oh, Doamne, Jakub! Ești rănit? Sângerezi? Te-a rănit? Întrebă cu suflul la gură, deschizându-i jacheta și căutând orice urmă de rană.

Jakub scoase un mârâit de protest și se zvârcoli până când se sus-trase din mâinile ei, întrucât stresul unui public format numai din bărbați întrecea de departe nevoia lui de grijă maternă.

– Sunt bine, mamă, zise el, trăgându-și nasul ca să se recompună. Nu m-a atins... Venise după tine.

– *Pe toți sfinții!* exclamă bărbatul în vârstă.

¹ Fiul meu drag și frumos (în limba poloneză, în original) (n.tr.)

Lui Argent îi luă un pic de timp, dar în cele din urmă îl recunoscu pe om ca fiind maestrul de ceremonii din piesă.

— Sunt absolut oripilat! Cum, Doamne iartă-mă, ai supraviețuit?

Jakub arată cu degetul spre locul unde stătea Argent, mereu vigilent, lângă un manechin acoperit cu șaluri.

— Domnul Argent i-a zis omului să se care dracului de-aici.

McTavish își mască hohotul de râs în spatele unui acces de tuse.

— Jakub! icni Millie.

— Ce?

A. M

Numeroasele ei bucle aranjate reflectară lumina când smuci capul în sus, strălucind la fel de întunecate precum ochii negri ca smoala care se uitau la Argent de parcă abia acum își dădea seama că se afla și el în încăpere.

El se aștepta ca ea să-l mustre pentru limbajul vulgar pe care îl folosisese de față cu fiul ei. Dar, la drept vorbind, nu putea să identifice emoția care se învolbura în ochii negri, împreună cu lacrimile fierbinți de durere și de frică. Nu părea furioasă.

Argent nu zise nimic, hotărând că era cel mai sigur curs de acțiune, și își păstră cu stoicism trăsăturile faciale caracteristic de neutre și impasibile, chiar dacă în interior se simțea oricum numai indiferent nu.

— Ce nu pot să-mi dau seama e cum a ajuns ticălosul în culise! Angajatul teatrului scoase atunci din buzunar o batistă albă pe care i-o întinse lui Millie, încruntându-se când ea o folosi pentru a-i șterge nasul lui Jakub, în loc de a-și șterge ochii înlăcrimați.

— Doamne sfinte! exclamă Millie, încruntându-se de îngrijorare.

— Îți amintești ca intrusul să mai fi spus și altceva, băiete? întrebă McTavish, cu creionul pregătit să noteze în carnețelul pe care îl scoasese dintr-unul dintre buzunarele interioare ale sacoului său.

Ochii lui Jakub deveniră incredibil de serioși când zise:

— A zis că nu o să mă rănească pe mine... ci doar pe tine, mamă. Și că pe mine trebuia să mă livreze...

— Unde să te livreze? întrebă Millie, cu glas tremurând și pălind vădit chiar și pe sub toate straturile de machiaj de scenă.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu știu. Domnul Argent i-a zis să nu îndrăznească să-ți zică numele, să fie al dra...

Dar Millie își lipi degetele peste gura fiului ei, înainte ca acesta să apuce să termine reproducerea.

– Hai să nu repetăm și altceva din ce a spus domnul Argent până când nu apucăm să stăm noi doi un pic de vorbă, da?

Băiatul încuviință din cap, și mama lui îi aruncă lui Argent o privire care fără îndoială ar fi făcut un om mai slab de înger să se cutremure.

Jakub încuviință din cap din nou și continuă apoi, odată ce mama sa își retrase mâna de pe gura lui:

– N-a mai zis nimic altceva, mamă. Omul acela a aruncat cu un cuțit în domnul Argent, și el l-a parat, chiar când era în aer!

Băiatul deveni apoi și mai animat când începu să imite mișcările lui Argent și indică spre gaura din tapet, unde se înfipsese cuțitul.

Și se întoarseră cu toții ca să examineze locul și semnul indicate.

– Și apoi, domnul Argent l-a lovit și l-a izbit de ușă, zise, continuând să imite mișcările pe care le văzuse mai devreme, și Millie fu nevoită să se lase într-o parte ca să se ferească de piciorul aruncat prin aer de fiul ei. Și după aceea a luat cuțitul din perete, și au dat *să se înjunghie*, dar domnul Argent l-a făcut să scape cuțitul din mână și apoi l-a doborât la pământ, și s-au rostogolit pe jos, continuă băiatul, exemplificând cu fervoare într-o adaptare verticală a mișcării. Și apoi domnul Argent l-a imobilizat la pământ cu un cuțit în dreptul ochilor, spuse, făcând o mișcare de înjunghiere a aerului cu mâna care o făcu pe Millie să tresară vizibil. Și mi-a zis să-mi mut privirea...

– Și ai făcut ce ți-a zis? întrebă actorul bătrân, cu ochii cât cepele de șoc și captivat de poveste.

– Da, așa am făcut, dar apoi a venit poliția. Și domnul Argent a zis... Băiatul se opri atunci și țuguie buzele, împingându-și ochelarii înapoi pe nas pentru probabil a unsprezecea oară pe seara aceea. Mda, cred că acum am înțeles ce cuvinte nu vrei să zic, mamă.

Millie se întinse atunci și-l luă de mână pe fiul ei, trăgându-l înapoi în brațele sale, unde acesta se zvârcoli o clipă, înainte de a se potoli și a se lăsa îmbrățișat.

– Ai fost extrem de curajos!

Argent simțea că Millie încerca să inițieze contactul vizual cu el, dar încă nu se putea convinge pe sine să se uite în direcția ei.

– Și unde sunt cuțitele astea acum? întrebă McTavish.

– Cel care a fost scăpat e sub fustele mamei mele.

Millie scoase un sunet găuit și își adună fustele voluminoase ale costumului până când cuțitul fu dezvăluit.

McTavish se aplecă imediat să îl ia.

— Ar trebui să-l iau și pe al tău, Argent. Pentru probe. Dar fu de ajuns să arunce o singură privire scurtă spre Argent pentru ca expresia de pe chipul lui să-l facă să se răzgândească. Omul se albi la față, după care continuă, un pic șovăielnic: Sau poți să-l păstrezi, că ăsta ar trebui să fie suficient.

— Pe toți sfinții, omule?! Chiar s-a întâmplat totul așa cum a descris băiatul? Întrebă bătrânul actor sclivisit, lăsându-i în pace pe mamă și pe copil și apropiindu-se de Argent.

— Mai mult sau mai puțin.

— Ei bine, domnule... Argent, parcă, nu? Ei bine, ești un erou, fără doar și poate! Eu sunt domnul Kelsey Throckmorton, maestrul de ceremonii și cel care administrează Royal Opera House de la Covent Garden, și dă-mi voie să fiu primul care să-și exprime recunoștința noastră sinceră și umilă pentru actele eroice întreprinse în numele starletei scenei noastre!

Argent se îndoia că exista ceva sincer sau umil la omul acesta. Cu toate acestea, încuviință din cap în semn de mulțumire. Cu un gest exagerat de dramatic, domnul Throckmorton întrebă apoi:

— Dumneata ești un... prieten *special* al dragii noastre domnișoare Millie LeCour?

Întrebarea sa era atât de plină de insinuări calomnioase, încât aproape că duhnea. Și Millie interveni imediat:

— Din cauza pericolului în care mă regăsesc, l-am angajat pe domnul Argent pentru protecția noastră.

— Înțeleg, zise Throckmorton, cercetându-l pe Argent din cap până-n picioare. Și apoi încă o dată. Probabil treaba asta te costă destul de scump.

Argent încuviință din cap încă o dată. Omul ghicise, mai mult ca sigur, moneda în care se făcea plata.

Capitolul 13

Pentru Millie, privirea lui era ca o mângâiere palpabilă care o atinge prin toate straturile de haine și care îi străpungea conștiința în moduri complet neașteptate, activând părți din ființa ei de care nici nu fusese conștientă până atunci.

În anul ce trecuse, îl dusesese pe Jakub la un bâlci, și un îmblânzitor de șerpi nomad avusese acolo, într-o cutie de sticlă, cea mai excepțională creatură pe care o văzuse vreodată. O creatură diavolească cu colți lungi și ascuțiți, care avea lungimea și grosimea brațului ei, iar în coadă, un inel de clopoței întunecați și amenințători. Artistul spunea că era o viperă din Lumea Nouă și le explicase că era extrem de periculoasă atunci când se înfășura într-o spirală perfectă. Zornăitul clopoțeilor de la capătul cozii avertiza că atacul era iminent. Și apoi, când fiara sărise la atac... Doamne, Dumnezeu! Ei bine, la drept vorbind, până în ziua aceea – și nici de atunci și până în prezent –, Millie nu mai văzuse o asemenea viteză și o asemenea forță letală.

Dar atunci când Christopher Argent vorbea, glasul său jos, rezonant și mătăsos îi evoca pe deplin amintirea celui zăngănit de avertizare. O singură notă, o singură inflexiune, care foarte rar varia. Un avertisment inconfundabil că moartea putea lovi în orice moment.

– Pun pariu că gladiatorul tău merită fiecare lețcaie, cugetă cu voce tare Throckmorton.

Și ceva din vocea celui actor bătrân îi făcu stomacul lui McTavish să se strângă. Își încheie haina și se duse spre ușă.

– Domnișoară LeCour, Argent, mă bucur foarte mult că seara asta s-a terminat așa cum s-a terminat. Pentru moment, vă las să vă bucurați de restul serii, dar vă previn de pe acum să vă așteptați la o vizită de verificare în zilele următoare.

Millie se ridică și îl ținu pe Jakub cu o singură mână, în timp ce pe cealaltă i-o oferi lui McTavish, încă tremurătoare. Însă zâmbetul pe care i-l aruncă era incredibil de sincer.

– Mulțumesc mult, inspectore. O să dorm mai bine la noapte știind că îl ai în custodie pe omul acela îngrozitor.

Asta dacă Argent avea să o lase să doarmă cât de puțin...

– Este un sentiment pe care îl împărtășesc și eu, zise McTavish, făcând o pauză scurtă. Și, dacă îmi permiți să spun, sunt un mare admirator al dumitale. Te-am văzut pe scenă la Paris acum doi ani, dacă îți vine să crezi. Intrasem la teatru numai pentru că simțeam nevoia să aud un pic din engleza Maiestății Sale, dar s-a dovedit a fi una dintre cele mai plăcute experiențe din toată excursia.

– Ești foarte amabil. Îți mulțumesc, sincer! Millie se întoarse apoi și i se adresă lui Throckmorton: Te rog, asigură-te că domnul inspector va primi bilete la următorul nostru spectacol, fără nici un cost, desigur.

— Desigur, aprobă Throckmorton amabil, deși miji un pic ochii în clipa în care McTavish părăsi încăperea.

Millie încă nu se putea convinge pe sine să se uite la Argent, în ciuda faptului că privirea lui încă îi trimitea fiori pe șira spinării. Recunoștința pe care o simțea față de el înăbușea orice sentiment cât de mic de frică. Argent își respectase promisiunea și îl protejase pe fiul ei.

Dar cu un preț.

De fiecare dată când ochii ei îl găseau pe omul acesta tăcut și tulburător de inanimat, corpul lui o asalta cu vorbe nerostite, pe care se străduia din răspuțeri să le ignore. Umerii lui impunători prevesteau o putere intransigentă, care făcea aluzie la un stil de viață ce se afla cu mult dincolo de sfera ei de înțelegere. Oare ce trebuia să facă un om ca să-și construiască o siluetă atât de masivă? Ce fel de provocări trebuia să îndure?

Ochii lui de gheață declamau clar: „Apropie-te pe propriul risc“

Când se afla în preajma lui, fiecare instinct de supraviețuire pe care îl poseda o activa pe femeia primitivă ascunsă dedesubtul doamnei culte de societate. „Fugi!“, îi striga această latură sălbatică din ființa sa. „Fugi cât poți de repede și cât poți de departe și roagă-te ca el să nu se hotărască să vină după tine!“

Dar, în același timp, o parte din ea înțelegea că nu exista nici o scăpare. Nu de el. Nu era genul de vânător care să aleagă cea mai slabă făptură din turmă. Nu. Dimpotrivă, se focaliza pe pradă și era neîndurător în urmărirea ei, precis în capturare și absolut letal.

Și acum Millie înțelegea, mult mai bine decât înainte, că răul însuși îi luase în vizor pe ea și pe Jakub. Că distrugerea ei avea să fie scopul său persistent, transformându-i realitatea magică într-un coșmar pervers și periculos.

Cristopher Argent era o creatură născută din coșmaruri. Un om care privea răul însuși în ochi și îl provoca la duel. Și Millie înțelegea la fel de bine și că în situația în care se afla ea nu necesita un cavaler în armură albă strălucitoare. Ci o umbră care putea traversa întunericul cu aceeași viteză și cu aceeași viclenie ca a acelei vipere letale.

Era singura modalitate prin care ea și fiul ei puteau supraviețui acestei situații de coșmar. Argent îi demonstrase asta în seara aceasta, când îl salvase pe fiul ei prețios. Și, de fiecare dată când se uita în sus la el, i se amintea foarte clar că totul pe lumea aceasta avea

un preț. Și ea avea să plătească acel preț cu bucurie, de dragul băiețelului dulce care stătea agățat de mâna ei.

Simți cum i se strânse stomacul. Era timpul ca diavolul să își adune datoria.

– Hai să te ducem acasă, fiule. Millie îl luă pe Jakub, pregătindu-se de plecare, dar directorul artistic blocă ușa.

– Dar, draga mea, uiți că binefăcătorii teatrului se vor aduna în foaierea principal pentru serată. Cum crezi că fi dacă vedeta noastră principală nu ar fi prezentă?

Millie scoase un sunet neîncrezător.

– Dar, domnule Throckmorton, după un asemenea chin, doar nu te-ai putea aștepta ca eu să...

– Nu, nu, nu. Sigur că eu nu mă aștept la așa ceva! Dar, vezi tu, e vorba despre binefăcătorii noștri... și despre contractul pe care l-ai semnat... adică... ce le-ai spune avocaților și reprezentanților legali?

– Habar nu am ce le-aș spune, mârâi Millie, și privirea pe care i-o aruncă îl făcu pe Throckmorton să se dea un pas în spate. Dar probabil aș folosi un cuvânt sau două din repertoriul domnului Argent. Și acum, am să-l duc *acasă* pe fiul meu tulburat și o să-l pun la culcare.

– Dar, dacă nu apari, s-ar putea să nu-ți plătească...

– O să i se plătească tot ce i se datorează. Vocea lui Argent spinetă încăperea ca o ghilotină. Și tu o să te dai la o parte din calea ei.

Directorul artistic se făcu alb ca varul. Millie își duse mâna la gât. Doamne sfinte! Probabil, dacă își dorea, vocea aceea rezonantă a lui ar fi putut porunci și domina mările, mai ceva ca Poseidon. Domnul Throckmorton se cutremură vizibil, deși asasinul din spatele ei nici măcar nu emisese vreo amenințare.

Dar nici nu era nevoie s-o facă. Jakub o trase atunci de mână și zise:

– Dar nu mi-e somn. Nu vreau să merg acasă încă. Mi-e foame.

– U... uite... vezi?! se bâlbâi Throckmorton. O să servim mâncare la petrecere. Adu-l și pe dragul de Jakub cu tine. Și pe... protectorul tău. Amândoi sunt suficient de manierați încât să-i farmece pe sponsori.

– Te rog, mamă!

Millie se uită în jos la Jakub și apoi la Argent, al cărui chip putea la fel de bine să fie sculptat în piatră, la cât de puține lăsa să se vadă despre ceea ce gândea. Oare voia ca ea să mai rămână? Să lungească

așteptarea? Sau poate voia să o ducă mai repede acasă, pentru a-și lua ceea ce ea îi datora?

Efectiv nu-și putea da seama. El nu-i oferea absolut nici un indicu. Păi, și ce ar fi trebuit să facă ea în condițiile astea?

O parte din ea și-l dorea înapoi pe șarmantul Bentley Drummle. Fusese atât de expresiv, de prietenos și de interesant. Sau poate era mai corect spus *interesat*? Oricum ar fi fost, un lucru nu putea nega: atunci când dansaseră, o fermecase dincolo de cuvinte. O făcuse să plutească, aproape literalmente. Și, deși o emoționase foarte tare, nu se temuse deloc de el atunci.

Ce proastă și naivă fusese! Și ce actor desăvârșit era el!

— Păi, bănuiesc că ar trebui să stăm suficient cât să îmi fac puțin apariția, consimți ea. În plus, sigur orice a pregătit doamna Brimtree s-a răcit deja până acum.

Jakub se strâmbă.

— Oh, minunat! Atunci fug să văd ce se întâmplă cu pregătirile, cât tu te... cât timp îți faci toaleta, zise el, după care se grăbi pe ușă afară cu o viteză impresionantă pentru un om de statura lui.

Millie se uită la reflexia ei în una dintre oglinzile de la măsuța de toaletă și se cutremură. Era un dezastru, cu machiajul scurs. Toată măiestria cu care îi conturase Hassan ochii fusese complet distrusă de lacrimile ei de frică și apoi de alte lacrimi de ușurare.

— Doamne! Arăt îngrozitor! exclamă ea și se prăbuși pe scaunul din fața măsuței de toaletă, cuprinzându-și fața în palme — până când două mâini mici veniră și se strânseră în jurul taliei sale.

— Doar ți s-a întins un pic machiajul, mamă, dar lasă că-l rezolvăm imediat.

Millie îl mângâie pe cap, cu inima inundată de iubire, și în continuare de o recunoștință incredibilă că Jakub fusese cruțat de o soartă teribilă în noaptea aceasta.

— Îl rezolv acum, da. Ce-ar fi să-ți strângi și tu lucrurile, și rog pe cineva să cheme o trăsură ca să trimitem toate bagajele acasă?

— Da, mamă. Dar hai să nu ne grăbim. Chiar îmi e foame. Se duse apoi în colțișorul său și începu să-și strângă meticulos toate ustensilele.

Millie se întoarce spre oglinzi și aprinse felinarul, iluminându-și ochii roșii de plâns și expresia tensionată. Îi tremurau mâinile când se întinse după pudră. Și întâlni o pereche de ochi albaștri intenși din spatele ei. Argent încă nu zicea nimic, așa că abordă și ea aceeași

strategie și rămase tăcută, aranjându-și machiajul cu mișcări fluide care îi deveniseră la fel de familiare precum respiratul.

Era ca și când privirea ei era un câțel neascultător, pe a cărui lesă o controla el, atrăgându-i atenția *înapoi spre el* iar și iar, la fiecare câteva secunde, cu dominanța lui de necontestat.

– Aș... aș vrea să nu mă mai fixezi așa. Nu e politicos.

– Nu ar trebui să fii obișnuită deja ca oamenii să se uite la tine?

Ochii lui îi urmăreau cu precizie mâna, în timp ce-și colora obrajii cu fard.

– Așa e, mamă, oamenii se holbează la tine mereu, interveni Jakub din colțișorul său.

Millie se gândi atunci că poate nu trebuia să-l mai încurajeze atât de mult pe dragul de copil să spună tot ce gândea.

Cărbunele lichid se simțea plăcut și rece pe ochii ei fierbinți și umflați când îi contură din nou cu precizie. Știa că machiajul nu i-ar fi ieșit niciodată la fel de bine ca domnului Hassan, și faptul că îi tremurau mâinile făcea din sarcina asta simplă o corvoadă. Dar în cele din urmă reuși să-și retușeze machiajul astfel încât să arate acceptabil și termină conturându-și genele. Un ruj rubiniu îi transformă buzele în petale de trandafiri. După ce termină, se ridică și luă un șal pe care îl drapă peste costumul de secol șaisprezece pe care îl purta.

Argent se ridică odată cu ea, și umerii lui lați umplură tot spațiul din acea parte a încăperii. Cum naiba reușise vreodată cabina asta micuță să găzduiască mai mulți oameni de atât, când se afla acolo un bărbat de statura lui? Nu îl putea evita. Și nici nu se putea uita la el.

Era prea înalt. Și prea distant. Înălțimea lui impresionantă îl făcea să iasă în evidență oriunde, obligându-l să se uite în jos la ceilalți, cum s-ar fi uitat un munte impunător la dealurile din fața sa.

Și, în foarte scurt timp, ea *avea să fie* sub el.

Ceva cald și umed se trezi atunci în interiorul ei. Ceva ce rămăsese latent până acum... sau poate că, de fapt, nici nu existase cu adevărat până în acel moment. Până când nu apăruse el...

– Sunt gata, mamă.

„Slavă Domnului!”

Millie se grăbi să-l ia de o mână pe Jakub, și el i-o strânse, încurajator.

– Ce mâini reci ai, zise el, chicotind. Se simt și prin mănuși.

– Îmi pare rău, *kochanie*, murmură ea, absentă, aproape târându-l după ea spre ușă.

Chiar își simțea mâinile și picioarele îngrozitor de reci. Ca și când tot sângele i se scursese din membre și acum năvălea spre inima care îi bubuia în piept, aproape asurzind-o.

Asasinul uriaș îi urmă în jos pe coridor, fără ca ea să-l fi rugat să facă asta. Și, chiar dacă știa că era în slujba ei, Millie tot simțea fiori pe șira spinării știind că avea un asemenea bărbat în spatele ei.

Actorii și mașiniștii se opreau să o întrebe cum se simțeau ea și Jakub, arătându-și îngrijorarea și bucuria, sfârșind prin a cere curioși toate detaliile poveștii. Iar Millie se fofilă cu grație, promițând să-i pună la curent cu totul mai târziu și străduindu-se din răspuțeri să nu-i disprețuiască pentru curiozitatea lor.

Millie se opri la ușa care ducea de la scenă spre scara cu carpetă care dădea înspre foaierea principal de jos. Inspiră adânc, pregătindu-se suflătește să dea ochii cu oamenii, și își fixă pe buze un zâmbet pe care și-l imprimă și în ochi cu un efort chinuitor.

Nu putea să stea prea mult; se gândea în timp ce intrau pe ușă. Covoarele pe care călca cu pantofii ei delicați de scenă erau de pluș și înăbușeau orice sunet. Însă nuanța aceea de roșu-închis pe care o considerase cândva absolut încântătoare în clipa de față îi dădea o durere de cap.

Uitându-se peste balustrada închisă la culoare și ornamentată cu filigran auriu, Millie observă că unii dintre actori erau deja acolo. Rynd – Othello al Desdemonei jucate de ea –, înalt și chipeș ieșind în evidență ca un lup negru și vânjos într-un țarc plin de oi pufoase și fade.

Și nu se dezicea de rolul său de prădător, sărutând fiecare mână înmănușată în mătase albă precum un crin și fermecând fiecare doamnă insipidă cu un compliment sugestiv și cu un zâmbet imper-tinent. Iar draga ei prietenă Jane se afla în colț, lângă masa cu răco-ritoare și aperitive, evitând cu iscusință mâinile prea prietenoase ale soților neglijați ale femeilor în cauză.

Millie se uită în jos la ei, îngrijorată. La fel ca niște fluturi stră-lucitori, doamnele nobile din înalta societate pluteau de la unul la altul în vârtejuri de mătase, șifon și pretenții exagerate. Iar domnii îmbrăcați în costume elegante, care le însoțeau, se deplasau de la un grup la altul, gesticulând din mâinile lor înveșmântate în mănuși albe, imaculate, cu verva aripilor de molii.

Dacă cineva din mulțimea de oameni de jos o voia moartă?

Charles Dorshaw cu siguranță se afla după gratii acum. Dar, în fond, el nu era altceva decât un angajat. Al doilea care atenta la viața ei, în tot atâtea săptămâni. Asta devenise acum viața ei? Fiecare admirator și pasionat de teatru trebuia să fie privit ca un potențial inamic? Va trebui să înceapă să caute orice urmă de răutate dincolo de amabilitate și bune maniere.

Dar pentru ce? Cu ce scop? Ce ar fi avut cineva de câștigat din moartea ei?

Tresări când mulțimea izbucni într-un ropot de aplauze tumultuoase și clipi rapid de mai multe ori când își dădu seama că toată lumea se întorsese și o privea cu încântare. I se anunțase sosirea.

Acesta era semnalul ei să intre în scenă.

Descleștă degetele rigide și reci din strânsoarea mortală cu care se ținea de balustradă, ridică o mână cu prudență și o flutură spre admiratorii ei, sperând că încântarea și căldura pe care le imprima zâmbetului său nu păreau la fel de artificiale și de fragile precum le simțea. Adăugă un dram de modestie expresiei sale și începu să coboare scările, strângându-l de mână pe Jakub, ca pe un colac de salvare.

Argent se afla la numai un pas în urma ei, și ea nu putea decât să speculeze asupra numărului de oameni care se concentrau de fapt la trăsăturile lui reci, brutale și impunătoare. Oare îl recunoștea cineva dintre cei prezenți? Și, dacă da, oare era pentru că îl angajaseră ca să pună capăt vieții ei?

Capitolul 14

Când îl auzi pe domnul Throckmorton răcnindu-i numele, Millie înghiți tarta cu crab pe care i-o dăduse fiul ei și își trecu limba peste dinți, ca să se asigure că nu avea acolo resturi de mâncare. Își fixă zâmbetul amabil înapoi pe buze și se întoarse spre directorul artistic, înjurându-l în sinea ei, cu același limbaj vulgar pe care l-ar fi folosit un pirat needucat. Era deja la petrecerea asta enervantă de o oră și jumătate. În orice caz, era destul de sigură că interacționase cu toată lumea, că le zâmbise și îi complimentase și că făcuse tot posibilul să nu îi întrebe pe față dacă aveau vreun motiv să-și dorească moartea ei sau capturarea lui Jakub.

Își simțea obrajii tensionați și se temea ca nu cumva să observe și altcineva că îi tresăreau de încordare. Abia dacă prinsese un moment ca să mănânce și ea ceva. Chiar nu putea să fie lăsată în pace nici cinci minute?

Cristopher Argent, la fel de misterios ca întotdeauna, se afla se chiar în spatele ei toată seara și nu deschisese gura aproape deloc – cu excepția momentelor când oferise câte un răspuns scurt la multitudinea de întrebări care îi asaltau din toate direcțiile. Absolut toată lumea – de la colegii ei de breaslă și până la marchiza de Woolerton – voia să știe cine anume era acest nou însoțitor al ei. Vreun nobil din nord, poate? Sau un irlandez? Cineva care se ridica din clasa socială a industriașilor și a negustorilor bogați? Sau, mai rău, un american?

În timp ce ea și Argent evitau cu iscusință întrebările, Millie se pomeni ea însăși străduindu-se din răspuțeri să se abțină să le pună lor câteva întrebări curioase... Cum era, de exemplu, dacă vreunul dintre ei angajase de curând un asasin sau doi. Deși probabil oamenii din această clasă socială foloseau mai degrabă vreun delegat fără scrupule, pe care îl însărcinau să se ocupe de astfel de sarcini – cum era cazul domnului Dashforth, de exemplu. Așa că probabilitatea ca vreunul dintre ei să-l recunoască pe domnul Argent era foarte mică.

Throckmorton îi aminti de un bulldog francez când silueta lui robustă și îndesată se grăbi spre ea, cu un entuziasm nedisimulat.

– Millie, draga mea, vreau să ți-i prezint pe cei mai importanți oameni pe care vei avea probabil vreodată plăcerea de a-i cunoaște. O trase de cot, zorind-o spre două cupluri care tocmai își luau șampanie de la un lacheu care balansa abil mai multe pahare de cristal pe o tavă de argint.

Un domn neobișnuit de înalt și extrem de suplu, cu păr de culoarea mierii și ochi azurii, de culoarea cerului vărat, îi oferea un pahar de șampanie unei femei exotice, minione, cu părul negru și trăsături ca de felină.

Domnul Throckmorton îi făcu semn spre ei și îi șopti în spatele mâinii sale încărcate de bijuterii:

– Lord și Lady Thurston, contele și contesa de Thurston. Te rog fii atentă să-i complimentezi din belșug, pentru că Lord Thurston este un vechi și foarte darnic binefăcător al teatrului nostru.

Millie încuviință din cap, obișnuită cu astfel de lucruri. O jumătate din treaba ei ca actriță părea să fie să farmece potențiali donatori.

– Și ceilalți doi? șopti ea.

– Viconteles Benchley și soția lui. Lord Gordon St. Vincent, viconteles Benchley, este fratele mai mic al lui Lady Thurston. Este un desfrânat notoriu și un pierde-vară cu absolut nici o realizare, până când taică-su, un conte destul de bogat și influent, i-a lăsat titlul și averile lui. Nu-l băga în seamă decât dacă îți dă cumva de înțeles Lady Thurston că ar trebui s-o faci.

– Am înțeles. Millie încuviință din cap și aruncă o privire lungă în spate spre masă, mai întâi la fiul ei, care stătea lângă vigilantul Argent, și apoi la mâncare. Inspiră adânc pentru a se pregăti sufletește, adoptă același zâmbet cordial și ridică apoi cortina invizibilă și începu să-și joace rolul.

– Lord și Lady Benchley, Lord și Lady Thurston, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Millie LeCour, mândria scenei londoneze, zise Throckmorton, împingând-o ușor în față.

Millie îi privi radioasă și făcu o plecăciune.

– E o mare plăcere să vă întâlnesc, zise ea cu un farmec exersat. Sper că v-a încântat spectacolul din această seară.

– Acum, vă rog să mă scuzați, dar l-am văzut pe ducele de Ren-ton, și mi-a promis un butoiș din vinul său faimos. Throckmorton o abandonează rapid, lăsând-o în seama invitaților săi, cu o lejeritate devenită deja obișnuință.

Oh, da! Avea să-l facă să plătească pentru asta.

Gordon St. Vincent era într-adevăr un bărbat chipeș. Suplu și elegant ca un gentleman poetic, dar cu un fizic viguros și robust, păr negru ondulat și o îmbujorare proeminentă care părea să aparțină mai degrabă unuia care prefera să-și petreacă timpul în aer liber.

– Că ne-a încântat e prea puțin spus pentru ce am trăit în seara aceasta, datorită interpretării dumitale, domnișoară LeCour. Eu, personal, am fost atât de captivat de dumneata, încât i-am cerut insistent lui Throckmorton să ne facă prezentările. Și acum, că am fost prezentați, am decis că *trebuie* să devenim cunoștințe mai apropiate.

Fervoarea fermecată a tânărului era un lucru cu care Millie se obișnuise, deși în general domnii așteptau ca soțiile lor să nu fie de față pentru a-și lua asemenea libertăți evidente de flirt.

Millie aruncă o privire spre Lady Benchley, o doamnă grăsuță cu trăsături plăcute și cu un păr castaniu incredibil de bogat, care stătea cumva separată de familie, atât la propriu, cât și la figurat.

— Este o plăcere să vă cunosc pe amândoi, Lord și Lady Benchley.

Vicontesa făcu atunci un pas spre Millie și spre soțul său, dar el ridică mâna, parcă pentru a o avertiza să păstreze distanța.

Într-o clipită, Argent era lângă ea, cotul lui atingându-se ușor de al ei, cu o senzație stranie și aproape electrică, pe care Millie o puse pe seama lânii fine din care era confecționat costumul lui elegant. Se uită spre el, și, deși expresia de pe chipul lui rămânea neschimbată, putea simți o tensiune ciudată radiind dinspre corpul lui. Un fel de vigilență prudentă care o tulbura.

Oare îi cunoștea pe oamenii aceștia?

Cu siguranță doamnele se uitau la el cu ochii măriți. Și începuseră și să fluture mai energic din evantaie, semn că îl găseau interesant.

Millie era extrem de atentă la ei toți, și neliniștea aproape că își făcea drum la suprafață. Nu i se părea nimic neobișnuit în întâlnirea aceasta, deși Argent se încordă palpabil lângă ea când Lord Thurston făcu o plecăciune deasupra mâinii sale. Și treaba asta i se părea destul de ciudat, din moment ce buzele lui Lord Gordon St. Vincent fuseseră cele care zăboviseră un pic prea mult pe degetele ei.

Santinela amenințătoare de lângă ea inspiră atunci brusc și apăsător, atrăgând atenția tuturor din cercul lor, și Millie profită de ocazia aceea ca să-și retragă mâna din ghearele lui Lord Thurston. Făcu apoi un semn spre Argent și zise:

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe însoțitorul meu, domnul Argent.

Lady Thurston începu să fluture și mai febril din evantai când se plecă într-o reverență.

— Domnule Argent, nu te-am văzut azi mai devreme, intrând în biroul avocatului nostru, Sir Gerald Dashforth?

— Sunt sigur că nu, răspunse el nonșalant.

— Dar... nu sunt prea mulți domni de statura dumitale, afirmă ea, voioasă. Aș putea spune că ești oarecum inconfundabil.

— Doar că trebuie să existe, pentru că te înșeli... M-ai confundat, zise Argent, afișând un zâmbet destul de încordat, și Millie își simți încruntarea în timp ce se uita în sus la el.

Dashforth era numele avocatului care îl angajase pe Argent s-o omoare. Și chiar se dusesse în vizită la biroul lui în după-amiaza aceea. De ce ar fi mintit în privința asta?

– Mare păcat de Dashforth, interveni atunci Gordon St. Vincent. Scotland Yardul l-a găsit sugrumat chiar în după-amiaza aceasta.

Millie icni și își acoperi gura cu mâna. Și, deși Argent nu reacționă în nici un fel la manifestarea ei, Millie știa că o făcuse – că se dusesse și îl omorâse după ce plecase de la băi. Dar de ce? Oare și-o merita-tase? Oare avusese loc vreo luptă... sau Argent comisese o crimă cu sânge-rece cu doar câteva ore în urmă?

– Ascultă aici, Gordy, interveni Lord Thurston, muștrându-l pe cumnatul său. Ochii lui albaștri erau atât de înflăcărați, încât Millie se gândea că bărbatul se încrunta pe sub mustața lui argintie, deasă. Doamnele nu au nevoie să audă despre asemenea comportamente violente. Doar nu vrem să le speriem, nu?

Dar Gordon flutură din mână, desconsiderând afirmația cumna-tului său.

– Ele au fost cele care au insistat să venim aici în seara asta. Privi-rea lui lascivă țâșni apoi spre Millie, și el adăugă: Și trebuie să spun că mă bucur foarte mult că am făcut-o.

Argent încleștă pumnii de-o parte și de alta a corpului. Abilă în a evita atențiile nedorite ale bărbaților, Millie se întoarse atunci spre soția vicontelui Benchley.

Silueta voluptoasă a lui Lady Benchley părea mai degrabă statu-ară în comparație cu cea suplă a lui St. Vincent. Iar croiala nefericită a dantelei rochiei pe care o purta nu părea să fie de ajutor. Era înaltă pentru o femeie – aproape la fel de înaltă ca soțul ei –, ceea ce poate explica de ce el prefera să nu stea prea aproape de ea. Millie se po-meni atunci compătimentind-o pe vicontesă, mai cu seamă că încovoie-rea umerilor ei spunea mai multe despre personalitatea sa decât ar fi putut spune orice cuvinte politicoase.

Însă i se formau gropițe feminine în obraji când zâmbea, și Millie era absolut frapată de frumusețea ochilor ei de culoarea jadului. Dacă s-ar fi uitat în sus mai des... și dacă ar fi purtat și rochii mai frumoase și mai potrivite siluetei sale, chiar ar fi fost o femeie foarte atrăgătoa-re. Iar Millie o invidia sincer pentru părul ei des și voluminos.

– Da, ai fost minunată în seara aceasta, domnișoară LeCour, zise Lady Benchley. Și costumul dumitale e absolut splendid. Ador moda de la mijlocul secolului șaisprezece. Toate perlele și toată catifea aceea luxuriantă... mi se pare că dau hainelor o alură incredibil de romantică, nu crezi?

– Oh, ba da, foarte romantică. Și mulțumesc din suflet pen-tru cuvintele frumoase, zise Millie, oferindu-i un zâmbet sincer,

în ciuda faptului că mintea îi alerga în toate părțile și inima îi buia în piept.

Oamenii aceștia... oare de ce îl enervau așa tare pe Argent? Oare unul dintre ei o voia moartă?

— E nevoie de o siluetă... cu adevărat subțirică, așa ca a dumitale, domnișoară LeCour, pentru a putea purta o asemenea rochie fără a arăta ca un cort beduin. Lord Benchley făcu atunci un pas în față și i se adresă soției sale cu un dezgust abia reprimat: Unele femei au mare noroc că nu se mai poartă catifeaua, nu-i așa, draga mea?

Lady Thurston se grăbi să aprobe, cu un amuzament malițios strălucindu-i în ochi.

— Da. Și culoarea te-ar face să pari bolnăvicios de galbenă, Philomena. Numai cineva cu un ten de porțelan și un păr foarte negru și minunat, așa ca domnișoara LeCour, ar putea aduce la viață un astfel de veșmânt istoric.

Ar fi fost prea puțin spus că expresia de pe chipul Philomenei St. Vincent era abătută și descurajată. Ceva din nefericirea profundă, sinceră și amară care-și făcu loc pe trăsăturile ei dădea de înțeles dincolo de orice îndoială că femeia era tratată urât și că se simțea complet singură. Coborî din nou ochii în pământ, și dezolarea se răspândi prin ființa ei într-un val aproape palpabil.

Millie se grăbi să-i sară în ajutor, instinctiv:

— Oh, Lady Benchley! Dar ce n-ar da orice femeie ca să aibă părul dumitale incredibil de frumos și de bogat și ochii aceia minunați ai dumitale. Și, în plus, ai un ten absolut de invidiat!

— Eu am preferat mereu părul negru și pielea deschisă la culoare, zise atunci St. Vincent, adăugând o mână în plus de pământ peste coșciugul proverbial al soției sale. Contrastul este de-a dreptul... exotice! Nu ești de acord, Thurston?

Cei doi cumnați o examinară atunci pe Millie într-o manieră care o făcea să-și dorească foarte mult să fi fost grasă și cu părul blond.

— Ești prea drăguță cu mine, domnișoară LeCour, șopti vicontesa, adresându-se covorului vișiniu.

Millie își dorea din tot sufletul să scape cât mai repede cu putință de această familie nemiloasă și îngrozitoare și începu să caute în minte orice scuză pentru a putea face asta.

— Chiar așa e, aprobă Lady Thurston. Ești mult prea drăguță cu ea. Ochii ei negri vicleni țâșniră apoi în jos la Jakub, căruia îi aruncă o privire tăioasă. Și mai exact *cine* este acest băiețel încântător?

– Acesta este fiul meu, Jakub, zise Millie, scurt și la obiect, deloc încântată să-l prezinte pe fiul ei acestor oameni îngrozitor.

Băiatul se prinse cu o mână de fusta ei, dar oferă totuși oamenilor o plecăciune timidă, așa cum cereau bunele maniere.

– Ai un fiu?! zise Gordon St. Vincent și scoase un chicot scurt, care se încheie însă într-o notă amară. Nici unul din noi doi nu știe cum vine asta, ei, Fenwick? continuă și-i trase un cot cumnatului lui. Dar contele doar îi aruncă o privire exasperată. Hai, că e clar că devin mult prea bătrân ca să mai fiu tânărul și chipeșul moștenitor St. Vincent. Eu sunt căsătorit de cinci ani, și Fenwick de vreo zece. Te-ai aștepta ca, după atât timp, să apară un moștenitor de la unul din noi, dar...

O liniște ca de mormânt acapără atunci tot grupul. Paharele de cristal zângăneau în jurul lor și candelabruul îi învăluia într-o opulență nobilă. Iar diamantele oamenilor din jur străluceau cu efervescența șampaniei scumpe, în timp ce râdeau cu toții și beau și se simțeau bine. Fără a fi conștienți de vibrațiile primejdioase care se adunau în colțul unde era strâns grupul lor, vibrații de rău augur pe care Millie nu prea le putea cuprinde cu mintea.

Mai exact, *cine* naiba erau oamenii aceștia îngrozitor și ce naiba se petrecea aici?

– Ce ochi albaștri minunați are fiul tău, zise Lady Thurston și se aplecă o clipă să îl studieze pe Jakub, înainte de a se îndrepta la loc și a-l trage apatic de mânecă pe soțul ei. E uimitor că ochii fiului ei sunt atât de albaștri, când ai domnișoarei LeCour sunt atât de negri, nu crezi, dragul meu?

– Poftim? zise omul, mascând un căscat cu dosul unei palme înmănușate. Ah, da, da, normal, draga mea. Cum ziceai că îl cheamă? întrebă apoi, vădit dezinteresat.

Millie se uită în sus la Argent, dorind să-i facă un semn să o salveze. Doar că el se uita la Lord Thurston cu o intensitate complet necaracteristică.

– Jakub, milord. Îl cheamă Jakub.

Și, dintr-odată, pe chipul lui Lord Thurston apărură o expresie care îl făcea să semene incredibil de mult cu un ogar care simțise miros de sânge.

Millie și-ar fi dorit să se înșele când văzu uimirea cu care îl studia omul acela pe fiul ei. Mai că îi venea să-l ascundă pe Jakub în spatelul fustelor sale.

— Jakub, zici, ei? Acesta nu e un nume prea comun, nu-i așa, băiete? zise Fenwich, aruncându-i copilului o privire gravă.

— Da, nu este, milord, răspunse serios fiul ei.

— Este mai comun în țara noastră de baștină, Polonia.

Millie era nevoită să se străduiască mai mult decât de obicei ca să-și moduleze vocea. Ceva deschisese un abis de spaimă în interiorul ei. Avea senzația că intrase într-un cuib de vipere și, nu pentru prima dată, era incredibil de ușurată și recunoscătoare că regele lor se afla lângă ea.

— Polonia? Reacția de șoc a lui Thurston fu atât de puternică, încât era ca și când tocmai primise un pumn în față. Câți ani ai, băiete?

— Am cinci ani, domnule.

Și privirea pe care i-o aruncă în secunda următoare Lord Thurston lui Millie ar fi putut incinera toate clădirile din Covent Garden. În privirea lui mânioasă citea confuzie, furie și neîncredere, deopotrivă.

— Ești ridicol, David, serios, zise Katherine Fenwick apucându-l de braț pe soțul ei. Nu vezi că îl superi pe băiat cu întrebările tale prostești?

— Cred că e timid, interveni Lady Benchley. Poate îl facem să se simtă prost cu toată atenția noastră, zise, zâmbind cu blândețe.

— Da, șuieră Lord Benchley, smulgându-și brațul din strânsoarea soției sale și apoi apucând-o de cot cu suficientă forță încât să-i lase vânătăi.

Femeia se albi la față și își mușcă buza, iar ochii ei se umplură de durere și se umeziră.

— De ce să-l tulburăm pe băiat cu toată atenția noastră, când domnișoara LeCour e cea care ar trebui să fie în centrul atențiilor noastre nedivizate?

Argent făcu un pas în față, oprind-o pe Millie de la a-i da omului un răspuns caustic.

— Atențiile domnișoarei LeCour mi-au fost deja promise mie în seara aceasta.

Deși tonul vocii sale era unul amabil, privirea lui ar fi putut îngheța flăcările lumânărilor și nu lăsa nici un dubiu cu privire la obscenitatea insinuărilor sale.

Ei nu aveau de unde să știe că nu era un amant care își exprima o revendicare. Majoritatea actrițelor își luau consorți pe față, așa că de ce ar fi fost ea diferită?

Și totuși, simțea cum îi ardeau obrazii, pentru că știa foarte bine că el nu se comporta așa nu doar de ochii lumii. Îi promisese că în noaptea aceea avea să fie a lui.

Se întoarce apoi spre ea. Trăsăturile lui nu trădau nimic, dar ceva din felul în care stătea atât de aproape de ea și de Jakub îi dădea clar de înțeles că se săturase.

– Trăsura ne așteaptă. Scuzați-ne. O conduse apoi spre ușă, fără ca măcar să-și ia rămas-bun de la cineva.

Millie nu putea să nu recunoască faptul că savura expresiile scandalizate și indignate pe care le lăsase în urma lor. Deși nu îi plăcea deloc să fie condusă așa, aproape ca o oaie.

– Mantia mea, protestă ea.

– E o pătură în trăsură, zise el, printre dinții încleștați.

– De unde știi tu? Se opri o clipă din mers, cercetând mulțimea și căutându-l pe domnul Throckmorton, dar observând în schimb toate șoaptele direcționate spre ea din spatele evantaielor dantelate și al paharelor de lichior scump. Nu în toate birjele de închiriat sunt pături, și nu pot să plec așa pur și simplu fără să-mi iau...

Dar Argent se aplecă atunci și își lipi buzele de urechea ei:

– Dacă trebuie să-i mai ascult pe oamenii aia afurisiți chiar și o secundă în plus, o să le vărs măruntaiele pe podea în fața tuturor. E alegerea ta.

Millie își dădea seama că făcuse ochii mari și știa că toți cei care se uitau la ea presupuneau că era amantul ei și că tocmai îi șoptise la ureche ceva păcătos și lasciv.

Doamne, cât de tare se înșelau!

Dar nu violența din amenințarea lui era lucrul care o uimea cel mai tare, ci înflăcărarea ardentă cu care îi vorbise. Exista multă pasiune în cuvintele acelea... și era prima dată când îi auzea vocea aceea veșnic de gheață aprinzându-se într-un foc periculos. Și Millie avea un presentiment că, dacă ajungea vreo căldură cât de mică să străpungă suprafața lui obișnuită de gheață, atunci în interiorul lui se învolbura un infern.

– Foarte bine, atunci, hai să mergem. Îl strânse mai tare pe Jakub lângă ea și îl conduse în față, urmându-l spre Bow Street, unde se afla un șir lung de trăsuri care așteptau.

Millie își lipi mâna înmănușată de obrazul ei înfierbântat. Îi plăcea cum se simțea aerul rece de seară, deși gândul la Philomena St. Vincent apăsa încă greu pe umerii și pe conștiința ei.

— Cred că Lord Benchley a rănit-o pe Lady Philomena, mamă, zise Jakub îngrijorat.

— Și eu cred la fel, dragule. Ce bestie îngrozitoare de orn! Mai că îmi vine să alertez pe cineva!

Ceilalți pasionați de teatru prezenți la serată se dădeau la o parte din fața lor pe trotuarul îngust, în timp ce Argent îi conducea în direcția opusă de Flower Street, unde se afla o birjă de poliție și ceva întunecat tocmai era spălat de pe caldarâm.

— Nu v-ar servi la nimic să anunțați pe nimeni, îi informă el pe un ton sec. St. Vincent este soțul ei legitim și are tot dreptul să se poarte cu ea oricum vrea.

— Și, ca femeie, și eu am tot dreptul să-i dau una în... Dar se opri la timp și se uită în jos la fiul ei, ai cărui ochi erau plini de neliniște și de îngrijorare. În tibie, termină ea, hotărând că Jakub auzise deja suficiente vulgarități pentru o singură noapte.

Argent se întoarse și o cercetă o clipă, încruntat.

— Dacă vrei, aș putea să...

— Nu... termina propoziția asta, zise ea, ridicând mâna ca să-l oprească. Millie nici măcar nu lovise vreodată pe cineva în viața ei, așa că nu putea să înceapă acum să ordone crime, cu frivolitate.

Indiferent de cât de mult ar fi meritat-o oamenii aceia!

El ridică din umeri și se opri lângă o trăsură luxoasă, trasă de doi armăsari negri absolut minunați.

— Doar nu... doar nu fugim cu trăsura cuiva, nu? șopti ea.

Privirea lui din momentul acela ar fi putut secătui toate lacurile din Cumbria.

— Trăsura asta e a mea, și am pus deja pe cineva să încarce în ea toate ustensilele de pictură ale lui Jakub. Și mantia ta.

Deși nu exista nici un lacheu la trăsură, vizitiul sări imediat jos și le deschise ușa.

— Mulțumesc, domnule Argent, strigă Jakub, grăbindu-se să urce. Ia uite ce moale e aici înăuntru, mamă!

Millie șovăi o clipă, uitându-se în interiorul capitonat cu mătase și catifea de culoare albastră, cu un sentiment iminent de fatalitate. Se simțea la fel ca proverbiala virgină de sacrificiu. Ajunsese în punctul fără de întoarcere. La granița care făcea trecerea dintre ziua aceasta înfiorătoare și lumea de dincolo. Care era domeniul lui. Sau bârlogul lui. Argent părea genul de om care să fi avut un bârlog. Ca un lup... sau ca un alt soi de monstru din povestirile de groază.

Sau ca diavolul.

Aruncă o otheadă rapidă la el peste umăr și se simți constrânsă să accepte mâna vizitiului și să îi permită să o ajute să urce.

Fusese nebună să creadă că avusese măcar vreodată de ales.

Capitolul 15

Acum, era singură cu un monstru.

Sau cel puțin era aproape ca și când ar fi fost, pentru că, în sfertul de oră de care era nevoie pentru a scăpa din traficul aglomerat din Bow Street, Jakub se cuibărise în poala lui Millie, și singurul sunet care mai întrerupea acum tăcerea dintre ei era sforăitul lui moale și intermitent.

– Puteam să fi mers pe jos, afirmă ea. Locuiesc chiar pe strada următoare de aici. Și am fi fost deja acolo acum.

– Nu mergem la tine acasă. Vă duc undeva mai în siguranță.

Millie știuse asta cumva. Dar tot voise să o audă de la el.

– Dar soții Brimtree o să-și facă griji pentru noi și...

– I-am înștiințat.

– Sigur că da, mormăi ea. „Ticălos arogant“, gândi, dar nu mai adăugă. Doamne, cu siguranță urma să aibă multe explicații de dat când avea să se întoarcă acasă. Și i-ai avertizat și pe ei? Ei sunt în siguranță?

– Dacă tu nu ești acolo, asta cam exclude din start posibilitatea ca oricine altcineva să mai încerce să finalizeze contractul acesta, așa că, da, sunt în siguranță.

Millie se uită la bărbatul care stătea pe locul de vizavi de ea în trăsură. Nu exista nici un felinar care să lumineze interiorul, așa că singura lumină care se infiltra prin crăpăturile draperiilor de catifea era strălucirea difuză a felinarelor stradale, care trimiteau frânturi de lumină pe silueta lui nemișcată. Una dintre fâșiile de lumină desena o linie frântă peste ochii lui, peste o ureche și peste mătasea albastră pe care-și sprijinea capul.

Avusese dreptate cu cîștările sale de mai devreme. Albastrul-închis din spatele capului său făcea ca ochii aceia deconcertanți de azurii să pară și mai deschiși la culoare. Ca un fel de cuburi de gheață care pluteau la suprafața unei ape întunecate. Și păreau aproape inumani, într-un fel pe care nu-l mai observase până acum. Era ca și când

bezna îl căuta, considerându-l progenitura ei. Ca și când umbrele se adunau în jurul său, recunoscându-l ca fiind plămădit din aceeași esență. Iar el își trăgea puterea din asta. Aici era locul lui. În nopți reci și misterioase, împânzite de pericol și de sânge.

— L-ai omorât pe domnul Dashforth?

— Te-ai culcat cu toți sau numai cu el?

Vorbiră în același timp, dar întrebarea lui răsuna aproape cu ecou prin trăsură, aruncând-o în derizoriu. Millie scoase un icnet șocat care semăna cu o tuse gâtuită și nu vorbi din nou până când nu-l auzi pe fiul ei sforăind.

— Pardon?! Sunt sigură că nu te-am înțeles bine, scuipe ea, printre dinții-i încleștați.

— Thurston... Te-ai culcat numai cu el sau și cu Gordon St. Vincent? Sunt un grup grosolan, iar Gordon St. Vincent și taică-su, contele, organizează adesea petrecerile alea mascate, destrăbălate, despre care mi-ai vorbit. De-aia donează așa mulți bani teatrului? Îi plătești și pe ei... în natură? Așa cum mă plătești și pe mine?

Millie putea număra pe degetele de la o singură mână dățile în care rămăsese cu adevărat mută de uimire. De fapt, majoritatea oamenilor transformau contextul acesta într-un paradox aproape ironic, pentru că vorbeau pentru a-și exprima muțenia. Dar indignarea și dezgustul îi paralizau limba și chiar întreaga gură într-atât încât nu putea decât să se holbeze la el, într-o stare de uluire prostească.

— Nu te întreb ca să te judec sau ca să te condamn. Descifrase corect indignarea desăvârșită de pe chipul ei. Ci doar pentru a clarifica situația. E mai mult decât evident că amândoi am mai făcut sex...

— Te-aș ruga să vorbești *mai încet*, zise ea apăsător, așezându-și palma înmănușată peste urechea lui Jakub.

Și, deși micuțul tresări de la atingere, ritmul respirației lui rămase constant în profunzimea somnului. Ochii lui Argent erau umbriți de pleoape grele, lucru care îi făcea chipul să pară și mai sinistru.

— Recunosc... am vrut să-i omor, chiar dacă mie personal nu mi-au făcut nici un deserviciu și nu mi-au adus nici o insultă. Am vrut să le vărs sângele. Și să le frâng fiecare parte din corp cu care s-au atins de tine, începând cu degetele.

— Suficient, zise Millie cu sufletul la gură și ridică mâna într-un gest de cenzură.

— Bănuiesc că de-asta m-am și văzut obligat să fac târgul acesta cu tine. De ce trebuie să te am. Pentru că mă faci să vreau... Se opri

o clipă din vorbit, și ochii i se mișcă dintr-o parte în alta câte-va clipe, ca și când ar fi căutat un cuvânt potrivit. Mă faci să... îmi doresc.

– Oprește-te, șuieră ea, pe o șoaptă dramatic.

O înnebunea obiceiul acesta al lui de a vorbi așa direct și atât de rece. O tulbura. O neliniștea teribil. Pe ea, care trăia printre oameni a căror viață însemna de fapt să fie altcineva în cea mai mare parte a timpului. Așa era cu actorii... o mare parte din retorica pe care o memorau pentru spectacole tindea să se reverse în viața lor de zi cu zi și, implicit, împrumutau fără nici o rușine lucruri de la mințile celor mai mari gânditori și ale celor mai emoționali scriitori pentru a-și exprima propriile nevoie, pentru a seduce și nu în ultimul rând pentru a supraviețui. Erau învățăcei și transmițători ai condiției umane, și o bună parte din condiția aceea era reprezentată de minciună.

Dar lucrul acesta nu era valabil și pentru acest bărbat straniu și stoic. El exprima fără perdea ceea ce alții nici nu ar fi îndrăznit să șoptească. Cutezanța lui nu se limita la planul fizic, ci se revărsa și pe partea emoțională. Pentru un om atât de insensibil la emoții, cu siguranță nu era neștiutor față de ele. Și Millie chiar începea să creadă sincer că îi împărtășea tot ansamblul limitat al experiențelor sale emoționale – sau cel puțin pe acelea care aveau legătură cu ea.

Un bărbat care nu mințea. Care nu flata, nu seducea și nu bătea câmpii.

Oare chiar era posibil ca un asemenea om să existe?

– Te-am supărat, observă el. Poate pentru că am insinuat că ești o prostituată?

Millie se încruntă la el, pe bună dreptate supărată, pentru că adevărul era că nu putea spune cu mâna pe inimă că nu era una.

– Nu că ar fi în vreun fel treaba ta, dar o să-ți spun totuși cu toată sinceritatea că, până în seara asta, nu l-am cunoscut pe nici unul din oamenii ăia îngrozitori.

– Părea să-ți facă plăcere compania lor, zise el, încruntându-se și mai tare, umbrindu-și și mai mult privirea.

Era destul de clar că nu o credea.

– Se numește actorie. Și am fost pur și simplu politicoasă. Doar nu poți să crezi cu adevărat că mi-a făcut plăcere chiar și *un moment* din toată interacțiunea aia, nu?

– Nu știu nimic despre ce-ți place și ce nu.

– Evident.

Nota tăioasă din glasul ei o surprinse chiar și pe ea. Oare era înțelept să îi vorbească într-o asemenea manieră unui asasin profesionist? Probabil că nu. Pe de altă parte... înțelepciunea nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte.

Din păcate.

Avea obiceiul de a vorbi înainte să se gândească de două ori și să aibă timp să-și dea seama că poate ar fi fost mai bine să tacă. Și poate că acesta era momentul perfect să înceapă să lucreze la treaba asta.

Rămaseră amândoi tăcuți vreme îndelungată, ascultând cum se loveau copitele cailor de caldarâm sau cum sforăia micul Jakub cufundat în somnul neperturbat al inocenței.

– Mama mea a fost prostituată.

Rotise cuvintele acestea atât de încet, că pentru o clipă Millie se întrebă dacă nu cumva își imaginase că zisese ceva.

– Poftim?

El se aplecă în față, eliberându-și trăsăturile din lumină.

– Numele ei era Christine, și era o târfă.

Millie clipi șocată și oftă tremurător când el se aplecă spre ea în întuneric.

– De ce mi-ai spune asta? șopti ea.

El își schimbă atunci poziția.

– Nu știu. Nu am mai spus asta nimănui. Poate pentru că voiam să înțelegi că nu am intenționat sub nici o formă să te insult. Nu ader la opinia societății despre prostituate. Din cauza naturii lascive a nevoilor bărbătești sau poate din cauza frumuseții intrinseci a sexului frumos, corpul unei femei este un bun de consum... unul pentru care bărbații fac troc cu pământuri și titluri și uneori chiar și cu regate. Așa că, de ce, atunci când o femeie își vinde propriul corp pentru mâncare, sau pentru supraviețuire, sau chiar și pentru plăcere, asta se numește păcat? Sau infracțiune? Ce a devenit căsătoria dacă nu o prostituție acceptată social? Vânzarea și cumpărarea cărnii femeiești pentru procrearea de moștenitori...

Millie înțelese în clipa aceea că Christopher Argent nu avea să înceteze niciodată să o uluiască. Nici măcar nu putea începe să încerce să răspundă la întrebările lui. În parte, deoarece argumentul lui avea cu adevărat sens și în parte și pentru că omisese atât de multe variabile. Cum rămânea cu iubirea? Cum rămânea cu ideea ca două suflete și, *da*, și două trupuri să se încredințeze unul altuia pentru restul vieții lor? Exista în asta protecția proprietăților comune și promisiunea unui bărbat de a-și iubi și proteja femeia la bine și la greu

și nu în ultimul rând făgăduința îngrijirii copiilor pe care îi zămisleau împreună.

Dar acum, la drept vorbind, în cazul câtor căsnicii percepția și părerea lui nu erau valabile? Cât de puține nu se încadrau în viața ei?

„Ei bine... La naiba!”

Trăsura se opri lent, alungând astfel în mod binecuvântat nevoia de a-i oferi un răspuns. Pe de altă parte, acest lucru în sine dădea naștere unei noi temeri. Ajunseseră... undeva. În locul în care el plănuise să-i ascundă de lume până când le putea garanta siguranța. Până când ea avea să-și fi îndeplinit partea ei de înțelegere. Dar, înainte să se înhame la o asemenea călătorie, avea nevoie să afle ce se întâmplase în după-amiaza aceasta.

– L-ai omorât pe domnul Dashforth? întrebă ea.

El strânse din dinți gânditor înainte de a-i răspunde.

– Da.

– De ce? întrebă ea, sperând – ba nu, de fapt, rugându-se cu ardore – ca el să îi ofere răspunsul de care avea nevoie, acela care îi putea liniști conștiința chinuitoare.

Acela care îi putea calma panica crescândă.

Argent se aplecă în față. Ochii lui dispărură din fâșia de lumină, și corpul lui impunător îi invadă spațiul și chiar aerul, până când îi putea simți respirația caldă pe pielea sa înfrigurată.

– Pentru că ți-a amenințat viața și l-a angajat pe Dorshaw să te omoare și să-ți ia copilul. Și mi-a zis că nu se va opri. Ridică ușor mâna, și Millie tresări, așa că o coborî la loc în umbră. O să omor pe oricine vă vrea răul ție și copilului tău. Vocea lui era fermă și de netăgăduit în întuneric. Poți trăi cu asta?

Millie cugetă asupra întrebării lui cât timp inspiră și expiră de câteva ori tremurat. Fiul ei era întins moale în brațele ei și liniștit știind că ea, mama lui, avea să-l protejeze de orice rău. Ea era tot ce avea el pe lume. Și se vedea nevoită să accepte că ea nu avea abilitățile și brutalitatea necesare pentru a-l ține în siguranță în tot acest coșmar.

– P... pot, da, pot.

Millie și-ar fi dorit să-și poată retrace acele cuvinte, dar știa în sine că nu ar face asta niciodată. Pentru că știa că vorbise serios.

Îl urmări cu privirea când deschise ușa și sări jos fără să aibă nevoie să calce pe trepte. Se întoarse apoi spre ea și întinse brațele, făcându-i semn să i-l dea pe Jakob.

Millie șovăi o clipă, având senzația că era pe punctul de a pune un iepuraș în gura unui lup. Dar apoi înțelese că, de vreme ce intrase în horă, nu avea de ales decât să joace. Argent promisese să nu le facă nici un rău, și, din cum se comportase cu Jakub până acum, dovedise că avea să își țină acea făgăduință.

Ridică umerii și îl rostogoli pe fiul ei, astfel încât Argent să se poată apleca pentru a-l lua, strecurându-și un braț sub genunchii lui și pe celălalt sub ceafa sa. Jakub tresări în somn și pufni tare, dar se cuibări în brațele lui puternice și își ascunse fața în haina lui, unde începu să îi saliveze pe rever.

Argent nu se sinchisi de asta, chiar dacă observă.

Vizitiul veni apoi și coborî scărița pentru ea. Millie îi mulțumi și se sprijini de mâna lui până când ajunse cu picioarele pe pământ.

Millie își aranjă fustele costumului, se uită în sus și simți cum i se taie răsufierea.

Coloane de culoarea laptelui ofereau un contrast puternic față de unghiurile precise ale etajelor interminabile de pietre deschise la culoare. Garduri vii atent îngrijite asigurau o acoperire prietenoasă unor porți masive din fier forjat. Millie întinse mâna și se sprijini de una dintre pietre.

— Tu... *locuiești* în Belgravia?

El încuviință din cap, în timp ce vizitiul deschise poarta și apoi o deschise suficient cât să poată intra ei.

— Blackwell s-a gândit că ar fi cel mai bine ca, atât timp cât suntem în Londra, fiecare din noi să fie poziționat la câte un capăt al parcului. El e în Mayfair și eu sunt aici, în Belgravia... fiind cu ochii în patru, ca să zic așa.

— Și asta este... casa *ta*?

La îndemnul lui, Millie se grăbi pe poartă și își croi drum pe picioare nesigure spre ușa principală cu arcadă.

Să numească această clădire „casă” părea cumva un sacrilegiu. „Templu grecesc” ar fi fost o descriere mai potrivită.

El o urma cu pașii săi mari.

— Cred că majoritatea dintre noi, cei care locuim aici în Belgravia, închiriem de la Lord Grosvenor, marchizul de Westminster, zise el.

Ușa se deschise larg în balamalele-i bine unse, și un majordom înalt, îmbrăcat la patru ace și purtând mănuși albe, ieși, mărșăluind la fel ca un soldat la datorie.

— Bun venit acasă, stăpâne Argent. Vocea lui părea să se propage în cea mai mare parte prin nasul său incredibil de mare.

Argent încuviință din cap și urcă iute cele câteva trepte de marmură care duceau spre ușă.

– Welton, zise el.

Majordomul nu făcu însă un pas în lateral ca să-i permită stăpânului său să treacă.

– Este uzual, stăpâne Argent, ca invitatul să intre primul în casă. Mai cu seamă când acel invitat este o doamnă.

Ochii ca două mărgelă negre de sticlă ale omului zburară scurt, dar cu subînțeles spre treptele inferioare, unde stătea Millie, cu gura literalmente căscată de uimite.

– Aham, zise Argent și făcu un pas în lateral, așteptând.

Millie își adună fustele și se grăbi în sus pe scări. Se opri o clipă când ajunse în pragul ușii, înainte de a păși înăuntru la invitația majordomului.

Nu știa ce se aștepta să găsească înăuntrul aceluia conac grandios, dar cu siguranță nu asta. În foaierea de marmură, sub candelabrul de cristal irlandez indecent de scump și sub tapetul albastru franțuzesc minunat se afla...

Nimic.

În afară de dreptunghiurile și ovalele decolorate de pe hârtie – care erau mai degrabă niște schelete rămase din arta fostului chiriaș –, Millie nu putea vedea nici un alt semn că ar fi locuit cineva aici.

Sunetul pantofilor ei pe marmura rece se răsfrângea cu ecou din-spre pereții și podelele goale, împrăștiind în jur un sentiment de pustiu și de groază. Oare unde îi adusese? Se întoarse spre Argent, cu ochi plini de neliniște și de întrebări, și descoperi că și el se uita în jur ca și când nu mai văzuse locul acesta vreodată.

– Welton, nu m-am gândit la asta, dar am nevoie să găsești un loc în care să doarmă băiatul. Nu cred că aveam vreun...

– S-a rezolvat deja, domnule. Când ați menționat că s-ar putea să aveți oaspeți, am pregătit o cameră pentru micul stăpân la etajul al doilea, cu vedere spre parc. Urmați-mă, vă rog.

Cu mâinile împreunate ferm la spate, Welton începu să urce pe partea stângă a unor scări grandioase, și Argent îl urmă în liniște. Îl purta în brațe pe fiul ei ca și când ar fi fost la fel de ușor ca un fulg și mai prețios decât aurul.

Și, în timp ce mergea după ei prin casa slab luminată, Millie nu putea să nu observe felul în care i se mișcau mușchii pe sub haină,

absorbind impactul deplasării și ținându-l pe băiat cât mai confortabil și mai nemișcat cu putință.

Gestul lui părea atât de relaxat, atât de simplu și totuși atât de incredibil de necaracteristic lui, încât Millie se pomeni eliberând un oftat delicat.

Cristopher Argent era o enigmă în deplinătatea cuvântului. O casă goală, ochi goi și o inimă goală – sau cel puțin așa credea ea.

Dar dacă se înșela în privința lui? Dacă inima lui nu era de fapt pe atât de goală pe cât presupusese ea inițial?

Lampadare complicate iluminau coridoarele conacului său, care păreau și mai mari și mai spațioase datorită lipsei totale a obiectelor de artă și a faptului că erau întrerupte din loc în loc de uși groase de lemn masiv, închis la culoare.

Welton se opri în dreptul unei uși de pe partea stângă și o deschise, întinzând o mână și făcându-le semn să intre. Și deveni imediat evident că știuse că micuțul oaspete avea să fie băiat. Decorată în nuanțe de verde, încăperea aceea nu putea reprezenta o contradicție mai mare față de restul casei. Jucării, machete, cărți și tot soiul de obiecte de mobilier înconjurau patul de mărime medie ca o armată care se pregătea de asediu.

– E foarte amabil din partea dumatăle, domnule Welton, dar nu cred că vom sta aici suficient de mult încât să merite tot efortul dumatăle, zise Millie, întorcându-se spre majordomul bătrân.

Welton inspiră adânc și se uită în jos la ea.

– Nici un deranj, doamnă, este de datoria mea să mă ocup de nevoile oricăror oaspeți aflați în grija stăpânului meu.

Și, deși trăsăturile chipului său nu erau nici blânde, nici prietenoase, Millie ar fi putut jura că omul îi făcu cu ochiul.

– În cazul acesta, mulțumim. Apreciem foarte mult. Îl urmă apoi pe Argent până la pat, temându-se ca nu cumva să se împiedice de ceva. Însă îngrijorarea ei se dovedi inutilă. Se aplecă să dea la o parte cuvertura de pe pat și apoi continuă să privească cum Argent îl așeza cu multă grijă în pat.

Când se așeză ca să-i descheie șireturile fiului ei, descoperi că patul era mult mai moale și decât s-ar fi așteptat. Argent stătea deoparte și o urmărea cu interes, iar privirea lui intensă îi făcea degetele de obicei foarte abile acum stângace și lente.

– De ce nu-i lași încălțările? întrebă el.

Ea se uită în sus la el, curioasă.

– Așa o să fie mai comod, și, în plus, nu vreau ca pantofii lui să murdărească așternuturile.

El încuviință din cap și așteptă până când ambele încălțări mici se odihneau lângă pat. Millie se ridică apoi și continuă prin a-i da jos jacheta de pe trunchiul său mic și moale.

– De ce e nevoie să-l faci mai comod dacă doarme deja?

Exasperată, ea se ridică și își propti pumnii în solduri.

– O să stai aici ca o santinelă toată noaptea sau ai putea să-mi lași o clipă de intimitate cu fiul meu?

El strânse din dinți și, preț de o clipă scurtă, ea se îngrijoră că el avea să o refuze.

– A fost cât pe ce să-l pierd astăzi, zise ea pe un ton mult mai blând. Am nevoie doar de câteva minute.

În timp ce se uita în jos la Jakub, el mișcă maxilarul gânditor, după care încuviință din cap și dădu să treacă în spatele ei.

Dar suspinul ei de ușurare fu blocat aproape imediat când mâna lui mare o prinse de braț cu toată puterea unei chingi de fier. Se uită în jos la ea cu ochii aprinși de o flacără mocnită care topea gheața pe care se obișnuise să o vadă mereu în privirea lui.

Și Millie nu știa ce i se părea mai terifiant – răceala lui ca de gheață sau focul care clocotea uneori dincolo de suprafață.

– Zece minute. Mâna lui se strânse scurt pe brațul ei, dar apoi ceva străluci în ochii lui, și Millie surprinse ceva ce i se părea a fi o tresărire, înainte de a-i da drumul. Zece minute, și ești a mea. Por-ni apoi spre ușa lăsată liberă de plecarea lui Welton. M-am săturat să aștept.

Millie nu mai respiră din nou până când ușa nu se închise în spaatele lui.

„Zece minute!” Aproape că nici nu se putea gândi la asta.

Îi tremura mâna când trase pătura ca să-l învelească pe fiul ei. Îi dădu apoi la o parte din ochi o șuviță de păr și privi cum ochii lui angelici tresăreau sub pleoapele mici și închise. Spera că visa frumos. Visele frumoase erau ceva ce nu era inclus în această nouă lume a lor, plină de pericol, de asasini și de consecințe ale trecutului.

„Zece minute!”

Sau mai degrabă nouă, acum. În timp ce se uita în jos la chipul frumos al băiețelului său scump, știa că avea nevoie de tot timpul pe care el i-l oferise ca să se poată pregăti sufletește pentru ceea ce urma. Dar avea să facă întocmai ce promisese. Curba obrazului rotund al copilului strălucea în lumina difuză a lampadarului și,

în timp ce îi contempla fețișoara angelică, Millie se pomeni punându-și întrebări despre bărbatul căruia ea îi aparținea în noaptea aceasta.

Argent menționase o mamă. O târfă. Dar, în întunericul trăsorii, i se păruse că auzise ceva ce aducea cu nostalgia infiltrându-se în glasul lui altfel monoton. Un om ca Argent... ar fi fost mai ușor să creadă că se născuse dintr-o gură a iadului, undeva într-un loc întunecos, interzis și uitat de lume. Direct un om brutal, letal și fără conștiință. Era ca și când fusese plămădit laolaltă de ceva mai întunecat și infinit mai crud decât Dumnezeu. Ca și când lipseau anumite bucățele din el.

Dar asta nu se putea, nu-i așa?

Cândva, fusese și el la fel de mic și de plătând precum copilul din fața ei. Neajutorat. Și poate chiar inocent.

Oare se născuse cu dorința de a ucide, așa cum auzise că se întâmpla cu unii oameni? Cu nevoia aceea primitivă de a lua o viață? Sau poate fusese creat în chipul acesta de vreun răufăcător ticălos, care îl transformase în omul care era astăzi? Dacă acele bucățele care lipseau din el îi fuseseră de fapt smulse fără voia lui? Și dacă brutalitatea lui și predilecția sa spre violență și vărsare de sânge se răsfrângeau și în dormitor?

Millie simți cum lacrimile îi năpădiră ochii ca mii de ace și se grăbi să clipească pentru a le îndepărta. Și nu își putea da seama dacă erau lacrimi de frică sau de compasiune. Dar un lucru știa cu certitudine. Ura să plângă fără nici un motiv. În plus, aceste întrebări erau inutile, pentru că, în doar câteva minute, urma să obțină toate răspunsurile.

„M-am săturat să aștept.”

Ei bine, se gândea că într-un fel se săturaseră amândoi.

Capitolul 16

Usturătura și arsura puternică a acului cu care-și cosea rana nu aveau deloc efectul pe care și-l dorea Argent. Sigur că așa de cusături pe care o ținea la îndemână în sala de baie îi lipea înapoi bucățile de carne sfâșiată, dar durerea nu reușea să-i diminueze erecția chinuitoare, care i se freca dureros de pantaloni. Și nu își dădea seama care

anume disconfort îl irita mai tare – tăietura de pe braț sau mădularul său erect.

Din moment ce tăietura era pe partea interioară a antebrațului său dominant, fu nevoit să scotocească după singura oglindă pe care o avea în acest loc cavernos și să-și folosească mâna mai puțin abilă pentru a-și coase rana, în timp ce lucra de-a-ndoaselea, după reflexia din oglindă.

Eforturile sale de a realiza o cusătură curată fuseseră zădărnice de mai multe ori, și acum se vedea nevoit să o ia de la capăt. Ba, de fapt, era posibil să facă mai mult rău decât bine pielii sale. Inițial, nu conștientizase cât de lungă era tăietura, chiar dacă nu era prea adâncă. Bandajul improvizat o împiedicase să sângereze prea tare, dar faptul că îl cărase pe băiat fără îndoială îi redeschisese rana.

Zece minute. Poate ar fi trebuit să-i dea mai mult timp. Scăpase de cămașa pătată de sânge și-i ceruse lui Welton să-i aducă un bandaj curat. Welton apăru atunci, aducându-i cele necesare și așezându-le pe banca lungă construită în peretele de sub singura fereastră din baie.

– Dacă mi-ați da voie s-o fac eu, stăpâne Argent, v-aș putea coase rana într-o clipită, se offeri bărbatul.

– Nu am obiceiul să las alți oameni să se apropie de mine cu obiecte ascuțite, nici măcar dacă acel obiect este doar un ac.

Welton știa asta, desigur. Dar tot se oferea să-l ajute de fiecare dată.

– Foarte bine, domnule... Și dați-mi voie să vă sugerez să vă puneți cămașa aceea curată, ca nu cumva s-o speriați pe doamnă.

Argent se încruntă, cugetând. Poate ar fi trebuit să fie mai bine pregătit pentru asta. Și atunci, pentru prima dată în mulți ani, își luă un moment să-și studieze cu adevărat reflexia.

Chiar era un nemernic al naibii de hidos. În ciuda faptului că știa că trăsăturile lui puternice îi erau de folos să se impună în fața oamenilor, intimidându-i cu ușurință, își dădea seama că îi și dezgustau în aceeași măsură. Trunchiul său stătea drept mărturie îndelungată a unei vieți pline de violență abjectă și neîncetată.

Argent flexă atunci umărul și brațul, și mușchii-i netezi și puternici i se încordată pe sub o plasă de păianjen de arsuri urât vindecate, care se întindeau pe un corp care crescuse exponențial în înălțime și gabarit de când îi fusese făcută rana.

În timp ce Welton despătura cămașa albă apretată, pregătindu-i-o ca să se îmbrace cu ea, Argent numără două răni de glonț,

șapte tăieturi de cuțit și... și nu-și putea închipui cum arăta spatele lui. Cândva, fusese rănit cu o sulă pentru vite, pe care un gardian sadic o adusese ca să-i impulsioneze pe prizonieri să muncească mai din greu.

Ziua aceea fusese una absolut îngrozitoare. O zi teribilă și îmbibată de sânge. Și era destul de sigur că cicatricile acelea erau vizibile, deși nu-l interesase niciodată suficient de mult încât să verifice.

Ce avea să vadă Millie? Un criminal? Un protector? Un ticălos care încerca să o constrângă?

Un amant?

Un monstru, mai degrabă.

— Cred că ai dreptate, Welton. Cred că aș vrea o cămașă.

Fu nevoie de destul de mult efort din partea amândurora ca să-l îmbrace și să păstreze cămașa curată, dar, odată ce aceasta fu încheiată, mâneca dreaptă fu răsucită mai sus de cot, și Argent își reluă sarcina anostă de a-și coase carnea.

— O să fiu prin apropiere dacă dumneavoastră sau domnișoara LeCour aveți nevoie de ceva, îl informă Welton, și vocea lui sună mai insinuant decât i se păruse lui Argent vreodată.

Cu sprâncenele apropiate într-o încruntătură concentrată, Argent încuviință din cap și fu lăsat singur să-și vadă de treabă.

Dumnezeule! Dar chiar era extrem de dificil să facă ceva care necesita atât de multă dexteritate, când avea o erecție insistentă, care îi reamintea constant că rana aceea mai putea aștepta.

Femeia, în schimb, nu mai putea.

Cu toate acestea, să i-o tragă unei femei precum Millie LeCour cu o rană sângerândă pe braț părea ceva de-a dreptul barbar, chiar și după standardele lui.

Pentru că dintr-un motiv sau altul, își dorea să se asigure cumva că sângele nu avea să-i păteze pielea perfectă ca de porțelan. El nu avea nici o problemă nici să se îmbăieze în sânge, dar lichidul acela nu ar fi trebuit să atingă în veci o femeie ca ea.

O mamă. Una care își făcea griji pentru lucruri precum pantofi murdari pe așternuturi și confortul unui copil adormit. Când se gândea la felul în care îi dăduse lui Jakub părul la o parte din ochii-i închiși și adormiți, cu toată tandrețea și iubirea de care era în stare o femeie, simțea în piept un fior straniu... cald și cumva complet străin. Ca și când în cutia lui toracică ar fi fost captivă o pasăre colibri care căuta o cale de scăpare.

Și i se tăie răsufierea din cauza celui fâlfâit neliniștit din spațiile coastelor.

Ușa sălii de baie se întredeschise atunci câțiva centimetri, și Argent scrâșni din dinți.

– Welton, adu-mi sticla de votcă din dulapul ăla de-acolo. Cred că rana a stat deschisă prea mult. Nu vreau să se infecteze.

Ușa dulapului cu pricina se deschise și se închise, în timp ce Argent își blestema nesiguranța mâinii, pentru că făcuse una dintre cusături mai lată decât trebuia.

– Acela era sângele tău pe covor la mine-n cabină, nu-i așa?

Argent putea număra pe degetele de la o singură mână dățile când se speriasse de ceva. Fiecare dintre acele momente adusesse durere pentru el. Și, desigur, nici situația de față nu făcea excepție, pentru că trase prea tare de ață când auzi vocea lui Millie LeCour.

Ținea sticla de votcă lipită de costumul ei de catifea de parcă ar fi fost o cupă de vin de sacrificiu și se apropia de el cum s-ar fi apropiat cineva de un urs sălbatic, rănit.

– Ai fost rănit în tot timpul acesta.

Argent nu știa cum să-i răspundă, din moment ce afirmația ei suna mai degrabă ca o acuzație. În plus, părul îi căzuse într-o cascadă de bucle ciufulite de onix, care i se revărsa peste șani, îmbietor. Cum naiba ar fi trebuit să fie în stare să lege două cuvinte când ea arăta așa?

O dorea. *Doamne, Dumnezeu!* Cât de tare o dorea!

O încruntătură îi curba colțurile buzelor sale roșii precum petalele de trandafir, și trecu în grabă pe lângă el ca să lase sticla de votcă pe bancă lângă bandajele curate, pe care le împinse mai încolo. Argent se opri și se uita la ea, cu rana de pe braț doar pe jumătate cusută, întrebându-se ce anume plănuia să facă în continuare.

Și ea luă loc. Se uită în sus la el și îi făcu semn să vină să se așeze lângă ea.

– Îți faci praf brațul. Lasă-mă pe mine să termin.

El se uită atunci în oglindă la opera sa. Observația ei era corectă. Cele câteva cusături pe care reușise să le finalizeze arătau de parcă ar fi fost făcute de un copil orb. Își îngrijise mereu singur propriile răni. Era mai sigur pentru un om ca el să nu-și dezvăluie slăbiciunea în fața altora.

– Aproape am terminat, mârâi el.

– Abia ai început, îl contrazise ea. Haide, stai jos. Știi foarte bine ce fac.

I se părea că trecuse o eternitate de când îndrăznise cineva să se contrazică cu el, darămite să-i dea așa un ordin. Rămase încremenit o clipă, încercând să decidă ce să facă. Și apoi – doar pentru că nu vedea în clipa de față nici o alternativă –, se duse la fereastră și se așeză pe bancă lângă ea.

– De unde știi ce faci? întrebă el.

Millie se întoarse spre sticla de votcă, luă unul dintre bandaje, și pe chip i se instală o expresie de siguranță și eficiență pe care nu o mai văzuse până acum.

– Am doi frați mai mari și unul mai mic. La mine-n casă era tot timpul cineva care să aibă nevoie de cusături.

– Și ei unde sunt acum? întrebă el

Probabil era mai șocat de propria-i curiozitate decât era ea. În jurul ochilor ei apărură atunci riduri de încruntare care îl făcură să-i pară rău că întrebase.

– Doi dintre ei au imigrat în America. Iar eu și fratele meu cel mai mare... nu suntem deloc apropiați.

– De ce nu? întrebă el, dintr-odată alert.

Millie înclină cu grijă sticla ca să umezească bandajul, după care o lăsă jos și se întinse spre brațul lui.

Un vârtej de senzații îi înflori prin tot trupul și se extinse cu rapiditate când degetele ei îi găsiră pielea și ea îi cuprinse brațul în mână ei mică și blândă.

Argent era un om foarte obișnuit să stea nemișcat. Obișnuit să aștepte nemișcat ca prada să-i cadă în capcană. Dar, de data aceasta, încremenii dintr-un cu totul alt motiv.

La fel ca un vânător experimentat, putea simți neliniștea șovăielnică din interiorul ei și știa că, deși se aventura să se apropie foarte mult de el, orice mișcare bruscă sau cuvânt mai aspru ar fi făcut-o să o ia la fugă în căutare de siguranță. Nu-și putea aminti ultima dată când cineva se întinsese să îl atingă cu orice altceva decât cu intenția de a-i face rău.

Și, deși conștientiza că ea era pe punctul de a-i produce durere, plăcerea atingerii degetelor ei blânde, în timp ce îi stabiliza brațul, întrecea orice anticipare pe care o simțise până acum.

– O să te usture, îl avertiză ea, evitând întrebarea.

– Știu. Își dezinfectase răni mult mai adânci de atât cu alcool, așa că era destul de familiarizat cu durerea aceea chinuitoare.

Întinzând bandajul pe degete, Millie fu cea care tresări atunci când îi curăță prima dată rana. Dar, asupra lui, usturimea aceea

întepătoare avu un efect pe care nu-l mai avusese niciodată: i se revărsa prin toate terminațiile nervoase, până la erecția lui deja chinuitoare. Tensionând-o și mai mult. Încovoiind-o.

Argent scrâșni din dinți împotriva valului de dorință ce-l inunda, care era atât de puternic, încât fu nevoit să înghită un geamăt.

Ea lăsă atunci cârpa deoparte, luă acul din mâna lui, cu degetele atingându-se de ale lui – ba de fapt, aproape unindu-se cu ale lui –, și el avu nevoie de un efort aproape supraomenesc pentru a se abține să nu o ia de mână. Să nu o țină de mână. Să nu își unească degetele cu ale ei, până când...

– O să fac tot posibilul să fiu blândă. Știu că voi, bărbații, tindeți să vă temeți de acele astea mai tare decât de gloanțe. Afișă un zâmbet mic și aplică un pic de presiune pentru a face cele două margini de carne să se lipească, înainte de a aluneca acul repede, dar elegant prin marginile răni.

– Nu mi-e frică de ace. Sunt destul de obișnuit cu ele.

Intenționase ca aceste cuvinte să o încurajeze, dar, din încredințarea care îi apără pe chip, își putea da seama că afirmația lui avusese exact efectul opus.

– Nu mă îndoiesc, murmură ea, fără să ridice privirea de la șirul de cusături mici și precise pe care le realiza. Mi-am dat seama, domnule Argent, că nu am apucat să-ți mulțumesc așa cum se cuvine pentru că l-ai salvat pe Jakub în seara aceasta. Te-ai ales cu o asemenea rană, și nu cred că mă pot revanșa vreodată față de tine pentru asta.

Argent nu înțelegea la ce se referea. Pentru că, în fond, *avea* să se revanșeze față de el, de îndată ce avea rana bandajată. Și apoi, în timp ce stătea acolo concentrată, cu brațul lui susținut de mâna ei blândă, începea să înțeleagă și el că, deși îi salvase viața, tot el se bucura de cea mai bună parte a acelui târg.

De trupul ei. Da, trupul ei perfect avea să se aplece pentru el. Să se expună în fața lui. Oferindu-i o scorbură caldă și moale în care să se piardă o vreme.

– E ceva pe lumea asta care să te sperie *pe tine*, domnule Argent? întrebă ea.

Și el cugetă rezonabil de mult asupra întrebării ei. De ce anume se temeau majoritatea oamenilor? De ce mai avea el să se teamă? Există oare ceva ce să nu fi experimentat? Foamete, tortură, viol, durere, fiară sau om?

– Nu-mi vine în minte nimic, îi răspunse el cu sinceritate.

Scepticismul licări o clipă în ochii ei întunecați, după care ea se întoarse la treabă.

— Nici măcar de moarte?

Numai dacă murea înainte să apuce să o guste din nou. Numai dacă i se nega extazul ce îl va fi găsit între coapsele ei, înainte să deschidă tare porțile iadului ca să-și revendice tronul.

— Moartea e inevitabilă. Să te temi de moarte e o risipă inutilă de energie.

Ea scoase un sunet moale de neîncredere.

— A, așadar, ești un asasin sinucigaș?

— Nu tocmai. Îmi iau măsuri de precauție. Nu stau prea mult timp într-un singur loc. Nu mănânc de două ori la aceeași tavernă, nu merg de două ori la aceeași curvă și nu îmi stabilesc nici un fel de rutină în care să mă complac. Sau care să-mi permită să fiu prins în vreo ambuscadă.

Își putea da seama că Millie se chinuia să împiedice o emoție să i se citească pe chip. Și se întreba despre ce era vorba.

— Cu siguranță asta nu-i viață, șopti ea.

Argent ridică din umeri.

— E o modalitate excelentă de a nu muri.

— Dar... dar de pierdere? Nici de pierdere nu te temi?

— Păi, ce am eu să pot pierde?

Ea trase atunci un pic mai tare de cusătura actuală decât de cea de dinainte, dar el nu lăsă să se vadă că observase asta. În schimb, privea cum jena și confuzia ei creșteau cu fiecare moment tensionat de liniște.

— Nu ai nici o rudă?

El clătină din cap.

— Moartă.

— Oameni pe care să-i iubești?

— Eu nu iubesc pe nimeni.

— Dar cum rămâne cu casa asta mare și frumoasă? Sigur ai foarte mulți bani.

Și, din nou, el îi răspunse într-o manieră negativă:

— Am mai mulți bani decât aș putea cheltui în trei vieți. Asta e prima casă în care am locuit vreodată și, deși mă folosesc de o parte din ea, nu sunt atașat de ea în vreun fel esențial. Am locuit în multe alte părți.

Când Millie ridică din nou privirea, văzu o dezolare ciudată în ochii ei, fapt ce îl uluia fără margini.

– Unde ai locuit?

Argent se bucura că vorbeau... pentru că asta făcea mai puțin probabil să izbucnească în vreun fel, să o lipească de perete și să se împingă în ea preț de acele două mișcări de care ar fi avut nevoie erecția lui ca să-și verse sămânța. Era incredibil de excitat. Și al naibii de pregătit de...

Distragerea atenției era o modalitate excelentă de a suporta durerea fizică. Wu Ping îl învățase asta încă de la o vârstă fragedă, și Argent găsisese că era un lucru incredibil de folositor. Și, în plus, îi făcea plăcere să-i asculte vocea.

Scotoci prin memorie, căutând răspunsurile la acele întrebări.

– Am avut o cameră în Wapping o vreme, după care am călătorit cu un grup de luptători și am dormit pe unde am apucat. Și, înainte de asta, la Newgate.

– Închisoarea Newgate? icni ea, cu sufletul la gură. Păi, ce ai făcut?

– Am lucrat la calea ferată în cea mai mare parte și m-am antrenat cu un maestru de arte marțiale, care fusese închis pentru delapidare.

– Nu, nu. Mă refer ce infracțiune ai comis de ai fost închis acolo. Nu putea să fie... știi tu... ceea ce faci acum... pentru că te-ar fi spânzurat.

Argent îi putea simți neliniștea crescândă începând să iasă la suprafață și se întreabă în sinea lui cât de multe informații ar putea împărtăși cu ea. Nu înțelegea privirea moale și rănită din ochii ei sau schimbarea tonului vocii sale. Nici nu îl plăcea prea mult și nici nu avea o părere prea bună despre el. Încercase să o omoare. Și nu o dată. Ci de trei ori. Iar, peste câteva momente scurte, avea să i-o tragă, drept plată.

Și, după ce se descotorosea de toți cei care prezentau un pericol pentru ea și pentru fiul ei, avea să se retragă și el din peisaj. Ca să se întoarcă în umbrele lui și să îi lase pe ei în lumina în care trăiau. Și își aminti cum, în timp ce stătuse în biroul lui Dorian Blackwell și îl văzuse pe omul pe care îl crezuse adesea cel mai nemilos și mai rece de pe lume – în afară de el – adorând-o pe femeia pe care o revendicase ca fiind a lui... și își aminti cum i se născuse în minte ideea că poate și-ar fi dorit și el ceva asemănător. Pe cineva pe care să vadă în fiecare zi. Pe cineva cu care să se poată culca ori de câte ori avea chef. Pe altcineva care să-i coasă rănile și care să umple tăcerea cu ceva un pic mai plăcut.

Dar fusese nebun să se gândească la asta, și conversația actuală nu făcea altceva decât să dovedească acest lucru. Dacă nu avea nimic de pierdut, atunci asta că nu avea nici nimic de oferit. Și ce femeie și-ar fi dorit asta? Nu era niciodată șarmant, dacă nu cumva încerca să ademenească pe cineva în întuneric, ca să-i poată lua gâtul. Nu era un om educat, chiar dacă Dorian îl învățase să citească și chiar făcea ocazional uz de cărțile din biblioteca lui. Nu era un om cu principii, nu avea scrupule și nu era nici bun, nici romantic, nici interesant.

Nu simțea lucrurile la fel ca restul oamenilor – asta dacă le simțea vreun pic. Nu-și irosea timpul cu vinovăție, îngrijorare sau empatie. Până cu câteva zile în urmă, nu se considerase nimic altceva decât o mașinărie – un fel de invenție cu șuruburi și roți, care avea nevoie de combustibil pentru a-și face treaba, de somn pentru a funcționa și de curve pentru eliberarea presiunii și pentru menținerea echilibrului.

Femeia aceasta care se îngrijea acum de rana lui îl învăța ceva diferit, dar nu era convins că reprezenta o îmbunătățire. Tot ce făcuse fusese să dezvăluie un soi de gol pe care îl ascunsese. Un abis adânc și cavernos... ba nu... *un abis fără fund*... un abis al dorinței și al neîmplinirii pe care nu avea nici cea mai mică idee cum să îl controleze.

Și tot ce voia în clipa aceasta era sexul ei femeiesc. Asta cerea cu ardoare.

Dar Argent avea un presentiment de rău augur că nu avea să se poată opri până când nu îi revendica și sufletul. Și nu putea lăsa să se întâmple asta. Acest demon al pustiului insațiabil era al lui și numai al lui, și trebuia să facă tot posibilul să nu-l lase să scoată capul la lumină și să-și arate fața.

Era mai bine s-o avertizeze, ca să o îndepărteze.

– M-am născut la Newgate, în timp ce mama mea avea o condamnare de cincisprezece ani pentru prostituție, tâlhărie și ultraj asupra unui nobil. Avea șaptesprezece ani când a fost arestată și treizeci și opt când a murit.

– Adică a... a murit în închisoare?

– Da.

– Cum?

Abisul din interiorul lui se deschise atunci, răcnii și începu să se învârtă ca un vârtej de o forță incomensurabilă și cu cereri nesățioase. Îl avertiza. Îl calma. Îi oferea ceva la care să se concentreze.

– Într-o baltă din propriul sânge.

–Nu! exclamă Millie și își acoperi gura cu dosul palmei. O picătură din sângele lui îi păta vârfurile degetelor. Întinse mâna spre el, dar se opri în timp util, observând și ea că era murdară de sânge și examinându-și degetele cu o expresie oarecum îngrozită.

„Fir-ar mama dracului și toți dracii!”

Începuse deja. Sânge pe mâinile ei.

Sângele lui. Pe. Mâinile. Ei.

Nici un om nu putea petrece oricât de puțin timp în prezența lui fără să ajungă mânjit de sânge.

Nu putea ieși nimic bun din asta.

–Mi-au dat drumul când am devenit major, zise el, încercând din nou acea abordare de liniștire. Și m-am descurcat bine în cei cinci-sprezece ani ce s-au scurs de atunci.

Ea rămase uitându-se în sus la el o clipă îndelungată. În ochii ei negri ca noaptea se adunaseră oceane de lacrimi nevărsate. Argent se pomeni atunci întrebându-se dacă cineva în afară de mama lui lăcrimase vreodată pentru el.

Al dracului de puțin probabil.

Millie clipi apoi, și lacrimile i se prelinseră din ochi, lăsând niște urme umede hipnotizante în machiajul ei.

Și în clipa aceea lui îi veni în minte ideea nebunească de a se apleca și a-i săruta lacrimile. Pentru a-i linge sarea de pe trup și a o digera, ca să o facă parte din el. Ca să-i înghită tristețea și să o simtă și el.

Își închipuia că era ceva ce ar fi trebuit să se întâmple de mult.

Dorința aceea crescuse în el, amintindu-i că, dacă îi lingeă chiar și una dintre lacrimile acelea fierbinți, aceasta s-ar fi transformat în cioburi de gheață în gura lui.

–Să nu-ți fie milă de mine, mârâi el. Nimeni nu vrea să i-o tragă unei femei care plânge.

Privi tristețea diminuându-se într-o câțiva în ea. Și privi vârtejul de emoții domolindu-se din cauza unui conflict interior. Și înțelese că făcuse ceva greșit. Dar din motive corecte.

–Bănuiesc că asta nu-i adevărat. Sunt mulți bărbați în lume cărora le plac lacrimile tale și cărora le-ar face mare plăcere să le transforme în gemete, se corectă el și simți cum pasărea colibri care se zbătea în pieptul lui îngheță instantaneu și căzu moartă în abis. Ar trebui să te consideri norocoasă că eu nu sunt unul dintre ei. Privirea îi țâșni atunci spre rana de pe braț. Millie chiar făcuse o treabă excelentă. Cred că ai terminat.

Ea miji ochii și coborî privirea.

— Da, așa se pare.

Argent se gândi atunci că avea să dea dovadă de cruzime. Că avea să tragă, să smulgă și să zgârie, chiar și numai ca să-l pedepsească. Dar ea doar tăie ața calmă și tăcută, îi legă capetele și apoi potrive bandajul peste opera sa.

Venise timpul, și știa și ea asta, la fel de bine ca el. Putea vedea înțelegerea asta întipărită pe chipul ei.

Argent se ridică.

— Ai acolo un lavoar și săpun să te speli, zise el, făcându-i semn spre obiectele indicate.

În care să se spele de sânge. Pentru că nu era loc pentru sânge acolo unde avea să o ducă în continuare.

Acesta era un contract pe care Argent știa că trebuia să-l ducă la îndeplinire.

Capitolul 17

— Dacă tu crezi chiar și pentru o clipă că o să pun un picior acolo, atunci ai luat-o razna.

Argent se uită de la camera unde dormea la Millie, care stătea cu maxilarul încordat și cu brațele încrucișate la piept, și apoi înapoi. Dacă nu ajungea să o pătrundă în curând, era destul de sigur că avea să-și piardă cunoștința din cauza lipsei de sânge la creier.

— Potrivit înțelegerii noastre, ești a mea în noaptea asta, îi aminti el, printre dinții-i încleștați. Și asta înseamnă oricum, oricând și oriunde te vreau eu, zise el, făcându-i semn spre patul improvizat pe jos.

Argent avea de mult timp obiceiul de a observa oamenii și deveni-se destul de bun la asta. Și tocmai din acest motiv era absolut sigur că nu mai văzuse niciodată expresia care era acum întipărită pe chipul ei. Se situa undeva între indignare șocată și groază crescândă.

— Ar fi trebuit să știu, zise ea, făcând câțiva pași înapoi. Chiar ești nebun de legat. Scrântit. Ți-ai pierdut complet mințile.

— Ce naiba vrei să zici cu asta?

Millie arată acuzator cu degetul spre ușa pe care o ținea deschisă pentru ea.

– Mă refer la asta! La... la... la debaraua asta întunecoasă. Nu aş ține închis acolo nici măcar un animal de companie. E barbar. Nu accept așa ceva.

El se scărpină în cap și se mai uită o dată într-acolo. Era o încăpere cam de mărimea celulei sale de la Newgate, și acolo dormiseră câte doi într-o cameră.

– E mai mult decât suficient de mare ca să acomodeze doi oameni, sublinie el. „Sau, mă rog, cel puțin pe verticală.“ Pentru că, dacă ar fi stat la orizontală, atunci le-ar fi ieșit picioarele pe ușă.

– Nu am fost de acord cu *asta*, zise și își lipi mâna de piept, de parcă ar fi încercat să-și țină inima la locul ei. Se uită peste umăr de trei ori, continuând să se dea înapoi. Nu o să mă încui acolo.

– Dar... nici măcar nu se închide din exterior. Argent închise ușa și apăsă lejer pe clanță, deschizând-o înapoi, ca și când ar fi încercat să demonstreze unui copil mic cum funcționa o asemenea mașinărie. Vezi?

Ce naiba era în neregulă cu ea? Se uita în camera lui ca și când înăuntru s-ar fi aflat vreo mașinărie de tortură medievală. Se uită și el concentrat în camera întunecoasă și se încruntă. Poate că patul lui nu era mai mult decât o simplă saltea subțire așezată direct pe podea și câteva pături, dar cu siguranță nu era vreo cameră de tortură. Odată ce scosese rafturile de pe pereți, chiar crezuse că asta deschisese spațiul. Dar cu siguranță nu era vreo Fecioară de Fier¹.

Și înțelese astfel, cu oarecare întârziere, din păcate, că alegea-se această cămară pentru că restul încăperilor erau pur și simplu prea mari. Odată ce întreaga ta viață fusese limitată la o celulă de închisoare, spațiile deschise adesea păreau prea expuse pentru a dormi acolo.

Dar sigur că Millie nu avea o asemenea viziune asupra lucrurilor, nu-i așa?

– Nu știi ce fel de nebun pervers m-ar aduce într-un palat și apoi și-ar face de cap cu mine într-o debara, dar *nu* sunt de acord cu asta. Prefer să-mi încerc norocul pe străzi, zise, mai făcând câțiva pași înapoi și cutremurându-se vizibil.

Argent făcu atunci un pas spre ea.

¹ Fecioara de Fier este un instrument de tortură utilizat în Evul Mediu. Era compus dintr-o carcasă de lemn sau metal care imita forma corporală a unei femei. Victima care era sortită morții era închisă în interior, iar corpul ei era străpuns prin orificiile existente de lame sau cuie de fier. (n.tr.)

— Ba pe naiba...

— Stăpâne Argent. Welton se materializă atunci dintre umbre, cu aceeași expresie obișnuită placidă și serioasă întipărită pe chip.

— Nu acum, Welton, mârai Argent.

— Dar, domnule, insistă majordomul. Am venit s-o conduc pe *invitata* dumneavoastră în camera pe care i-am pregătit-o.

Millie făcu ochii mari, și privirea ei zbură de la Argent la majordom și înapoi, cu o mască de scepticism.

— Vă bateți joc de mine amândoi?

Welton răsufală oarecum indignat.

— Sigur că nu, doamnă.

— Nu ți-am poruncit eu să faci asta.

Argent îl studia pe Welton cu ochii mijiți.

Omul venise la pachet cu casa și se dovedise foarte util de avut prin preajmă, odată ce Argent îi făcuse foarte clar că, dacă zicea vreodată ceva poliției despre venirile și plecările lui, avea să-i frângă fără ezitare gâtul.

Încet. Și dureros.

Trecuseră cinci ani de atunci, și Argent chiar se obișnuise să-l aibă prin preajmă pe bătrân. Știa foarte bine care îi era locul și reprezenta o sursă nesecată de informații cu privire la lumea înaltei societăți și la cercurile prin care se învârteau acum Dorian și Argent.

— Sunt un majordom englez, stăpâne Argent. Este de datoria mea să vă ofer dumneavoastră și invitațiilor dumneavoastră tot ce aveți nevoie, *înainte* să vă dați seama că vă lipsește ceva. Acum, și el se uita în spațiul întunecos de dincolo de ușa în pragul căreia stătea Argent și strâmba din nasul său mare și proeminent, cu oarece dispreț. Nu se obișnuiește ca o femeie, indiferent că este soție sau invitată, să împartă... dormitorul stăpânului, și din acest motiv i se atribuie unul numai al dânzei, unde domnul o poate vizita oricând pofteste.

Millie duse imediat și cealaltă mână la piept.

— Acolo... acolo dormi tu?

Argent rămase tăcut, curios de reticent să recunoască asta. Felul în care se uita la el acum, cu ochii din nou năpădiți de lacrimi, îi atingeă o coardă sensibilă undeva adânc în măruntaie. Cu siguranță ar fi apreciat foarte mult dacă Millie s-ar fi hotărât să aleagă odată o singură emoție și să rămână cu ea mai mult de o clipită. Viteza cu care trecea de la groază, la dispreț, la simpatie îl făcea să se simtă la fel de nesigur precum o corabie pe mare, în vreme de taifun.

El doar o voia pe ea. Acum. Gura lui avea nevoie să o găsească din nou pe a ei. Dar nu așa ca înainte – nu așa încremenită de groază, cum fusese la apartamentul ei. Sau furioasă și apoi resemnată cum fusese la băi. O voia așa cum fusese primă dată în Sala de Safir. Flămândă de atingerea lui, doritoare și îndrăzneată.

„O să mor dacă nu mă săruți.“

La momentul respectiv, nu înțelesese cu adevărat la ce se referea. Dar acum cu cât i se nega mai mult gura ei, cu atât acele cuvinte aveau mai mult sens.

– Pe aici, doamnă. Urmați-mă, vă rog, zise Welton, făcându-i semn în josul unui coridor lung cu o plecăciune rigidă și formală, după care porni spre ușa mare cu arcadă din capătul lui.

Millie clipi de mai multe ori ca să-și îndepărteze de pe chip expresia de uluire și apoi se uită cu alți ochi la patul simplu de pe podea înainte de pleca să-l urmeze pe majordom. Și, de îndată ce intrară în camera care îi fusese alocată, Argent trase prima concluzie personală despre omul care îi era majordom de cinci ani. Verdele era culoarea preferată a lui Welton.

Argent nu se concentrează la tavanul sub formă de cupolă, care înfățișa serafimi și muritori deopotrivă, angajați într-un soi de horă ciudată. Excesul de copăcei în ghiveci, de lampadare aprinse și de mobilier delicat de lemn oferea încăperii o senzație de pădure. Dar, chiar și așa, toate ornamentele și decorațiunile acelea păleau în spatele femeii care pășea în centrul încăperii.

– Welton! șopti ea cu sufletul la gură. E ca o... Doamne! E ca o pădure fermecată!

– Mulțumesc, doamnă, zise Welton, după care se răsuci printr-o mișcare scurtă și dădu la o parte cuvertura de pe pat, dezvăluind cearceafuri de culoarea untului, încrustate cu un model de frunze mici, care se asorta la perfecție cu draperiile patului cu baldachin. După aceea se duse și turnă apă într-un lavoar micuț dintr-un urcior de ceramică și aranjă cele câteva prosoape așezate lângă.

– Welton..., mârâi Argent.

– Da, domnule? zise majordomul, întorcându-se spre el.

– Ieși.

– Desigur, domnule. Fără a-și schimba nici o clipă comportamentul demn, majordomul făcu o plecăciune respectuoasă în fața lor și apoi părăsi încăperea.

Argent se întoarse atunci spre Millie, care stătea în mijlocul camerei, uitându-se la el cu o încruntare dezaprobatoare întipărită pe chip.

— Puteai să-i mulțumești, îi reproșă ea. Chiar este foarte bun.

— Dă-l jos.

Cuvintele îi ieșiră pe gură de îndată ce îi veniră în minte. Millie inspiră șocată, și sânii i se ridicară, rămânând apoi așa.

— Te... te referi la... la costumul meu?

Îndreptându-se cu pași mari spre lavoar, el luă de acolo un prosop bej, pe care îl scufundă în apa caldă.

— Mă refer la machiajul tău. Vreau să te văd naturală.

Ea se apropie de el în arc de cerc, nu în linie dreaptă, cu mâinile încheștate pe fuste și ronțăindu-și buza de jos. Întinse mâna după prosop, și el i-l dădu, după care făcu un pas în spate ca să-i permită accesul la oglindă.

Reflexia ei din oglindă adăuga o magie stranie momentului, pe care Argent nici măcar nu și-ar fi închipuit-o vreodată. Din spate putea vedea cascada părului ei negru și forma fundului ei frumos, iar în oglindă îi putea vedea chipul. Un chip atât de frumos, că îl durea inima dacă se uita prea mult la el.

După un moment tensionat, Millie umezi din nou prosopul, după care luă săpunul și săpuni o parte din material, înainte de a-l ridica la față. Prima dată își spală cărbunele de pe pleoape, și ochii ei se transformă, întorcându-se la o formă lunguiață la una rotundă, migdalată.

— Majoritatea bărbaților mă preferă cu machiaj, afirmă ea, vădit agitată. Acoperă... ăă... acoperă toate imperfecțiunile și accentuează frumusețea.

— Tu nu ai imperfecțiuni, zise el cu sinceritate.

Ea se opri o clipă din ceea ce făcea și se uită spre el cu o expresie stranie de uimire.

Lui Argent nu-i păsa nici cât negru sub unghie cum o preferau alți bărbați atunci când o posedau. Era a lui acum. În noaptea aceasta. Și asta era tot ce conta.

Cu excepția faptului că... clocotea în el o dorință îngrijorătoare de a ucide orice alt bărbat care o mai văzuse vreodată așa. Care băuse vreodată din ambrozia ce era gura ei. Înțelegea că impulsul acela era complet illogic și înțelegea că era un afurisit de ipocrit. Ce naiba? Știa că și ea era o mincinoasă. Negase că l-ar fi cunoscut pe Lord Thurston, dar și-o trăsesese cu el. Avea un copil cu el, pe toți dracii!

Nu-i păsa, de fapt, de minciună. Toți oamenii mințeau ca să-și salveze propria piele, și nu se aștepta la nimic diferit nici din partea ei. Dar când se gândea că mormolocul ăla de vârstă mijlocie o atinsese cu mâinile lui moi și aristocratice... Un foc izbucni undeva mai jos de plămânii lui și, dintr-odată, pericolul scăpăra din nou în aerul dintre ei. Și hrănea înzecit violența nevoii lui de a o avea.

Și fu nevoie de toată stăpânirea de sine pe care o dobândise în treizeci de ani de antrenamente drastice ca să stea la distanță de ea și să privească felul în care pielea ei curată și pală ieșea la iveală de sub pudră... ca să privească felul în care buzele-i rozalii și moi străluceau delicios de sub rujul roșu strident.

După ce își curăță toată fața cu săpun, se aplecă deasupra lavoului și luă în mâini apă cu care își dădu pe față, ștergându-se apoi.

Iar când se îndreptă din nou, el era în spatele ei, și buzele i se întredeschiseră cu un suspin moale când puse mâna pe ea *în cele din urmă*. Avea umerii calzi pe sub materialul rochiei, și Argent conștientiză atunci că mâinile lui erau reci și transpirate.

– Nu ar trebui să deschizi gura așa, o avertiză el. Mă face să vreau s-o umplu... cu o parte din mine. Mâinile lui alunecară spre partea din față a trupului ei și buricele reci ale degetelor lui se atinseră de pielea expusă a decolteului ei, provocându-i un fior prin tot trupul. Cu degetele, cu limba, cu mădularul, nu-mi pasă cu ce. Știu că e bine, și cald, și umed în tine.

Millie închise gura și rămase nemișcată ca o statuie sub atingerea lui. Sâniile i se ridicau și se coborau mai jos de decolteul adânc al rochiei, în ritmul respirației sale accelerate. Era încordată și îi putea vedea fața în oglindă: avea ochii măriți și nările mai că scoteau flăcări.

Crezuse că își dorise doar gura aceea... doar buzele acelea pline și moi lipite de ale lui. Dar se înșelase.

Își dorea să o consume cu o nevoie atât de chinuitoare, încât nici nu se putea hotărî de unde să înceapă. Se simțea puternic și dominant, la fel ca un vânător. Dacă s-ar fi retras, dacă ar fi fugit, atunci fără discuție ar fi urmărit-o. S-ar fi năpustit asupra ei și ar fi mușcat-o de gât, supunând-o infamiei poftelor lui.

Dar ea rămase unde era. Nemișcată. Gâfâind. Așteptând. Tremurând...

– O să mi te împotrivești? o întrebă el și nu mai respiră din nou până când ea nu îi răspunse:

– Nu.

Doamne, Dumnezeu! Femeia aceasta era perfecțiunea întruchi-pată. Pielea ei era fără cusur și ispititor de moale. Chipul ei era perfect oval și avea pomeți înalți și mândri. Era absolut înnebunitor și doar să se uite la ea...

Iar să o atingă... ei bine, asta era de-a dreptul divin.

Își aminti atunci cum stătuse în umbrele lojii de la operă, salivând după carnea ei albă, care strălucea în lumina incandescentă a reflec-toarelor scenice. Visase... ba nu... avusese fantezii cu toată pielea aceea catifelată sub degetele lui. Și acum o avea.

Abia dacă îi venea să creadă.

Își simțea mâinile prea mari și prea stângace când le retrase de pe pieptul ei, peste pielea subțire de pe clavicula ei, și apoi le alunecă peste curba delicată a gâtului ei.

— Te rog, doar... șopti ea, gâfâind. Nu... nu fi brutal.

— N-o să fiu, mârâi el. Era o promisiune pe care și-o făcea și lui însuși în aceeași măsură în care i-o făcea ei. Mâna lui alunecă peste satinul obrazului ei, trăgându-i ușor bărbia, până când ajunsese să fie aliniată cu linia umărului ei. Din spate, respirația lui îi tachina șuvi-țele de păr firave din jurul urechii. Dar n-o să fiu nici blând.

Îi captură apoi gura cu a lui, alunecându-și limba în gura ei într-o parodie palidă a ceea ce urma să-i facă trupul lui corpului ei. Dar mai întâi trebuia să o guste. Dacă avea doar o singură noapte... o singură dată... atunci avea să și-o petreacă pe toată cu gura lipită de carnea ei. Gustând sarea pielii ei, siropul buzelor ei și dulceața limbii ei. Nu voia doar să o sărute, își dorea să o *devoreze* cu totul. Să guste tot ce era alb și fraged la ea. Fiecare părticică din ea care era îmbujorată și luxuriantă.

Atât timp cât nu îi spunea „nu”. Atât timp cât nu se urca deasupra ei. Pentru că nu putea. Nu putea să-i depărteze picioarele și să o imo-bilizeze cu greutatea corpului lui. El nu făcea asta.

El nu făcea *niciodată* asta.

Degete mici și tremurătoare veniră să se odihnească peste mâna lui de pe obrazul ei, și ea se întoarse ușor spre el. Gura ei moale și maleabilă se deschise sub a lui și începu să-i răspundă la sărut cu atingeri moi și nesigure. Fiecare dintre mișcările ei aprindea flăcări mici de extaz în vintrea lui.

Mirosul ei îi inunda nările și îl ținea prizonier. Săpun, sudoare și ceva ce îi amintea de fructe de vară târzie. Totul la ea îl ademenea, și felul în care i se încleștară mușchii de sub abdomen smulseră

din gâtul lui un sunet încărcat de atâta disperare, încât ar fi putut fi o rugămintă.

Și în clipa aceea simți că dispăru din ea orice urmă de frică.

Și își pierdu mințile complet.

Dintr-odată, dorința lui avea colți și îl devora pe interior cu toată foamea sălbatică a unei haite de lupi iernatici. Se răsfângea prin venele lui cu toată violența sălbăticiunii primordiale, și își înfipse mâna în părul ei, trăgându-i capul pe spate și expunându-i gâtul la lumina difuză a lampadelor.

Sunetul pe care îl scoase ea atunci îl sperie, pentru că era unul pe care nu-l mai auzise niciodată. O foame care îi răspundea. O șoptă de supunere.

„La dracu’!“

Plănuise să-i sfâșie rochia aia cu mâinile goale. Să-și umple palmele cu sânii aceia pali care îi chinuiseră memoria de când i-i văzuse în baia publică. Voia să o vadă, să o atingă și să o guste toată. Să lungească atât de mult experiența aceea, încât amintirea să-i ajungă o viață întreagă.

Dar, cu un singur geamăt moale, îl înnebunise. Îl deposedase de orice urmă de umanitate pe care o mai avea și îl transformase în nimic mai mult decât o creatură a dorinței arzătoare și violente.

Cu mâna încă încurcată în părul ei, se împleticiră spre pat. Odată ce ajunseră în fața lui, o aplecă peste el și începu să-i ridice pe rând toate straturile voluminoase de fuste.

– Ce faci? șopti ea, cu glasul încărcat de o nouă ezitare.

Dar era prea târziu acum. El era prea înnebunit. Sângele îi clocoțea în vintre atât de puternic, încât durerea plăcută de mai devreme se transformase în agonie pură.

– Ți-o trag, mârâi el.

În cele din urmă, mâinile lui îi găsiră lenjeria intimă și deveni și ea doar o altă victimă a freneziei lui.

– A... așa?

Ea se ridică pe coate și se uită la el peste umăr, dar el o apucă de păr și aproape că îi strivi obrazul de cuvertură.

– Eu numai așa mi-o trag. Și, când își eliberă mădularul din pantaloni, chiar și presiunea mâinii lui amenința să-l copleșească. Dar nu mai fusese niciodată așa. Absolut niciodată. Dacă avea vreun gând care să fie al lui... un moment în care să se oprească și să cugete... probabil s-ar fi temut de puterea aceasta pe care o avea asupra lui.

De felul acesta în care îi slăbea controlul până când nu mai exista deloc. Să nu te uiți la mine, îi porunci el.

Nu o putea privi în ochi. Ar fi văzut prea multe... sau poate ar fi văzut el prea mult în ai ei. Dar, indiferent de situație, tot ar fi fost moartea lui.

Millie inspiră adânc și închise ochii, ca și când s-ar fi pregătit sufletește.

– Nu mă uit.

Argent se uită în jos și aproape explodează. Fundul ei era pal și perfect și se curba în jos în picioare lungi și suple, care dispăreau în ciorapi negri.

„Doamne, Dumnezeu!”

Nici măcar nu avea să reziste suficient cât să o mai pătrundă!

Închise ochii și își alunecă degetele prin buclele moi de la împănarea coapselor ei, ușurat să găsească umezeală acolo. Era pregătită.

Ei i se tăie respirația când bărbăția lui erectă o pătrunse, dar nu se mișcă și nici nu se zbatu. Ba, de fapt, șoldurile ei se arcuiră, ridicându-se și împingându-se spre el. Învăluind vârful deja plângător al bărbăției în umezeala ei.

Cu un geamăt născut pe jumătate din plăcere și pe jumătate din pură agonie, el împinse șoldurile înainte și se afundă în ea.

Și, brusc, se pomeni sfâșiat în două direcții complet diferite când două fenomene pe care nu le mai experimentase niciodată îi zdruncinară conștiința din temelii, frângând-o în mii de cioburi.

Simți ceva ca o lovitură sau ca o ruptură când se îngropă în ea.

Constată că întâmpina o rezistență, chiar și în timp ce o pătrundea iar și iar.

Carnea ei îl strângea ca un pumn în timp ce se mișca înăuntrul ei. Strâmtă! Prea! Al dracului! De strâmtă! Corpul ei se încorda și se strângea în jurul lui, obligând la eliberare. Și, în întunericul din spatele pleoapelor lui închise, explodează mii de scântei de extaz pur, același extaz ce i se revărsa și din mădular. Scrâșni din dinți și se retrase, și sămânța lui îi inundă coapsele albe.

Avea senzația că plăcerea aceea nu avea să se sfârșească niciodată. Că *el* nu avea să se oprească niciodată. Focul acela trepidant începea de la șira spinării lui și i se revărsa prin corp în valuri pulsânde de plăcere. Nu știuse că la tot spectrul de dureri și agonii pe care le putea îndura un om, paleta de plăceri era la fel de chinuitoare și de variată.

Dar apoi îi văzu ochii închiși strâns de durere. Observă cum îi tremura bărbia atât de tare, încât era nevoită să-și muște buza de jos.

Și atunci, toată plăcerea lui fu strangulată de o înțelegere îngrozitoare. Millie LeCour îi spusese adevărul astăzi. Și mințise timp de mulți, mulți ani.

Fusese sinceră atunci când spusese că Lord Thurston și Lord Benchley nu o avuseseră niciodată.

Dar minciuna ei... minciuna ei era mult mai mare și mai îngrozitoare decât adevărul.

Pentru că, atunci când se uită în jos și văzu sângele, Argent înțelese fără nici o urmă de îndoială că Jakub LeCour nu era, de fapt, fiul ei.

Pentru că, până cu un moment în urmă, Millie fusese virgină.

Capitolul 18

„Ei bine, asta a fost!” gândi Millie în timp ce simțea o cârpă aspră ștergându-i coapsele goale, înainte ca rochia să-i fie aruncată înapoi peste șolduri. Una peste alta, nu fusese... chiar atât de rău. O înțepătură, atâta tot. Sau, ei bine, poate mai degrabă o senzație de ruptură, dar, la drept vorbind, experimentase o durere mai mare scoțându-și o barbă și o mustață false cu ceva timp în urmă, când costumiera îi pusese din greșeală prea mult lipici. Da, experiența aceea îi adusese lacrimi în ochi, și avusese pielea sensibilă o zi întreagă după aceea. Treaba asta de acum nici măcar nu se încadra pe aceeași scală de măsurare a durerii.

Partea dureroasă, cel puțin, trecuse destul de repede. Dintr-un motiv sau altul, Millie trăise până acum cu impresia că actul în sine dura destul de mult. Ba, de fapt, trăia acum un sentiment îngrijorător de neîmplinire.

Sărutul lui Argent făcuse o durere să ia naștere și să înflorească între picioarele ei. Un fel de durere surdă, umedă, trepidantă și dulce, care nu se diminuase. Foamea lui, nevoia lui și chiar și limbajul lui vulgar generaseră în interiorul ei un răspuns la care nu se așteptase.

Din ceea ce aflate din șoaptele altor actrițe și din scenele erotice din spectacole, treaba asta cu sexul ar fi trebuit să culmineze într-un soi de... climax. O chestiune foarte ritmică, care se încheia mereu

în note foarte vocale. Mai auzise, de asemenea, și că venea un soi de mândrie femeiască din faptul de a face un bărbat să termine cât mai repede, pentru că asta însemna că abilitățile tale de amantă erau la un nivel mult mai avansat.

Și Millie decise atunci să fie mândră. Partea ei din târg fusese în-deplinită și încheiase contractul cu trupul ei. Nu era mare brânză, de fapt. Iar acum, nici nu își mai putea aminti de ce fusese atât de îngrijorată în privința asta. Căscă și mai rămase un minut aplecată peste cuvertura pufoasă, întrebându-se cum se justifica tăcerea aceea a asasinului.

— Te deranjează dacă... ăăă... adică... pot să mă ridic acum?

El nu zise nimic. Oare plecase? Omul se mișca la fel de tăcut ca o fantomă, așa că era foarte posibil să fi dispărut fără să spună nimic.

Spera totuși să *nu* fi făcut asta...

Împingându-se de pe pat, Millie se întoarse și se așeză pe marginea patului și se pomeni față în față cu o flacăra albastră strălucitoare, care venea sub forma unei mâinii îngrozitoare care ardea în ochii lui Argent.

Se înălța impunător deasupra ei, solid ca un titan și la fel de periculos, încheștând și descleștând pumnii de-o parte și de alta a corpului.

La naiba! Știa! Își dăduse seama.

— Aș putea să te omor, murmură el, printre dinții-i încheștați.

Millie clipi, oferindu-i un zâmbet fermecător și făcând tot posibilul să dezamorseze o situație cu potențial de a deveni explozibilă.

— Un om care se ocupă cu ce te ocupi tu nu ar trebui să facă glume pe seama asta.

El făcu un pas în față. Piciorul lui se împingea în faldurile fustelor ei, dar nu o atinse. Cel puțin nu încă.

— Crezi că glumesc?

— Păi, nu văd de ce ești așa...

— Băiatul acela *nu* este fiul tău, mârâi el. M-ai mințit!

Millie miși ochii, uitând complet de orice încercare de a fi amabilă sau șarmantă.

— Jakub *este* fiul meu.

— Probabil mă crezi un idiot ignorant. Chiar nu te așteptai să observ că ești virgină? Credeai că n-o să văd sângele?

— Nu credeam că *ți-ar păsa*.

Flăcările albastre furibunde din ochii lui se stinseră într-o clipită, și tot trupul său deveni o stană de piatră.

Millie se ridică și înalță bărbia trufașă, demonstrând că putea fi la fel de încăpățânată ca el. Că ochii ei puteau conține tot atâta foc cât conțineau ai lui gheață.

Spre surprinderea ei, el se retrase atunci, se duse la lavoar și își propti mâinile de marginea lui, uitându-se în apa murdară din interior. Millie se gândi imediat că probabil nu-și dădea seama că îi putea vedea fața în oglindă. Că nesiguranța și îndoiala îi sfărâmau fațada de gheață și că se vedea ceva mult mai sumbru ieșind la suprafață.

Millie făcu atunci un pas în față.

– În ultimii cinci ani, i-am oferit un cămin lui Jakub. L-am iubit, am făcut curățenie după el, am stat trează nopți la rând ca să-i domolesc febra și spălându-i corpul mic și firav cu lacrimi de îngrijorare. Îi alin temerile și îi aplaud reușitele. Când nu am avut ce mânca, am făcut foamea ca să crească el puternic. Ți-am dat... Se opri o clipă, cu glasul găuit și cu emoțiile strălucindu-i în ochi. Băiatul. Acela. Este. *Fiul*. Meu! zise ea arătând cu degetul spre ușă în direcția camerei în care dormea Jakub. Și eu sunt mama lui. Și să-l blesteme Dumnezeu pe nemernicul care îndrăznește să zică altceva.

Doamne! Ceea ce făcuseră o lăsase tare sensibilă. Nu atât trupul ei, cât inima, care îi era vulnerabilă și emoțională. Asta era ceva la care nu se așteptase. Ceva pentru care nu se pregătise. Se simțea fragilă într-un fel pe care nu-l mai experimentase niciodată și fără nici un motiv logic. Cum îndrăznea să facă un târg cu ea pentru sex și apoi să o pedepsească pentru că îi dăduse ceea ce voia? Mai exact, ce credea că îi mai datora acum?

– Ar fi trebuit să-mi spui.

Ridică greoi capul, ca și când ar fi cântărit o mie de tone, și privirea lui acuzatoare o găsi pe a ei în oglindă.

– Îmi pare rău că nu am fost sută la sută sinceră cu tine de la început, *domnule Bentley Drummle*, scuipe ea. Dar, până să apari tu în viața mea, secretul acesta ne-a ținut în siguranță. Și eu am făcut ce a fost necesar ca să-l țin *pe el* în siguranță, zise și vocea începu să-i tremure teribil. Ca să-l cruțe de adevărul îngrozitor.

Pentru că adevărul era mult prea oribil. Prea violent. Și nu voia ca Jakub să crească cu frică în suflet.

– Adevărul acela îngrozitor ar putea fi cheia rezolvării acestei întregi situații, te-ai gândit la asta?

Se întoarse spre ea și se sprijini cu spatele de lavoarul greu, încrucișând brațele peste pieptu-i masiv, cu mâneca încă răsucită deasupra bandajului.

— Nu m-am gândit la nimic altceva în afară de asta. Millie se concentrează la bandajul de pe brațul său, fără să-și dea seama că se lăsase pe spate, până când se pomeni în pat. Studia pielea brațului lui, ce părea pistruiată în lumină, și părul de culoarea cuprului care nu părea să se potrivească întocmai cu pletele castanii pe care și le dăduse la o parte din ochi. Dar în cine pot avea încredere pe lumea asta? Cui să mă pot confesa? Ție?

Și de data aceasta ea fu cea care nu putu să se uite în ochii lui, așa că rămase cu ochii fixați asupra brațului său, întrebându-se dacă acei pistrii îi apăruseră de la faptul că stătuse în soare când lucrase la calea ferată. Un băiat nevinovat, făcând munca unui criminal condamnat...

— Spune-mi, îi porunci el, aproape în șoaptă. O să te ascult.

Era mai mult decât îi oferise vreodată altcineva.

— Nici nu prea știu de unde să încep, zise ea, oftând.

— Începi cu cine l-a născut pe băiatul care doarme în camera de alături.

Millie încuviință din cap. Își simțea inima aproape ieșind la suprafața pieptului, ca și când ar fi cerut orice obiect ascuțit care i-ar fi putut-o străpunge. Ar fi fost nevoie de foarte puțin ca să o frângă în clipa aceasta, și spera că el nu-și dădea seama de asta. Pentru că omul nemilos care stătea sprijinit de lavoar ar fi putut-o face fără să stea pe gânduri.

Fără remușcări.

— Numele meu e Millicent Karolina Lapinski, îi mărturisi ea brațului lui, la care se holba fără să clipească. Agnes, mama naturală a lui Jakub, a fost cea mai bună prietenă a mea. Ea s-a născut Agnes Mertenskya și locuia în partea poloneză a Ripen Street din Whitechapel, cu mine. Am avut copilării ciudat de asemănătoare, noi două. Tatăl meu a murit când eram mică, iar al ei i-a abandonat. Mama a băut până a murit și a ei se droga. Amândouă aveam mai mulți frați, doar că ea mai avea și două surori. Chipul lui Agnes îi apără în minte din adâncimile noroioase și întunecate ale trecutului, ca o fantomă nerăzbunată, dar nu și uitată. Amândouă am plecat din Whitechapel cât am putut de repede, și eu am obligat-o să se alăture unei trupe de teatru alături de mine, chiar dacă ea era chinuitor de timidă. Ne-am schimbat numele. Eu mi-am ales ceva ce mi se părea că suna parizian

și sofisticat. Agnes și-a schimbat numele de familie în Miller, după primul bărbat de care a fost îndrăgostită... care a fost și primul dintre numeroșii care i-au frânt inima.

În clipa aceea, Millie ridică în sfârșit privirea și se uită la trăsăturile enigmatice ale lui Argent. Nu-și dorise niciodată cu mai multă ardoare ca acum să poată vedea ce era în sufletul cuiva. Sau să îi poată citi gândurile. Pentru că el nu-i dădea nici un indiciu – ca de obicei.

– Vezi tu, domnule Argent, aici eu și Agnes nu ne asemănăm deloc. Tot ce-și dorea ea era dragostea unui bărbat bun. Și tot ce îmi doream eu era iubirea întregului imperiu britanic, și știam că nu le pot avea pe amândouă. Și de-asta nu-mi puteam permite libertăți, sau sarcini, sau căsătorii. Așa că am stat departe de toate. Am rămas inaccesibilă și am știut că asta mă va face vedetă. Un sunet amar i se răsfrânse atunci din gât. Comparativ cu chinul de a lupta pentru viața fiului ei, îmi dau seama cât de trivial sună asta acum. Dar... Jakub a schimbat totul pentru mine. Agnes nu mi-a spus niciodată cine era tatăl lui Jakub. Ci doar că îl iubea și că era convinsă că și el o iubea pe ea. A zis că existau niște circumstanțe nefaste care îi țineau despărțiți... unele pe care nu mi le-a împărtășit niciodată. Ști-am mereu când se ducea să se întâlnească cu el, pentru că îl lăsa pe Jakub cu mine, și apoi era melancolică multe zile de-a rândul. Într-o după-amiază, când Jakub avea patru ani, mi-a dat o scrisoare și m-a rugat să nu o citesc, ci doar să o țin în siguranță. Mi-a zis că scrisoarea era de la tatăl lui Jakub. Că o părăsea în sfârșit pe soția lui fără copii și că îl legitima pe Jakub ca fiind fiul lui. N-am mai văzut-o niciodată atât de fericită... aproape că delira de bucurie și de speranță. Ne-a pupat pe mine și pe Jakub, apoi l-a lăsat cu mine în seara aia. Mi-a zis că se întâlnea cu tatăl lui ca să-și plănuiască viitorul și că avea să-mi spună totul când se întorcea, dar...

Glasul îi tremură și apoi i se stinse din cauza emoției.

– Dar nu s-a mai întors, zise Argent, rostind ceea ce ea nu putea.

Millie se simțea copleșită de suferință și o ardeau ochii de lacrimi, așa că își ascunse fața în palme.

– Eram așa supărată pe ea în ziua aceea pentru că luase perechea mea favorită de mănuși, dar le-am recuperat când inspectorul-șef Morley mi le-a adus înapoi, mănjite de... de... de sângele ei. Mănușile aveau inițialele mele pe ele. Nu i-au găsit niciodată cadavrul, ci doar părți din el. Numai... numai o parte, de fapt. Pântecul. Locul în care l-a purtat pe dragul de Jakub în toate lunile acelea prețioase. Scos

din ea... tăiat... la fel ca un animal. Și atunci, am... atunci... mi-am dat seama că era și el în pericol. M-am mutat la o altă trupă de teatru și l-am făcut pe Jakub al meu. Îi tremură pieptul din cauza suspinelor, și își prinse cu degetele un val de lacrimi necruțătoare. Crezuse că terminase cu jelirea lui Agnes, dar durerea și frica prietenei sale și tot stresul acumulat în cinci ani de zile în care crescuse un copil, când nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta, o izbiră cu toată forța unei clădiri care se dărâma. Greutatea pe care o purta în suflet, cumulată cu atacul asupra lui Jakub din seara aceasta, cu epuizarea pe care o simțea și cu faptul că tocmai îi dăduse virginitatea sa unui bărbat... și în nici trei secunde deja plângea în fața lui. Plângea ca o copilă proastă. Dacă ar fi pățit ceva în seara asta? se tângui ea. Dacă eu aș fi fost ucisă, și el ar fi fost dus Dumnezeu știe unde? Cine l-ar fi ținut în siguranță atunci? Cine l-ar fi iubit dacă eu nu aș fi mai fost?

Două mâini mari o apucară de coate și o ridicară în picioare.

— Oprește-te. Era o poruncă rece, dar în același timp blândă. N... nu îmi place să te văd suferind așa.

Millie știa asta despre el, și umilința pe care o simțea doar o făcu să plângă și mai tare.

— Nu pot, zise ea, printre sughițuri încărcate de suferință și de frică.

— Tu și fiul tău ați supraviețuit amândoi acestei nopți. O să mă asigur că veți fi în siguranță în continuare, întocmai cum am jurat să fac. Orice amenințare la adresa ta va fi secerată din temelii! Ți-o jur!

Cedând în fața unui impuls imprudent, Millie sări spre el, aruncându-și brațele în jurul trunchiului său și îngropându-și fața înlăcrimată la pieptul lui. Și, la fiecare câteva lacrimi care îi cădeau din ochi, una sau două erau de ușurare, de recunoștință și de uimire că un bărbat putea intra în viața lor ca să distrugă și în schimb ajungea să devină salvatorul lor.

Se așteptase ca el să rămână rece. Să rămână nemișcat și înghețat sau, mai rău, chiar să o respingă. Dar lui Millie nu-i păsa. Pentru că avea să-l strângă ea în brațe suficient pentru amândoi. Pentru că avea mare nevoie să se sprijini de ceva, de *cineva* mai greu și mai puternic decât era ea. Chiar și pentru o clipă, avea nevoie să lase povara aceea teribilă pe umerii altcuiva. Iar umerii lui erau atât de mari, atât de imposibil de lați. Chiar nu puteau să o susțină o clipă?

La început, el se încordă și aruncă brațele de lângă corp de șoc. Și totuși, ea rămase agățată de el. Și plânsetele ei deja începeau să-i slăbească stăpânirea de sine. Sub obrazul ei ud și sub urechea

ei se porni un zumzet, care se transformă repede într-un huriut ritmic. Și huriutul deveni bubuitul unei inimi, într-un ritm tot mai alert. Și o alina cumva să asculte asta.

Poate pentru că chiar îl crezuse un om fără inimă. Și iată acum dovezi concrete ale existenței acelei inimi... chiar sub urechea ei.

Și apoi, Argent făcu un lucru extraordinar. Degetele lui se afundă din nou în părul ei, dar nu o trase. În schimb, o lipi și mai strâns de el și tot mai aproape, cuibărimdu-i capul lângă inima lui, care deja părea că mai avea un pic și-i ieșea din piept. Și cealaltă mână a lui alunecă pe bucata pe catifea care îi acoperea spatele. Și, dacă ar fi fost el oricine altcineva, Millie ar fi zis că mișcările lui erau prudente, aproape nesigure. Dar Christopher Argent nu șovăia niciodată. Lui nu îi era frică de nimic. Nici măcar de moarte. Asta o spusese cu gura lui. Așa că o uimea pe Millie să descopere că el nu prea se putea decide în ce loc pe spatele ei să-și odihnească mâna.

Respirațiile lui erau greoaie, dar măsurate, ca și când ar fi controlat fiecare inspirație și expirație. Îi putea auzi plămânii umplându-se cu aer în cutia toracică. Și respirația ei începu să se coordoneze cu a lui. Inspirații scurte, dar profunde – ale ei întrerupte de sughițuri. Și expirații lungi și lente, fiecare eliberându-i și mai mult tensiunea din umeri.

Doamne, dar cât de vânjos era! Tare. Un monolit de putere și forță. Știa că putea să-l lovească, să țipe la el, să-l împingă și să-l atace și că el ar fi rezistat, netulburat. Nemodificat în vreun fel. Impasibil. Așa că nu o făcu. În schimb, se cufundă și mai mult în el. Și el stătea acolo, tăcut și nemișcat, lăsându-i degetele să se agațe de mușchii spatelui său și lacrimile să-i ude partea din față a cămășii. Nu îi oferea cuvinte de alinare inutile și fără noimă. Nici banalități sau glume ca să îi distragă atenția de la emoțiile ei. Numai tăcere și respirația lui și o răbdare infinită, de care Millie nu crezuse în stare vreun bărbat.

Era extrem de diferit de bestia care îi apăsase trupul aplecat peste pat cu câteva zeci de minute în urmă. Ceva se înmuiase și în sufletul lui. Putea simți asta. Lipseau tensiunea obișnuită din mușchii lui și fervoarea comportamentului său.

Părea... aproape relaxat. Ca un urs în bârlogul lui, care savura tăcerea și se delecta cu întunericul.

O iertase pentru minciuna ei.

Millie nu știa cât stătură acolo așa, dar se oprise din plâns în cele din urmă, și acum doar mai suspina din când în când. O surprindea

faptul că se simțea mult mai bine și, deși se simțea și un pic rușinată, tot nu voia să-i dea drumul.

— Iartă-mi micuța criză de isterie, zise ea. Cred că evenimentele din noaptea asta m-au afectat mai mult decât mi-am dat seama. Și m-am simțit copleșită. De fiecare dată când mă gândesc la bietul Jakub singur cu omul acela... probabil a fost absolut înspăimântat.

Lacrimi noi îi aduseră un nod în gât, dar înghiți apăsător ca să-l îndepărteze. Gata, terminase cu plânsul.

— Fiul tău a fost foarte curajos, pentru un băiețel așa mic.

Millie putea auzi cuvintele lui Argent în două feluri: eliberate în spațiul din cameră și vibrându-i în piept. Îi plăcea vocea lui așa... așa cum suna răsunând din interior.

— A fost, da? zise ea, eliberând un oftat trist. Nu m-am gândit niciodată la el ca fiind curajos.

— De ce nu?

— Păi... ei bine, pentru că nu e ca alți băieți... exuberant și dur. E atât de... stoic și de liniștit.

Argent scoase un sunet de neîncredere amuzată, și reverberația aceea îi mișcă un pic capul pe pieptul lui.

— Îmi pare rău, dar chiar discutăm despre același băiat?

Un zâmbet de răspuns îi făcu buzele să se arcuiască.

— Îi place destul de mult de tine, zise ea, lăsându-și capul în mână din părul ei, și atunci Argent îi permise să se uite în sus la el. Nu știi ce lucru rar e acesta. De obicei, e un copil foarte timid... așa cum era și Agnes, de fapt.

Millie oftă prelung și ridică ușor mâna ca să-i încheie un nasture de la cămașă. Îi făcea atât de mare plăcere intimitatea apropierei lor, încât nu voia să îi mai dea drumul.

Și nici el nu îi dădu drumul din brațe. Așa că își continuă discuția așa, stând îmbrățișați.

— Uneori, îmi fac griji pentru Jakub, îi mărturisii ea. E așa blajin... așa bun la suflet și inteligent. La o asemenea vârstă fragedă, știe mult mai multe despre orice decât mine. Citește mai multe cărți, și pot să jur că le ține minte pe toate. Îl încurajez să meargă afară să se joace, dar el preferă să stea în casă, să picteze sau să lucreze la matematică, să exerseze la pian sau să ne privească pe noi repetând.

Termină de încheiat nasturele, îi netezi cămașa de urmele de lacrimi și începu să își facă de lucru cu gulerul lui. Nu era nimic în neregulă cu gulerul, desigur. Nu când Welton se ocupa de treabă. Dar

Millie făcea două lucruri atunci când era emoționată sau neliniștită. Vorbea și se juca cu ceva.

Argent încă nu se mișcase, și Millie nu își permise să se oprească și să se întrebe dacă o considera ridicolă. Petrecea mult prea mult timp fiind amabilă și drăguță și ascultându-i pe alții. Nimeni nu fusese niciodată interesat de gândurile și de temerile ei legate de ce însemna să fii mamă.

– E destul de minunat, continuă ea. Să-l am așa prin preajmă meu. Dar încep să-mi fac griji că îl cam cocoloșesc. Sau că îl dezamăgesc cumva, nu știu. Cred că ar trebui să-l fac puternic... sau să fie mai dur, cumva. Lumea asta e așa crudă și dificilă. Dacă, de fapt, îl învăț să fie slab? Cum se va proteja atunci?

Argent încă avea o mână în părul ei și acum se juca prin buclele ei cum s-ar fi jucat cineva prin nisip fin.

– Are o mamă ca tine care să-l protejeze. Și asta este suficient pentru moment.

Cuvintele lui îi aprinseră o mică flacără în inimă, și Millie spera că putea simți și el căldura aceea radiind de la ea.

– Păi, cum aș putea să n-o fac? Știi de ce m-am bucurat mereu că nu are tată?

– Hmm? Argent îi dădu părul la o parte de pe gât și i-l aranjă pe spate, dezvelindu-i curba gâtului și umărul.

Iar de data asta ea nu tremură de frică. Ba, de fapt, nici nu se mai gândi de două ori la gestul lui.

– Un tată... în special un domn nobil... și-ar dori ca el să fie vânător, sau soldat, sau ceva la fel de bărbătesc. Nu i-ar înțelege sufletul de artist. Sau poate chiar l-ar urî pentru asta.

– Nu toți bărbații ar vedea lucrurile așa.

Ceva din vocea lui Argent îi făcea imposibil să se uite în sus la el.

– Presupun că nu contează. Oricum nu am aflat niciodată cine era tatăl lui. Nici măcar nu știu dacă el e cel care vine după noi acum.

– Tocmai de asta ar fi trebuit să-mi spui adevărul de la bun început. De data aceasta, cuvintele lui erau mai puțin o mustrare și mai mult o simplă afirmație. Cred că știu cine e tatăl lui Jakub și sunt sigur că el e cel care te vrea moartă.

Lui Millie i se tăie răsufierea și plămânii i se goliră instantaneu de aer. În ceea ce privea dezvăluirile dramatice, cu siguranță a lui era incomparabilă. Îi era și frică să întrebe. De fapt, nici nu voia să știe. Și totuși, ignoranța aceasta era, probabil, cea mai groaznică formă de tortură.

Când dădu să-i ceară să-i spună despre cine era vorba, Argent o întrebă:

— Mai ai scrisoarea aia? Cea pe care ți-a dat-o Agnes, de la tatăl lui Jakub?

— O mai am, da. Cu un sentiment crescând de groază clădindu-se fără echivoc în măruntaiele ei, se întinse spre laterala stângă a corsetului, unde-și cususe buzunare interioare la fiecare piesă de lenjerie de corp, ca să poată purta mereu cu ea cele două documente care erau cele mai importante pentru ea. Actele care demonstau că ea era cetățean englez și scrisoarea pe care i-o dăduse Agnes cu mulți ani în urmă. Nu-și putea aminti ultima dată când avusese nevoie să scoată oricare din acele două hârtii, dar o făcea cumva să se simtă mai în siguranță să le aibă mereu aproape de piele.

După cinci ani de zile, hârtia scumpă se deteriorase și cute negre pătau scrisul masculin, dar în clipa în care Millie lipi laolaltă cele două părți ale sigiliului de ceară, dezvăluind o pasăre Phoenix în repaus, ceva se aprinse în memoria ei.

Despăturind-o ca să o studieze, cum făcuse de nenumărate ori în trecut, se întoarse în brațele lui Argent, ca să poată citi și el oda-tă cu ea.

Draga mea Agnes,

A. M

Am permis prea mult timp să fim despărțiți de convenții și de societate. Ceea ce părea atât de grav în anii petrecuți împreună a devenit neimportant în lunile pe care le-am petrecut fără tine. Am ajuns să înțeleg că viața e efemeră și că avem, până la urmă, o singură viață de trăit. Cum aș putea să-mi petrec restul zilelor fără tine și fără fiul nostru lângă mine? Da, dragostea mea, ai înțeles bine. Îmi doresc mai mult decât orice să-l recunosc pe Jakub ca fiind copilul meu. Ca fiind moștenitorul legitim și legal al titlurilor mele, al pământurilor și al moștenirii mele. Am aranjat deja să am toate documentele necesare de la coroană.

Divorțez de soția mea și îi las ei toate bunurile noastre din oraș. Sunt îngrozitor de nefericit cu ea și mă simt teribil de singur. Pentru prima dată, mă bucur acum că nu mi-a oferit un copil, pentru că așa am o scuză să o părăsesc. O să te duc la moșia mea din Yorkshire, unde o să ne căsătorim. Și o trăiești acolo cu mine ca doamna și soția mea, și să-i ia naiba pe toți.

Ea a devenit foarte suspicioasă și, o să îndrăznesc să spun, chiar instabilă psihic, așa că trebuie să facem asta în taină până când plecăm din oraș. Vino, te rog, să ne întâlnim la ceainăria micuță de lângă St. Augustine's la două și jumătate, și o să-ți dau un bilet de tren și niște bani ca să poți face toate planurile pentru noi. Ar fi cel mai bine să nu spui nimănui până când nu e totul făcut.

Acesta este începutul restului vieții noastre împreună, draga mea.

Cu toată dragostea,

D.

– Deci nu ți-a spus niciodată cine era omul acesta, conchise Argent.

Millie se uită peste umăr și spuse:

– Păi, a promis să-mi spună în seara aia când se întorcea, dar... Înghiți apăsător, pentru a înăbuși un nou val de suferință. Adică, tu vrei să spui că știi cine este omul acesta?

– Vreau să spun că și tu i-ai cunoscut pe omul acesta și pe familia lui în seara asta. Cred că scrisoarea asta a fost scrisă de Lord David Albert Fenwick, contele Thurston.

– Oh, Doamne! exclamă Millie, cu scrisoarea tremurându-i în mână. „D” vine de la David. Chiar are sens, nu-i așa?

Argent încuviință din cap.

– Sir Dashforth, omul care l-a angajat pe Dorshaw – și pe mine – pentru uciderea ta și răpirea lui Jakub este avocatul familiei Fenwick. Și, deși lucra și pentru soții St. Vincent, familia soției lui, pasărea asta de aici de pe sigiliu, phoenixul în repaus, este în principal prezentă pe blazonul familiei Fenwick.

– De unde știi asta? întrebă Millie, cu ochii mari.

– Păi, e treaba mea să știu.

– Treaba ta..., repetă ea. Ca și când ea era treaba lui acum, pentru că plata fusese făcută. Uitându-se spre pat, Millie nu se grăbi să împăturească la loc scrisoarea și s-o ascundă înapoi în buzunarul secret al corsetului ei. Nu se putea uita la el. Păi, și ce... ce facem în continuare? Nu pot să mă duc la poliție cu treaba asta, nu? Nu am nici o dovadă că el a fost cel care l-a angajat pe Dorshaw sau măcar că l-a plătit pe Dashforth ca să te angajeze pe tine. Și... și dacă află că Jakub nu este al meu, al putea să mi-l ia.

— Păi, pentru asta m-ai angajat pe mine. Ca să rezolv situația, i-o tăie el scurt. Să nu spui nimic despre asta poliției.

— Și ai de gând să... să îl omori? Pe Lord Thurston?

— A omorât-o pe prietena ta, a comandat moartea ta și vrea să-i facă cine știe ce infamie fiului tău. Măine o să fie ocupat la Essex toată ziua. Îl omor poimăine.

Programa o crimă cu aceeași ușurință cu care ar fi făcut cineva o programare la coafor sau o rezervare la o ceainărie.

— Păi, și cum rămâne cu inspectorul-șef Morley? Întrebă Millie. El a zis că mai multe femei au fost ucise de același criminal. Și că sunt mai mulți copii dispăruți... Doar nu crezi că toate cazurile aveau legătură cu Lord Thurston, nu?

— Cred că au fost victimele lui Dorshaw. Cred că el era omul pe care l-au angajat și atunci, cu ani în urmă, ca s-o omoare pe Agnes.

Millie făcu ochii mari, și i se tăie răsuflarea.

— De ce crezi asta?

— Pentru că lui Dorshaw îi place să ciopârțească oamenii și să lase în urmă organe. În special femei.

Ea se cutremură.

— Atunci, poate că *ar trebui* să-i spunem inspectorului-șef Morley. El anchetează ce s-a întâmplat cu toate femeile alea. Ar vrea să știe cine le-a comandat moartea, măcar ca să le poată înștiința familiile că Dorshaw a fost prins.

— Adică, ai vrea să-l dau pe Thurston pe mâna poliției? Nu au tocmai un palmares exemplar când vine vorba despre a judeca și a condamna un om din înalta societate pentru moartea unor prostituate. Dacă vrei să-l păstrezi pe Jakub și să-l ții în siguranță, ce alt curs de acțiune ar fi în afară de cel pe care ți-l ofer eu?

— Agnes nu era prostituată! Era *actriță*! șuieră Millie.

— Mda, ei bine, nu o să se zică asta la tribunal. Asta dacă se ajunge până acolo. Știi și tu la fel de bine ca oricine altcineva că societatea nu prea face distincție între aceste două meserii.

Millie se retrase atunci de lângă el și se duse la fereastră, cu picioarele tremurându-i. Începea să resimtă urmările a ceea ce făcuseră. O durere surdă în vintre și o înțepătură în inimă.

— Chiar trebuie să fii așa rece tot timpul?

El avea dreptate, desigur. Și îi displăcea profund lucrul acesta. Și mai că îl disprețuia și pe el pentru asta.

— Trebuie să fiu ceea ce sunt, îi răspunse el criptic.

„Adică ce l-a făcut lumea asta îngrozitoare să fie“, gândi Millie, uitându-se afară în noaptea neagră. Luna strălucitoare de iarnă târzie se reflecta din poleiul care se formase pe caldarâm și prin grădină. Acesta era locul și timpul perfect pentru el. La ora aceasta târzie din noapte. În această parte a orașului. Totul era așa tăcut și îngrozitor de rece, încât îi gonia pe toți oamenii. Înăuntru.

De teamă să nu cumva să își găsească moartea în frig.

Millie nici măcar nu se mai gândise vreodată până acum la crimă, darămite să comande ea una. Cu asta erau două lucruri într-o singură noapte pe care nu le mai făcuse niciodată. Două păcate pe care nu le comisese niciodată, înfăptuite în această cameră elegantă.

Dar nici ea nu avea de ales decât să fie sinceră față de ea însăși. Să fie ceea ce era. Și, înainte de orice, era mamă. Și o mamă își proteja copilul, chiar și cu riscul de a-și pune în pericol propriul suflet.

– Atunci, fă ce ai de făcut, murmură ea, simțindu-se traversată de un val de nesiguranță. Prețul pe care l-am plătit este... suficient?

– A fost îndestulător.

Ea se răsuci spre el, având dintr-odată senzația că primise o lovitură în orgoliu.

– Îndestulător?

La naiba cu fața lui cioplită în piatră și cu inima lui de gheață. *Îndestulător!* „Auzi și tu!“ Dacă ar fi primit o astfel de cronică de la un ziar, l-ar fi rupt în bucăți și l-ar fi aruncat în foc.

– Păi, este exact la ce ne-am înțeles, nu? zise el, prudent, studiindu-i chipul cu o expresie contrariată.

Ca și când nu înțelegea ce gândea.

– Ei bine... da...

Și se gândea că într-adevăr, *tehnic* vorbind, fusese întocmai lucrul la care se înțeleseseră. Păi, și atunci cum se făcea că ea se simțea atât de nemulțumită? Ce anume mai voia de la el? Știa deja că îi plăcuse. *Îndestulător...*

Ar fi trebuit să știe mai bine decât să caute validare de la un bărbat ca el. Și totuși, ceva din interiorul ei părea să înflorească datorită recunoașterii lui. Oare o făcuse bine? Oare asta era tot? Doar să stea acolo așa, până când termina el? Oare el era câtuși de puțin dezamăgit? Oare el *simțea* ceva, orice? Pentru că ea aproape că fusese redusă la stadiul de a fi o emoție primară și vibrantă, împachetată într-un ambalaj frumos. I se păruse că văzuse o frântură în ghețarul care era el. Un pic de frenezie, urmată de câteva clipe scurte de intimitate.

Nu tocmai pasiune. Și nici tandrețe. Ci o șoptă... un crâmpei de... de ceva. Un pic de căldură în spatele abisului gol al ochilor lui.

Oare își imaginase asta? Oare crea treaba asta din simplul motiv că sentimentele ei pentru acest om straniu și letal deveneau cumva mai... mai neclare?

– Îndestulător.

Oftă și apoi încuviință din cap. Era suficient. Pentru că, indifereent de cum ar fi stat lucrurile, el tot avea să facă ceea ce îi promisesese.

– Aș masakra fiecare suflet din orașul ăsta dacă asta ar însemna că m-ai lăsa să ți-o mai trag o dată. Focul acela albastru mistuitor se întorsese în ochii lui, și Millie aproape că putea simți pe pielea ei flăcările din cealaltă parte a camerei. Dacă ai... Dar se opri din vorbit, strânse din buze și clătină din cap, deși Millie nu-și putea da seama dacă gestul acela era menit pentru ea sau mai degrabă pentru el însuși. A fost îndestulător. A fost întocmai ce ne-am înțeles. Dar *nu a fost nici pe departe* de-ajuns, lua-te-ar naiba!

Se răsuci apoi pe călcâie și porni spre ușă, trântind-o tare în urma sa și lăsând-o pe Millie singură, într-o fâșie argintie de lumină a lunii.

Capitolul 19

Christopher se trezi la răsărit, după cum îi era obiceiul, și se îmbracă în pantalonii largi de mătase pe care îi purta când își făcea antrenamentul de arte marțiale. Ieși din dormitorul său și se opri o clipă ca să studieze ușa închisă de la capătul holului. Oare femeia care se afla în spatele ei dormea bine sau poate era chinuită de coșmaruri înspăimântătoare? Chiar avea încredere în el că avea să o țină în siguranță? Oare cum se simțea după întâlnirea lor de noaptea trecută?

Se întoarce și porni spre scări, simțind nevoia să se pedepsească pe sine fizic cu niște exerciții foarte grele. Un strop de conștientizare îi alunecă apoi pe șira spinării, și se uită înapoi spre camera lui Millie, așteptându-se să o vadă stând acolo.

Ea nu era acolo. Cu toate acestea, picioarele lui rămaseră ferm ancorate în podea, în timp ce contempla din nou ușa, gândindu-se la femeia care dormea de cealaltă parte a ei.

„Millie.“

El îi răpise virginitatea. O constrânsese să i-o dea. Se urcase pe ea ca un armăsar în călduri și se împinsese tare în interiorul ei, ca o brută.

Cristopher strânse din buze, în timp ce amintirea contradictorie a căldurii ei incomparabile se combina cu răceala descoperirii sângelui ei pe el. Noaptea trecută, după ce plecase din camera ei, se dusese și se spălase, îndepărtând orice dovezi de pe trupul lui. Degetele lui zăboviseră pe petele produse de lacrimile ei pe cămașa lui, și, într-un moment șocant și neașteptat de sentimentalism, ridicase haina la obraz, în speranța că exista vreo șansă să mai găsească acolo o parte cât de mică din căldura ei, de când se agățase de el.

Și ceruse să i se pregătească și ei o baie, sperând să mai aline întru câtva senzația uleioasă, înțepătoare și incomodă de care nu putuse scăpa. Dar, oricât de mult s-ar fi frecat să se curețe, își simțea pielea pătată de propria lui nevoie impulsivă și nedemnă.

Oare așa se simțea rușinea?

Dacă da, ei bine, atunci nu îi plăcea deloc. Nici rușinea, nici tovarășele sale care veniseră pe urmă, pe care le identificase șovăielnic ca fiind îndoială, regret și îngrijorare. Stătuse treaz o jumătate din noapte, închipuindu-și-o pe Millie în patul ei cu baldachin, urându-l cu înflăcărare sau, poate și mai rău, suferind din cauza lui.

Pentru că, acolo unde exista sânge, exista inevitabil și o rană. Una pe care o crease el. Una pe care natura o făcuse necesară, desigur. Dar chiar și așa...

Îl chinuia faptul că el îi cauzase durere. Ceea ce nu făcea decât să-l uimească și mai mult, din moment ce durerea era negoțul său și reprezenta o parte intrinsecă a vieții sale. Se născuse în durere. Durerea îl șlefuisese, transformându-l într-o lamă – o armă la fel de ascuțită și de letală precum orice sabie. Păi, și atunci, de ce îl deranja atât de mult că îi cauzase chiar și cea mai mică înțepătură?

Pentru că ea îi întâlnise colțurile ascuțite și comportamentul dur cu moliciune și amabilitate. Pentru că, pe sub toată pielea aceea netedă, catifelată și dulce, se ascundea esența unei femei cu un curaj și cu o putere nebănuite. Pentru că se făcuse bucăți în brațele lui, și, într-un fel sau altul, el o ajutase să se adune la loc.

Pentru că și numai gândul că suferea îi făcea mușchii să tresară și îi aprindea o furie incomodă prin vene. Acolo, pe coridorul cavernos al casei sale, înconjurat de vid, îl găsi ceva rece și ascuțit. Ceva ce crezuse că lăsase în întunericul de la Newgate. Îl copleșea cu șocul

ce te lăsa fără suflu al râului Tamisa pe timp de iarnă, aducând odată cu el o rafală de întrebări, care ricoșau amenințător prin liniște.

Frică?

Dar oare ce urma să se întâmple atunci când avea să se termine toată povestea asta și să nu mai fie lângă ea? Cine urma să-i protejeze pe Millie și pe fiul ei de primejdiile care pândeau din umbre? De oameni ca el? Dacă îi făcea rău altcineva?

Gândul acesta abia apucă să prindă contur în mintea lui, că se pomeni la ușa ei, deschizând-o și înaintând în camera întunecată. Cu draperiile grele închise, nu putea distinge nimic cu excepția unor particule argintii de praf, licărind în lumina argintie a zorilor care se infiltra prin deschizătura mică dintre draperii. În timp ce își croia drum la fereastră, se izbi cu coapsa de un obiect de mobilier nefamiliar și își înăbuși un mârâit, înainte de a ajunge la fereastră și a trage draperiile.

Se răsuci, apoi i se tăie răsuflarea când văzu cum razele argintii ale zorilor iluminau părul ei negru cu fâșii de lumină angelice. Millie dormea cuibărită pe o parte, cu genunchii ridicați și cu degetele-i elegante așezate deasupra păturii moi. Pielea ei, care era aproape la fel de pală precum cearceafurile pe care dormea, crea un contrast nemaipomenit cu buclele negre ca smoala răsfirate în spatele ei pe pernă.

Cristopher o văzuse din toate unghiurile imaginabile. Pe scenă, strălucind precum însăși bijuteria coroanei. Între umbre, cu pleoape grele și cu ochii umbriți de dorință. La băi, goală, udă și alunecoasă. Aplecată chiar peste acest pat, expusă, luxuriantă și caldă.

Dar niciodată așa. Niciodată liniștită și nepăzită... vulnerabilă... cu scânteia electrică din ochii ei adormită și cu zâmbetul pe care îl împărtășea lumii ascuns sub buze moi și ușor întredeschise. I se născu în minte ideea absolut ridicolă de a-i săruta gura moale până se trezea. Și înghiți apăsător.

De două ori.

Nu îndrăzne să se miște. Nu putea avea încredere în el însuși că nu avea să facă vreo prostie... cum ar fi să se strecoare în pat lângă ea și să o cuibărească în brațele sale. Să își folosească propria-i carne mutilată ca un scut ca să-i protejeze perfecțiunea.

Părea atât de tânără așa, cu genele-i dese și negre ca un evantai, odihnindu-se pe obraji-i rozalii îmbujorați de căldură și de somn. Și atunci văzu cât de micuță și de neajutorată era de fapt. Bineînțeles, patul putea fi în aceeași măsură și împins ușor pe apele râului Tamisa

de zece marinari vânjoși, dar silueta ei fragilă și oasele-i delicate abia păreau să tulbure muntele de pături pe care le îngrămădisise Welton acolo.

Apropiindu-se de pat fără să scoată un sunet, Christopher se înălța deasupra ei, pândind-o, cu mâinile încleștate și cu brațele tensionate. Niciodată în viața sa nu avusese ceva atât de frumos. Nici măcar conacul în care locuia nu era, tehnic vorbind, al lui. Știa că își putea permite lucruri – ba, de fapt, cam orice voia –, dar pentru el nu prea avusese niciodată sens să strângă obiecte pe care le-ar fi putut pierde. Dacă filosofile maestrului Wu Ping îl învățaseră ceva, acest lucru era că dorințele conduceau la dezamăgiri și că atașamentul atrăgea după sine suferință.

Christopher cunoștea foarte bine suferința în toate formele ei.

În mijlocul acestei camere, vopsită în culori liniștitoare și cu obiecte frumoase și fragile, o dorință periculoasă ardea în el cu o asemenea ferocitate, încât îl făcea să se cutremure. Și nu genul acela de dorință sexuală pe care o trăise cu ea noaptea trecută – deși s-ar fi păcălit pe sine dacă nu ar fi recunoscut că și aceasta reprezenta o componentă importantă –, ci ceva ca un junghi nemăsurat de dor care pulsa în pieptul lui.

Pentru ea. Pentru *asta...* pentru tot și toate ce aveau legătură cu *asta*.

Pentru fantezia aceasta stranie și necunoscută pe care o trăia chiar aici, în mijlocul casei sale goale. Decorațiuni care încălzeau camerele reci și uluiau ochiul. Pături moi, devenite și mai primitoare și mai ademenitoare cu o femeie și mai caldă și primitoare înăuntru, care îi semnaliza să i se alăture și să devină o parte a acestei fantezii. A unei fantezii pe care ea o trăia în fiecare zi. Și nu orice femeie, ci această *anume* femeie. Cea mai dorită femeie din imperiu, plus alte câteva țări de pe continent.

Femeia lui.

Christopher clătină din cap ca să-și limpezească mintea de toate gândurile astea rătăcitoare. Millie nu era un obiect de posedat, ci o ființă umană. O ființă umană cu dorințe și atașamente proprii. Una care nu se temperase niciodată cu antrenamente, care nu-și înăspri-se și nu-și călise trupul cu pedepse și care nu făcuse niciodată rău altei ființe vii. Și totuși, un instinct primitiv și posesiv se revărsa prin el cu intensitatea nimicitoare a unui tsunami. Două cuvinte scurte încă răsunau prin tăcere, tânguindu-se și înfruntând tumultul

furtunii care se aduna și urla în interiorul lui, abia conținut de piele și de mușchi.

A mea.

Nu. „Nu“, își porunci sieși și mai ferm. Millie nu era a lui. El nu putea să o aibă și refuza să se atașeze. Ea era o creatură a scenei, legată sentimental de fiul ei, și aparținea publicului ei adorator.

El nu aparținea nimănui.

Respirând apăsător în ciuda durerii surde și trepidante pe care o simțea în piept, Christopher îi șopti numele. Nu venise aici ca să o revendice, indiferent de cât de tare și-ar fi dorit și l-ar fi zorit corpul său. Promisese să o protejeze. Și, ca să poată face acest lucru, știa că trebuia să o învețe să se apere singură.

Pentru că el nu putea să fie cu ea mereu. Îl pusese să-i jure că avea să o lase în pace când aranjamentul lor ajungea la final.

Dar o femeie ca ea nu era singură niciodată. Niciodată nu se simțea însingurată. În permanență înconjurată de prieteni, de fani și de fiul ei adorator, viața ei era plină de alți oameni.

Da, avea să o lase. Dar atunci Christopher urma să fie cel care să rămână singur.

Din nou.

Pentru totdeauna.

Durerea aceea surdă se transformă brusc într-un junghi rece, și Christopher îi rosti numele, mai tare de data aceasta, sperând să o trezească din lumea viselor în care era ancorată prin somn. Millie dormea somnul inocenților. Fără arme la îndemână, fără poveri care să-i apese sufletul în bezna nopții, amenințând să o mistuie cum închidea ochii. Fără înțelegerea amară că singura cale de a se proteja de pericolele care pândeau din umbre era să devină una cu întunericul. O creatură smulsă din adâncimile cele mai haine ale abisului.

Proverbialul Om Negru care speria copiii.

Realitatea rece și dură o aștepta aici la lumina zilei, și trebuia să o pregătească pentru ea, altfel n-ar mai fi putut închide niciodată ochii.

— Millie.

Îi spuse numele tare și se aplecă să o atingă pe umăr.

Chiar și prin cămașa aceea de noapte prea mare, oasele ei îi păreau extraordinar de fragile la atingere. Era extrem de vulnerabilă, și ar fi putut-o frânge cu atât de puțin! Dar, în același timp, știa în sinea lui că, dacă mâinile lui mari și brutale ar fi rănit-o vreodată, el ar fi fost cel nimicit definitiv.

Nu se mai putea gândi la asta fără să-și piardă mințile... controlul.

O strânse mai tare de umăr și o scutură cu blândețe. Când ea nu reacționează în nici un fel, se încruntă, și un fior rece îi traversează măruntaiele.

Oare era bine? Oare se rănise cumva în timpul nopții?

Oare mai respira?

Christopher apucă atunci păturile și le smulse de pe ea, răcnindu-i numele pe un ton jos și disperat pe care nici măcar el nu-l recunoștea ca fiind al lui.

Millie sări ca arsă și învie din somn, cu un sunet găuit, dând din mâini și din picioare. Și, dacă Christopher ar fi fost un om cu reflexe mai lente, cu siguranță nu ar fi apucat să o prindă de încheietură înainte ca pumnul ei să se ciocnească de fața lui. Ochii ei sticloși și speriați se holbară la el un moment de sub o claie de păr ciufulit, până când se întunecară de furie.

– Îmbracă-te, îi ordonă Christopher. Trebuie să te învăț niște lucruri.

De fiecare dată când Millie clipea, în ochii ei încețoșați de somn își făcea apariția o altă emoție diferită – nici una dintre ele nefiind prea măgulitoare. Confuzie, enervare, indignare și apoi acuzare.

– Cât... Cât e ora? întrebă ea, cu vocea răgușită de somn, în timp ce își lipea palma de o pleoapă care i se zbătea.

Vocea aceea! Nu mai auzise registrul acela decât o singură dată.

„O să mor dacă nu mă săruți!”

Corsajul larg al cămășii de noapte îi alunecă pe un braț, dezvăluindu-i un umăr luxuriant și agățându-se de curba unuia din sânii ei.

Și corpul lui reacționează imediat. Mădularul lui se umflă din inerție, și simți un junghi de disconfort în măruntaie. Nu-și dăduse seama că mâna lui se strângea pe încheietura ei până când nu o văzu tresărind.

Îi dădu drumul imediat.

– E trecut de răsărit, mârâi el. Acum, pune ceva pe tine, mai repede.

Millie miji ochii-i aceia de catâr, uitându-se la pieptul lui gol, apoi ridică bărbia sfidătoare și împinse maxilarul în față, într-un gest care lui îi devenea destul de familiar.

– Tu pune ceva pe tine, izbucni ea. Și trezește-mă la o oră mai decentă. Se încruntă apoi, apucă păturile și le aruncă iar peste ea, înainte de a se întoarce de la el și a se cufunda înapoi în pat.

Christopher rămase holbându-se la ghemul de păтури pe care îl făcu Millie, cu o senzație de uluire pură și frustrată.

— Eu aveam impresia că ora de trezire e cu atât mai puțin decentă cu cât e mai târzie.

— Ai o impresie greșită, îl informă vocea ei tăioasă, înăbușită într-unul de păтури. Și, dacă mă mai trezești vreodată înainte de ora nouă dimineăța, îți fac ficatul pateu și ți-l mănânc la micul dejun. Și acum, ieși.

Puțini oameni pe lumea asta ar fi îndrăznit să-l nesocotească pe el. Darămite să îl mai și amenințe. Încremenit de șoc, Christopher se pomeni neavând nici cea mai mică idee ce să facă în continuare. Cum putea determina cineva o femeie recalitrantă să facă ce i se spunea?

Va trebui să-l întrebe pe Dorian.

Dar, pentru moment, se afla pe un teren incredibil de necunoscut. Știa, desigur, că membrii înaltei societăți arareori se trezeau înainte de ora douăsprezece. Și se gândi că probabil și Millie era o creatură a nopții similară, obligată să încante și să distreze până în zori hoardele de spectatori plătitori.

Se uită în stânga și-n dreapta, între-un dialog intern inconfortabil, și încercă o altă abordare. Să o ademenească.

— Dacă îl trimit pe Welton sus cu niște ceai, asta te va ajuta să te trezești?

— Nu și dacă ții la majordomul tău, zise ea câscând.

— Pardon?

Millie lovi ușor perna și o aranjă, înainte de a pune iar capul pe ea.

— Dacă îl trimiți pe Welton aici înainte de ora nouă dimineăța, o să-l trimit la dracu'!

— Dar ce se întâmplă la nouă dimineăța? întrebă el, fără să gândească.

Ea nu îi răspunse. În schimb, ritmul respirației ei deveni mai lent și mai profund.

Se mai apropie cu un pas, gândindu-se că doar nu avea cum să adoarmă la loc atât de repede.

— Ce se întâmplă la nouă dimineăța? repetă el, de data asta mai tare.

Ea se smuci din pat și scoase un sunet foarte necaracteristic unei doamne, care se încadra undeva între mârâit și pufnet.

— Am o treabă, bălmăji ea.

– Treabă? Ce fel de treabă?

Ea mai bălmăji atunci ceva ce lui i se păru că semăna cu „să fiu spălată și bătută“

– Ce? întrebă el, tăios.

– Te rog frumos, pleacă, șuierea ei cu fața ascunsă în pernă. E mijlocul afurisitei de nopți!

Christopher se uită spre fereastră și se încruntă. Dădu să deschidă gura ca să o informeze că nu era, de fapt, deloc toiu noaptea dacă răsărise soarele.

Doar că ea i-o luă înainte:

– Și închide și afurisitele de draperii când ieși.

Rămas mut de uluire, el se supuse, gândindu-se că o biciuire a limbii ei ascuțite era suficientă pentru a ucide pe oricine încerca să o acosteze dimineața.

Închise ușa în urma lui, întrebându-se cam pe la ce oră a zilei devenea mai puțin periculoasă decât el. Probabil avea să o trezească atunci.

Și, după cum se dovedi, afirmația bălmăjită a lui Millie, „... să fiu spălată și bătută...“, fusese limbajul ei de somn incoerent pentru „doamna Loretta Teague-Washington“. Chiar și Argent, care era în principiu o nulitate socială, auzise de americanca neobrăzată și scandaloasă pe care înalta societate o poreclise cu afecțiune Vrăjitoarea. Se zvonea că o oră petrecută cu ea putea să șteargă zece ani de pe ten și să garanteze caracterul deziderabil al unei femei pe piața căsătoriilor.

Sprâncenele lui Christopher se uniră deasupra unei încruntături în timp ce trăsura se legăna pe piatra cubică a străzilor londoneze, îndreptându-se înapoi spre apartamentul ei din Drury Lane. Millie stătea pe locul de vizavi de el, cu fiul ei lângă ea, cu părul strâns într-un coc simplu și îmbrăcată în același costum pe care îl purtase cu noapte înainte, când i-o trăsese.

Nu se gândise să trimită să i se aducă și haine de schimb.

Străduindu-se să ignore amintirea fustei sale rubinii precum vinul ce acoperea fundul ei alb pal, Christopher își schimbă poziția în scaun când simți că pantalonii îi deveneau mai strâmți. Și amintirea aceea fierbinte deschise calea spre întrebarea neplăcută asupra motivelor lui Millie de a o căuta pe Loretta Teague-Washington.

Căsătorie?

Încruntătura lui lăsă loc unei expresii de mânie în toată regula, și se uită urât la orașul plin de viață, necaracteristic de nervos. Millie îl informase că nu era îndrăgostită de nimeni. Cu toate acestea, nu îi datora nici un soi de fidelitate sau prietenie și, implicit, nu era în nici un fel obligată să îi facă mărturisiri intime.

De asemenea, instituția căsătoriei nu avea aproape nici o legătură cu iubirea. Cu îndrăgosteala. Poate că își dorea ceea ce își doreau majoritatea femeilor. Un soț bogat. Un viitor sigur. Pe cineva care să își ia angajamentul să aibă grijă de ea când dispăreau tinerețea și frumusețea, deși aceasta era o posibilitate pe care el însuși nici măcar nu și-o putea imagina.

Sau poate râvnea la un nume legitim pentru fiul ei?

Dar oricare ar fi fost motivele ei, dacă se căsătorea, atunci avea să aparțină altuia. Christopher strânse din dinți cu atâta forță, încât simți o mică durere pe la tâmpile.

— Ești destul de tăcut în dimineața asta, observă Millie. S-a întâmplat ceva?

Privirea lui se îndreptă rapid spre ea, și respiră adânc de câteva ori, sperând să își poată folosi controlul pe care îl avea asupra energiei sale ca să-și liniștească inima ce părea să insiste să bată mai tare de fiecare când îi vedea zâmbetul sincer.

Mica îngrijorare din privirea ei blajină era opusul femeii care fusese la răsărit, când el se dusesese să o trezească. De fapt, fusese însăși întruchiparea politeții binevoitoare de când ieșise din dormitorul ei, la ora zece dimineața, cu o ceașcă de ceai în mână. Și, dintr-un motiv sau altul, acest contrast părea să-i tulbure echilibrul.

— Amân orice conversație până la douăsprezece, o informă el. Până când pot să fiu convins că e o oră sigură.

Millie înclină capul într-o parte, întrebător, în același timp în care Jakub făcu ochii mari, parcă pentru a-l preveni.

— Sigură? repetă ea. Păi, de ce n-ar fi o oră sigură?

— Ultima dată când am vorbit, ai amenințat să-mi faci ficatul patet, îi aminti Christopher.

— Dar asta e ridicol. Mie nici măcar nu-mi place pateul de ficat.

— Și ai promis, de asemenea, să-l omori pe majordomul meu în vârstă.

Ea făcu ochii mari.

— Pe Welton? Dar de ce, Doamne iartă-mă, să fac așa ceva? Îl ador pe Welton! Și-n plus, *eu nu sunt criminală*, zise ea, și intonația folosită îi transmitea clar acel mesaj neechivoc.

Că nu ea era asasinul aici.

– Ei bine, din câte se pare, dimineața ești mult mai predispusă spre violență.

Ea clătină din cap, uitându-se la el de parcă el era cel care-și pierduse mințile.

– Ai avut vreun vis ciudat? Vreun coșmar, poate?

Christopher chiar începea să-și pună întrebări...

Jakub, care se tot uitase de la unul la altul în timpul schimbului de replici, vorbea atunci, și tonalitatea înaltă, aproape de falsetto, a glasului său transmitea clar circumspecție:

– Ai trezit-o înainte de ora nouă, nu-i așa?

– Mă tem că da, confirmă Christopher.

Băiatul clătină atunci din cap cu o compasiune matură.

– Nu ar fi trebuit să faci asta, îi reproșă el cu blândețe, rămânând în același timp însăși întruchiparea compătimirii masculine. Mama nu trebuie trezită înainte de ora nouă dimineața. Și, dacă aștepți până la zece, atunci cu atât mai bine.

– O să țin minte asta.

Christopher încuviință din cap apreciativ, ceea ce îi smulse băiatului un zâmbet până la urechi. Uimirea lui Millie părea soră cu indignarea când scoase un sunet încordat și zise:

– Nu am nici cea mai mică idee despre ce tot vorbiți voi doi, șuieră ea, după care se întoarce, studiindu-i șovăielnică. Chiar sunt așa un monstru dimineața?

– Da, răspunseră la unison Jakub și Christopher.

– Am înțeles, zise ea și strânse din buze.

– E în regulă, mamă. Jakub interveni imediat ca să o liniștească, așezându-și mâna mică peste a ei și mângâind-o ușor de consolare. Eu devin un monstru dacă se întâmplă să nu trag vreun pui de somn, mai știi?

Millie zâmbi și se aplecă să-l sărute pe creștet.

– Tu ești mereu un îngeraș.

– Eu sunt un monstru noaptea... pe întuneric, mărturisi Christopher, rânjind, cu un amuzament subînțeles.

O dezvăluire ironică în mijlocul unei conversații aparent nevinovate.

– Da, domnule Argent? întrebă Jakub.

– Mda. Mă tem că cel mai îngrozitor tip de monstru, chiar.

Copilul se întoarce atunci spre Millie.

– Uite, mamă, vezi?! Toți suntem monștri uneori.

De data aceasta, Millie nici măcar nu se mai uită în jos la fiul ei, ci ochii ei strălucitori rămaseră privind fix în ochii lui Christopher, amândoi cumva hipnotizați de acel moment.

— Așa este, suntem, murmură ea.

Găsind uimitor faptul că, până și în lumina pală și difuză a trăsurii, pielea ei părea să strălucească din cauza unei lumini interioare pe care el n-o mai întâlnise niciodată, Christopher se aventură mai departe:

— Și e posibil să fi fost un monstru și noaptea trecută. E posibil să fi făcut... lucruri destul de monstruoase.

Nu-și ceruse scuze pentru nimic, niciodată în viața lui. Dar simplul fapt că recunoștea că era posibil ca tot ce îi făcuse noaptea trecută să fi fost greșit mai elibera un pic senzația uleioasă din sufletul lui.

Jakub începu din nou să se uite de la unul la altul. Tensiunea dintre ei creștea aproape palpabil, și nedumerirea micuțului deveni absolut evidentă când își împinse ochelarii pe nas și întrebă:

— A fost un monstru, mamă?

În ochii lui Millie strălucea ceva ce Christopher nici măcar nu putea începe să încerce să cuprindă cu mintea sau să definească. Ceva precaut și totuși... blând.

— Nu, *kochanie*, zise ea, aproape în șoaptă. Nu, nu a fost.

Capitolul 20

— Și, mai exact, unde naiba ai dormit azi-noapte? șuieră Loretta Teague-Washington, dându-și de pe față o buclă blondă decolorată cu peroxid înainte de a-și pune mâinile în șolduri.

O îmbujorare vinovată îi acapară imediat chipul lui Millie, ridicându-se de deasupra gulerului rochiei de zi de culoarea piersicii pe care tocmai o îmbrăcase și urcând până spre linia părului său negru ca pana corbului.

— În pat, evită ea și făcu un pas în lateral, în timp ce domnul Émile-Baptiste Teague-Washington luă numeroase pungi și valize ale Lorettei și dispăru în josul coridorului care ducea spre cabina personală a lui Millie din apartamentul său.

– În al cui pat? ceru să știe femeia. În al lui? zise, gesticulând spre Argent, care se înălța în spatele ei ca un nor de furtună, întunecat și amenințător.

Millie își lipi palmele de obrajii încinși, recunoscătoare pentru faptul că Jakub se afla la bucătărie cu doamna Brimtree, savurând o gustărică.

Ignorând umilința ei, Loretta se mai apropie cu un pas mare ca să-i inspecteze pielea.

– Trebuie să recunosc că nu ai mai arătat niciodată atât de înprospătată. Nu ai mai strălucit niciodată cu o asemenea... vigoare. Ce ți-ai făcut la piele? La ce stilistă ai fost pe la spatele meu? Spune-mi! Te duci la altcineva, femeie?

Millie clătină din cap. Adevărul era că uitase cum vocea răgușită a Loretei putea să umple o cameră aproape până la refuz.

– Nu... chiar nu știu la ce te referi.

– Prostii! șuieră femeia durdulie și flutură din mână spre ea, peste una din valize, deschizând încuietoarea și apoi întorcându-se spre ea, ca și când ar fi uitat de ce o făcuse. Stilul ei ireproșabil și tenul ei neted și perfect, ca de porțelan, făceau imposibil să îi ghicească cineva vârsta. Era ori o femeie de treizeci de ani matură, ori una de cincizeci de ani care nu-și arăta vârsta. Ridici cumva din sprâncene când mă minți. Ori folosești ceva diferit pentru piele, ori toată strălucirea asta vine din faptul că împarți patul cu vikingul ăsta vânjos! exclamă și privi încruntată la Christopher, care rămânea nefolositor de stoic.

Și, oricât s-ar fi mândrit cu faptul că era o actriță abilă, Millie tot nu-și putu ascunde în timp util expresia vinovată. Zâmbetul pe care îl afișă Loretta îi ridică obrajii cu o pasivitate vicleană.

– Obrăznicătură ce ești! zise și izbucni în râs.

– De unde ai... adică... cine altcineva mai știe? murmură Millie, lipindu-și palmele de obrajii-i înfierbântați.

La Londra, bârfele circulau cu viteza unei locomotive cu aburi. Dar nu crezuse că aflase cineva că noaptea trecută dormise la conacul lui Argent din Belgravia.

– E! Nici măcar nu eram sigură că ai un amant până când nu mi-ai confirmat-o chiar tu! Loretta îl măsură din priviri pe Argent, plină de apreciere, și ochii ei zăboviră un pic mai mult pe umerii săi lați, prea puțin mascați sub sacoul gri scump pe care îl purta. Și cine te-ar putea învinui?

Domnul Teague-Washington o înghionti ușor cu cotul pe Millie când trecu pe lângă ea, gest care atrase o respirație tăioasă și apăsată din partea asasinului din spatele ei.

— Era și timpul să ai un bărbat numai al tău, *chère*, zise bărbatul cu piele de culoarea cafelei pe tonul său baritonal luxuriant, aruncându-i un zâmbet care îi dezvăluia dinții albi și gropițele fermecătoare din obraji. Eu și doamna mea am auzit despre problemele pe care le-ai avut și chiar ne ziceam „nu-i normal că n-are și ea un bărbat care s-o protejeze”. Dar uite că acum vedem că are!

Buzele domnului Teague-Washington păreau chiar mai închise la culoare când se lipeau de obrazul alb de irlandeză-americană al soției sale, în timp ce brațul lui lung și slab se strângea în jurul umerilor ei grăsuți, pentru a o trage lângă el. Și tocmai acea diferență de culoare a pielii îi făcuse pe cei doi să fugă din casa lor din America. Poate că țara aceea își spunea Statele Unite, dar barierele încă erau atât de adânc înrădăcinate în sufletele oamenilor, încât cel mai probabil avea să le ia secole ca să le depășească. Europa privea cu mai multă acceptare căsătoriile interracial, mai ales în rândul oamenilor de moravuri mai ușoare. Și cel puțin aici asta era legal.

Loretta îl strânse cu afecțiune în brațe pe soțul ei înainte de a se apropia spre Millie.

— Știam doar că nu ai dormit în patul tău, altfel ai fi folosit tinctura aceea de levănțică și crin pe care ți-am dat-o să-ți fac comprese pentru ochi și nu ai fi mai avut ochii așa de al naibii de umflați. O apucă apoi de bărbie pe Millie cu degetele ei puternice, îi ridică fața spre lumină și mijii ochii aceia verzi strălucitori de irlandeză, studiind-o cu dezaprobare. Asta dacă nu cumva ai plâns.

Millie tresări și se încruntă ușor, îngrijorată că tensiunea evenimentele recente începuse să-și pună amprenta pe chipul ei.

— Au fost câteva zile destul de dificile.

Aruncă apoi o privire spre oglinda din dreapta ei și își evaluează rapid trăsăturile. Părul ei părea într-adevăr destul de pleoștit, lipsit de strălucirea și de volumul obișnuite. Pielea de pe frunte și din jurul ochilor era vizibil tensionată și un pic umflată de la criza de plâns de noaptea trecută. Cu toate acestea, observa și strălucirea despre care vorbea Loretta. Putea vedea lumina aceasta pe pielea ei și în înțelepciunea păcătoasă din ochii ei, de parcă îi fuseseră dezvăluite secretele întunericului.

Și nu toate fuseseră îngrozitoare. Deși fuseseră destul de păcătoase. Foarte, foarte păcătoase, de fapt.

În spatele ei, reflexia lui Christopher o privea cu aceeași nelipsită vigilență. Stătea prea aproape de ea și se înălța prea impunător și masiv.

Și arăta atât de bine!

Când îl cunoscuse prima dată, ochii lui i se păruseră reci și complet indescifrabili. Dar acum, când se uita la ea așa cum o făcea în clipa aceasta, citea incredibil de multe în adâncimile lor azurii. Lucruri minunate. Lucruri teribile. Cuvinte și dorințe pe care nu îndrăzneau să le identifice, pentru că ar fi dat foc întregii ei lumi.

Doamne! Omul acesta era incredibil de periculos!

Loretta scoase un sunet scurt de apreciere și începu să-și facă vânt cu evantaiul.

– *Mon Dieu!* Probabil voi doi chiar faceți să ia foc așternuturile!

– Loretta! exclamă Millie.

– Ei, haide, acum, dacă chiar voiam cu toții să fim politicoși, mi-ai fi făcut de mult cunoștință cu vikingul tău, zise ea, făcându-i cu ochiul și dându-i de înțelese că nu vorbise cu răutate.

– Oh, Doamne! șopti Millie și se întoarse spre vikingul în discuție. Domnul și doamna Teague-Washington, el este... ăăă... faceți cunoștință cu Christopher Argent.

– E o plăcere, domnule Argent, zise Loretta și dădu mâna cu el la fel de ferm precum soțul ei. Și nu pot să nu te felicit pentru că ai prins-o pe femeia pentru care orice bărbat și-ar da un ochi!

– Așa se pare, afirmă Christopher, fără să lase vreo crăpătură, cât de mică, să zdruncine fațada lui enigmatică.

– Și înțeleg și de ce. Ai suficientă forță ca să te descurci cu ea.

– Loretta... *te rog!* o imploră Millie.

– Da, știu, știu... știu că voi britanicii aștia plictisitori și mofturoși nu suportați să vorbiți pe șleau, mai ales dacă e vorba despre adevăr. Dar spune-mi, sunt adevărate zvonurile pe care le-am auzit? Că ai supraviețuit nu la unul, dar chiar la două atacuri din partea unui asasin?

Millie se opri o clipă, cugetând cu prudență asupra răspunsului ei. Sigur că nebunia de noaptea trecută de la Royal Theater se răspândise cu rapiditate prin rândul celor din înalta societate. Și majoritatea oamenilor oricum știau deja despre faptul că cineva intrase prin efracție în apartamentul ei și o sărutase până o zăpăcise. Deși, cel mai probabil, în clipa de față, oamenii presupuneau că Dorshaw fusese cel care întreprinsese ambele infracțiuni.

Argent intenționase să o ucidă atunci. Și ar face bine să nu uite asta!

Era un monstru. Și el sigur nu avea nici o problemă cu asta. Păi, și atunci cum se făcea că nu putea vedea și ea asta atunci când se uita la el? Ce era în neregulă cu ea, de trăsăturile lui brutale și abilitățile lui periculoase păreau să o atragă și să o fascineze, mai degrabă decât să o sperie și să o descumpănească?

Poate pentru că, în momentul de față, își folosea acele abilități în apărarea ei, nu împotriva sa.

— Da, am fost luată în vizor de un astfel de om, răspunse Millie, prudentă.

— Biata de tine! Loretta se întinse după ea și o trase într-o îmbrățișare strânsă, lipind-o de pieptul ei generos și aproape lăsând-o fără aer, înainte de a-i da drumul la fel de brusc.

— Mie-mi sună a o treabă al naibii de necurată la mijloc, zise Émile-Baptiste, făcându-și un semn ciudat și apoi scuipând.

— Chiar că, aprobă Loretta. O știi pe actrița aia țigancă... cea care-și spune Contesa și care-și tot dă aere?!... Am auzit că te-ar fi blestemat când ai luat rolul lui Carmen în locul ei.

— Tre' să meargă la un om de-al Domnului ca s-o scape de blestem, și apoi o să fie păzită de rele, afirmă domnul Teague-Washington pe un ton sobru.

— Blestemele și superstițiile nu angajează asasini, ci oamenii o fac, decretă atunci Christopher.

Loretta ridică tare din sprâncenele-i întunecate, care stăteau ca o mărturie clară a culorii blonde nenaturale a părului ei.

— Unde l-ai găsit pe Domnul Rază de Soare aici de față, la morgă? Nu are mâinile netede ale unui lord simandicos... E un om care *muncește*, dincolo de costumele scumpe pe care le poartă. Cu ce te ocupi, domnule Argent, lucrezi la pompe funebre, poate?

Christopher ridică din umeri insesizabil, deși trăsăturile îi rămaseră imperturbabile.

— Cam așa ceva.

Stilista rânji atunci.

— Am apreciat mereu un om care spune lucrurilor pe nume. Ei bine, păi, hai să mergem în spate, atunci, Millie dragă, ca să-mi fac magia, zise și gesticulă spre coridorul care ducea spre cabina ei personală. Tu nu vii, adăugă apoi, arătând cu degetul ei cu manichiură perfectă spre Argent, care dăduse să le urmeze. Timpul pe care

îl petrece o femeie cu stilista ei implică un ritual sacru și mistic. Voi, bărbații, n-aveți de ce să vă amestecați.

Argent se uită atunci la Millie. Părea foarte mare și nelalocul lui în casa aceasta călduroasă, ornamentată din belșug și aglomerată. Cele câteva încăperi păreau să conțină suficiente piese de mobilier, bibelouri, antichități și alte ciudățenii ca să umple întregul lui conac gol. Afișe înrămate de la teatru erau atârinate pe pereți lângă felinarele marocane, de deasupra statuilor grecești ce decorau mesele, alături de reproduceri după papirusuri egiptene și o vază plină cu un aranjament de pene de păun, în loc de flori.

În mijlocul unui asemenea haos boem efeminat, pielea ca de marmură a lui Argent și costumul lui monocromatic contrastau cu nuanța luxuriantă a părului său castaniu des. Părea foarte dur. Aproape brutal. O umbră misterioasă captivă într-o explozie de culori. Era o imagine șocantă și dinamică, și ambele femei se opriră ca să o studieze o clipă mai mult decât ar fi fost necesar.

– Eu cred că o să mă duc la cârciumă să mănânc ceva și să fumez un trabuc între timp, interveni domnul Teague-Washington, deloc amuzat. Ai vrea să mi te alături, domnule Argent?

– Mulțumesc, dar o să rămân aici, zise Argent și se așeză pe un colț al canapelei de culoare verde-deschis.

– Fă ce vrei, atât timp cât nu stai în calea noastră, sublinie Loretta, aproape trăgând-o pe Millie după ea în jos pe coridor. *Je t'aime, mon coeur!* îi strigă soțului ei, la fel cum făcea în fiecare săptămână când o vizita pe Millie, de doi ani încoace.

– *Et vous, mon âme*, îi strigă și el înapoi, închizând ușa în urma sa.

Te iubesc, inima mea!

Și eu pe tine, sufletul meu!

În mod normal, ritualul acesta o făcea pe Millie să zâmbescă. As-tăzi însă, o făcea să se simtă goală pe interior sau vinovată... de parcă ar fi spionat o interacțiune privată și sacră dintre cei doi, la care ea nu avea să ia niciodată parte.

Straniu de abătută și descumpănită, se prăbuși pe fotoliul de catifea pe care i-l trăsesese Loretta, simțindu-se ca o floare ofilită.

– O să încep cu părul tău și o să cobor încetișor.

Loretta spunea asta la începutul fiecărei programări. Îi scoase din păr cele câteva agrafe și începu să-i aplice un tratament făcut dintr-un amestec de uleiuri rare și ierburi originare de pe continentul american, precum jojoba, tinctură de rădăcină de yucca și esență

de trandafir sălbatic. După ce aplică uleiul pe scalp și pe vârfuri, îi udă restul părului și tăie vârfurile inegale cu o lamă ascuțită.

Mirosul exotic de mosc și de pământuri sălbatice și necunoscute umplură încăperea, și Millie începu atunci să se relaxeze pentru prima dată în multe zile.

— Unde l-ai găsit pe vikingul ăsta al tău? o întrebă Loretta, și glasul i se transformă, devenind din ce în ce melodios, pe măsură ce ritualul puneă stăpânire pe amândouă.

— El m-a găsit pe mine, de fapt.

— A, am înțeles. Și este o aventură amoroasă sau mai degrabă de o... de o natură mai conjugală?

Numai Loretta putea să pună o întrebare atât de directă. Și, dintr-un motiv sau altul, relația dintre stilistă și clientele ei era mai discretă decât cea dintre un om și duhovnicul său.

Cu toate acestea, Millie tot nu putea găsi cuvintele pentru a descrie exact ce anume reprezenta Christopher pentru ea. Asasin transformat în protector. Răufăcător devenit amant.

— Avem un... un aranjament, zise Millie, evazivă.

— Și aranjamentul acesta are ceva de-a face cu faptul că ai fost în pericol și vikingul acela de afară arată de parcă ar putea sfâșia un om cu mâinile goale? Poate că Loretta era un pic băgăcioasă și obraznică și cam needucată, după standardele englezești, dar cu siguranță nu era deloc proastă.

— Aș minți dacă aș spune că nu, oftă Millie.

— Am înțeles, zise Loretta răsucindu-i părul, prinzându-i-l într-un coc în vârful capului și acoperindu-l cu un prosop cald, ca să lase uleiurile să se absoarbă și să-și facă treaba, înainte de a trece la spălat. Nu ai fi prima femeie din lume care invită un bărbat periculos în patul ei în schimbul protecției... De fapt, am făcut-o și eu de câteva ori înainte să-l întâlnesc pe domnul Teague-Washington.

— Serios?

Simțindu-se deodată copleșită de o senzație stranie de ușurare, Millie o binecuvântă în sinea ei pe femeie pentru că nu o catalogase drept prostituată.

— Oh, da, desigur. Continuă apoi cu o mască făcută din miere, ceară de albină, esență de crin alb și suc de lămâie, pe care i-o întinse pe față lui Millie cu un aplicator de lemn, pentru a-i tonifia pielea, a-i micșora porii și a corecta eventualele imperfecțiuni ale tenului. Protecția poate veni în multe forme. Bani, mâncare, adăpost, putere și uneori chiar și sub forma unor abilități periculoase

și a disponibilității de a ucide. Și, din câte mi se pare mie, domnul Argent al tău de-afară ți le-ar putea oferi pe toate.

– Așa e, chiar poate. Millie se lăsă atunci pe spate și închise ochii, savurând senzația pe care i-o lăsa siropul acela gros și cald pe pielea obosită și chinuită. Multe femei din profesia ei își luau un „protector“. În majoritatea cazurilor, termenul acesta desemna numai faptul că aveau un bărbat care să plătească pentru a-și asigura o amantă. Acest tip de protecție era față de sărăcie, de foamete și adesea și de străzile crude, împânzite de oameni îngrozitori sau, și mai rău, pline de boli.

În cazul acesta însă, când Millie mărturisea că avea un protector, se referea la sensul literal al cuvântului. Chiar dacă serviciile oferite în schimb fuseseră în esență aceleași.

– Trebuie să-mi spui, șopti Loretta conspirativ. Cum sunt abilitățile lui ca amant? Vikingul tău e bun de ceva? De câte ori ți-a oferit... *la petite mort*?

Mica moarte... climaxul acela misterios despre care atât de multe femei vorbeau încontinuu. Cauza gemetelor găfâite și a țipetelor pe care le auzise pe vremea când împărțise case cu pereți subțiri cu femei de moravuri ușoare.

Millie se strădui atunci să-și ascundă lipsa de experiență cu o explicație superficială:

– Sinceră să fiu, n-aș putea spune. Am făcut... adică... m-am culcat cu el o singură dată.

Mișcările line ale femeii se opriră o clipă înainte de a continua cu și mai multă blândețe.

– Nu-ți face griji, draga mea. Adesea, e nevoie să se întâmple de câteva ori până când membrii unui cuplu ajung să își învețe reciproc nevoile. Ca să se familiarizeze cu plăcerile și dorințele fiecăruia.

– Serios? întrebă Millie, înainte să gândească.

– Și, dacă-mi dai voie să-ți ofer un mic sfat, să nu-ți folosești niciodată abilitățile actricești în pat. Să nu simulezi niciodată o plăcere pe care nu o simți. Nu-i faci nici o favoare nici lui și cu siguranță nici ție.

– Să joci teatru în timp ce... Dar de ce ai face așa ceva? se pomeni Millie întrebându-se cu voce tare.

Glasul Loretei era mai blând acum și părea mai matern ca niciodată:

– Nu ești o femeie chiar așa de lume pe cât ai vrea să ne faci pe toți să credem, nu-i așa, draga mea?

— Nu am avut mulți amanți, mărturisi Millie.

Femeia mai în vârstă scoase atunci un sunet alinător de înțelegere.

— Ești una dintre cele mai inteligente, atunci. Simt că trebuie să spun că un bărbat ca el, așa mare și... ei bine, nu-mi închipui că e foarte blând.

Millie clătină ușor din cap, ca nu cumva să o întrerupă pe Loretta din ceea ce făcea.

— Un bărbat așa ca el... care-și petrece toată viața dând ordine, pe care alții le execută în cel mai mic detaliu... Femeile i se supun, și alți bărbați îl urmează. Și tot ce știe a învățat din experiență, pentru că nimeni nu îndrăznește să-i dea lui un ordin, zise femeia, și Millie auzi cum în vocea caldă a femeii se infiltra un zâmbet păcătos. Știi de ce are nevoie un bărbat ca el în pat? Dacă vrei, pot să-ți spun secretul plăcerii lui... și al plăcerii tale.

— De ce are nevoie? întrebă Millie, uitând aparent că nu mai era nevoie să împartă patul cu el, vreodată.

Și o surprindea și pe ea cât de mult își dorea această informație. Cât de mult își dorea să o pună în aplicare.

— O femeie care să-i spună exact ce vrea.

— Glumești! icni Millie, cu sufletul la gură.

— Absolut deloc. Păi, ia gândește-te un pic... și o să-ți dai seama că am dreptate.

Și se gândi într-adevăr. Millie se gândi la asta în tot timpul în care Loretta lăsa masca să i se usuce pe față și în tot timpul în care îi frecă mâinile și brațele cu un ulei amestecat cu zahăr, ca să-i exfolieze pielea și să îndepărteze celulele moarte.

„Nu a fost nici pe departe de-ajuns, lua-te-ar naiba!“ îi răsuna în minte.

Cuvintele acelea pe care el i le mârâise cu o noapte în urmă îi trimiteau un fior secret de exaltare prin miezul feminin al ființei. Nu fusese de-ajuns. Și, chiar dacă știa că el își găsisese plăcerea, înțelegerea cumva în același timp și că ea nu... terminase. Că junghiul acela de durere pe care îl resimțise atunci când o penetrase fusese urmat de fiori mici de plăcere. Și își dorise ca el s-o pătrundă și mai adânc. Își dorise să atingă... și altă părticică secretă din ea. Mugurele acela de carne vibrant care se afla un pic mai sus de locul unde o pătrunsesese. O deranjase până târziu în noaptea aceea, durând-o, pulsând și încordându-se în jurul a nimic altceva decât pustiul. Atât de tare, încât își dorise să îl atingă chiar ea, numai că nu îndrăznise. Dacă

i-ar fi spus lui să o facă? Oare ar fi făcut-o? Că Argent nu era un bărbat ascultător de fel era puțin spus, dar Loretta chiar părea să știe despre ce vorbea.

– Bărbaților ăstora cu sânge fierbinte le place la nebunie când le spui unde să te atingă și cum. Când să-și folosească limba, cât de mult și cât de dur să te ia... Și încă în cel mai explicit limbaj cu putință.

Dar mintea lui Millie se blocă pe un singur lucru.

– Cu... *gura*?

– Oh, draga mea! șopti Loretta, bătând-o ușor pe mână plină de simpatie și apoi continuând ce avea de făcut. Ia spune-mi, crezi că domnul Argent o să-ți facă curte o vreme? Crezi că o să te ceară în căsătorie? Întrebă Loretta, pe un ton prudent de neutru.

– Nu. Reacția femeii la răspunsul ei o surprinse atât de tare pe Millie, încât se pomeni cuprinsă de un sentiment de dezolare. Nu, aranjamentul nostru este... pe termen limitat.

– Probabil e cel mai bine așa, zise femeia cu blândețe. Bărbații cu ochi așa reci vin adesea la pachet cu un temperament înfocat și sunt iuți la mânie. Ai fi înțeleaptă să ai grijă cu el. Oferă-i și ia-ți niște plăcere și apoi luați-vă rămas-bun înainte ca prima criză de furie să facă totul incomod... sau periculos.

Millie încuviință din cap, și gândurile începură să-i zboare prea repede pentru a putea forma orice fel de propoziție coerentă drept răspuns.

Oare câteva tentative eșuate de asăsinat se puneau drept o *criză de furie*? I se părea imposibil să-și dea seama și absolut de neconceput să pună o astfel de întrebare. Doamne, Dumnezeu! Oare cum ajunsese viața ei în asemenea hal?

– Nu te angajaseși la un moment și într-o relație de flirt cu un inspector-șef de la Scotland Yard? Întrebă Loretta. Cum îl chema...?!... Morrison, Morton?

– Morley. Carlton Morley.

– Oh, da, ăsta-i tipul. Ce s-a întâmplat cu el?

Millie ridică din umeri, invocând în mintea sa chipul frumos și trăsăturile ascuțite ale lui Sir Morley.

– Ți-am pomenit despre el numai pentru că mi s-a părut șarmant, inteligent și bun la suflet. Ne știm de câțiva ani buni, și l-am considerat mereu un bărbat atrăgător, iar prezența lui cumva... liniștitoare. Dar mă îndoiesc sincer că interesul a fost reciproc. E foarte concentrat pe munca lui.

— Atrăgător și bun la suflet nu e deloc un început rău, zise femeia, dar apoi strâmbă din nas și adăugă: Dar fermecător și liniștitor nici nu se compară cu vikingul acela mare și brutal de afară. Femeile ca noi... au nevoie de un pic de pericol în viață, ca să rămână lucrurile interesante. Și uneori, unei femei îi trebuie un bărbat care s-o salte de pe podea și s-o posedă cu spatele lipit de perete, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Millie avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă la ce se referea Loretta. Și apoi făcu ochii mari când constată că imagina invocată trezea din nou acea durere surdă din măruntaiele ei. Oare Argent ar fi făcut ceva de genul acesta? S-o lipească cu spatele de un perete și s-o... Oh, Doamne! Dar de ce întreținea astfel de fantezii lascive despre un bărbat atât de defect ca el? Era un criminal. *Asasin* de profesie. Nu era nimic altceva decât un rău necesar în viața ei. Regele șerpilor, pe care îl angajase pentru a se înfrupta cu viperele care intenționau să le facă rău ei și fiului ei. Și ar fi făcut bine să nu ia felul în care îi tresăreau toate terminațiile nervoase atunci când se afla în preajma ei drept altceva decât un avertisment primordial că pericolul era prin apropiere. Nu trebuia să lase asta s-o incite sau să o încânte.

Oh, dar adevărul era că o exalta teribil.

— Ce-a zis Émile al meu e adevărat, să știi, continuă Loretta, pe un ton conversațional. Chiar ne facem griji pentru tine în unele nopți. Poate ar fi mai bine să-ți găsești un bărbat cu care să te așezi la casa ta. Minunile pe care le fac funcționează pe termen limitat, să știi, și, oricâți bani mi-ai da, timpul ne ajunge din urmă pe toți la un moment dat.

În vreme ce spunea astea, îi dezlipi lui Millie masca de pe față și îi stropi pielea cu un tonic făcut din apă de trandafiri, coniac și hamamelis. Millie scoase un sunet aprobator, deși rămase atentă la ce se întâmpla în mintea ei, până când fu în stare să-și exprime îngrijorările.

— Problema e că, deși sunt mulți bărbați care se oferă să-mi încâlzească patul și să-mi umple buzunarele, nu am primit nici o cerere în căsătorie legitimă. Sunt o femeie pe care bărbații vor s-o posedă, cu care vor doar să se culce. Mă vor să îi ispitesc, să îi seduc și să le împlinesc fanteziile. Pentru că, atunci când aud că vreau să rămân pe scenă cât de mult posibil, nici unul dintre ei nu vrea ca mireasă o astfel de femeie. O soție trebuie să-l susțină pe soțul ei și să-l urmeze în tot ce întreprinde, nu invers.

– Vorbește în numele tău, drăguță, pufni Loretta. Émile nu face aproape nimic altceva decât să-mi care bagajele grele, să-mi ofere plăcere până când leșin și să mă facă să râd de mă doare burta. Și mie asta-mi convine de minune. El ar prefera să se ducă la pescuit decât să muncească, dar asta înseamnă că cel puțin aduce mâncare acasă, în timp ce eu plătesc facturile. Oamenii lui trăiau de pe urma pământului, dar asta e greu de făcut, când eu îl târăsc din oraș în oraș. Și nici prin gând nu mi-ar trece să-l oblig să se ducă să muncească într-o fabrică, numai ca eu să stau de pomană acasă toată ziua și să mă îngraș și mai tare.

– Dar tu și Émile sunteți un cuplu unic și minunat.

Loretta îi aruncă atunci un zâmbet plin de afecțiune.

– Asta e la fel de adevărat pe cât e de amabil din partea ta s-o spui, draga mea. Se grăbi apoi spre valizele ei, de unde scoase o unghieră, un baton de ceară de albine și o bucățică de piele aspră pe care o folosea ca să-i taie unghiile, să i le pilească, să le dea formă și să-i îndepărteze cuticulele. Am adus în discuție ideea de a te așeza la casa ta numai pentru că acum câteva zile am avut o programare la Lady Harriett Crenshaw, vicontesa Russell. Și, după cum probabil știi, ea e sora Alteței Sale Collin Talmage, ducele de Trenwyth, care s-a întors recent din Indii. Se zvonește că își caută o soție, și Lady Russell m-a informat că este un *imens și înfocat* admirator al tău și abia așteaptă să prindă o ocazie să îți fie prezentat.

– Un duce?

Degetele lui Millie tresăriră sub manevrele atente ale Lorettei. Femeile ca ea, care se trăgeau din mahalalele din Whitechapel, nu-și permiteau niciodată nici măcar fantezia de a pune mâna pe un titlu atât de măreț precum cel de ducesă.

– Bogat ca Midas, mare ca vikingul tău și frumos ca o statuie de bronz a lui Adonis, atât timp cât nu te deranjează că are doar o singură mână.

– Oh? șopti Millie, și îi veni imediat în minte un articol pe care îl citise. Cred că am citit ceva despre el în ziar la un moment dat. Nimeni nu știe exact cum și-a pierdut mâna, nu? Și nu s-a întors recent din Indii cu marchizul acela căruia i se spune Demonul Scoțian?

Loretta încuviință din cap.

– Laird Ravencroft, în persoană, da. Nu au existat niciodată în imperiu doi ofițeri mai decorați decât Trenwyth și Ravencroft, deși scoțianul s-a întors nevătămat.

O uimea pe Millie cât de puțin își dorea de fapt să-l cunoască pe acest Lord Trenwyth. Omul era un erou național, un soldat rănit și, pe deasupra, un duce titrat.

— Cred că uiți, draga mea Loretta, că ducii nu se însoară cu actrițe, pur și simplu nu se face așa ceva.

— Ei, acesta ar face-o! E faimos — sau poate e mai bine zis notoriu — pentru faptul că face numai ce vrea. Și fiind, cred, al cincilea la rând pentru tron, sau ceva de genul acesta, își permite să nesocotească pe deplin convențiile sociale. Loretta lăsa ideea aceasta să plutească în atmosferă și să se așeze, în timp ce ridica degetul lui Millie în lumină, ca să verifice dacă îi pilise bine unghia. Dacă te hotărăști, după ce-ți termini aranjamentul cu vikingul, eu și Lady Russell am putea aranja să vi se facă prezentările. Deși, sinceră să fiu, eu n-aș lăsa un bărbat ca el să aștepte prea mult.

— Mda, poate, murmură Millie.

Un duce! Oare chiar ar fi putut renunța la viața ei, la cariera ei, ca să devină ducesă? Pentru Jakub ar fi făcut-o. Pe de altă parte, el nu ar fi ajuns niciodată moștenitor la tron, desigur, dar ce viață și ce avânt i-ar fi putut oferi astfel de conexiuni de familie! Lucruri care fără îndoială ar fi meritat cu vârf și îndesat prețul pe care ea l-ar fi plătit de bunăvoie. Nu că prețul acela ar fi fost chiar atât de îngrozitor. Pentru că, la urma urmei, cugeta Millie, existau lucruri mai rele pe lume decât să devină ducesa unui duce frumos. Lucruri mult, mult mai rele.

— Chiar e cazul să încep să mă gândesc la viitor, nu-i așa? cugetă ea. În ultima săptămână, fusese atât de ocupată să-și facă griji pentru propria-i supraviețuire, încât lăsase orice altceva să cadă pe locul doi. Argent devenise o parte semnificativă din viața ei într-un timp foarte scurt. De când îl văzuse prima dată la balcon la teatru, îi dominase aproape în permanență gândurile. De când își lipise gura aia aspră și plină de a ei, îi copleșise toate simțurile.

Și acum, că fusese cu ea, abia dacă mai putea concepe să se gândească la altceva. Și iată cum acum i se prezenta ocazia de a seduce un duce. Cel mai înalt nobil titrat posibil din imperiu. Și ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la pustiul din ochii azurii ai lui Christopher Argent, care conținea un abis prea adânc pentru a-l putea măcar cuprinde cu mintea. Și ferocitatea primitivă contrastantă a dorinței lui.

Acum, că împărțise o noapte cu el și se supusese puterii și nevoii lui, o curiozitate trădătoare îi invadea fiecare moment de luciditate.

Era ca și când ceva din interiorul ei care zăcuse adormit toată viața se trezise acum la viață.

Nici măcar nu se putea convinge pe sine să-și facă fantezii despre un duce care era echivalentul unui zeu grec. Pentru că Christopher Argent era bărbatul care îi invada imaginația extrem de vie și de evocatoare. Dur, letal și brutal.

Cu excepția momentului în care o ținuse în brațe, când plânse-se. Pentru că atunci o învăluise cu mantia puterii lui și își odihnisese mâinile acelea extraordinar de letale pe spatele ei cu o grijă plină de prudență.

Nu avea să uite niciodată momentul acela. Nu avea să poată scăpa niciodată de asasinul acesta misterios, nici măcar atunci când avea să iasă din viața ei și să dispară înapoi în umbre.

Capitolul 21

Millie avusese dreptate atunci când presupusese că Argent avea o „vizină”. Întunecată, rece și înspăimântătoare, era exact ceea ce-și închipuisese ea că trebuia să fie, cu excepția unui singur detaliu. În tâmplarea făcea să fie localizată într-una dintre cele mai grandioase săli de bal în care pusese ea piciorul vreodată. Chiar și ferestrele erau înalte cât două etaje și decorate cu draperii grele, iar tavanul cu ornamente aurii și efigii pictate manual se înălța și mai mult de atât. Cele două candelabre imense de care era nevoie pentru a ilumina spațiul acela uriaș străluceau de cristale scumpe, dar, în mod tragic, erau acoperite de pânze de păianjen.

Pantofii ei scoteau un sunet sinistru în timp ce se deplasa pe podeaua rece și prăfuită ca să se ducă la una dintre lămpile cu gaz care licăreau, pentru a da lumina mai tare. Flacăra străluci, reflectându-se de pe instrumentele stranii și îngrozitoare specifice meseriei lui. Pe pereți erau agățate lame de toate dimensiunile și lungimile imaginabile. Pe un stativ deformat, acoperit cu catifea neagră, despre care Millie suspecta că fusese cândva un pian, se aflau mai multe pistoale. Și alte obiecte – despre care nici măcar nu putea începe să-și închipuie pentru ce erau folosite – erau atârnat în cârlige sau se odihneau pe stativ, parcă abia așteptând să fie folosite.

Și nu putu să nu întrebe atunci pe care dintre toate acestea le-ar fi folosit ca să-i curme ei viața. Armele, și așa extrem de macabre, căpătau o strălucire amenințătoare de la lumină, și primul instinct al lui Millie fu să se dea un pas în spate. Să fugă din locul acesta blestemat.

Se întoarse de la perete și icni când umbre masive și de rău augur începură să se ridice din podeaua lucioasă de lemn închis la culoare, ca efigii ale practicilor violente. Statui în mărime naturală pe care să reconstituie arta execuției.

De ce voise el ca ea să vină aici? De ce voise să se întâlnească cu el în locul acesta îngrozitor?

După ce se întorseseră de la apartamentul ei, trăsura lui fusese plină cu haine și mărunțișuri pentru câteva zile, iar el îi ordonase să se întâlnească numai ei doi în sala de bal principală, în zece minute.

Aparent, îi plăcea acel anume interval de timp. Zece minute.

Poate că se simțea cel mai în largul lui în încăperea aceasta, înconjurat de arsenalul său. Poate că voia ca ea să nu uite cine era – și mai ales *ce* era – în timp ce întocmeau un plan pentru a o scăpa de cei care îi doreau moartea.

Millie se gândea că probabil mulți oameni ar fi fost oripilați sau poate chiar revoltați să vadă sala aceasta și conținutul ei. Și poate că ar fi trebuit să fie și ea. Dar, cumva, Millie începuse ușor-ușor să lase deoparte teama de Christopher Argent. Emoții stranie și absconse începeau să ia locul fricii și prudenței. Unele pe care nu îndrăznea să le denumească și altele pe care știa că nu ar fi trebuit să-și dea voie să le exploreze.

Și curiozitatea se afla în vârful listei.

Făcu un pas în spate și întinse degete tremurânde spre stativul cu cuțite. Alese unul cu un mâner mare și cu o lamă ascuțită și amenințătoare. Era mai greu decât se așteptase. Mânerul era rece și neînduplecat în mâna ei. Să-l țină așa îi dădea o senzație de pericol – ca și când o făcea cumva o persoană mai perfidă. Mai periculoasă. Și se gândea că, pe de o parte, chiar așa și era.

Ridică lama argintie în lumină și își zări reflexia în ea. Doar un ochi mare și un obraz palid. Și se întrebă atunci ce ar simți să ia o viață? Să împlânte un obiect atât de inofensiv în carnea cuiva, spintecând venele și vărsând pe pământ sângele vieții...

Reflexia ei se încordă vizibil, întrucât îi venea să plângă din cauza acestui gând. Probabil era de-a dreptul cumplit. Să trebuiască să privești frica în ochii unui om, să îi vezi durerea și să fii martor

la momentul în care conștientiza că viața i se termina. Să fii martor la toate regretele lui. Nu era de mirare că Argent era atât de rece și de imperturbabil. Altfel cum ar fi putut întreprinde ceva atât de îngrozitor?

Și totuși, nu-și putuse îndeplini datoria în noaptea în care venise la ea. Oare ce anume îi oprise mâna? Recunoscuse că dorința fizică pe care o simțea față de ea era imboldul pentru supraviețuirea ei. Și, undeva adânc în sufletul ei, Millie știa că trebuia să creadă că era ceva mai mult de atât. Că undeva, în inima lui frântă și împietrită, Christopher Argent nu voia cu adevărat să fie asasin. Că nu găsea nici o plăcere în a curma o viață și că, în esență, era numai o victimă a circumstanțelor și produsul unei societăți care îl dezamăgise și-l abandonase.

Oare era proastă că gândea așa? Oare încerca să găsească scuze unui om rău pentru că urma să întreprindă un rău pentru ea?

Și ce spunea asta despre propria ei vinovăție?

Oftatul ei trist răsună cu ecou prin sală în vreme ce ea îndepărtă din minte acel gând. Încăperea aceasta era cel mai bine folosită din întregul conac gol, observă când începu să reinspecteze spațiul. El *locuia* aici. Însăși esența lui e infiltra în nuanțele calde ale pereților, transformându-i în ceva sinistru. Dacă Millie ar fi vrut să evoce o manifestare a minții lui, a înseși existenței lui Argent, sala aceasta de bal grandioasă ar fi fost acea manifestare. Oase și o structură de o frumusețe rară – ba, de fapt, impecabilă în ceea ce privea construcția și compoziția. Un interior întunecat și fantomatic, incapabil să-și îndeplinească gloria menită din cauza instrumentelor morții, ale violenței reci și ale distrugerii nemiloase, care dominau întregul spațiu vast în asemenea măsură încât se umplea de deșertăciune și de promisiunea durerii și a sângelui.

Până și umbrele.

Și chiar dintr-una dintre acele umbre se materializă Argent, ca un spectru tăcut și sinistru. Ochii lui azurii reci străluceau precum oțelul din mâna ei, încadrați de o expresie facială la fel de dură.

Speriată, Millie icni când îl zări, iar atunci cuțitul îi alunecă printre degete și căzu la podea, cu un ecou ascuțit de rău augur. Deschise gura, dar nu îi ieși nici un sunet, în timp ce privea năluca din fața ei ce inspira venerație și teamă. Deși îi oferise acestui bărbat trupul ei, nu avusese niciodată cu adevărat ocazia de *a-l vedea*.

Nu așa.

Gol de la talie în sus și purtând o pereche de pantaloni de mătase albaștri, cu un aspect exotic, care fluturau în jurul picioarelor lui lungi și puternice, parcă întocmai pentru a le ascunde mișcările. Brațe mari, puternice și dezgolite se întindeau de-o parte și de alta a trunchiului său, ca o extensie a pantei aurii a umerilor lui lați și masivi. Millie simți cum i se usucă gura și cum alt fel de umezeală începu să i se adune într-un loc secret de mai jos. Avea trupul marcat de atât de multe cicatrici! Prea multe! Trunchiul lui dur și masiv, o etalare de putere brută și de mușchi, era o adevărată lecție despre violență. Spintecături cicatrizate îi întretăiau coastele și planurile rigide ale abdomenului. Și, oh, Doamne, Dumnezeu! Umerii lui și umflăturile bicepșilor! Erau ca o plasă de păianjen de carne mutilată. Ca o arsură – sau poate și mai rău!

Acesta era un bărbat care evoca frică în inimile tuturor celor care îl vedeau așa. Și atunci de ce nu și în a ei? Cum se făcea că fiorii care îi alunecau în cascadă de-a lungul șirei spinării nu aveau nimic de-a face cu teama?

Pentru că ea nu știuse. Pentru că nu avusese nici cea mai vagă idee că era atât de... atât de *frumos*!

– Te-am speriat? o întreabă el, interpretând corect cauza uimirii ei.

– U... un pic, mărturisi ea și constată că erau două lucruri complet diferite să *simtă* puterea unui trup și să o *privească*. De multe ori în decursul celor câteva zile de când îl cunoștea pe Christopher Argent, statura lui impresionantă și forța pe care o emana prin toți porii fusese evidentă la atingere. În felul în care mâna lui o strângea pe a ei. În umflăturile mușchilor lui pe sub haină sau în planurile dure ale mușchilor neînduplecați de care-și lipise obrazul, ca să-i audă inima bătând.

Dar să aprecieze masculinitatea aceasta primordială și brutală numai prin intermediul simțului văzului era într-adevăr o experiență incomparabilă. Era... într-un cuvânt... *magnific*. Și îi evoca din nou în minte imaginea unui înger căzut, pentru că lui Millie i se părea că o asemenea forță fizică uluitoare nu putea aparține unui muritor. Că aici, pe tărâmul umanității dure și inegalabile, astfel de membre atât de precis și de frumos sculptate nu ar fi putut exista altfel decât plămădite dintr-un alt material decât carnea. Din marmură, poate. Sau din fier.

Nu îi menționase la un moment dat că făcuse muncă silnică, lucrând la o cale ferată? Fusese făurit în carierele de piatră și în grădinile de fier ale închisorii.

– Te sperii? o întrebă el, apropiindu-se de ea pe ocolite mai degrabă decât în linie dreaptă.

Chiar mai era nevoie să o întrebe? Oare un om ca el – un prădător – nu putea simți frica prăzii lui? Așadar, îi era frică? *Da!* Era absolut îngrozită. Nu numai de el, dar și de ea însăși, de fierbințeala care se revărsa prin ea. De dorința copleșitoare pe care o simțea față de el. De lucrurile întunecate și carnale pe care voia să le obțină de la el. Astăzi, acum, era asasinul stoic, violent și cinic, gata să-și vadă de crimele lui.

Omul acesta nu ar fi rănit-o niciodată, era *aproape* sigură de asta.

Era extrem de periculos ca bărbatul de noaptea trecută. Sălbatic și excitat, flămând după o satisfacție pe care numai ea i-o putea oferi și dispus să o ia dacă avea nevoie. Și lucrul de care se temea Millie cel mai mult era faptul că își dorea ca el s-o facă. Voia să i se dea din nou, și de data aceasta să ia plăcerea care i se cuvenea. Își dorea să-i spună ce să-i facă, lucru care o șoca până în măduva oaselor, din moment ce nu mai experimentase niciodată un astfel de impuls.

Pentru un preț, acum ea îi putea utiliza abilitatea de a ucide precum cuțitul pe care îl ținuse în mână. Să-l folosească pe dușmanii ei, până când sângele lor mânjea pământul, iar copilul ei era în siguranță. Această înțelegere conținea în sine o putere hipnotică foarte periculoasă. Că un om ca el ar ataca la cea mai mică poruncă a ei.

Dar dacă ar fi putut duce asta și mai departe? Dacă i-ar fi permis același soi de autoritate și asupra trupului său, într-o formă mult mai carnală? Oare cum ar fi fost să poruncească mâinilor lui cum să se miște pe trupul ei, și el să se supună? Cum ar fi fost să-i direcționeze puterea și să-i guverneze plăcerea? Să-i nege orgasmul până când îl cunoștea ea pe al ei. Să îl facă să îi implore îndurarea, la fel cum alții îi imploraseră lui mila?

Doamne, Dumnezeu! Ceva era foarte în neregulă cu ea. Trebuia să se oprească. Trebuia să-și recapete stăpânirea de sine înainte să facă vreun lucru complet nebunesc. Ceva ce ar fi regretat amândoi...

– M-ai speriat un pic, atâta tot, minți ea. Nu te-am mai văzut niciodată... așa.

– Mda, așa e, zise el, uitându-se în jos la trunchiul său. A zis Welton că s-ar putea să te oripileze cicatricile mele. Ai vrea să-mi caut o cămașă?

– Nu! protestă Millie. Și apoi, înțelegând că vorbise cu prea multă înflăcărare, își drese glasul și mai încercă o dată, mutându-și ochii de la ospățul de fascinație reprezentat de pieptul lui gol. Nu e necesar,

domnule Argent. Și acum, dacă ai putea să-mi spui... ăăă... ce anume voiai să discuți cu mine, o să te las să te întorci la... Flutură din mână spre camera vastă, fără a ști ce anume făcea el exact în sala aceasta. La exercițiile tale.

El veni mai aproape de ea, iar mișcările fluide ale pantalonilor lui de mătase îl făceau să arate ca și când plutea pe podeaua lustruită mai degrabă decât să meargă.

Și, nu pentru prima dată, Millie se pomeni gândindu-se din nou la cât de în liniște se mișca pentru un om atât de mare. Aluneca spre ea, el, regele viperelor, și căldura degajată de pielea lui dezgolită o învăluia pe Millie într-o conștientizare ce făcea să i se strângă stomacul.

— Adică, vrei să-mi spui că trupul meu nu te dezgustă? o întrebă el, și în adâncurile ochilor lui reci strălucea o scânteie care nu semăna cu nimic familiar ei.

Millie nu își imagina că un bărbat ca el ar putea fi rușinos sau timid. Și totuși, atenția stranie pe care o transmitea o zorea să-i dea un răspuns.

— Nu, repetă ea, de data aceasta mai încet. De fapt, mi se pare mai degrabă interesant decât dezgustător.

Avu imediat senzația că vorbele ei îl mulțumiră, chiar dacă nu zâmbi.

Avea într-adevăr corpul plin de cicatrici. Dar pentru ea reprezentau mai degrabă o combinație fascinantă de mister și masculinitate. Pentru că stăteau mărturie a forței lui incomparabile și a vitalității lui. Singurul motiv pentru care i le-ar fi șters de pe piele, dacă ar fi avut această putere, ar fi fost ca să nu fi existat vreodată. Ca să-l cruțe de agonia producerii rănilor. Și-ar fi dorit să-și lipească buzele de fiecare dintre ele și să șteargă cumva din mintea lui amintirea acelei dureri.

Impulsul acesta deveni atât de intens, încât Millie chiar se pomeni clipind ca să-și îndepărteze lacrimile din ochi. Și astfel, se trezea din nou aruncată pe un teren foarte periculos. Trebuiau să fie mai puține lucruri între ei la figurat și mai multe la propriu. Mai mult întuneric. Mai mult spațiu. Mai multe haine.

El se aplecă atunci spre ea, și Millie se întrebă dacă el conștientiza ce făcea apropiindu-și gura aceea aspră de a ei. Întinse mâna ca să-l oprească. Să-i ceară ferm să-i spună ce voia și apoi s-o lase să plece.

Dar, în clipa în care mâna ei se atinse de cicatricile mutilate de pe umărul lui, îi ieși pe gură:

– Cum s-a întâmplat asta?

Își trase mâna înapoi și o duse imediat în dreptul inimii. Nu pentru că pielea aceea arsă se simțise încrețită și totuși nefiresc de moale sub degetele ei, ci pentru că senzația dată de acea atingere era mai plăcută decât își amintea.

El miji ochii, uitându-se la mâna pe care ea și-o dusesese în dreptul inimii, semn de uimire sau poate de respingere. Nu se întoarse de la ea, deși ochii i se îmblânziră și își mută privirea.

– Cu mulți ani în urmă, când lucram la calea ferată, un dușman a încercat să mă înece în smoală topită. Am reușit să mă lupt cu el și să-l îndepărtez, dar nu înainte ca un pic de smoală să mi se scurgă pe umăr și pe braț. N-am apucat s-o curăț înainte să mi se întărească pe piele.

Lui Millie nu-i venea în minte nimic ce ar fi putut să-i spună, așa că, în schimb, întinse din nou mâna și își lipi palma de umărul lui mutilat, simțind o furie surdă și chinuitoare care amenința s-o copleșească.

– Și l-ai... l-ai omorât? Își găsi într-un final curajul să-l întrebe.

El încuviință din cap. Ochii lor, ai amândurora, erau ațintiți asupra mâinii mici, albe și moi, pe care ea o ținea pe carnea lui cicatrizată.

– I-am spart capul cu un bolovan. Dar n-am avut cum să împiedic daunele pe care le-a suferit corpul meu.

O plăcere întunecată se revărsă prin ea știind că omul care îi cauzase o asemenea rană avusese parte de un sfârșit dezonorant.

– Și cum ai reușit să îndepărtezi smoala? Întrebă ea, cu glasul deja îngroșat de lacrimi și simțind un nod în gât, știind care avea să fie îngrozitorul răspuns, dar simțind în același timp că îi datora să îl asculte. A trebuit să o... a trebuit să ți-o... smulgi de pe piele?

Umărul lui se încordă sub mâna ei, în timp ce puterea clocotea pe sub durerea aceea rememorată.

– De fapt, nu. La Newgate, doi băieți nemiloși, frații Inimă Neagră, Dorian Blackwell și Dougan Mackenzie, și-au petrecut toată noaptea smulgându-mi bucăți de carne, laolaltă cu smoala. Formasem o alianță cu ei cu câțiva ani în urmă, când Dougan mi-a salvat viața, scoțându-mă de la liniile navale mortale ale închisorii și băgându-mă în gașca de la calea ferată. Deși lucram bine împreună, eram toți tineri violenți, așa că ne evitam pe cât posibil. Dar, în noaptea aceea, durerea mea și truda lor răbdătoare au consolidat loialitatea dintre noi toți.

Lui Millie i se încețoșară ochii. Nici măcar nu putea începe să cuprindă cu mintea tortura agonizantă pe care o îndurase.

— Și... le ești loial și acum? întrebă ea.

El rămase cu privirea ațintită la mâna ei, de parcă îl nedumerea.

— Dougan e mort acum, din toate punctele de vedere. Dar eu și Dorian Blackwell ne-am petrecut toată viața făcând schimb de favori teribile. Și probabil așa vor rămâne mereu lucrurile.

„Favouri teribile.“ Millie își retrase mâna. Cât de ușor era să uite! Să ignore monstrul care se născuse din nopți precum cea care îi lăsase carnea marcată pe vecie. Cicatricile acestea serveau drept un memento, drept o aducere-aminte pentru petele întunecate de pe sufletul lui. Ar fi trebuit să o îngrozească și să o dezguste, nu să o atragă. Ar fi trebuit să îi evoce frică, nu compasiune.

Dar, când venea vorba despre Christopher Argent, lucrurile nu păreau niciodată să fie *așa cum ar fi trebuit*.

— Tu ai rănit vreodată pe cineva, Millie? murmură el.

Ea avu nevoie de un moment ca să asimileze întrebarea aceea, pentru că era incredibil de distrasă de fiorul pe care îl simțea în mână.

— S... sunt sigură că am spus lucruri de care să-mi fie rușine sau că am făcut lucruri urâte fără să-mi dau seama...

— Nu, o întrerupse el. Mă refer dacă ai rănit vreodată pe cineva... fizic?! Să îl lovești sau să îl tai. Să-l frângi.

Millie făcu un pas în spate, involuntar.

— Niciodată, șopti ea. De ce m-ai întreba așa ceva?

Ochii lui căpătară o nuanță albastră fluidă în lumina lămpii cu gaz, înainte de a se întoarce de la ea.

— De asta te-am adus aici, îi explică el, ducându-se la perete și alegând un cuțit cu un mâner gros și brăzdat. Vreau să te învăț cum s-o faci.

Millie nu se putea căsători cu un duce, hotărî Christopher Argent, în timp ce para, încă o dată, un atac surprinzător de puternic la gât. Un bărbat ar fi avut nevoie de ambele mâini ca să se poată descurca cu o femeie ca ea. Îi luase destul de mult timp să-și învingă teama că l-ar putea răni, dar, odată ce o făcuse, Millie părea să-și fi descoperit un entuziasm anterior neexplorat pentru violență.

Știa că ar fi trebuit să îi fie rușine din nou, pentru că trăsesese cu urechea la discuția doamnelor, la apartamentul ei. Dar murmururile acelea feminine îl atrăseseră în josul coridorului. Și, oricum, faptul

de a trage cu urechea la discuția privată a cuiva se afla destul de jos pe lista lui de păcate.

Auzise rostit numele inspectorului-șef Carlton Morley, dar nu ce spusese în rest despre acesta. Însă cu siguranță auzise foarte clar tot ce vorbiseră despre Lord Trenwyth. Iar esența acelei conversații era ca un cuțit care i se răsucea în stomac de fiecare dată când își amintea ce spusese.

Millie voia un erou.

Și Argent era orice altceva numai asta nu. Ba, de fapt, în esență, era însăși definiția unui răufăcător. Un antierou, care crea eroi, după cum s-ar fi lăudat probabil așa-zișii oamenii buni la moartea lui.

Cel puțin inspectorul-șef Morley sigur ar fi făcut-o.

Argent îl întâlnise pe Trenwyth numai o dată, la o ședință de la Camera Lorzilor la care participase cu mulți ani în urmă, împreună cu Dorian Blackwell. Ducele era unul dintre puținii oameni suficient de înalți ca să-l privească în ochi de la egal la egal, și, astfel, se recunoscuseră imediat. Nu din vreo întâlnire precedentă, ci din cum un criminal îl recunoștea imediat pe altul. Pentru o clipă, Trenwyth, Blackwell și Argent stătuseră în mijlocul clădirii care era probabil cea mai civilizată din lumea bună și își dăduseră târcoale ca niște prădători. Fusesse ca și când un lup, un jaguar și o viperă se întâlneau la periferia teritoriilor lor și trebuiseră să decidă dacă să se angajeze în luptă sau să parieze din nou.

Și atunci, soția lui Dorian, Farah, fusesse cea care îi salvase de la a fi nevoiți să ia orice decizie, pășind în cercul lor și uluindu-i cu zâmbetul ei, creând astfel un teritoriu neutru.

Christopher uitase de ziua aceea până astăzi. Îl îndepărtase din mintea lui pe ducele acela nefiresc de chipeș, din moment ce omul plecase în India ca să acumuleze în palmares un număr și mai mare de morți, iar Christopher rămăsese în Londra.

Ca să facă același lucru.

Dar Millie nu putea să fie ducesă. Îngrădirile acelei poziții i-ar fi devenit cătușe după puțin timp. Ar fi ajuns să urască să fie căsătorită cu un militar care să îi latre ordine și să îi organizeze toată ziua în stil militar. Care să se urce pe ea noapte după noapte și să o strivească de saltea, în timp ce îi folosea trupul perfect ca să uite atrocitățile pe care le comisese în numele coroanei.

Când îi apăru în minte imaginea aceasta, un mârâit gutural își croi drum din pieptul lui înflăcărat și îi scăpă printre dinții încheștați.

Millie făcu ochii mari, uitându-se la chipul lui, și se îndepărtă de el cu un pas.

— Nu te frustra din cauza mea, contracăra ea cu focul arzându-i în ochii aceia întunecați. Nu fac asta ca un stil de viață și mă străduiesc din răputeri să învăț. Puse apoi în șolduri pumnii încleștați, îl mai studie o clipă și apoi clipi, și o expresie mai blândă și mai înțeleghătoare își făcu loc pe trăsăturile ei frumoase. Sau te-am... te-am rănit?

— Nu, zise el, frecându-se în capul pieptului, unde simțea acea durere teribilă, și observând felul în care privirea ei îi urmărea mișcarea cu o expresie mirată. Christopher se uită în jos și apoi își retrase mâna repede. Cumva... cumva o mințea? Oare ea îi cauzase acea durere stranie din piept? Oare ea era motivul pentru care în ultima vreme se simțea ca o mare rană deschisă ambulantă? Mai seceră-mi o dată picioarele, îi porunci el, străduindu-se să-și abată atenția de la gândurile acelea distructive. Și apoi adună-ți suficientă forță cât să mă dobori. Dacă o să fii vreodată nevoită să folosești manevra asta, fugi înainte ca atacatorul tău să atingă podeaua. Și du-te undeva unde să fii în siguranță.

— Da!

Cu o expresie foarte hotărâtă întipărită pe chip, împinse piciorul în spate pe sub fuste și dădu să-i secere picioarele.

— Celălalt picior, o corectă el.

— De ce? Acesta e mai aproape, și se pare că pe-acesta vrea creierul meu să-l folosească.

Mai încercă apoi o dată manevra, aproape reușind să-l dezechilibreze. Argent ar fi putut să se stabilizeze la loc destul de ușor dacă ar fi vrut, dar, în schimb, decise să-i dea o lecție.

Se prăbuși la podea, dar nu înainte să o prindă și o tragă jos după el.

Aterizară într-un ghem încurcat de fuste, Christopher pe spate, cu cotul și genunchii îndoiți, ca să-și controleze aterizarea, și cu un braț strâns ca o chingă în jurul ei. Ea avea mâinile blocate la pieptul lui, corpul întins peste al lui și picioarele desfăcute și întinse de-o parte și de alta a lui.

— De asta, murmură el.

Ea începu să se zbată în brațele lui, trăgând și împingând cu toată puterea ca să scape din strânsoarea lui, dar Christopher abia dacă făcea vreun efort pentru a o ține în continuare prizoniera lui. Zbaterile ei creau cea mai delicioasă frecare între corpul lui întins pe jos și mătasea pantalonilor, care efectiv i se lipise de mădular, exacerbând

o problemă veșnic prezentă. Fusese pe jumătate excitat de când i se păruse că surprinsese o licărire de apreciere în privirea ei, în timp ce ea îi studiase pieptul gol. Și acum, când își mișca așa corpul, sălbatică și mlădioasă deasupra lui, dorința răcnea în el cu o ferocitate absolut chinuitoare.

Și înțelese imediat când își dădu și ea seama de asta, pentru că încremeni pe loc, și corpul îi deveni moale deasupra lui. Și singura mișcare fu cea creată de respirațiile lor accelerate.

Christopher închise ochii, făcând uz de fiecare tehnică pe care o putea evoca pentru a ignora căldura ademenitoare și primitoare, concentrată în punctul în care ea avea picioarele desfăcute deasupra lui.

Însă nu funcționa nimic. Carnea lui devenise un bloc mare și trepidant de senzații. Iar greutatea ei era o presiune delicioasă pretutindeni unde se atingeau.

– Și acum, ce fac? întrebă ea, și glasul ei era o șoaptă tremurătoare pe pielea lui.

Dacă ar fi făcut ceea ce își dorea, dacă ar fi reacționat după cum îi urla corpul, atunci ar fi tras-o sub el într-o clipită, neajutorată și cu picioarele desfăcute larg. Și atunci, el nu ar fi trebuit să mai facă altceva decât să-i smulgă lenjeria intimă și să...

– Fă bine și încearcă să nu te regăsești în poziția asta ascultându-mi instrucțiunile, mârâi el, printre dinții-i încleștați.

Ea se opri o clipă înainte de a se ridica ușor ca să se uite în jos la el.

Christopher îi permise s-o facă și își lăsă brațul să-i alunece până pe talie și spre locul unde s-ar fi aflat curba șoldului ei dacă nu ar fi fost acoperită de atât de multe straturi grele și groase de material.

– Mă întreb... Glasul ei răgușit vibra prin el, trimițându-i fiori de dorință în jos pe șira spinării, care îi umpleau și mai tare mădularul chinuit de o dorință agonizantă. Mă întreb, domnule Argent, dacă știi să primești instrucțiuni cu aceeași iscusință cu care le dai...

Christopher încremeni sub ea, cu întreaga lui ființă concentrată pe fierbințeala crescândă dintre picioarele ei desfăcute, care se apropia tot mai mult de erecția lui dureroasă în ritm cu arcuirea grațioasă a corpului ei, pe măsură ce se ridica tot mai mult.

– Niciodată, răspunse el cu sufletul la gură.

El nu se supunea nimănui. Și al naibii de sigur nu executa ordinele nimănui.

– Nici măcar dacă ți-aș porunci să-mi cotopești buzele cu ale tale?

Christopher simți cum i se uscă gura și rămase o clipă holbându-se la ea, literalmente mut de uimire și sigur că înțelesese greșit.

— Poftim? întrebă el.

Ochii ei străluceau nefiresc de puternic în semiîntuneric, ca două oceane nemărginite de patos, care reflectau în mod tulburător propria lui dorință pentru ea. Christopher știa că trebuia să fie o reflexie, pentru că o femeie ca ea nu ar fi putut simți niciodată foamea aceea animalică și primordială care îl mistuia pe dinăuntru.

— Sărută-mă, îi porunci ea, rotindu-și șoldurile până când era lipită intim de el, și glasul ei conținea o disperare crescândă, care era posibil să nu aparțină în totalitate fierbințelii carnale care se clădea între ei. Sărută-mă cum ai făcut-o în noaptea când ne-am cunoscut. Ca un bărbat care mi-a capturat privirea într-o încăpere strălucitoare plină de oameni și m-a sedus cu un vals. Atinge-mă ca și când am fi înapoi în colțișorul acela întunecat de sub scările din Sala de Safir și ai fi Bentley Drummle... nimic mai mult decât un om de afaceri inofensiv și șarmant.

— *Millie*, o avertiză Christopher, tulburat și contrariat de dorința aproape frenetică pe care o citea în ochii ei.

De frica și de încordarea ce păreau să îi accentueze și mai mult pasiunea.

— Sărută-mă ca și când n-ai fi intenționat niciodată să mă ucizi.

Nemaiputând suporta să asculte mai mult, Christopher se întinse și îi opri cuvintele cu gura lui. Brațele lui goale o strânsesă tare la piept, lipindu-i trupul mlădios și tremurător de corpul lui tare și puternic, în timp ce fierbințeala sfârâitoare a gurilor îi contopea.

Tremura. Oare încă era înspăimântată de el? Intenționase să o învețe niște tehnici de autoapărare, ca să se poată simți în siguranță, să-i dea putere... Dar nu reușise să facă altceva decât să-i amintească faptul că se afla în pericol. Că, nu cu mult timp în urmă, cea mai mare amenințare la adresa vieții ei fusese însuși Christopher.

Chiar nu știa că nu se aflase niciodată într-un real pericol din partea lui? El era un om al cuvintelor puține, așa că să găsească frazele liniștitoare de care avea ea nevoie îi era un lucru la fel de străin precum Punjabi. Dar cum ar fi putut să nu știe? Cum se putea ca grija cu care o ținea în brațe acum și felul în care își strunea forța să nu fie o dovadă a faptului că nu reprezentase niciodată o amenințare pentru ea? Chiar nu putea simți considerația lui reverențioasă din felul în care se supunea gura lui în fața limbii ei?

Brațele ei se strânseseră în jurul lui ca niște chingi și își înfipse degetele în spatele lui, în timp ce-și plimba buzele peste ale lui iar și iar. Tot corpul ei se topea pe al lui. Și în jurul corpului său.

– Atinge-mă, îi porunci ea încă o dată, cu respirația caldă și dulce pe gura lui, în timp ce degetele ei se afluiau în părul lui. Și de data asta nu mă lăsa dorindu-mi mai mult.

Unghiile ei îi zgâriară scalpul când îndoi degetele în părul lui și trase. Durerea aceea îi smulse un mârâit gutural de plăcere, în timp ce i se revărsa până în mădular. I se încețoșă vederea, până când pielea și chipul ei erau singurele lucruri pe care le mai putea vedea. Auzul lui fin nu mai surprindea altceva decât foșnetul materialului rochiei pe pielea lui și sunetul umed al sărutărilor lor frenetice. Cu inima bubuindu-i în piept, se îngrozea de cât de neputincios se simțea în timp ce mâinile lui coborau în jos spre genunchii ei. Nu putea face altceva decât să i se supună și nu-și mai dorea nimic altceva decât să-i aducă plăcere.

Își umplu pumnii cu materialul fustelor ei, în timp ce degetele lui pofticioase zoreau cu disperare să îi găsească pielea. Li se tăie amândurora respirația în clipa în care mâinile lui îi găsiră coapsele și își începură călătoria mai sus. El se opri o clipă când ajunse la marginea ciorapilor ei, care erau ținute în loc de un mecanism foarte interesant și straniu. Dar încordarea ce începu să îi facă mușchii netezi să vibreze îl zori să continue.

O panglică mică atârna pe cea mai netedă și caldă parte a coapsei ei interioare, și el știa cumva să tragă de ea. Iar mecanismul acela binecuvântat o dezgoli pentru atingerea lui.

Înjurătura pe care o bălmăji fu mai mult o vibrație decât un cuvânt, în clipa în care îi atinse cuibul secret și fierbinte de cărlionți dintre coapse. Dorința ei îl învăluia în foc lichid când îi găsi carnea umedă pe care o căuta orbește.

– *Da!*

Cuvântul acesta i se desprinsese de pe buze pe o respirație întreținută, și el îl sorbi cu lăcomie, simțind un sentiment masculin de triumf răsărind de undeva din abisul ființei lui.

Degetele lui îi mângâiară carnea moale și umflată, strecurându-se printre faldurile de piele fierbinte și alunecoasă, până când Millie scoase un sunet delicat și gutural, care îl făcu să se oprească.

– Acolo, șopti ea și suspină, încolăcindu-și și mai strâns degetele în părul lui.

Era cel mai erotic cuvânt pe care îl auzise vreodată Christopher de când se știa. Își dezlipi gura de a ei suficient cât să îi exploreze curba maxilarului, ghidându-se după suspinele și după gemetele ei moi.

Probabil asta simțeau și oamenii religioși atunci când cădeau în genunchi în fața altarului. Acest extaz binecuvântat de nedemn. Dorința aceasta laică. Această nevoie de izbăvire.

Christopher deveni astfel un pelerin al plăcerii ei. Îi urmărea toate expresiile cu aceeași atenție și concentrare cu care ar fi cercetat un simplu muritor o hartă a stelelor. Degetul lui mare făcu prudent cerculețe în jurul mugurelui de carne umflat, situat undeva puțin deasupra intrării în trupul ei, și o privi lăsând capul pe spate și descoperindu-și gâtul pentru el. Și se năpusti spre pulsul de la baza gâtului ei la fel ca un vampir însetat de sânge, lingându-i și sugându-i pielea, disperat să-și potolească propria foame neînduplecată.

Și, de fiecare dată când ea se freca de erecția lui pulsândă, el se simțea inundat de pură agonie, dar nu părea să se poată opri. Nu încă. Putea simți cum trupul ei trepida, apropiindu-se de orgasm, și, chiar și dacă acesta avea să fie ultimul lucru pe care îl făcea înainte să moară, tot își dorea cu înverșunare să o privească terminând pentru el.

Un alt deget căutător îi găsi apoi intrarea în tunelul secret al feminității și se cufundă în ea, în timp ce degetul lui mare își continua asaltul blând asupra cărnii ei înfierbântate.

Și Christopher putu simți momentul în care stelele de pe cer explodară în trupul ei, aruncând-o într-un abis de extaz.

Eliberarea ei îi udă degetele cu un șuvoi cald, și odată cu el veni un val de satisfacție sălbatică și animalică pe care nu o mai cunoscuse până acum. Genunchii ei îi prinseră strâns șoldurile ca într-o chingă, și scoase un sunet ciudat și gutural. Mâinile ei se agățau de el cu disperare, și se aplecă în față, dezvelindu-și dinții pe curba umărului său, în timp ce tremura sub imperiul valurilor de plăcere.

El rămase cu ea cât tremură deasupra lui, complet pierdut în pulsațiile ardente ale cărnii ei. Era pregătită pentru el, moale, udă și dornică. Mădularul lui se arcui în sus spre ea, oferindu-se să-i înlocuiască mâna și sperând cu ardoare că avea să-i permită să pătrundă în trupul ei de zeiță.

Și apoi, de undeva din casă, o voce subțire răsună într-un strigăt inconfundabil:

— Mami?

Millie se încordă sub atingerea lui, și Christopher mârâi un șir de înjurături aprige, pe care probabil ea nu le mai auzise niciodată puse laolaltă în aceeași propoziție. Se ridică cu ea cu tot, o așează pe picioare și apoi se retrase grabnic când ea se întinse după el ca să se stabilizeze, încă ametită.

– Mamă? Unde ești? strigă Jakub, de data aceasta mai aproape.

Millie stătea acolo, pe picioare nesigure și clipind de parcă încerca să se orienteze în spațiu și așezând o mână tremurătoare pe abdomen.

– Du-te! mârâi el.

Sprâncenele ei se apropiară atunci, ca și când ar fi fost șocată de izbucnirea lui complet neașteptată.

– Ăăă... eu...

– Du-te la fiul tău.

– Mami?

O doză de neliniște și teamă se simțea acum în vocea copilului, și asta păru să o facă pe Millie să se adune.

Își dresе glasul pentru a îndepărta din voce răgușeala provocată de plăcerea pe care o cunoscuse cu câteva clipe în urmă.

– Vin, *kochanie*, vin. Rămâi acolo unde ești.

Îi mai aruncă o ultimă privire lungă, încărcată de un subînțeles pe care el nu-l putea identifica, după care își netezi fustele și plecă în grabă.

Ticăitul tocurilor ei pe podea producea un sunet ascuțit și singuratic, în timp ce ea se depărta de el.

Odată ce ușa sălii se închise în urma ei, Christopher le permise genunchilor săi să cedeze și se folosi de unul dintre stâlpi ca să-și susțină greutatea. Căldura fluidă a orgasmului ei se răci pe degetele lui, când o amintire îl copleși, ca de nicăieri.

„Mami“, așa obișnuia să o strige el pe mama lui. Dar o găsisе pe mama lui în întuneric, la fel cum ar fi găsit-o și Jakub aici pe Millie dacă nu i-ar fi prevenit strigătul lui. Christine gemuse sub un bărbat, excitându-l cu vorbe urâte despre care știuse și el că fuseseră menite să-l îmboldească.

Acea fusese prima dată când Christopher simțise vreodată impulsul de a ucide. Ura îi cotropise corpul tânăr cu o forță pe care nu fusese suficient de mare ca să o înțeleagă. Iar mai târziu în noaptea aceea, își umpluseră burțile cu o mâncare caldă, care avusese gust de cenușă pe limba lui Christopher. Pentru că mama lui se regulase pentru supraviețuire – la fel cum o obligase și el pe Millie să facă.

Stâlpul rece de marmură îi zgârie spatele în timp ce aluneca în jos pe el, prăbușindu-se la podea. Soarta era într-adevăr plină de ironii crude și nemiloase. Îi omorâse pe toți bărbații despre care își amin-tise că o atinseseră vreodată pe mama lui. Îi luase ani de zile, dar o făcuse, ca un soi de tribut adus ei. Ca o promisiune că nu avea să ia niciodată o femeie cu de-a sila sub el și s-o violeze pentru plăcerea lui. Ca o făgăduință că, indiferent de ce atrocități ar fi comis, nu avea să fie niciodată ca unul dintre bărbații aceia.

Și acum...

Își îngropă fața în palme și scoase un sunet gutural care răsună cu ecou prin sala plină de terori și care se întoarse apoi spre el, acuzator. Dintre toți bărbații pe care învățase să-i urască... pentru nici unul dintre ei nu simțise o asemenea ură și un asemenea dezgust cum simțea acum față de el însuși.

Capitolul 22

Oricând nu putea să doarmă, Millie se furișa până la patul lui Jakub și se cuibărea acolo cu el câteva momente. Îi plăcea foarte mult mirosul băiețelului – de săpun și sudoare dulce, cu un vag iz chimic de la vopselurile care îi pătau în permanență mâinile.

Millie lăsă lumânarea pe noptiera de lângă pat și luă pătura lungă și subțire pe care o adusese de acasă. Își sprijini apoi un șold pe pat, aplecându-se deasupra lui. Micuțul dormea pe spate cu gurița întredeschisă, și își apăsă ușor degetul de maxilarul lui, ca să-i închidă buzele, înainte să-i sărute obrazul pufos și să-și mai ia câteva clipe să-i mângâie părul ciufulit de somn.

O baie bună îi alinase toate durerile și îi curățase trupul de toate reminiscențele zilei. Iar apoi, în timp ce-și pieptănase părul și și-l împletise în fața focului care trosnea în șemineu, flăcările călduroase îi dăduseră o stare plăcută de somnolență.

Cu toate acestea, imediat ce se băgase în pat, se trezise cumva la viață. Corpul ei era obosit. Epuizat, de fapt. Dar gândurile ei se rostogoleau unele peste altele precum un grup de cățeluși jucăuși și neascultători, readucându-i în memorie evenimentele din ultimele câteva zile. Unele erau curioase, iar altele îngrijorătoare. Unele respingătoare și altele de-a dreptul excitante.

Lord Thurston, tatăl natural al lui Jakub, și soția lui cu față acră, Katherine. Biata Mena St. Vincent și soțul ei absolut îngrozitor. Frica paralizantă cu care se confruntase când un mașinist cu chipul alb ca varul venise la ea și-i spusese că fiul ei fusese atacat.

Dulcea ușurare de a-l fi strâns în brațe, teafăr și nevătămat.

Pierderea virginității cu Argent. Ideea de a încheia o căsătorie nobilă. Întâlnirea ei ilicită cu Argent de cu câteva ore în urmă...

Argent. Santinela ei tăcută. Rece și mare precum o statuie de marmură romană și cu trupul la fel de atent sculptat. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi fost plămădit dintr-un lut mai iertător. Dintr-o esență mai puțin amenințătoare. Dacă ar fi fost lut și cenușă, carne și sânge, la fel ca toate celelalte creaturi ale lui Dumnezeu, în loc de umbre și gheață.

Dar așa trebuia să fie, nu? Pentru că simțise căldură atunci când o sărutase și foc atunci când o atinsese.

Tulburată de amintirea atingerii lui, se ridicase din patul acela străin și se dusesese să caute confortul pe care i-l oferea fiul ei, sperând că avea să găsească vreun soi de claritate în prezența inocenței lui.

Doar că în noaptea aceasta nu ajuta prea mult să-i liniștească spiritul turbulent și, nedorind să-i deranjeze somnul, își sărută pentru o ultimă dată degetele și le lipi de obrazul lui. Se ridică, luă lumânarea de pe noptieră și se duse la ușă, domolindu-și un dram din agitația interioară pe care o simțea cu o ultimă privire aruncată spre el, înainte de a ieși pe coridorul pustiu și întunecos.

Un sunet răsună cu ecou, înghețându-i sângele în vene. Era un strigăt de jale. Unul atât de plin de chin neajutorat și de furie nepuțincoasă, încât simți cum i se împlântă în inimă ca un pumnal.

Millie ar fi crezut că un spirit torturat bântuia coridoarele sumbre dacă nu ar fi identificat și recunoscut sursa aceluia sunet adânc și grav.

Argent. Dacă acel bărbat stoic și cu chip de piatră scotea un sunet atât de înfricoșător, atunci probabil că însuși diavolul își făcuse apariția în conac și-l jupuia de viu pe asasin.

Respirațiile ei veneau ca explozii de tun în tăcerea rece a coridorului, printre sunetele acelea alarmante. Îi tremura lumânarea în mână când se strecură de-a lungul coridorului și spre debaraua care separa majoritatea camerelor de dormit de scări.

Își lipi urechea de lemnul rece al ușii, dar chiar atunci răsună o bubuitură, urmată de un urlet puternic, ce o făcu să sară înapoi. Se auzea de parcă avea loc o luptă furibundă în spațiul insuficient

de pe partea cealaltă a ușii. De ce s-ar fi surghiunit un om ca el într-un spațiu atât de mic și de inconfortabil? Era stăpânul unuia dintre cele mai grandioase conace din Londra, și Millie se îndoia că spațiul acela i-ar fi putut măcar acomoda înălțimea impresionantă și silueta masivă.

Oare putea să fie că, din cauza faptului că se născuse într-o închisoare, încăperile mai mari îl făceau să se simtă inconfortabil? Poate că se simțea mai în largul lui într-o încăpere de mărimea unui culele mici. Doamne, Dumnezeu! Era îngrozitor de jalnic ce se întâmpla! Dar el alegea să doarmă acolo, chiar dacă făcea tot zgomotul acela îngrozitor și, dacă avea coșmaruri, probabil veneau ca vestigiile unei conștiințe îngropate. Poate că, atunci când un om vărsa atât de mult sânge, treaba asta ajungea să-i păteze nu doar mâinile, ci și visele.

Blocată într-un moment de ezitare, Millie se întrebă dacă ar trebui să-l lase să se lupte singur cu întunericul. Un instinct la fel de primordial precum însăși viața îi spunea că nu era sigur acolo înăuntru. Că să deschidă ușa aceea era echivalent cu a-și pecetlui soarta.

Și apoi răsună încet un vaier încordat și chinuit, care îi frânase inima în două. Era suspinul unui copil neajutorat, îmbinat cu mârâitul unei fiare rănite. Dacă l-ar fi auzit strigând după ajutor, poate că mâna ei nu s-ar fi întins după mânerul ușii. Dar sunetul acela straniu și blestemat nu avea ce căuta pe lumea aceasta. Era strigătul unui suflet care știa că fusese abandonat în ghearele diavolului. Unul de agonie îngrozitoare și încărcat cu deznădejde.

Millie nu putea cuprinde cu mintea ce fel de abisuri ale suferinței ar fi putut produce un asemenea sunet. Ce ar fi putut naște un asemenea bărbat.

Flacăra lumânării ei pâlpâi când deschise ușa, aruncând umbre și fâșii tremurânde de lumină pe trupul lui contorsionat, care se zvârcolea de durere pe podea. Mâna îi țâșni să-și acopere gura și să-și înăbușe un icnet înfricoșat, și se apropie prudentă de uriașul chinuit, pentru că într-un spațiu atât de mic, într-o astfel de debara, nu avea la dispoziție mai mult decât câțiva centimetri în care să se miște.

Șiroaie de sudoare îi curgeau pe tâmpile, asudându-i părul, în timp ce se lupta cu niște inamici invizibili din spatele lui. Din câte își putea da seama, era gol, cu excepția unui cearșaf alb, care acum era răsucit și încurcat în jurul membrelor lui masive și puternice. Chiar și în lumina aceea slabă, Millie tot îi putea vedea cicatricile adânci.

Nu-și luă timp să reflecteze din nou la cât de minunat de mare era sau la modul cum tensiunea îi încorda mușchii pe sub piele în asemenea măsură, încât venele i se umflaseră pe brațe.

Gâfăia și şuiera printre dinții-i încleștați, iar trăsăturile lui erau înverșunate de chin și de furie, în timp ce pieptul lui se izbea de podea, ca și când cineva îi înfigea un pumnal în inimă.

O copleși imediat un tremur de simpatie, și Millie se aplecă să-i atingă umărul plin de cicatrici, ca să-l trezească din orice coșmar infernal îl tortura într-un asemenea hal.

Brațul lui cald tresări sub atingerea degetelor ei.

Și, în clipa imediat următoare, se afla imobilizată sub el, cu lama unui cuțit mușcându-i gâtul. Lumânarea și stativul ei căzură pe podeaua cu covor, cu un sunet înăbușit, aruncându-i într-o beznă desăvârșită. Greutatea lui covârșitoare o apăsa în salteaua subțire, făcând-o să nu mai poată respira, dar nu îndrăznea să se miște. Nu îndrăznea să se lupte, de teamă ca el să nu-i taie gâtul.

Respirația lui spinteca întunericul, biciuindu-i obrazul cu lovituri fierbinți. Reprezenta atât moartea, cât și sexul carnal, prin felul în care se zvârcolea deasupra ei ca un animal chinuit. Avea lama unui cuțit lipită de gât, cu erecția lui ca de oțel cuibărită între picioarele ei.

– Christopher? Numele lui i se desprinsese de pe buze, ca un icnet găuit. Christopher... t... te rog... n... nu!

Trecu o clipă, care putea foarte bine să fie cel mai înfricoșător răstimp din întreaga ei viață, și apoi un șir de cuvinte usturătoare se răsfrânseră de pe buzele lui, lângă urechea ei.

– Ai o armă? ceru el să știe, cu glas înăsprit de somn și de furie.

– O armă? Vru să clatine din cap, dar îi era imposibil, și știa că ar fi fost inutil. De ce, Doamne iartă-mă, așa avea una?

Să spună că el se relaxă atunci ar fi fost ca și când ar fi asemuit un uragan cu o furtună. Dar, cumva, ușurarea lui era palpabilă.

– N-ai venit să mă omori?

– Oh, Doamne sfinte, *nu!*

– Atunci, ai venit ca să ne-o tragem?

Millie rămase mută de uimire din cauza vulgarității lui și clipi în întuneric. Inima îi bătea tare în piept, precum aripile unui fluture captiv care se străduia cu disperare să evadeze, amortindu-i trupul într-atât încât nu mai putea simți nici lama cuțitului și nici altceva, cu excepția mädularului erect dintre picioarele ei desfăcute.

– Millie?

Numele ei se desprinsese ca o rugăciune de pe buzele lui. Respirația lui era atât de accelerată, încât părea să fi alergat prin tot orașul.

— Da? Adică, nu! Adică, mi-ai zis numele, așa că am răspuns! Nu... ăăă... n-am zis da la... ăăă...

— Tu mi-ai rostit *mie* numele, șopti el, frecându-se de ea cu o mișcare de șolduri lungă și somnoroasă. Vreau să-l repeți. Și vreau să-mi răspunzi la întrebare.

— În... întrebare? O durere chinuitoare se trezi la viață între picioarele ei, alimentându-i frica și, în același timp, distrăgându-i atenția de la ea. La ce întrebare se referea? Oh, o întrebuse dacă voia să și-o tra... să facă dragoste cu el.

Oare s-ar fi întâmplat asta mai devreme dacă nu i-ar fi întrerupt fiul ei? Își tot pusese această întrebare toată seara.

El își coborî gura pe urechea ei, lipindu-și obrazul de al ei, și Millie putea simți cum un început de barbă îi zgâria pielea. Se înșelase în legătură cu umezeala de pe tâmpilele lui. Nu era sudoare, ci umezeala înmiresmată a unei băi recente. Mirosea a curat, dar cuvintele lui erau absolut mizerabile.

— Te-am întrebat dacă ai venit aici căutând să ne-o mai tragem o dată. Mai bine. O parte mai lungă...

Millie se gândea că ar fi trebuit să spună nu. Și totuși, după ce aproape îl sedusese în după-amiaza aceea, cum ar mai fi putut rămâne chiar și cel mai mic semn de întrebare în mintea oricărui dintre ei doi?

— Ăăă... visai, spuse ea.

— Visez chiar acum, zise el, cu fața ascunsă în părul ei, cu buzele lui explorând până când îi găsiră lobul urechii și curba gâtului.

— Am... am venit să te trezesc.

Doamne, Dumnezeu! Ce se întâmpla? Înflorea sub el la fel ca un trandafir sub razele soarelui. Era rozalie din cap până-n picioare și vibrantă. Își simțea sânii umflați sub apăsarea pieptului său și fu nevoită să-și balanseze șoldurile ca să-și dezlipească sexul de erecția lui, pentru că era pur și simplu prea mult. El era prea mare. Prea... excitant.

— Dacă mă trezești, te omor. Amenințarea aceasta se dezlipi de pe buzele lui precum mierea care aluneca peste cioburi de gheață. Pumnalul scoase un *bubuit* puternic când i-l luă de la gât și-l înfipse undeva în perete, și Millie simți că putea respira din nou. Cel puțin până când buzele lui ajunseră în locul acela cel mai sensibil din scobitura gâtului ei.

– Ai avut un coșmar, îi explica ea și ridică mâinile, ca să împingă inefficient și inutil în pieptul lui masiv.

– Am trăit fiecare coșmar posibil. Limba lui era precum catifeaua fierbinte pe panta dintre urechea și maxilarul ei. Dar știi sigur că acesta e un vis...

– De unde..., începu ea, dar i se tăie răsuflarea când dinții lui îi răzuiră pielea sensibilă din punctul în care gâtul i se întâlnea cu umărul, trimițându-i prin corp fiori fierbinți, care îi topeau până și oasele. De unde știi asta?

– Pentru că am avut visul ăsta în fiecare noapte de când te-am cunoscut. Buzele lui călătoriră pe maxilarul ei, pe bărbia sa, pe clavicula ei. Mânia lui se transformase în foame, și Millie putea simți dorința sporind în el. Și, uneori, devine un coșmar de sine stătător.

– Păi ce... ce se în...întâmplă? întrebă Millie, cu sufletul la gură, dându-și seama că el chiar credea cu adevărat că încă dormea. Și că exista riscul chiar să o omoare dacă îl trezea.

– Te am sub mine. Glasul lui era întunecat, mai întunecat chiar decât bezna desăvârșită din cameră. Ceea ce nu s-ar întâmpla nicio dată dacă aș fi treaz.

– De ce?

– Nu contează. Nu aici. Mâinile lui prinseră viața atunci și căzură pe curba taliei ei. Îți spun să mă oprești, să mă împingi și să mă îndepărtezi. Îți spun să fugi de mine. Îți spun că nu înseamnă pentru tine altceva decât moarte și sânge.

– Și... și eu ce fac?

Ce ar fi trebuit să facă? Păi, să fugă, desigur, cât mai putea. Dacă încă era dispus s-o lase. Dar, cumva, greutatea lui devenise, din strivitoare, delicioasă. Și gura lui lăsa în urma sa incendii mici de plăcere.

– Dacă e un coșmar, țipi de groază și fugi. Și mă închizi aici singur pentru o eternitate. Dar, dacă e un vis frumos, mă săruți și ne-o tragem.

De fiecare dată când rostea astfel de cuvinte, sexul ei se încorda în jurul unui pustiu dureros pe care Millie nu-l înțelegea. Și pe care ea își dorea să-l înăbușe.

Doar că, în același timp, își dorea și ca el să repete cuvintele.

Îi linse apoi lobul celeilalte urechi și simți între picioare un val de umezeală fierbinte, care o făcu să-și muște limba ca să se abțină să nu geamă.

— Te simt atât de reală acum pentru că am fost în tine. Pentru că știu căldura pielii tale și îți cunosc mirosul. Se retrase un pic, și tot corpul i se încordă în nemișcarea aceea caracteristică lui care anunța că se pregătea de atac. Așadar, ce o să fie în noaptea asta, Millie? Un vis sau un coșmar?

Fără să-și permită să se gândească prea mult, Millie îl apucă de umeri și-l trase în jos spre buzele ei. Nu putea să fie ea cauza coșmarurilor lui. Nu pentru el, care trecuse prin atât de multe.

Geamătul lui de plăcere se pierdu în gura ei, și Millie se încolăci cumva în jurul lui, ca și când el ar fi fost colacul ei de salvare în întuneric. Degetele ei abia se întâlneau în jurul lățimii trunchiului său, dar picioarele ei... oh, picioarele ei se puteau strânge eficient în jurul șoldurilor lui musculoase, lipindu-l de ea... de acea parte din corpul ei care trepida într-un asemenea hal, încât se gândea că mai avea puțin și înnebunea de-a binelea.

În ciuda cuvintelor lui însă, explorarea lui nu dură prea mult. Poate că inițiasă ea sărutul lor, dar era nebună dacă își imagina că îl putea controla. Și nu numai atât, dar nu fusese deloc pregătită pentru el sau pentru intensitatea lui covârșitoare. Buzele lui erau dure și totuși moi. Mișcările sale erau animalice și nerușinat de carnale. O săruta cu o gură păcătoasă — una care emitea amenințări și vulgarități, dar și o sinceritate brutală, deși uneori de-a dreptul fermecătoare. Săruta ca un bărbat care nu era obișnuit să sărute. Fără manevre șirete sau variații senzuale. Săruta ca un bărbat care era pregătit să... să reguleze. Ca și când voia să se reverse în ea cu totul sau să pătrundă cu totul în interiorul ei. Acesta era un sărut dominant. Un sărut fără nici o rușine. Sărutul unui bărbat care își cunoștea toate păcatele și își permitea izbăvire.

Acesta era sărutul unui criminal.

Atât de multe neliniști și îngrijorări se aglomerau în mintea ei agitată, și, cu fiecare atingere a limbii lui de catifea, cu fiecare frecare a șoldurilor lui grele, deveneau mai tăcute și tot mai îndepărtate, până când singurele lucruri care mai răsunau în beznă erau corpurile lor alipite, care gâfâiau de dorință.

Și Millie se gândi că poate se pierduseră amândoi cu totul în acel moment. Poate că ea încetase să mai fie cine era și el se lăsase pe sine deoparte. Nu mai erau o actriță și un asasin. Mamă și vânător. Erau un bărbat și o femeie. Și existau în momentul acesta. În acest sărut pasional. Pe care, dacă l-ar fi întrerupt oricare din ei, ar fi încetat amândoi să mai existe.

Sau poate le-ar fi venit mintea la cap și și-ar fi amintit de ce nu era bine ce făceau.

Dacă acesta era visul lui, atunci nici Millie nu mai voia să se trezească vreodată. Se simțea în siguranță aici, în brațele unui bărbat periculos. Cum se putea așa ceva? De ce naiba avea atâta încredere în el?

Măinile lui mari îi găsiră apoi sânii pe deasupra materialului cămășii ei de noapte și-i cuprinse. Putea simți asprimea palmelor lui prin țesătura subțire. Bătăturile îi zgâriară sfârcurile întărite și îi smulseră un sunet gutural de uimire și de apreciere.

Palmele ei moi alunecau în jos peste mușchii rigizi ai umerilor lui, testându-le lățimea. Carnea încrețită a cicatricilor lui îi înmuia inima, atât de mult încât ridică ușor capul și își lipi buzele de umărul lui într-un sărut alinător.

El se încordă și scoase un sunet pe care ea nu-l putu identifica și nici nu-l putu atribui vreunei emoții. Și, până când nu vorbi, nu-și putu da seama dacă era de încurajare sau de cenzură.

– Nu fi bună cu mine, îi porunci el cu asprime și îi sfâșie cămașa de noapte. Nu știi ce să fac dacă ești așa bună...

Aplecă apoi capul ca să-i revendice sânii cu gura lui flămândă. Măinile lui ridicau și frământau movilele de carne în timp ce limba lui făceau cerculețe în jurul mugurilor întăriți, până când simțea că îi luase foc tot trupul. Linsul se transformă apoi în ronțait, după aceea în mușcături, care îi smulgeau gemete mici și guturale. Millie se cutremura sub atingerea lui. Întunericul îi alimenta îndrăzneala, îi ascundea îmbujorarea și îi intensifica fiecare senzație.

Până acum, nu se gândise niciodată cât de frumos ar fi fost să se afle așa sub un bărbat. Să strângă în brațe ceva atât de cald și de mare i se părea șocant de exaltant. Era o poziție la fel de veche și eternă precum însuși timpul, dar, în clipa aceasta, Millie simțea că experimenta ceva complet unic.

Bărbia lui aspră îi zgâria valea moale dintre sâni, și se zvârcoli o clipă când își dădu seama că gura lui călătorea mai jos, lăsându-i partea de sus a corpului complet expusă.

– Ce faci? șopti ea.

– Mirosul tău pe corpul meu, pe mâinile mele m-a înnebunit dincolo de orice rațiune, zise el, gâdilându-i abdomenul tremurător cu respirația sa caldă. Și, după ce m-am spălat, l-am vrut înapoi. Vreau să te gust până când îmi strigi numele.

Oh, sfinte Dumnezeule! Nu-l putea lăsa să facă asta. Era mult prea obscen. O, Doamne, cine era bărbatul acesta? Unde era asasinul ei stoic? Unde era bărbatul care o aplecase peste pat și o luase cu hainele încă pe ea? Cel care îi produsese atâta plăcere în sala de bal și apoi o îndepărtase și dispăruse? Cine ar fi putut bănuși că în visele lui era atât de senzual și de lasciv? Că îi putea face sângele să clocotească în vene și să o îngrozească de moarte în același timp?

Palmele acelea aspre îi depărtată picioarele, pentru a face loc umerilor lui lați.

— Stai..., șopti ea, cu respirația întretăiată, simțindu-se copleșită, prea excitată și deodată extrem de rușinoasă.

— Nu! mârâi el, și dinții lui îi zgâriară pielea moale și sensibilă a coapsei interioare, în timp ce cu degetele îi deschidea faldurile ude, acoperindu-se de dorința ei umedă.

Millie strânse tare din dinți când prima senzație necunoscută se impregnă în sângele ei ca un fier încins. Cu cealaltă mână se întinse în jurul coapsei ei și-i apăsă abdomenul în jos, ținând-o prizonieră pentru plăcerea lui.

— Te ador așa. Deschisă larg și udă pentru mine, mărturisi el, cu glasul înăsprit de dorință. Te-am dorit incredibil de mult așa... pur și simplu nu pot...

Dar se opri din vorbit și rămase tăcut un moment.

„Ce nu poți?”

Degetul lui alunecă apoi în ea, și tot trupul ei se cutremură sub imperiul plăcerii acelei senzații. Și i se tăie răsuflarea, plămânii golindu-i-se complet de aer.

— Exact cum îmi amintesc, murmură el, pe coapsa ei. Moale... strâmtă... udă.

Mușchii neexperimentați ai tunelului ei interior se strânsă în-voluntar în jurul degetului său, și el înjură scurt.

— Scuze..., icni ea.

— Să nu-ți ceri niciodată scuze pentru nimic în fața mea, zise el încordat, eliberând un sunet gătușit când își retrase degetul și mai adăugă unul. Cele două degete alipite nu o pătrunseră ușor, ci fu nevoit să se chinuiască un pic, dar, din fericire, umezeala de acolo le ușura drumul.

— Așa strâmtă, mârâi el. Ești așa strâmtă. Dumnezeule!

Millie nu mai putea vorbi. Nu putea face altceva decât să icnească și să geamă în timp ce degetele lui o pătrundeau și se retrăgeau ritmic. Și chiar *se simțea și ea strâmtă și sensibilizată*.

Spre dezamăgirea ei supremă, își retrase apoi degetele din ea, și Millie mârâi de nemulțumire.

– Te-aș putea gusta așa în fiecare noapte, gemu el.

Doamne, Dumnezeule! Oare tocmai își linsese degetele acelea care fuseseră în...?!

– Am nevoie să te gust mai mult, Millie, zise el și-i depărtă și mai tare coapsele cu umerii. Am nevoie să te gust toată.

Gura lui coborî apoi și se lipi de locul în care ea se simțise sensibilizată și chinuită. Contactul acela o arse precum focul, și țipă și se încordă. Limba lui era o greutate caldă care îi despărțea sexul, în timp ce degetele lui se afundară în ea cu totul, mângâind-o pe interior.

Întunericul explodează în fulgere, devenind o lumină albă orbitoare, care se revărsă prin ea, cu un țipăt primordial de extaz. Se simțea complet zdruncinată de exaltare și chinuită de plăcere. Se revărsa în ea în valuri scurte și intense care îi făceau șoldurile să se ridice spre mâna lui mare, să se lovească de ea și apoi să se retragă.

Dar el nu se dezlipi de ea, nici măcar atunci când trecu furtuna. Limba lui luă locul degetelor, cu o împingere udă și superficială, care seca fiecare picătură din eliberarea ei în înghițituri audibile.

Millie se prăbuși pe saltea și rămase privind în gol în întuneric, prea satisfăcută ca să fie uimită de ticăloșia lui. Închise ochii, savurând atingerea limbii lui pe carnea ei înfierbântată și simțind tensiunea clădindu-se din nou și desfătându-se cu vibrațiile geamătului lui pe pielea ei și mai sensibilizată. Și apoi, captură cu gura lui mugurele umflat de carne. Îl supse, îl mângâie și îl ronțăi...

Și simți din nou cum tot pământul începea să se învârtă cu ea. Îi călărea gura cum ar fi călărit o fiară sălbatică, cu umerii arcuindu-i-se de pe saltea și cu țipetele răsunând din tavan. Doar că de data asta se înălță prea mult pe culmile extazului, și plăcerea se transformă într-o arsură, așa că se întinse cu disperare și-l apucă de păr, trăgându-l până când îl dezlipi de ea.

– Încă nu am terminat cu tine, mârâi el, încordându-se în strânsoarea degetelor ei.

– Nu mai pot, răsufla ea, gâfâind. Te rog...

Își simțea membrele moi precum budinca. Și pleoapele grele. Se simțea vlăguită.

– E mereu așa? întrebă ea șoptit. În visele tale...

– N-ai mai avut niciodată un gust atât de bun.

– E așa cu fiecare amant? se întrebă ea, cu voce tare.

— O să omor orice alt bărbat care-ți produce plăcere, răcnii el cu sălbăticie, după care se opri câteva clipe, gâfâind greoi.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea, aplecându-se să-și încolăcească degetele prin mătasea delicioasă a părului său.

El întoarse ușor capul și își îngropă fața în pielea ei, lipindu-și pleoapele de încheietura ei.

— Nu vreau să se termine, zise el în întuneric. Nu vreau să mă trezesc.

Buzele lui îi atinseră coapsa. Sărutul lui era mai degrabă o dezmiardare, care reuși să topească tot ce mai rămăsese întreg din inima ei.

— Nici un bărbat nu te-a regulat niciodată, zise el, cu posesivitatea mustind dincolo de tonul lui blând. Mă întreb dacă te-a mai atins cineva vreodată... dacă te-a mai gustat cineva... dacă ești cu adevărat numai a mea.

— Sunt, șopti ea, și adevărul acestui cuvânt simplu o lovi cu o forță neașteptată și o făcu să încremenească.

El se ridică pe trupul ei, ca un animal la pândă. Ușor și cu grijă, coborî deasupra ei, zdrobindu-i sânii pe pieptul lui și cutremurându-se când erecția lui alunecă pe coapsele ei desfăcute. Ea deschise și mai mult picioarele-i tremurătoare, ca să-i permită să se așeze mai bine deasupra ei. Era mai cald ca înainte, și acum simțea o oarecare ezitare dincolo de foamea aceea carnală.

— În visele mele, sunt o fiară. Părea distant, și Millie nu putu să nu se întrebe cum era posibil să fie așa într-un moment atât de intim și de frumos. Te țin sub mine. Ca să nu poți scăpa.

Un curent de aer rece îi gâdilă coapsele ca o șoaptă, făcând-o să se cutremure.

— Nu o să te opresc, zise ea, înăbușind un căscat de somnolență dată de extaz.

Îl simțea greu și cald, ca o plapumă de sex și dorință. Ar fi putut rămâne deasupra ei așa toată noaptea și nu s-ar fi plâns nici o clipă.

Prizonier în bătălia dulce-amăruie dintre o dorință carnală mistuitoare și un regret profund, Christopher își alunecă mâinile sub iubita lui din vis și își îngropă fața în părul ei, știind că era la fel de negru precum noaptea care îi înconjura.

Știa cum se termina visul acela. O fantezie seducătoare care îl aducea în culmea dorinței, și apoi se trezea cu un mârâit chinuit și cu mădularul pulsând în mână. Cu el vărsându-și sămânța într-o

parodie a binecuvântării pe care i-o promisese tot ce o clădise până în acest punct.

Ura din tot sufletul momentul acela. Ura totul la el. Și totul la el însuși.

Totuși, visul nu mai fusese niciodată atât de dulce și de frumos.

Și nici nu avea să mai fie vreodată așa.

– Îmi pare rău că te-am rănit noaptea trecută, când te-am făcut a mea. Îi spunea lui Millie cea din vis cuvintele pe care în viața reală nu le-ar fi putut rosti niciodată la lumina zilei. Dar știa și ea asta, nu-i așa? Știa că nu intenționase nici o clipă să o rănească. Că nu știuse că fusese virgină. Că, în ciuda tuturor vieților pe care le curmase și a carnagiului pe care îl dezlănțuise, atunci când văzuse sângele ei, se simțise panicat, și i se făcuse rău de la stomac.

Degetele care i se jucau prin păr, mângâindu-l încet, se opriră la baza scalpului său și apoi își croiră cale întoarsă pe același drum.

Îi plăcuse la nebunie când îl trăsese de păr mai devreme. Treaba asta aproape că-l făcuse să explodeze pe loc. Dar ce se întâmpla acum... era diferit. Cumva... mai bine. Îi transforma dorința usturătoare într-un junghi dureros. Era la fel de insistentă și de istovitoare, dar mai puțin... mai puțin sălbatică. Pentru un om care se născuse în iad, atingerea aceea singulară era mai dulce decât însăși reprezentarea sau ideea de rai.

– Te vreau, îi mărturisi el. Te vreau așa... sub mine.

– Atunci, sunt a ta. Ea își ridică atunci ușor șoldurile, lipindu-și de el umezeala sexului, într-un gest atât de infinit de dulce, că aproape îl făcu să-și piardă mințile și stăpânirea de sine.

Arcui ușor șoldurile, găsi intrarea în trupul ei și își strecură cu blândețe vârful mädularul în peștera ei călduroasă și umedă, îngropându-se în ea centimetru după centimetru. Era la fel de strâmtă cum își amintea, doar că de data asta nu simți nimic rupându-se... nimic care să-i blocheze calea.

Ei i se tăie răsuflarea, și atunci se întâmplă ceva delicios în pieptul lui. Ceva tresări. Și apoi, păru să se umfle cumva... să se dilate.

– Oh! exclamă ea, și mâinile ei alunecară pe spatele lui. E așa... de mult.

– Prea mult?

Oare o rănise? Chiar și aici, în visul lui, nu știa dacă ar fi putut îndura asta.

– Nu... te... opri, strigă ea, gâfâind de plăcere.

Nici nu credea că se putea opri. Sângele îi clocotea în vene, revărsându-i focul dorinței prin toate terminațiile nervoase, iar, dacă s-ar fi oprit acum, fără îndoială așa și-ar fi găsit sfârșitul. Ar fi murit pe loc. Și era numai vina ei. Era prea dulce, prea moale. Era tot ce ar fi trebuit să fie o fantezie ca asta, și ceva în plus.

Se retrase ușor și o pătrunse din nou, delectându-se cu sunetele de plăcere scoase de ea. Numai într-un vis așa ceva putea părea corect și firesc. Numai așa abisul de gheață al sufletului său se putea transforma într-o peșteră caldă și catifelată. Într-un leagăn de carne mătăsoasă și murmure moi. Doar în vis putea redescoperi cum se simțea o minune.

Și i se abandona ei, pătrunzând-o adânc și lent. Și câte o părticică din el se pierdea cu fiecare împingere. Ceva învie atunci în interiorul său, crescând, pulsând și strălucind. Ar fi vrut să scape de presiunea aceea, de plăcere, dar acum era un om al plăcerii pure și primordiale. Plămădit numai și numai din instincte carnale. Gemetele ei șoptite și ascuțite îl zoreau să continue până când asta nu mai era de-ajuns. Nu era niciodată de-ajuns. Nu avea să fie niciodată de-ajuns. Disperat să o pătrundă și mai adânc, își strecură o mână sub unul din picioarele ei, ridicându-l pe umăr, și se aventurează atât de adânc în ea, încât avea senzația că îi putea simți pântecul.

Suspînul ei îl tulbură la fel de profund pe cât o pătrundea. Șoldurile ei moi erau desfăcute larg sub el în dulce și feminin abandon.

— Termină pentru mine, îi ceru el, pătrunzând-o tare, aproape ca o pedeapsă. Spune-mi numele... încă... o... dată.

— Christopher! șopti ea, și numele lui i se desprinsese de pe buze, rupt de undeva din gâtul ei. *Te rog!*

Și el nu-și putea da seama dacă era o rugămintă sau o rugăciune. Dar nu mai conta. Ea suspînă, după care țipă. Și apoi, trupul ei se înclăștă în jurul mädularului lui, capturându-l ca într-o chingă de carne fierbinte, alunecoasă și vibrantă, aplicând o presiune atât de intensă, că nu avea cum să se i se opună.

Christopher închise ochii, luptându-se cu extazul care se clădea în abdomenul lui, pregătindu-se să explodeze din el. Și se agăță de momentul acela, ținându-se de el cât de mult putea.

Pentru că acum urma să se trezească. Și să o piardă...

Orgasmul fierbinte se revărsă ca un șuvoi prin el, și i se tăie răsuflarea o clipă, apoi își goli plămânii de aer, odată cu sămânța. Simțea că nu mai putea trage aer în plămâni. Nu putea face nimic altceva decât să se cutremure și să se încordeze, în timp ce toți mușchii

din corp i se încheștau și era prizonierul unei plăceri inimaginabile. Mistuit de un extaz pur și desăvârșit. Pulsa din el, se revărsa din el, inundându-i pântecul cu căldură și ușurându-i ultimele pătrunderi disperate.

Uraganul trecu la fel de repede cum îl copleșise, lăsând în urmă o nimicire nemaivăzută. Și apoi groaza îi îngheță sângele în vene, deși fierbințeala dorinței lui încă îi mai vibra prin fiecare celulă.

– Ești... încă aici.

Se ridică brusc, simțind pe coapsă umezeala bărbăției lui moi, concomitent cu explozia rece a realității dure.

– Păi, unde altundeva să fiu?

Putea auzi confuzia din vocea ei, amestecându-se cu o altă emoție pe care nu o putea identifica, lucru care îi făcea glasul răgușit. Și treaba asta făcea să i se strângă stomacul. Ce auzea acolo? Regret? Frică? Durere?

Dumnezeule! Toate lucrurile alea pe care i le spusese! Ceea ce tocmai făcuseră...

Și ea chiar fusese... *chiar ea...* sub el. Reală! Tremurase atunci când el se instalase deasupra ei.

O ținuse imobilizată acolo și... și...

„La dracu’!”

– Christopher?

El se împletici orbește spre ușă, o lovi tare cu piciorul, deschizând-o, și apoi își croi drum pe coridorul slab luminat, cu picioarele tremurându-i. Fugea. Fugea de întuneric. De femeia cu pielea albă ca un crin din visele lui.

De fantezia aceea binecuvântată care se transformase repede într-un coșmar.

Capitolul 23

Încheieturile pumnului lui Christopher se crăpără când alunecară de pe stativul masiv de lemn din sala lui de antrenamente pe care îl îngreunase cu pietre. Picăturile de ploaie biciuiau ferestrele și aruncau încăperea într-un cenușiu umbros de dimineață târzie, transformându-i echipamentul de lucru în umbră.

Își blestemă lipsa de concentrare și primi cu brațele deschise arsura puternică și înțepătoare a durerii, ca pe un vechi prieten. Durerea aceea avea să-l ajute să se concentreze și sângele avea să îi ofere claritate.

„Te vreau.

Atunci, sunt a ta.“

Un sunet dur răsună cu ecou prin camera pustie. Era un mârâit aspru și gutural pe care abia dacă îl putea identifica drept al lui când înțeștă pumnul rănit și îl izbi din nou în lemn. Și apoi din nou. Și din nou.

Se antrenase așa toată viața lui. Wu Ping începuse cu nisip, clădindu-i bătăături pe încheieturile degetelor și pe dosul palmelor. După aceea, trecuseră la găleți pline de pietriș, iar apoi la lemn. Într-un sfârșit, ajunsese să dea cu pumnii în zidurile închisorii, zugrăvind pereții cu slăbiciunea lui până când pielea îi devenise atât de aspră, încât nu se mai crăpa în contact cu zidurile.

Sângele însemna că devenea prea moale. Că devenea slab. Că putea fi frânt.

„Termină pentru mine. Spune-mi numele.

Christopher... *Te rog.*“

Nu era nici pe departe străin de rugăminți, de a imobiliza oamenii sub el și de a le curma rugămințile. Doar că acea rugămintă a ei îl spintecase la fel ca o piatră ascuțită. Oare îl implorase pentru eliberare sau îl implorase să o elibereze?

Nu-și putea da seama. Nu mai ținea minte. O parte din el se bucura că nu o văzuse noaptea trecută și că amintirea fricii sau a durerii ei nu era imprimată precum cu fierul încins în mintea lui.

Se așteptase să fie un vis, la naiba! Cu ea, fusese mereu un vis. Asemenea cuvinte precum cele pe care le rostise nu-i veneau atunci când era treaz. Nevoi și dorințe atât de animalice și de primordiale precum acelea pe care le trăise nu aveau ce căuta la lumina zilei. Un bărbat ca el nu lăsa o femeie udă de plăcere și tremurând.

Pentru că nu-i păsa de așa ceva.

Lui. *Nu îi păsa.* De așa ceva.

Și de data aceasta lemnul fu cel care se fărâmiță sub pumnii lui.

Se antrena așa de o perioadă de timp care i se părea sinonimă cu o eternitate – era obișnuit să schimbe chinul mental obsesiv cu cel fizic. Sudoarea îi curgea pe trunchiul gol în șiroaie reci, iar sângele îi alerga într-un ritm accelerat, împingându-i venele prea aproape de piele. Mușchii i se umflau de la efort și-l ardeau.

Și tot nu putea uita moliciunea pe care o găsisese între coapsele ei, extazul care o ținuse sub el și felul în care i se frecaseră șoldurile de ale ei.

El o obligase. Tratasă o virgină ca pe o târfă și o luase pe la spate la fel ca pe una. O pătrunsese și o dezvirginase ca un barbar. Dar cel puțin *atunci* o făcuse cu acordul ei.

Și tot i se strânsese stomacul din cauza a ceea ce-i făcuse.

„Nu... te... opri!”

Scormonea cu disperare prin ceața de dorință și frenezie, străduindu-se să descopere sensul din spatele cuvintelor ei. În visele lui, îl zorise să meargă mai departe, îl încurajase să o posede.

În coșmarurile sale, o poseda împotriva voinței sale.

În realitate, își vărsase sămânța în interiorul unei femei pentru prima dată în viața lui. Ce se întâmpla dacă era... adică... dacă concepușeră un...?!

– La dracu’! La dracu’! *La dracu’!* exclamă el, accentuând fiecare lovitură de pumn cu un urlet de frustrare.

– Ar fi mai bine să n-o lași pe mama să te audă vorbind așa. O voce mică penetrează ecourile vulgarității lui, infuzată cu un reproș blând. Ei nu-i place limbajul acesta.

„Oh, da, grozav!” Doar zisese asta de al naibii de multe ori și noaptea trecută, nu?

Jakub păși din pragul ușii și se aventură în cameră, oprindu-se să studieze armele etalate pe stativul de sub terasa de la etajul al doilea, de la care atârna o frânghie. Degetele lui mici și albe se strânseseră în jurul mânerului mic de lemn al ștreangului său, cu fascinație.

Cristopher dădu să deschidă gura ca să-i spună băiatului să plece, dar în schimb îi ieși pe gură doar:

– Ai văzut-o?

– Se îmbracă, răspunse Jakub, mângâind un set de cuțite argintii de aruncat.

– Și e... e bine?

Christopher blesternă imediat în gând junghiul de neliniște care i se infiltra în voce și încleștă pumnul rănit.

– Păi, de ce n-ar fi?

Știa că nu avea nici un răspuns sigur pentru întrebarea aceasta.

– Nu pune mâna pe aia, lătră el.

Jakub smuci speriat mâna de la un pistol strălucitor și păru să o îngroape apoi adânc în buzunarul pantalonii săi, destul de rușinat.

— Scuze, mormăi băiatul, după care zâmbi strălucitor. Tu ai sfârșit ăla? întrebă venind în fugă și atingând cu reverență lemnul proaspăt frânt, înainte de a întinde gâtul în sus ca să se uite la el. Welton a zis să vin jos să iau micul dejun după ce mă îmbrac, dar apoi am auzit o bubuitură. Ai rupt ăla cu pumnii goi?

Din unghiul din care privea Argent, ochelarii aceia afurisiți îl făceau pe copil să pară numai o pereche de ochi imenși, atașați de niște membre slăbănoge. Și lui Christopher aproape că îi venea greu să se uite în jos la el.

— Probabil ești incredibil de puternic, de poți lovi ceva atât de tare.

Nota melancolică din glasul băiatului nu-i dădea pace, și se uită în jos la el. Jakub tocmai își trecea degetul peste fisura din lemn, cu sprâncenele apropiate într-o încruntătură.

— Sunt incredibil de puternic, dar nu trebuie neapărat să fii forțos ca să produci astfel de daune. E nevoie de cunoaștere, disciplină și agilitate mai mult decât de putere.

Se duse apoi la un raft din colț, căutând o bucată de cârpă cu care să-și înfășoare pumnul. Dar îi căzură ochii pe bandajul pe care îl avea pe antebraț, și Christopher tresări amintindu-și de atingerea blândă a lui Millie.

— Mama n-ar putea face asta niciodată, aprobă Jakub. Și nici eu.

— Prostii! Christopher se întoarse din nou la băiat, înfășurându-și cârpa pe mână. Această formă de arte marțiale pe care o practică eu a fost creată de o femeie călugăr cu zeci de ani în urmă. Se spune că putea să sfărâme un bolovan cu o simplă atingere de deget.

— Asta e doar o poveste, se îmbufnă Jakub.

— O poveste care mi-a fost spusă mie de maestrul care m-a învățat să mă lupt. El era un om mic de statură, mai scund chiar decât mama ta, și l-am văzut spărgând cărămizi cu palma.

Băiatul pufni atunci.

— Nu mă mai tachina!

— Nu am tachinat niciodată pe nimeni, în viața mea!

— Atunci, minți.

Christopher se încruntă, încrucișând brațele la piept.

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că nu te uiți la mine.

Ochii li se întâlniră atunci, și se uitară urât unul la altul câteva secunde, înainte ca buzele băiețelului să zvâcnească, să se încordeze și apoi să se curbeze într-un zâmbet.

Mârâind, Christopher se întoarce de la zâmbetul acela și de la amuzamentul pe care i-l provoca drept răspuns și se duse la lavoarul din colț, unde începu să se spele de transpirație.

– Ai niște pantaloni tare ciudați, zise Jakub, venind după el. Arată ca o rochie.

– Nu trebuia să fii la micul dejun?

– Folosești armele alea pe oameni?

Christopher încremeni cu cârpa pe jumătate cufundată în apă. Naivitatea lui Jakub nu avea ce căuta în casa aceasta. Și nici a mamei lui. De fapt, la cât de nenorocit era, Christopher era cel care îi răpise inocența mamei lui. Dar măcar inocența copilului merita să fie salvată. Lipsa lui de viclenie, curiozitatea lui sinceră, exuberanța lui...

Nu fusese și el așa cândva? Înainte să...

– Da.

„La naiba“, gândi apoi. Ar fi trebuit să mintă.

– Și nu m-ai putea învăța și pe mine?

– Nu.

– Dar... Glasul băiatului reveni la registrul solemn pe care Christopher îl mai auzise. Sunt oameni care vin după mama. Oameni răi. Aș putea să o protejiez dacă aș ști cum.

Christopher aruncă atunci cârpa în apă și închise ochii împotriva unui val aproape copleșitor de emoție, care îi făcu membrele să se încordeze. Recunoștea tonul acela din vocea băiatului. Era un amestec de teamă și venerație... sunetul iubirii protectoare și feroce a unui băiețel pentru mama sa. Și a unei furii suficient de puternice pentru un adult în toată firea, atunci când iubirea aceea era amenințată.

Nu conta sub nici o formă că trupul lui Millie nu purtase nicio dată în interiorul său acest copil. Ea era mama lui. Iubirea maternă strălucea aproape palpabil între ei doi. Și era o formă de dragoste pe care o mai văzuse și cu altă ocazie. O dragoste sfâșiată în mii de bucăți și pierdută într-o baltă de sânge, în...

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, îl liniști el. *O voi proteja eu!* Sunt aici ca să vă protejiez pe amândoi.

– Da, dar o să fii mereu aici?

Întrebarea aceea mai că-l lăsă fără aer, și Christopher se chinui să-și umple la loc plămânii inspirând profund.

– Ia cuțitul ăla de acolo, îi ordonă el. O să-ți arăt câteva lucruri.

— Welton! Millie fugi spre majordomul care pășea prin sala de mese goală. L-ai văzut cumva pe fiul meu...? Ce, Doamne iartă-mă, e aceea?

Welton întinse în față ciudățenia care semăna cu un arici pe care o purta în mâinile-i înmănușate în alb și ridică bărbia câțiva milimetri.

— Acesta, doamnă, se numește un „ananas” E un cadou pentru stăpân de la contesa de Northwalk.

Millie întinse mirată mâna și testă asprimea suprafeței și a solziilor de pe acel fruct lunguiet.

— Am auzit de așa ceva. Mi-a zis odată cineva că ducele de Milford avea o seră în care creștea ananași și... ia stai un pic, ai spus contesa de Northwalk? Ea îi trimite domnului Argent fructe exotice? Întrebă și fu traversată de un fior de nemulțumire. Lady Farah Blackwell, contesa de Northwalk, o moștenitoare bogată pe propriile-i picioare și soția probabil celui mai infam și bogat om din ținut, îi trimitea cadouri unui asasin pustnic. De ce? Ce fel de aranjament aveau, oare? Ba, încă și mai important, de ce i-ar fi păsat câtuși de puțin lui Millie de unde își procura Christopher Argent produsele?

— Lord și Lady Northwalk sunt prieteni de familie, anunță Welton cu mândrie.

— Am înțeles, șopti Millie, întrebându-se dacă fusese îngrozitor de nedrept din partea ei să presupună din capul locului că Christopher nu avea prieteni. Ba, de fapt, nu-i spusese Argent noaptea trecută ceva despre existența unei loialități de lungă durată între el și Dorian Blackwell?

— Sau, mă rog, cunoștințe mai apropiate, cel puțin, adăugă Welton.

Cunoștințe, și totuși iată aici un cadou de la o femeie măritată... Oare exista ceva între protectorul ei și această contesă? Dacă exista pe lumea asta cineva suficient de curajos încât să-l provoace pe regele lumii interlope, cu siguranță acel om era stăpânul acestei case.

— Tocmai mă pregăteam că adaug fructul pe meniul micului dejun, dar nu cred că stăpânul Argent și tânărul stăpân au terminat în sala de bal. Welton se uită peste ochelari la Millie, cu o sprânceană ridicată insinuant.

— Păi, ce fac în sala de bal?

— Asta sigur nu știu.

În dimineața aceasta, răceala distantă a lui Welton părea cumva infuzată și de altceva. Nu tocmai de afecțiune sau căldură – nu,

ar fi fost prea mult. Dar cu siguranță sesiza la el un soi de optimism. Și asta o făcea pe Millie să se simtă acceptată.

– Mulțumesc, Welton.

– Da, doamnă. Se răsuci apoi pe călcâie și își relua pașii ca de soldat prin sala de mese goală, probabil croindu-și drum spre solariul unde aveau să servească masa.

Millie porni în direcția opusă, trecând pe sub arcada mare și sumbră și îndreptându-se spre ușile franceze. Observă imediat că cea din partea dreaptă stătea ușor întredeschisă. Ecourile unei conversații serioase pluteau dinăuntru, și Millie se opri o clipă ca să-și netezească partea din față a rochiei de mătase și să verifice părul dacă avea șuvițe rebele.

Simțea fluturași agitându-i-se în stomac la gândul că ura să-l vadă din nou. Pe potențialul ei asasin. Pe protectorul ei.

Pe amantul ei.

Felul în care fugise de la ea noaptea trecută o lăsase confuză și nesigură. Și acestea erau două emoții cu care Millie nu era prea familiarizată... Mai ales când venea vorba despre bărbați.

În general, găsea bărbații ușor de înțeles, de fermecat și de citit, transformându-i astfel într-o companie destul de simplă. Erau creaturi ale orgoliului și ale artificialului. Zâmbeau afișând rânjete ca de lup, în timp ce unelteau din priviri. Slăbiciunile lor includeau măgulirea, virilitatea lor, dar și provocarea sau cucerirea, puterea, avuția, sexualitatea, toate la un loc, dar și luate separat. Totul și orice care îi făcea să se simtă ca niște prădători era plăcut pentru ei, atât timp cât puteau deveni maestri în asta, fără să depună prea mari eforturi.

Unii prețuiau intelectul. Alții, forța fizică și bravada. Dar și mai mulți alergau după posesiuni și influență. Unii erau cruzi, iar alții erau blânzi. Unii erau veseli, iar alții foarte serioși. Le plăceau la nebunie competiția și să-și etaleze bogăția, puterea sau importanța unii față de alții. Erau creații fascinante ale instinctelor primitive alternante și ale constrângerilor sociale.

Dar nu și Christopher. El era un animal unic și extrem de complicat. Un mister, de fapt. Ce anume îl guverna în viață? Aparent, banii erau importanți pentru el, din moment ce făcea mare caz din a-i avea, dar nu părea să-i cheltuiască pe ceva. Cu siguranță nu era o creatură a confortului. Avea un conac grandios, la solicitarea altcuiva, dar dormea în condiții mai proaste decât ar fi acceptat până

și servitorii. Hainele lui erau de calitate superioară și bine croite, dar departe de a fi ostentative.

Cât privea orgoliul și șiretlicurile, nu părea să înțeleagă nici unul din aceste concepte. El mințea ca să ucidă. Sau ca să supraviețuiască. Dar nu și ca să se protejeze de judecata altora sau de stânjeneală. Își accepta punctele forte și abilitățile, apreciindu-le la justa lor valoare, și le purta fără nici o urmă de modestie, dar în același timp și fără orgoliu. Nu exagera niciodată, la fel cum nici nu submina nimic. Seducția era o artă pe care el nu o practica. Măgulirea era o limbă străină pentru el, la fel ca greaca sau araba. Își păstra relațiile așa cum erau, constrânse de aranjamente. Contractele, indiferent dacă erau scrise pe hârtie sau făcute prin acord verbal, avea temenii clar stabiliți, iar el refuza cu stoicism să îi încalce.

Așa că, atunci când îi spunea că o dorea, când îi spunea că era frumoasă și că visa la ea, vorbea foarte serios. Era mai sincer în ceea ce spunea decât oricare dintre admiratorii ei, care îi adresaseră tirade înflăcărâte și cuvinte poetice.

Și totuși, nu era constrâns de nimic. Un băiețel născut într-o cușcă micuță, care nu învățase nimic altceva cu excepția cruzimii și a supraviețuirii. Și apoi fusese azvârlit în lumea aceasta și fusese nevoit să-și facă un rost în viață, având la dispoziție numai și numai abilitățile pe care ajunsese să le stăpânească la perfecție.

Violența și moartea.

Dar trebuia să fie ceva mai mult de atât, nu? În ciuda a tot ceea ce pretindea, nu era complet lipsit de emoții. Visele chinuite care îi tulburau somnul. Toate lucrurile pe care i le spusese ei. La început, zisese lucruri ilicite și fără scuză, dar apoi îi adresase cuvinte pline de nevoie și îi oferise cea mai altruistă plăcere.

Și toate numai pentru că fusese convins că ea nu ar fi venit la el decât în vis. Fiindcă el considera că nu i se putea întâmpla niciodată nimic bun cât timp era treaz.

Și dacă l-ar fi făcut să se răzgândească? Dacă aducea ceva bun în lumea lui? Oare mai exista vreo speranță pentru un om care avea mâinile mânjite de atâta sânge? Millie nu crezuse asta până acum. Dar după noaptea trecută...

Doamne, dar chiar se gândea numai la tâmpenii, nu-i așa? Că era o bleagă din punct de vedere romantic – așa îi spusese mereu fratele ei Merek. Și probabil avusese dreptate.

– Îmi iau ochelarii și apoi mă împing la pământ. Vocea lui Jakub plutea pe ușa întredeschisă, distrăgându-i atenția lui Millie de la propriile-i gânduri. Și nu văd să mi-i iau înapoi.

Ce auzea? Ce se întâmpla aici? Millie nu știa să fi comis cineva vreodată vreun act de violență împotriva fiului ei. O durea faptul că el nu îi mărturisise asta. Și acum o intriga și o îngrijora faptul că i se confesă lui Christopher.

Jakub nu avusese niciodată un tată, și nici ea nu-i oferise cine știe ce companie masculină sau un model bărbătesc. Da, îi cunoștea, desigur, pe colegii ei actori, și mai era și domnul Brimtree. Dar, din cauza firii singuratice a lui Jakub, el nu se lipise niciodată prea mult de nici unul dintre aceștia. Oare faptul că primul bărbat cu care părea să stabilească o legătură fiul ei își câștiga traiul ucigând oameni pentru bani stătea drept mărturie a faptului că eșuase ca mamă?

Foarte probabil. Tresări din cauza acestui gând. Dar, la drept vorbind, îi și salvase viața lui Jakub, și asta era un lucru important...

– Păi, nici nu ai nevoie să-i vezi clar. Glasul jos al lui Christopher răsuna cu ecou prin sala de bal goală, la fel ca un tunet. Te concentrezi pe spațiul dintre tine și oponentul tău, oricât de încetoșat vezi. Dacă nu te uiți direct la ei, îi observi pe toți. Poți să-ți dai seama de unde o să vină următoarea lovitură încă din clipa în care le apare în minte acest gând.

– Vreau să încerc, ceru atunci Jakub.

– La fel ca apa, îi aminti Christopher. Adoptă calea minimei rezistențe, dar nu lăsa pe nimeni să te oprească.

Millie își schimbă greutatea pe celălalt picior și se aplecă mai mult spre ușa pe jumătate deschisă, rămânând nemișcată și tăcută între umbre.

Și i se tăie răsuflarea din cauza a ceea ce văzu.

Sudoarea strălucea pe trupul lui, scurgându-se pe văile și pantele făurite de munții puterii sale. Și totuși, în ciuda staturii lui masive, observa o eleganță aproape paternă în mișcările lui, deși nici măcar nu putea începe să bănuiască dacă era ceva înăscut sau ceva exersat. Nu îi venea să creadă că își trecuse degetele peste mușchii aceia, că își plimbase palmele peste coloanele spatelui său, care acum vibrau ritmic, la unison cu mișcările pe care le făcea. Stătuse lipită de mușchii proeminenți ai abdomenului său și le simțise formele alungite distinctive pe carnea ei.

Îi tresăriră degetele când își aminti cum îl atinsese. Și amintirile acestea nu făceau altceva decât să-i trezească și alte curiozități.

El stătea acolo impunător, pe domeniul uneltelor acelora străinii și necuviincioase – *un bărbat în toată puterea cuvântului*. Dur și dominant și copleșitor de viril. Păcătos, solid și plin de cicatrici.

Și dădea dovadă de o răbdare plină de blândețe cu băiețelul aproape ridicol de mic, care se arunca spre el cu lovituri sălbatice și brutale.

Ar fi trebuit să facă sau să spună ceva, altceva decât doar să stea să se uite. Dar cum ar fi putut, când simțea pământul nesigur sub picioare? Podeaua părea să se lege sub pantofii ei precum o corabie pe mare, zguduită de apropierea unei furtuni.

Oare cum ar fi fost să fie posesoarea inimii unui asemenea bărbat? Ba chiar și numai să gândească acest lucru trebuia să fie o blasfemie.

Dar până și blasfemiile lui erau delicioase, nu-i așa? Și răutatea lui îi aducea plăcere în întuneric și...

– Mami?

Două perechi de ochi albaștri pali se îndreptară atunci spre ea, cu o sincronicitate aproape tulburătoare.

– Jakub, dragule, Welton a pregătit micul dejun. Nu e politicos să-l lași să aștepte, zise Millie, urând nota de neliniște din glasul ei.

– Dar eram în mijlocul unei lecții, zise Jakub și se dădu în spate, luând o poziție de luptă. Mi-am găsit o axă centrală și nimeni nu mă poate scoate din echilibru. Sau, mă rog, domnul Argent poate, dar nimeni altcineva. Pot să lovesc în gât pe oricine încercă să mă poc-nească sau pot să-i dau una în nas cu podul palmei. Și am mai învățat și să tai rotula oricui, chiar și cu un cuțit pentru unt, mamă, și...

– Jakub, zise ea, mai ferm de data aceasta, înțelegând că Argent îl învățase pe fiul ei aceleași lucruri pe care i le arătase și ei cu numai o zi în urmă.

Micuțul își ascunse atunci încruntarea încăpățânată, coborând privirea în podea.

– Da, mami.

Trecu apoi pe lângă ea, într-un mod atât de dramatic, încât Millie se întrebă și dacă nu cumva îi permisesese fiului ei să petreacă prea mult timp în compania actorilor de la teatru.

– Vin și eu imediat, *kochanie*, adăugă apoi pe un ton mai blând. Trebuie să discut ceva cu domnul Argent.

Și, în timp ce el mergea vădit nemulțumit în josul coridorului, îl auzi bălmăjind pentru sine: „Știam eu că nu trebuia să zic nimic de rotule“

Și simți cum i se făcea inima cât un purice în timp ce-l privea pe fiul ei plecând. Oare se lua cineva de el la școală? Și ea de ce nu știa nimic despre asta?

Christopher se dusesese la lavoar și tocmai își spăla fața îmbujorată, gâtul și pieptul cu un prosop ud. Millie se pomeni atunci încă o dată hipnotizată de felul în care i se încordau mușchii pe spatele masiv, care se îngusta către șolduri, dispărând apoi în pantalonii aceia ciudați ai săi, formând cele mai delicioase curbe...

Ultima dată când fuseseră împreună în camera aceasta...

Millie clipi ca să-și limpezească mintea și își smulse privirea de la acea anume parte a anatomiei lui. Își dresе apoi glasul și începu din nou să gândească limpede. Pantofii ei brodați aveau tălpi moi, și putu auzi foșnetul fustelor ei voluminoase în timp ce se apropia de el.

El se încordă vizibil, însă nu se uită la ea. Pe lângă bandajul pe care i-l legase ea pe antebraț acum mai avea un altul în jurul pumnului, și prin material i se infiltrau picături de sânge proaspăt în dreptul încheieturilor degetelor.

– În ritmul acesta, până la finalul săptămânii, o să ajungi să semeni cu o mumie egipteană, zise ea, cu zâmbetul citindu-i-se în glas, laolaltă cu un dram de îngrijorare sinceră. Ești bine?

– Nu face asta, mârâi el și se răsuci și o fixă scurt cu o privire războinică, înainte să-și mute privirea. Profesorul blând care tocmai împărțise acel spațiu cu fiul ei dispăruse complet. Și în locul lui stătea acum un zeu strălucitor al mâniei și al războiului. Așa făcea mama.

– Ce făcea? Millie se dădu un pas în spate, complet nedumerită. Își făcea griji pentru tine?

– Se prefăcea a fi bine. Începu să se plimbe de colo-colo prin fața ei, făcând trei pași mari la dreapta și apoi trei pași mari la stânga, aruncând scânteii furioase spre spațiul dintre ei. Și-o trăgea cu gardienii pentru o bucată de pâine în plus și apoi își ascundea vânătăile sub un zâmbet când îmi întindea felia de pâine. Mi-era greață de asta și atunci, dar acum e și mai rău, pentru că eu... pentru că eu sunt cel care... Își trecu apoi mâinile agitat prin părul castaniu și se apucă strâns de lateralele capului, înainte de a se propti ferm în fața ei. Nu accept așa ceva. Nu de la tine!

– Eu nu am nici o vânătaie, îi spuse, pe un ton blând. Sigur că mai simțea câte un junghi mic de durere prin trup, dar acesta venea strict ca să-i aducă aminte cum își folosise trupul în timpul întâlnirii lor ilicite. Și nu o deranja absolut deloc. Nu ai comis nici un soi de violență

împotriva mea. Millie întinse mâna spre el, dar el i-o îndepărtă cu asprime. Ea strânse din buze și se gândi imediat că trebuia să se comporte cu prudență. Acest bărbat din fața ei nu era asasinul rece, calculat și nemilos pe care ajunsese să-l cunoască. Bărbatul din fața sa era o cu totul altă creatură, una ale cărei armuri de gheață avea deja prea multe crăpături. Era vulnerabil, animalic și la fel de periculos ca înainte. *Ba poate chiar mai periculos.*

– Nu sunt cu nimic mai bun decât ei.

– Care ei?

– Te-am imobilizat. Te-am făcut să sângerezi. Te-am... te-am obligat să te culci cu mine.

– Obligat e un cuvânt cam prea dur pentru...

– Te-am obligat să ți-o tragi cu mine, ca să nu te omor. Se răsuca din nou spre bazin, aruncând o lovitură furioasă, care îl făcu să zboare prin cameră și să se izbească de peretele de vizavi într-o caco-fonie îngrozitoare de sunet de lemn care se frângea și porțelan care se fărâmița.

– Ei bine, dacă o pui în cuvintele astea, sună într-adevăr cam...

– Și pe ei i-am măcelărit pentru asta. Au fost primii pe care i-am omorât. Începu din nou să se învârtă prin cameră. Și acum am devenit și eu unul dintre ei.

Millie era absolut sigură că nimeni nu-l mai văzuse vreodată așa, în starea aceasta. Sălbatic și înnebunit. Se înfuria tot mai tare. Și ea și-ar fi dorit cu disperare că înțeleagă la ce se referea, dar mai toate informațiile relevante erau încuiate în seifurile de coșmar ale amintirilor lui. Probabil se luptase cu ei în coșmarurile lui... cu acei „ei” misterioși despre care vorbea cu atâta dezgust. Și se pomeni atunci întrebându-se câți oameni îl abuzaseră și se purtaseră rău cu el. Probabil fusese un cumul de evenimente și persoane care ajunsese să creeze un om ca el. Un cumul de oameni violenți și fapte malefice. Știa că ar fi trebuit să-i fie frică, putea simți adrenalina revărsându-i-se prin corp, ca un alt avertisment să fugă.

Dar rămase fermă pe poziții pentru că o înțelegere intrinsecă îi spunea că se aflau amândoi în fața unui zid. A unui zid imens de gheață. Și probabil crăpăturile audibile din acel zid îl făceau să se simtă atât de instabil. Dar acel zid s-ar fi putut dărâma din temelii din clipă în clipă, și trebuia să fie acolo când se întâmpla asta. Trebuia să fie acolo pentru el.

– Cine sunt *ei*? Făcu un pas în față, și el se retrase, încleștând pumnii. Dar Millie știa cumva că nu avea să dea în ea. Ce s-a întâmplat cu mama ta?

– Au imobilizat-o la pământ... pe spate. Respirația lui era accelerată și gâfâia în timp ce vorbea, iar gheața din ochii lui se topise într-un infern de foc. Flăcările albastre pe care le vedea acolo ardeau cu o furie mai aprigă și mai mistuitoare decât orice altceva mai cunoscuse ea pe această lume. Au... ținut-o... sub ei. Și ea nu s-a împotrivit. Doar i-a *implorat* să-mi cruțe mie viața... mi-a zis să nu mă uit... să-mi mut privirea. Dar n-am făcut-o. Le-am reținut chipurile. Și eu m-am împotrivit! Și, din cauza *mea*, au înjunghiat-o.

Millie duse imediat mâna la gură și simți cum i se strânse stomacul de compasiune, atât pentru mama lui, cât și pentru fiul ei. Lacrimi fierbinți îi năpădiră ochii cu o forță brutală și i se revărsară pe obraji precum lava.

– Am tot țipat și am țipat, dar nu a venit nimeni. Se opri din vorbit, pentru că i se puse un nod în gât, dar acesta era singurul indiciu că simțea și altceva în afară de furie. Mi-am petrecut noaptea într-o baltă de sânge rece ca gheața, și a doua zi *am eviscerat* patru oameni. Mi-au trebuit ani de zile ca să ajung să-l omor pe gardianul care i-a facilitat moartea, care a vrut să-i dea o lecție – și nu înainte să omoare un alt băiat. Trăsăturile lui faciale îi transmiteau clar că retrăia o amintire care pe ea ar fi îngreșat-o, dar lui îi plăcea. Eu și Blackwell am făcut cu rândul cu el. Nici până în ziua de azi nu știu sigur cine i-a plasat lovitura fatală.

– Oh, Christopher...

– Nu fi bună cu mine! răcni el. *Nu sunt* un copil rănit de care să-ți fie milă. Îți irosești lacrimile. Eu sunt *Argent*. Sunt cel mai infam criminal cu care nimeni nu a dat ochii și apoi a supraviețuit ca să povestească. Am omorât mai mulți oameni în războiul lumii interlope decât ar încăpea în teatrul tău drag. Am omorât oameni în bătaie în ringuri ale morții, pentru bani. Și ce crezi că am simțit? Victorie? Răzbunare? Vinovăție? Plăcere?

– N... n... nu știu. Mâna lui Millie alunecă atunci de pe buzele ei, mutându-se la inima care îi bubuia deja în piept de milă, durere și suferință pentru el.

– *Nimic*, zise el, pe un ton întunecat. Nu am simțit nimic. Nu *simt* nimic.

– Asta nu-i adevărat, insistă Millie, cu vocea tremurându-i din cauza lacrimilor. Nu cred așa ceva.

— Nu? Am tăvălit târfe și văduvele grosolane ale bărbaților influenți pe care am fost plătit să-i omor. Și crezi că mi-a păsat vreun pic de ele? Sau de plăcerea lor? Absolut deloc. Nu-mi pasă deloc. Le-am tras-o numai pentru că m-au lăsat. Le-am luat ca pe niște cățele, pe la spate... ca niște animale. Dar măcar nu le-am ținut nicio-dată sub mine. Puteau să scape oricând voiau... Dar tu... *tu!* Un stâlp de lemn cu niște proeminente ca niște cârlige de cuier se sfărâmă atunci sub lovitura lui, zburând într-o coloană a clădirii și prăbușindu-se la podea.

Millie tresări și își încordă genunchii, forțându-se să nu se retragă cu nici un pas din fața furiei lui cotropitoare. Mânia aceea clcotise în el timp de mulți ani... De mai bine de zece ani, de fapt. Și avea nevoie să-i dea frâu liber, să o scoată din el. Avea nevoie să spargă lucruri.

— Nu o să mă șochezi cu nimic, îl informă ea cu blândețe.

— Nu încerc să te șochez, doar îți spun adevărul. Te-am privit murind pe scenă, și o parte din mine a știut încă de atunci că nu aș putea vedea asta din nou. Că ar fi trebuit să mă retrag și să te las la mila altcuiva. Pentru că simțeam cum mă transformam în... în... în fiara asta. Și totuși, am încercat. Și apoi m-ai implorat să nu-i fac rău fiului tău. Ai spus aceleași cuvinte pe care le-a zis și ea în noaptea aia blestemată. Își frecă fața cu mâini aspre. Doamne! Chiar *sunt* un monstru!

— Dar *tu nu* l-ai rănit pe fiul meu, contracăra ea, cu aceeași blândețe în glas.

— Oh, dar am făcut-o deja, nu înțelegi? L-am rănit pentru că am rănit-o pe mama lui. Ți-am răpit inocența. Te-am pus să plătești pentru viața voastră cu corpul tău.

— El nu știe asta! O îmbujorare furibundă îi acapără atunci obrajii lui Millie. Nu din cauza mărturisirilor lor îngrozitoare, ci din cauza a celei pe care era pe cale s-o facă ea. În plus, la drept vorbind, nu mi-a plăcut niciodată mai mult de atât să fac o plată pentru ceva.

El încremeni.

— Nu face asta, Millie. Nu-mi oferi izbăvire sau iertare. Eu te-am forțat. Te-am ținut la podea.

— Eu am vrut-o, insistă ea. Am știut ce fac când am deschis ușa aia, când te-am trezit... O parte din mine *știa* foarte bine ce avea să se întâmple. Și mi-am dorit să se întâmple...

O parte din flăcările din ochii lui începură să ardă și mai tare și să danseze, și el scoase un sunet găuit.

Nevoia de a-l strânge în brațe o copleși atunci cu o asemenea ferocitate, încât simțea durere în brațe. Doamne, Dumnezeuule! Prin ce lucruri înfiorătoare trecuse! La câte supraviețuise! Majoritatea oamenilor s-ar fi dat bătuti. S-ar fi prăbușit la pământ și și-ar fi pierdut mințile. Sau și-ar fi luat viața. Dar el ascunsese rușinea, spaima și disperarea într-un ocean placid de întuneric. De sânge. Și apoi îl înghețase bocnă, ca să țină totul închis în interiorul lui.

Din păcate însă, se părea că ea era întocmai furtuna menită să scoată la suprafață epavele suferințelor lui.

Christopher se holba la ea, mut de uimire și șocat peste măsură, cu gura întredeschisă, oferindu-i astfel timpul de care avea nevoie să reducă spațiul dintre ei. Întinse mâinile și își odihni degetele desfăcute pe mușchii puternici care îi acopereau pieptul. Era încă ud, dar ei nu-i păsa. Mirosea a sudoare și a bărbat... un miros de mosc, despre care nu ar fi crezut niciodată că ar putea fi plăcut. Ba chiar excitant. Doar că era. Și, din orice ar fi fost plămădit acest bărbat, esența lui îi vorbea. Îi trezea la viață toate simțurile.

El se uita la ea ca și când, pentru prima dată, ea ar fi fost vânătorul și el prada incapabilă să scape. Sub mâna ei, carnea lui înfierbântată de la efort și de la emoții tresărea și se încorda. Și, undeva mai jos, inima lui bubuia sub atingerea ei.

– Simt că există ceva aici între noi. Își apăsă degetele pe pieptul lui și se mai apropie cu un pas, lipindu-și și cealaltă mână de pieptul lui. Ceva mai mult decât o simplă înțelegere de afaceri. Și cred că o simți și tu... crescând și dezvoltându-se din cele mai imposibile circumstanțe cu puțință...

El rămase tăcut, dar, încurajată de cât de greu respira el și de cât de tare îi bătea inima, Millie continuă, luând lipsa respingerii lui ca pe o încurajare.

– Știu că ai făcut lucruri cumplite. Știu că ai suferit îngrozitor. Și mă doare sufletul pentru tine, Christopher.

– Nu-mi spun nimeni Christopher. Ți-am zis, eu sunt Argent.

Și totuși, ușor – de fapt, incredibil de încet –, mâinile lui se ridicară ca să le acopere pe ale ei. Aspre și tari precum granitul, dar la fel de grijulii și de fragile precum aripile unui fluture.

Millie zâmbi în sus la el, încântată de felul în care ochii lui erau fixați asupra buzelor ei.

– După toate câte am făcut împreună, cred că mi-am câștigat dreptul de a-ți spune pe nume. Aseară, tu m-ai rugat s-o fac, mai

știi? Și, pentru mine, ești *Christopher*, un bărbat la care țin și cu care am o relație intimă. Un bărbat care a fost cândva un băiețel, un băiețel la fel ca fiul meu, pe care uneori îl iubesc mai mult decât pot îndura.

Fiara care stătea la pândă se retrase atunci din ochii lui, și infernul de foc albastru se transformă în ceva mai cald și mai mistuitor. Ținea bărbia îndreptată spre stâlpul din dreapta, și privirea lui zbura prin încăperea familiară. Dar se oprea mereu asupra ei, studiind diferite părți ale corpului ei, zone unde se atingeau.

— Băiatul care ai fost cândva e încă aici, undeva, sub toate astea, sunt sigură de asta. Și el le simte pe toate. Își lipi mai apăsător mâinile de pieptul lui catifelat de sub palmele ei și simți o parte din oțelul lui de gheață topindu-se sub atingerea ei. Și mânuțele lui inocente sunt undeva înăuntrul mâinilor tale cicatrizate și pătate de sânge...

— Am ucis *atât de mulți oameni*, murmură el. Chiar nu-ți dai seama că e prea târziu pentru mine? Chiar nu-ți dai seama că, dacă există într-adevăr ceva dincolo de asta, sunt cu adevărat blestemat?

— Dar nu a fost Dickens cel care a zis... „Sper că dragostea adevărată și adevărul vor fi mai puternice la sfârșit decât orice rău sau orice ghinion lumesc”? Uită-te la asta, *Christopher*... Întoarce apoi capul ca să privească efectele furiei lui, resturile împrăștiate pe podeaua de marmură asemenea unor soldați căzuți la datorie pe câmpul de luptă. Asta e dovada vie a faptului că, indiferent de ce ai crede, ai abilitatea de a simți ceva... Și știu că lucrul acesta nu-i mereu tocmai plăcut, dar este necesar și esențial pentru condiția umană. Și suntem *vii*, noi doi. Și, pentru asta, mai există speranță. Speranță, adevăr și posibilitatea iubirii. Și cred că toate lucrurile astea te pot scoate din mocirlă dacă le dai voie.

El studie atunci carnagiul din jur cu aceeași privire întunecată, pe care Millie își închipuia că o folosea însuși diavolul pentru a supraveghea toate târâmurile pe care le avea în stăpânire.

— Tu crezi... crezi că locuiesc în mocirlă? Într-una din care poți să mă scoți tu?

Vocea lui era calmă, iar respirația lui, superficială.

— Cred că trăiești într-o cochilie, îi răspunse ea. În cochilia grandioasă, mare și destul de scumpă a unei case. Dar nu este un cămin, *Christopher*, ci doar o locuință, însă nu e ceea ce îi e necesar unui om ca să se simtă viu.

Mâinile lui se strânseseră în jurul alor ei, și ea continuă cu disperarea unui general de campanie care-și conducea batalionul în sus pe panta unui deal.

– Ai crezut că noaptea trecută a fost un vis, și se poate să fie o parte de adevăr în asta. Cred că nici unul din noi nu a visat măcar vreodată că poate exista o plăcere atât de intensă, că trupurile noastre s-ar putea potrivi atât de bine. Că am putea *simți* atât de multe. Mi-a plăcut să fiu sub tine, și aş repeta asta oricând.

– Nu. N-o să se întâmple.

Chipul lui se înăspri atunci, și Millie putea simți bucățile de gheață, în timp ce se cățarau înapoi în sufletul lui, acaparându-l din nou și înghițindu-l cu totul pe bărbatul care se afla dedesubt. Îl pierdea.

– Christopher, stai, îl imploră ea, ca și când alergau undeva și el o luase atât de mult înaintea ei, încât nu-l mai putea vedea.

– Devii femeia mea, și apoi ce? Cine are de câștigat de pe urma unei astfel de înțelegeri?

– Nu-ți cer să-mi promiți nimic, zise ea. Și nu e vorba despre cine ar avea ceva de câștigat aici, ci...

Dar el îi îndepărtă brutal mâinile de pe pieptul lui și se retrase spre ușă.

– Ce altceva am eu să-ți ofer în afară de cadavre și cochilii goale? Tonul lui rece și tăios revenise. Și aproape că stingea orice căldură din încăpere, înghețând focul amintirilor de noaptea trecută cu realitatea dură a vieții violente pe care o ducea. A existenței pe care și-o făurise din piatră, gheață și sânge. O să-ți ofer cadavrele dușmanilor tăi. Ale oamenilor care vă vor răul ție și fiului tău. Dar să-ți fie foarte clar, femeie, că eu nu sunt un bărbat care să-ți poată oferi o viață. Pentru că, asemenea acestei case, eu nu sunt altceva decât o cochilie. Un cadavru ambulant. Și doar pentru că nu te-am omorât nu înseamnă că nu te voi distruge.

Se răsuci apoi și dădu să plece.

– Christopher!

El se opri în loc, cu mâna pe mânerul ușii, dar nu se întoarse spre ea.

– *Te rog*, uită-te la mine.

Nu putea să plece. Nu putea să lase lucrurile așa.

Pumnul lui se strânse pe tocul ușii până când i se albiră degetele. Dar tot nu se uită la ea. Nici măcar nu aruncă o ocheadă spre ea.

– Du-te să iei micul dejun cu fiul tău, Millie, îi ordonă el, pe un ton sec. Eu am treabă, mă duc să-l omor pe tatăl lui.

Și, de data aceasta, ea nu mai făcu nici o mișcare să încerce să-l oprească.

Capitolul 24

Cu siguranță era ceva ireal să savureze un ceai delicios într-un salon atât de elegant, când iubitul ei era plecat pe undeva ca să-l ucidă pe tatăl copilului său.

Lui Millie i se părea aproape imposibil să se concentreze pe conversația cu frumoasa doamnă Lady Northwalk, chiar dacă făcea tot posibilul să zâmbească în timp ce se uita în ochii ei cenușii dezarmanți și observa că erau de aceeași nuanță cu fotoliul frumos sculptat pe care stătea.

Dar, în fond, oamenii mureau în fiecare zi, nu-i așa? Cineva era ucis în oraș aproape în fiecare minut. Oameni nevinovați, oameni tineri, oameni bătrâni, oameni neajutorați – aceștia erau victimele ocazionale. Și oamenii ca ea aflau despre asta, le părea rău pentru bietele suflete și apoi își continuau viața fără nici un impediment. Nu pentru că ar fi fost fără inimă, ci pentru că nu știau ce altceva să facă. Cum altfel să reacționeze.

Păi, și atunci, de ce acum se gândea obsesiv la moartea unui om care ordonase moartea ei? A unui om care reprezenta o amenințare pentru fiul ei? Pentru *propriul lui* fiu. Nu avea nici un sens. Și totuși, nu părea să poată scăpa de senzația de groază. De un sentiment pregnant că avea să se întâmple ceva îngrozitor. Știa că o crimă era comisă de cineva, undeva, chiar în clipa aceasta – că cineva care se trezise în dimineața asta și se îmbrăcase și poate savurase o felie de pâine prăjită cu gem nu avea să se mai trezească și mâine-dimineață ca să își repete ritualul matinal.

Oare asta era răzbunare, crimă sau dreptate? Erau *absolut siguri* că Lord Thurston fusese cel care o ademenise pe Agnes la moarte? Dar sigur că el fusese, cine altcineva ar fi putut fi? Cine altcineva ar fi avut ceva de câștigat de pe urma dispariției mamei naturale a lui Jakub? Tatăl lui. Omul care risca să piardă totul – inclusiv întreaga avere semnificativă a soției lui sterpe – dacă adevărul ieșea la iveală.

Trebuia ca el să dispară din peisaj, nu-i așa? Era singura cale prin care putea garanta siguranța lui Jakub. Și Millie și-ar fi vândut sufletul însuși diavolului pentru băiețel.

Și poate că, stând în salonul acesta superb, decorat în culoarea ochilor lui Christopher, semna acest contract cu sânge.

„Așa să fie, atunci“, gândi ea, ascultând hohotele de râs care răsunau din camera din josul coridorului, unde Jakub o distra pe fika încântătoare a soților Blackwell, stând împreună cu dădaca ei – o femeie corpulentă, pe nume Gemma.

Toată treaba aceasta începuse cu sânge. Din clipa în care inspectorul-șef Morley îi returnase mânușile pătate cu sângele lui Agnes și expusese groaza morții dragii sale prietene, Millie știuse, cumva, că vărsarea de sânge nu luase sfârșit acolo. Ani de-a rândul stătuse cu inima cât un purice și așteptase, întrebându-se dacă omul care lăsase pântecul lui Agnes pe trotuarul murdar din Londra avea să vină după ea.

Sau după fiul ei.

Își luase toate măsurile de precauție posibile ca să se asigure că asta nu avea să se întâmple. Făcuse ceea ce trebuise să facă. Și strategia ei culminase cu aranjamentul pe care îl făcuse cu Christopher Argent. Cu bărbatul acela rece, chinuit, frumos, letal...

... Orb, enervant și absolut *netot*.

Fusese enervant de tăcut atunci când venise să îi ia cu trăsura pe ea și pe Jakub, după un mic dejun târziu, și îi adusese la conacul familiei Blackwell din Mayfair, cu instrucțiuni stricte să nu dispară de sub observarea atentă a lui Dorian Blackwell. Și, desigur, contele și contesa de Northwalk fuseseră incredibil de primitivi... Dar intensitatea întregii dimineți și evenimentele transformatoare ale nopții trecute o făcuseră pe Millie să se simtă vlăguită și irascibilă. Neajutorată și poate și un pic respinsă. Iar asta era ceva complet nou pentru ea... sârma aceasta pe care se balansa acum. O singură mișcare greșită, o singură decizie proastă, și inima îi putea fi frântă sau pierdută pentru totdeauna – și același lucru era valabil și pentru viața sa.

– Domnișoară LeCour... Millie, ești bine? o întreabă Farah, ținând ceainicul suspendat în aer, cu trăsăturile-i faciale frumoase însăși imaginea răbdării și a îngrijorării.

– Îmi pare rău, zise Millie, reușind un zâmbet strălucitor. Ce spuneai?

– Te întrebam dacă mai vrei ceai.

– Da, te rog, răspunse ea, întinzându-i ceașca și adăugând o notă apologetică în glasul ei. Nu am vrut să fiu nepoliticoasă. Cred că pur și simplu încă nu-mi vine să cred că sunt așa norocoasă. Nu mi-am închipuit niciodată că aș putea fi vreodată invitata iluștrilor Lord și Lady Northwalk.

Farah, care era înveșmântată din cap până picioare în mătase de culoarea lavandei și dantelă și care avea părul și ochii la fel de uimitor de deschiși la culoare, comparativ cu părul și ochii întunecați ai lui Millie, îi aruncă o privire ageră pe sub genele-i deschise la culoare.

– Nu vrei să spui a *infamilor* Lord și Lady Northwalk?

– Prefer *notorii*.

O umbră se mișcă din spatele fotoliului imens de piele care fusese poziționat în fața șemineului, unde Dorian Blackwell, *notoriul* Ini-mă Neagră din Ben More, își ascundea eficient trăsăturile în spatele unei cărți.

Millie se întreabă atunci dacă ținea cartea așa aproape de față ca să o cruțe de imaginea chipului său senzațional sau pentru că nu putea citi decât cu singurul său ochi bun. Millie auzise că își pierduse vederea din celălalt ochi în timpul răfuielilor din lumea interlopă și că irisul își pierduse complet pigmentul colorat. Dar acum contele purta un plasture negru ca să-l acopere, și lui Millie îi era greu să-și dea seama dacă asta o făcea să se simtă ușurată sau dezamăgită. Dar, chiar și cu acel plasture, trăsăturile lui Blackwell erau destul de înspăimântătoare. Ochiul lui bun părea să evalueze și să calculeze totul, în mod ritualic și nemilos. Avea senzația că, după numai câteva clipe petrecute în compania lui, acesta îi știa deja toate secretele, îi înțelegea slăbiciunile și îi putea demonta, simplu și eficient, atât trupul, cât și mintea dacă își propunea. Era un bărbat masiv și întunecat precum un diavol și la fel de chipeș – sau ar fi fost, dacă nu ar fi adoptat în permanență o expresie sardonică.

Dar asta se schimba cu totul în clipa în care se uita la soția lui uimitor de angelică. Millie o plăcuse pe Lady Northwalk din prima clipă și, după ce o privise interacționând cu soțul ei adorator și aproape obsesiv, dispăruse ca fumul din mintea sa orice suspiciune cu privire la o eventuală relație a ei cu Christopher.

– Da, iubirea mea, chiar ai reușit să devii cu adevărat notoriu, nu-i așa? îl tachină ea. Farah lăsă ceainicul pe masă și îi întinse zahărul lui Millie. Mi se pare destul de amuzant că ți-ai exprimat această părere tocmai când eu îmi contemplam norocul de a o avea invitată pe inegalabila Millie LeCour, răsfățata scenei londoneze. Sorbi apoi

din ceai. Cred că vor fi cu toții de-a dreptul verzi de invidie când o să mă laud că am avut plăcerea companiei tale exclusive la ceai, nu-i așa?

Millie îi zâmbi strălucitor, după care își lăsă zâmbetul să se stingă ușor.

– Mi-aș dori doar să... să fi avut ocazia să ne cunoaștem în alte circumstanțe... în unele mai fericite.

– Și eu la el. Zâmbetul mic și plin de compasiune al lui Farah era vădit sincer. Femeia acesta ar fi fost o actriță îngrozitoare, și asta o făcea pe Millie să-i fie și mai drag de ea. Dar sper că te simți în siguranță și confortabil aici, până când se întoarce Argent să ne spună că tu și fiul tău minunat sunteți în afara oricărui pericol și te ia înapoi acasă cu el.

Millie plecă privirea și se uită în ceașcă. Cealaltă mână înmănușată a ei se strânse într-un pumn, oglindind trăirile inimii sale.

– Nu cred că o să mă ia înapoi acasă cu el. Odată ce... odată ce toată povestea asta se încheie cu bine, cred că... cred că aranjamentul nostru va lua sfârșit. Ne vom fi încheiat socotelile.

Mai devreme, își simțise inima ca și când ar fi fost strânsă tare într-un pumn, iar acum avea senzația că îi căzuse în stomac, precum o greutate de plumb.

Farah lăsă ceșcuța pe masă cu delicatețe și se uită la ea cu aceeași curiozitate care îi apăruse pe chip atunci când îi văzuse pentru prima dată pe ea și pe Jakub.

– De când ai un... un aranjament cu Argent? Expresia uluită de pe chipul ei se resimțea și în precauția din glasul ei.

– Farah! mormăi încet Dorian.

– Oh, nu vreau să fiu indiscretă, se grăbi Farah să adauge. Doar că îl cunosc de câțiva ani buni pe Argent și trebuie să admit că ce se întâmplă acum este ceva neașteptat și fără precedent. Probabil ține destul de mult la tine și la fiul tău.

Lord Northwalk dădu pagina cu un pic prea multă forță și își dres glasul.

– Nu mă deranjează întrebarea, murmură Millie. Îl cunosc pe Chris... ăăă... pe Argent numai de câteva zile.

Cu toate acestea, i se părea că îl cunoștea de o viață. Sau poate că avea senzația că trecuse o viață de când fusese sigură că se cunoștea pe sine.

— Este foarte chipeș, nu-i așa? o întrebă Farah, pe un ton conspirativ. Și, deși are un temperament ușor flegmatic, chiar este fermecător uneori.

— La fel de încântător ca o epidemie de febră tifoidă, murmură Millie cu nasul în ceșcuța de ceai.

Cartea lui Blackwell păru să emită atunci un pufnet găuit.

— Oh, vai! șopti Farah, și sprâncenele-i aurii, un pic mai închise la culoare decât părul, i se apropiară într-o expresie de îngrijorare. Ești supărată pe el?

— Sigur că e supărată pe el, afirmă cartea. E un idiot.

— Citești sau porți conversația asta cu noi? îl întrebă Farah pe soțul ei.

— Citesc.

— Atunci, te-aș ruga să nu-l defăimezi pe prietenul tău în fața... ăăă... în fața... Farah se opri stânjenită, neștiind cum să definească relația dintre noua ei prietenă și Argent, iar Millie își dori în sinea ei să o fi putut ajuta pe femeie.

Doar că nici ea nu știa ce era ea pentru Argent. Ba, de fapt, nici măcar nu știa dacă exista vreun cuvânt care să poată defini ce reprezenta pentru el. Și toate care îi veneau în minte erau în cel mai bun caz de prost gust și mergeau spre infracționalitate.

— Argent nu are prieteni, mormăi Dorian. Are doar oameni pe care i s-ar părea ceva mai dezagrabil să-i omoare.

— Ți-a salvat viața în repetate rânduri, sublinie Lady Northwalk, ca o muștrare blândă.

Și Millie își aminti atunci că Blackwell fuse acolo în noaptea aceea îngrozitoare din trecutul lui Christopher, smulgându-i smoala uscată de pe braț.

— Numai pentru că i-am întors favoarea și i-am plătit mulți bani pentru asta.

— Oh, prostii, zise Farah și se întoarse înapoi spre Millie. Nu-l băga în seamă, e un morocănos incurabil astăzi. Țștia doi și-ar da și viața unul pentru celălalt, și nici unul din ei nu are capacitatea emoțională de a recunoaște asta.

Omul din spatele cărții amuți atunci, și Millie înțelese că asta însemna mai mult decât o mărturisire. Deși avea senzația că, dacă Dorian Blackwell chiar s-ar fi trezit morocănos într-o dimineață, cel mai probabil consecința acestui fapt s-ar fi materializat în mai multe cadavre decât de obicei plutind în râul Tamisa.

– Christopher *chiar e* un idiot, fu de acord Millie, cu un pic mai multă vehemență decât intenționase.

Farah se trase atunci pe marginea fotoliului, reușind să facă chiar și această mișcare să pară elegantă și grațioasă.

– Millie, draga mea, s-a purtat nemilos cu tine?

– Dacă nu pui la socoteală cele trei tentative de asasinat, atunci nu.

– Trei? răsună un glas gătuț, și cartea se închise tare.

Și atunci, Millie se pomeni ținta atenției întunecate și tulburătoare a lui Dorian Blackwell. Acesta o studie un moment îndelungat, dezasamblând-o mental și examinându-i separat fiecare parte. Lumina focului se reflecta de pe părul lui, care era la fel de închis la culoare ca al ei, iar restul din el era învăluit într-o strălucire difuză a amiezii muribunde care se revărsa pe fereastră, printre draperiile deschise.

Millie îi susținu cu fermitate privirea. Era actriță, la urma urmei. Și, dacă învățase ceva la perfecție în meseria ei, acesta era cum să-și ascundă emoțiile care se involburau în interiorul său. Nu era înțelept să arate slăbiciune în fața unui om precum Inimă Neagră din Ben More.

– Știi, domnișoară LeCour, că Christopher Argent nu a avut nici o *tentativă* de asasinat, absolut niciodată în viața lui? Rosti aceste cuvinte cu toată nonșalanța unui nobil, însă erau infuzate cu un munte de subînțelesuri. Odată ce ia în colimator o victimă, fiecare respirație a acelei persoane este luată cu împrumut de la un miracol. Cândva, a intrat într-o clădire plină ochi cu cei mai periculoși și letali oameni din lumea interlopă și a fost singurul care a ieșit. Christopher Argent nu are *tentative* de asasinat. Este un maestru în arta crimei. Își ridică apoi trupul înalt și puternic de pe fotoliu și se apropie atent de canapeaua elegantă de culoarea safirului aflată vizavi de ea. După care luă loc atent. Și totuși, iată-te aici.

Millie se fâstăcea sub privirea lui neclintită. De aproape, Dorian Blackwell era chiar mai tulburător și mai înspăimântător. Era ca o forță a naturii. O forță a naturii de care trebuia să se țină seama.

– Eu cred că, în secret, Argent are un suflet romantic, zise Farah, părând extrem de mulțumită de sine.

Millie și Dorian se întoarseră și se uitară la ea de parcă își pierduse mințile.

– Sau ai uitat cumva, dragul meu soț, începu Lady Northwalk, ca și când spunea o glumă foarte bună, că a existat un moment în care

Argent a ținut în mâinile sale și contractul pentru viața mea și, în loc să-l îndeplinească, ți l-a adus ție?!

Blackwell miji ochii.

— Asta nu a fost din romantism, ci instinct de autoconservare. Știa că, dacă nu făcea ceva ca să prevină moartea ta, aș fi dezlănțuit un război care ar fi făcut bătălia de la Waterloo să pară o biată încăierare între copilași.

Farah se întinse după mâna lui Dorian și își așeză mâna mică în-mănușată pe a lui. El se uită o clipă în jos la contactul acela fragil, și ceea ce văzu Millie în privirea sa o făcu să clipească de emoție. Există mai multă venerație adoratoare în lumea lui Dorian Blackwell pentru mâna aceea micuță și pală decât ar fi avut un habotnic fanatic pentru Dumnezeuul său. Oare cum ar fi fost să fie iubită atât de mult?

— Mda, știi și tu că putea să mă omoare și să scape de mine, fără ca tu să afli, sublinie Farah.

— Eu aș fi aflat, insistă Dorian.

— Ceea ce încerc să spun este că eu cred că Argent chiar a vrut să ne regăsim, zise, strângându-l de mână un pic mai tare pe Blackwell. Și ceea ce încearcă să spună soțul meu e că, dacă te-a lăsat să trăiești și și-a însușit sarcina de a te proteja, atunci probabil chiar ești extrem de specială pentru el.

Millie nu ar fi putut recunoaște niciodată asta în fața societății nobile, dar era ceva care îi spunea că acești doi oameni din fața sa chiar ar fi putut înțelege natura aranjamentului pe care îl făcuse cu Christopher.

— L-am plătit pentru protecția oferită, recunosc eu ea. M-a vrut, și eu... eu m-am dăruit lui.

Dorian clătină din cap.

— A mai vrut lucruri și în trecut. Inclusiv femeii. Și ori a plătit ca să obțină ce voia, ori a stat fără. Tu... Tu chiar ești ceva special. Și el e un idiot.

— De ce tot spui asta? întrebă Farah.

— Pentru că, din felul în care v-ați comportat tu și Argent când te-a adus aici, am tras concluzia că tu i-ai oferit inima, și el s-a repezit ca un nesăbuit să ți-o frângă.

Millie plecă atunci capul și studie podeaua, din nou impresionată de cât de bine se potrivea cu nuanța ochilor lui Christopher.

— Nu mi-a frânt inima, Lord Northwalk. Dar m-a rănit, într-adevăr, mărturisi ea.

— Știi despre circumstanțele în care s-a născut? o întrebă Farah.

- Da.

Dorian ridică din sprâncene, uluit.

- Știi și cum a murit mama lui?

- Da, știu.

- Atunci, e evident că știi și despre... despre vocația lui.

Lady Northwalk se bătu ușor pe bărbie, gânditoare, cu degetul arătător al mâinii sale libere.

- I-am văzut cicatricile, le spuse Millie. Sunt conștientă de ce a făcut și de ce este capabil. El crede că e blestemat, dar eu tot cred că merită să fie izbăvit. Și sunt dispusă să încerc, dar el... el... Millie simți că i se puse un nod în gât și își șterse o lacrimă răzleață de durere și frustrare, întrebându-se în sinea ei cu amărăciune dacă nu era mai bine așa. Ea nu putea să-i dăruiască inima decât dacă înteindea el mâinile ca să o primească. Nu era genul de femeie care să-și arunce inima cuiva care nu o voia.

- După cum am zis..., spuse Dorian și îi sărută scurt mâna soției sale, după care deschise din nou cartea. Un idiot.

Farah încuviință din cap, dar apoi se aplecă spre Millie și o atinse ușor pe genunchi.

- Bărbații ca Argent... ca... Aruncă o privire cu subînțeles spre Dorian. Au nevoie de...

- Don'șoară Farah, don'șoară LeCour? zise o voce tremurândă, și bona se năpusti în salon. Era o femeie palidă și durdulie, cu păr creț de culoarea cenușii, care frământa cu mâinile-i osoase șorțul alb. L-ați văzut pe băietul dumneavoastră?

Millie sări în picioare ca arsă, urmată imediat de conte și de contesă. Simțea în piept o spaimă arzătoare, ca și când ar fi luat un cărbune aprins din vatră și l-ar fi înghițit.

- Credeam că e cu tine, se tângui ea.

- Păi, o fost, don'șoară, da-i schimbam scutecu' lui Faye, și m-o rugat să-l las să se ducă la baie. Dacă era posibil așa ceva, în clipa aceea femeia pe nume Gemma se făcu și mai, iar ochii-i mari și căprui se albiră. Mi s-o părut că lipsește prea mult, așa că m-am dus să-l caut. Și, când l-am strigat și n-o răspuns, am crezut c-o venit să vă caute.

Millie simțea cum niște degete de gheață îi strângeau plămânii, golindu-i-i de orice urmă de aer. Se răsuci imediat spre Blackwell.

- E posibil să fi intrat cineva pe nevăzute? Este posibil să fi fost răpit?

Blackwell se duse la ușă cu pași mari.

- Îi place cumva să se ascundă și să se lase căutat?

Millie clătină din cap. Simțea cum se învârtea camera cu ea.

— Nu! Deloc! Niciodată!

— Mă duc să verific la etaj. Dar posibilitatea să intre cineva prin efracție în casa mea e mică spre zero. Am câte un om pe fiecare etaj și mai mulți gardieni.

Se auzi apoi clopoțelul ușii de la intrare, și Millie se năpusti pe lângă Blackwell, gândindu-se că fusese doar o greșeală — se dusesese să se joace un pic în grădină. Avea să fie incredibil de furioasă pe el, dar, mai înainte de orice, avea să-i sărute fruntea dulce și prețioasă, ușurată și fericită că era bine.

Deschise ușa tare și se pomeni față în față cu o namilă de om, îmbrăcat într-un costum elegant, care își frământa pălăria, cam la fel cum făcuse și Gemma cu șorțul ei.

— Ziua bun', zise el, cu un accent care în mod evident nu-și avea locul nicăieri în Mayfair.

Rosti acest salut uitându-se pe deasupra capului ei, așa că Millie știa că Blackwell se afla chiar în spatele său.

— Nu știu dac' îi important ori ba, dar Chappy o văzut un băiet ducându-se spre parc. I s-o părut că ducea în mână un cuțit de două ori cât el și că avea în gând vreo nefăcută. O venit din casa ast'?

Millie se năpusti asupra omului.

— Purta cumva o jachetă albastră?

— Păi, cre' că da.

Dorian mârâi atunci câteva cuvinte pe care Millie nu le mai auzise niciodată, după care o apucă de braț și o târî înapoi în casă, împingând-o spre Farah.

— Mă duc în parc să-l caut. O să-i iau cu mine pe Harker și pe Murdoch. Rămâi aici și încuie ușa după mine. Îi las cu tine aici pe Mathias și pe Worden.

— Du-te de aici! șuieră Millie, printre dinții-i încheștați. E fiul meu, și vin cu tine! Probabil Thurston deja nu mai e, și, cu el scos din peisaj, nici eu nu mai sunt în pericol. Dar dacă Jakub e singur în Hyde Park, i s-ar putea întâmpla orice.

Doamne, Dumnezeuule! Oare ce putea fi în capul lui Jakub de făcuse una ca asta? Era de fel un copil atât de ascultător și de cuminte! Nu-i stătea în fire să plece așa fără să-i spună.

Dorian clătină din cap.

— Argent a zis...

– Tocmai am căzut de acord că Argent e un idiot, contracară Millie, aruncându-i în față cuvintele pe care tocmai le folosise. Și la fel ești și tu dacă îți imaginezi că mă poți opri!

Dorian se uită atunci la soția lui, care legăna pe șold o copilă agitată. Aceasta încuviință din cap spre el.

– Bine, dar stai lângă mine.

Ca să asasineze pe cineva în plină zi era nevoie de mai multă fi-nețe și iscusință decât pentru a o face în taina nopții. Christopher Argent era îmbrăcat în haina lui obișnuită și stătea lângă gardul viu al casei lui Lord Thurston din St. James, înăbușind cu greu un căscat. Ca să fie într-o stare fizică optimă, de obicei păstra un program strict de somn și de antrenament. Noaptea trecută schimbase totul.

În toate modurile posibile.

Răbdarea reprezenta o virtute pentru majoritatea oamenilor, iar pentru el era o necesitate. Astăzi însă, răbdarea aceasta era ceva pentru obținerea căreia ar fi fost în stare să ucidă.

Literalmente.

Ceva era în neregulă. Nu era deloc în apele lui. Ba, de fapt, putea simți cum rațiunea îi aluneca printre degetele, la fel ca parâma unei corăbii în timpul unui uragan. Ținea umerii apropiați într-o cocârjare tensionată, care amenința să-i înghită cu totul gâtul. Simțea că stomacul i se strânsese într-un nod chinuitor, care refuza să primească hrană. Îi zvâcneau mâinile, își simțea plămânii obstrucționați și picioarele neliniștite. Și-ar fi dorit să o poată lua la goană și să alerge suficient de departe încât să lase în urmă dorința și disperarea care i se învolburau în măruntaie. Și-ar fi dorit să se târască într-o gaură întunecată și să se ascundă acolo de amintirile care îl hăituiau pe străzile Londrei, la fel ca o haită de fiare înfometate. O parte din el și-ar fi dorit să lenească la fel ca un câțel leneș în patul pe care îl împărțiseră și să se piardă în parfumul ei. Iar cealaltă parte din el continua să-și frece palmele transpirate de pantaloni, ca și când așa ar fi putut scăpa de amintirea texturii pielii ei mătăsoase.

Dar nu voiau să uite. *El* nu avea să poată scăpa niciodată de ea. Millie LeCour urma să fie pentru totdeauna o parte din el, indiferent dacă o mai vedea vreodată sau nu. Ea posedă un soi de onoare pe care el nu o putea identifica. Ea era cea dintâi pentru el. Ultima. Totul pentru el. Unica. Și totuși, cumva, aceste sentimente rămâneau incomplete. Ar fi avut nevoie să umple bucățile lipsă, dar nu îi păsa. Nu putea face așa ceva.

El fusese primul și unicul ei amant. Și el avea să plece din viața ei pentru totdeauna.

Pentru că îi era teamă. Îi era frică de ea. Îi era frică de el însuși. Îi era frică să spere, să-și dorească și să...

Să simtă.

Nu era altceva decât un laș nenorocit. El știa asta, și acum avea să o știe și ea. Putuse vedea asta în ochii ei atunci când o părăsise.

De asta era mai bine să nu se uite.

Zări apoi silueta suplă și elegantă a lui Lady Thurston ieșind pe poarta conacului și observă în ce buzunar alunecă cheia, înainte de a se întoarce cu spatele la femeie și de a se sprijini nonșalant de stâlpul de piatră din colțul proprietății ei. În timpul de care fu nevoie ca femeia să treacă pe lângă el, profită să verifice ferestrele conacului Thurston, ca să se asigure că nu se uita nimeni pe geam. Îi numără pașii, fără să se uite peste umăr, luând în calcul înălțimea sa și măsura pasului și recalculând după fiecare pauză scurtă. Era vigilent și cu toate simțurile angrenate în misiune, așa că putu distinge momentul exact în care trecu prin spatele lui. Se întoarse și o urmări pentru mai puțin de o jumătate de minut – adică exact timpul de care avu nevoie ca să prindă unghiul perfect prin aglomerația de pietoni din St. James ca să-i sustragă cheia din buzunar, fără ca ea să-și dea seama. După asta, o mai urmă trei pași și apoi schimbă direcția subtil, întorcându-se spre conac.

Conform spuselor omului pe care îl pusese să-l urmărească pe Lord Thurston din noaptea în care luptase în groapa moșii, Argent aflase că Thurston era genul înclinat să respecte un ritual după altul. Ceea ce îi ușura destul de mult sarcina. La ora cinci și jumătate, Thurston se retrăgea în biroul său personal ca să savureze un trabuc și un pahar de vin de Porto sau de whisky și să se relaxeze până la cină. Până acum, la ora cinci și patruzeci și cinci de minute, avusese suficient timp să-și toarne ceva de băut și să înceapă să-și savureze trabucul.

Trabucul pe care nu avea să-l mai termine vreodată.

Sigur pe sine și relaxat, ca și când locul lui era acolo, Argent deschise poarta și păși în curte, ascunzându-se apoi între umbrele lungi de după-amiază târzie aruncate de peretele vestic și gardul viu. Ținându-se în umbră, împrejmui grădinile și le folosi pe post de ascunziș, până când ajunse în fața unei cărări libere, care ducea spre spalierul din spatele casei, care era acoperit cu vlăstare groase de iederă. Spalierul se înălța pe zid, ascunzând un burlan mare și un

canal, care serveau pentru a ține fixată structura aceea de lemn. Ar fi trebuit să îl țină dacă își distribuia bine greutatea. Și, dacă nu, ei bine, atunci știa cum să reducă daunele unei căzături și nu îi rămânea decât să intre pe la subsol sau pe la parter – ceea ce nu era tocmai o manevră optimă, din moment ce chiar în clipa asta personalul domestic servea probabil masa și ceaiul, înainte de a pregăti cina pentru stăpâni.

Etajele superioare erau, pesemne, pustii, și, implicit, asta i-ar fi oferit suficient timp și suficientă intimitate ca să-și termine treaba.

Își luă avânt și sări într-un picior de pe peretele de cărămidă, ajungând la spalier, și, preț de o clipă, Argent rămase acolo, suspendat într-o singură mână. Se legănă tare și își propti și cealaltă mână pe structura de lemn, începând să urce considerabil mai ușor, după ce își putu angrena și picioarele în acțiune. În unghiul acesta, chiar și atât de sus, tot era ascuns eficient de oamenii din stradă. Dar oricine ar fi aruncat o otheadă pe ferestrele de la etajele superioare l-ar fi reperat imediat.

Cu un ultim mârâit de efort, își folosi forța trunchiului ca să sară de pe spalier pe balconul de la etajul al treilea, a cărui ușă, descoperi, spre bucuria sa, stătea întredeschisă și cu materialul vaporos al perdelelor fluturând în vânt.

Argent sperase să-și folosească ștreangul pentru a-l privi pe tatăl ticălos al lui Jakub zbătându-se să scape, în timp ce firul îi tăia pielea gâtului, umplându-i încet și letal căile aeriene cu sânge, și apoi să strângă mortal firul încrețit în jurul gâtului însângerat al omului, frângându-i și șira spinării în proces.

Argent își umplu plămânii cu o inspirație lungă și aducătoare de calm când mâinile începură să-i tremure. Ce era asta? Furie? Nerăbdare? Sau poate o combinație enervantă a acestor două emoții? Era prea periculos. Nu ar fi trebuit să-și dorească asta atât de mult.

– O să ai parte de o moarte lentă și dureroasă. Am fost plătit suplimentar ca să mă asigur să fie lentă și dureroasă.

Argent încremeni. Vocea aceea melodică și conversațională nu putea aparține decât unui singur om. Unui om cu care *știuse* că avea să fie nevoit să se confrunte din nou – dar nu crezuse că atât de curând.

Nu astăzi.

Argent își scoase din teacă pumnalul lung și ascuțit și-l ascunse sub braț, apoi se furișă în bibliotecă.

Sunetul de măruntaie care se revărsau pe podea îi asaltă toate simțurile. Era ca atunci când proprietarii de magazine aruncau găleți de apă fierbinte pe trotuarul murdar în fiecare dimineață pe Strand. Sunetul era prea puțin înăbușit de covorul gros și scump. Iar imaginea semăna cu un amestec încurcat de frânghii însângerate. Sau cu ceva ce pe un scoțian nu l-ar fi deranjat să servească la cină. Și mai era și mirosul.

Argent nu era străin de sânge și nu avea scrupule când venea vorba despre spintecarea unei vene. Dar corpul uman avea în el tot felul de reziduuri și de materii scârboase, așa că în general prefera ca toate să rămână în cavitățile în care le era locul.

Charles Dorshaw însă nu avea astfel de scrupule. El își spinteca cu bucurie victimele, întorcându-le pe dos. Adesea cât erau încă în viață, după cum era acum și cazul lui David, Lord Thurston.

Doi ochi albaștri identici cu ai lui Jakub și măriți de lentilele unor ochelari se deschiseră atât de mult pe cât le permiteau orbitele, în timp ce țipătul chinuit al lui Lord Thurston era înăbușit de călușul pe care îl avea la gură. Se zbătea inutil în legăturile care îi țintuiau corpul gol de scaun. Când îl zări pe Argent, se prăbuși moale pe scaun, fluturând frenetic din pleoape. Știau amândoi că era deja un om mort.

— Știi care-i ironia situației aici?! continuă Dorshaw monologul pe care îl ținea victimei sale, la fel de relaxat și de netulburat ca un bărbat care purta o conversație cu un prieten la clubul lor. Eu *chiar prefer* o moarte lentă și dureroasă, așa că e inutil să mă plătești în plus, cum ar trebui să faci cu... ei bine, cu alții care furnizează servicii ca ale mele. Ștergându-se de sânge pe covor, Dorshaw își apropie de față lama plată și reflectorizantă a cuțitului și își dădu după ureche o șuviță de păr cu un deget plin de sânge. La fel ca o doamnă care se aranja în oglindă. Dar, atunci când un client vrea ca victima lui să sufere la fel de mult cum ar suferi una de-a mea, atunci când îmi oferă o sumă de bani atât de obscen de mare, e o greșeală afaceristică să refuz banii... Nu ești de acord, Argent?

Argent nu zise nimic, ci doar închise ușa în urma sa, securizând ieșirea. Probabil Dorshaw îi zărise reflexia în lama strălucitoare. Dacă Dorshaw se ocupa de Fenwich – cel după care venise Argent –, atunci el putea scăpa de Dorshaw și să numească asta o zi de muncă productivă.

— Va trebui să încetezi să-mi tot întrerupi crimele așa, Argent. Încep să cred că e ceva personal. Ridicându-se de unde stătea într-o

poziție ghemuită la podea, Dorshaw se răsuci spre el, legănând cuțitul înainte și înapoi dintr-o mână elegantă în cealaltă.

– Ai evadat sau ai fost eliberat? îl întrebă Argent cu răceală.

Dorshaw pufni disprețuitor, lăsă mâna jos și se sprijini de umărul lui Fenwick, ca și când nu ar fi fost altceva decât spătarul scaunului.

– Știm amândoi că n-am întâlnit niciodată vreo celulă de închisoare care să mă țină închis prea mult. Pe când tu, pe de altă parte, nu pari să reușești să scapi niciodată de a ta...

– De unde dracului știi tu...

– Vrei să-ți zic ce mi se pare curios la faptul că ai apărut aici? Întrebă Dorshaw, bătându-se pe buzele-i țuguiate cu vârful cuțitului, într-un gest contemplativ.

– Tot ce vreau să știu e cât o să-ți ia să mori.

Dorshaw chicoti amuzat, în timp ce în ochii lui negri dansa exaltarea aproape senzuală pe care o simțea ca urmare a faptului că tocmai vărsase sânge și considera că avea un avantaj considerabil în competiția aceasta.

– Ei, haide, haide, Argent. Tu ești renumit pentru eficacitatea ta, nu pentru cruzime. Acesta e domeniul meu. Dar, haide, nu mă lăsa în suspans, mi s-a oferit mie exclusiv contractul pe capul lui Lord Thurston, ceea ce mă face să mă întreb ce cauți aici și ce treabă ai tu cu Lord Thurston. Să știi că nu avem de ce să fim la cuțite. L-am putea face să-ți spună orice vrei să afli înainte să moară. O să numim asta... hmm... curtoazie profesională.

Argent se opri, cugetând asupra consecințelor care ar fi apărut ca urmare a tragerii de timp.

– Vreau să știu ce face cu băieții dispăruți, dacă încă sunt în viață, și de ce a emis contracte pe capetele tuturor acelor femei.

– A femeilor precum Millicent LeCour? Lui Dorshaw îi străluciră ochii malițios, și Argent se luptă cu dorința de a i-i scoate din craniu. Hai să-l întrebăm pe el, nu vrei? Sângerează mai repede decât mă așteptam, așa că nu mai are prea mult timp. Trase apoi cu sălbăticie, scoțându-i călușul din gură din Fenwick și lăsându-l să-i cadă pe gât, după care Dorshaw puse cuțitul la jugulara omului. Spune-i, te rog, prietenului meu de ce mai exact mor femeile alea și ce legătură au cu tine. Dorshaw își aplecă apoi silueta suplă și grațioasă spre victima sa, buzele lui aproape atingându-se de părul de culoarea mierii întunecate al victimei, care acum era plin de sânge. Spune-i mai exact *cine anume* este responsabil pentru crime și *cine* a mai mânuit cuțitul, ocazional, așa.

— Tu? îl acuză Argent, întinzând cuțitul spre Dorshaw.

Chipul lui Thurston începea să devină de aceeași culoare cu marmura din care era construit șemineul. Alb, ivoriu, cu inserții albăstrui. Buzele-i uscate și stoarse de sânge se întredeschisera ușor, formând, gâfâit, ultimele cuvinte pe care avea să le mai rostească vreodată.

— Băieții ăia... sunt... ai mei. Lacrimi i se revărsară pe chipul robust, și ridurile îi deveneau tot mai proeminente în timp ce venele de sub piele i se goleau de sânge. Jakub... fiul meu.

— Nu meriți să-i rostești numele, porc dezgustător ce ești! mârâi Argent la omul muribund. Și acum, zi-mi unde sunt restul. Sunt în viață?

— Nu... știu..., șopti omul, și vocea i se stinse de durere, transformându-se în suspine lamentabile și gâtuite.

— Vai mie! zise Dorshaw impasibil. Am senzația că ni s-a cam scurs timpul. Îl bătu ușor pe cap pe conte, cum ar fi mângâiat cineva un câine bolnav, după care ochii i se luminară, de parcă îi venise o idee. Bănuiesc că ți-aș putea spune eu asta și inclusiv unde sunt și dacă sunt morți sau vii, din moment ce eu am făcut jumătate dintre contracte.

— Unde? ceru să știe Argent. Gândindu-se la Millie, la Jakub și la toți băieții răpiți și niciodată găsiți, închiși undeva și ținuți acolo până când era deja prea târziu. Unde sunt?

— Am zis că aș putea să-ți spun. Dar nu cred că o să-ți zic. Ai fost impardonabil de nepoliticos ultima dată când ne-am întâlnit, și asta nu prea lasă loc de amabilitate, nu crezi?

Argent scoase atunci propria armă.

— O, o să-mi spui.

Dorshaw chicoti și el, în timp ce flutura cuțitul. Era un sunet pițigăiat și vesel, care îl călca pe nervi pe Argent.

— Al meu este mai mare și mai lung, ceea ce înseamnă că nu trebuie nimic.

— O să te determin eu să-mi spui. Făcu un pas în față, urmându-l pe Dorshaw, în timp ce bărbatul slăbănog se ascundea în spatele scaunului lui Fenwick.

— Nu e stilul tău să torturezi oamenii ca să-ți dea informații.

— Este acum. Argent avansă, testând cuțitul în palmă și simțind marginile familiare. Avea să primească informațiile înainte să-l omoare pe ticălosul acesta.

De data asta nu avea să-l mai întrerupă nimeni.

– Stați pe loc sau vă împușc pe amândoi! răcni inspectorul-șef Carlton Morley din pragul ușii bibliotecii.

„La naiba și pe toți dracii!” Argent încremeni, știind că spatele lui era cea mai lată țintă pentru pistolul lui Morley și că Dorshaw era parțial adăpostit de scaunul lui Thurston – și, dacă unghiul era într-adevăr corect, inclusiv de corpul său.

El, personal, nu avusese prea multe întâlniri cu inspectorul Morley, dar știa foarte bine că șeful de la Scotland Yard îl ura cu înflăcărare pe Blackwell.

Treaba asta se putea termina foarte prost pentru el. Singurul avantaj pe care îl avea era faptul că se afla cât de cât aproape de ușile franceze și, implicit, era cel mai aproape de scăpare. Cu toate acestea, era totuși destul de greu să se miște mai repede decât un glonț.

– Ești aici pentru Dorshaw, zise Argent calm. Eu n-am nimic de-a face cu treaba asta.

– Da, e drept că pe Dorshaw l-am urmărit până aici, afirmă Morley, cu glasul-i jos și rezonant la fel de rece și de calm ca al lui Argent, infuzat cu o notă de iritare, fiindcă nu era obișnuit ca autoritatea să-i fie contestată. Dar văd un domn eviscerat în fața ta, și tu ești cel cu cuțitul în mână.

– A ucis cel puțin șase femei. Le-a ciopârțit pe toate. Lasă în urmă numai câteva haine și niște măruntaie. Îți sună cunoscut? Argent îndrăzni atunci să se uite peste umăr ca să-l localizeze cu exactitate pe Morley. Știe ce s-a întâmplat că băieții dispăruți.

– Și pe celelalte le-ai omorât tu, Christopher Argent?

„Dumnezeule!”

Argent scrâșni din dinți.

– Exact! Știi cine ești și pentru cine lucrezi, așa că rămâi locului până apar oamenii mei, altfel o să pictez colecția aia de cărți rare cu materia ta cenușie. Și, da, sunt un țintaș excelent, așa că nici să nu te gândești...

Morley nu văzu cuțitul aruncat de Dorshaw până când era deja aproape în fața lui. Inspectorul reuși să-și răsucescă trunchiul în ultima clipă, la timp ca să primească lama în umărul drept, nu în inimă.

Arma se descărcă. Sticla se sparse. Morley se prăbuși.

Argent aruncă atunci cuțitul spre Dorshaw, doar că acesta se feri și scăpă ca prin urechile acului. Un alt cuțit era în mâna lui Argent înainte ca prima armă aruncată să se înfigă în peretele din spate, cu un sunet de rău augur.

Rânjind, Dorshaw scoase și el un cuțit din gheată, rămânând ghemuit acolo unde era, ascuns în spatele scaunului lui Lord Thurston. Contele își dăduse duhul undeva între ultimele lui cuvinte și momentul prezent, luându-și astfel toate secretele cu el pe lumea cealaltă.

„La dracu’!”

— Renunță, Dorshaw. Blochez singura ta cale de scăpare, îl provocă Argent. Spune-mi ce vreau să știu, și o să termin repede și fără durere.

— Lasă-mă să scap înainte să apară acoliții polițaiului, și o să-ți spun tot.

— Spune-mi totul acum, și o să mă mai gândesc...

Scaunul lui Fenwick se prăbuși atunci, dezvăluind corpul ghemuit al lui Dorshaw, care ținea cuțitul îndreptat spre Argent.

Argent se lăsă pe vine în grabă, apucându-l de șolduri pe Dorshaw și folosindu-se de inerția corpului omului ca să-l arunce peste umăr, izbindu-l de perete. Cu puțin noroc, cu capul înainte.

Dar asta ar fi fost prea mult. Omul se replie cu agilitate și se rostogoli, absorbind impactul loviturii și sărind apoi în picioare cu spatele la fereastră. Îi sângera buza, și sticla spartă de pe jos îi zdrelise pielea serios, dar rănilor lui păreau destul de superficiale.

Își dădură târcoale ca două fiare sălbatice, studiindu-se și gata de atac, testând cât de departe puteau ajunge armele lor și căutând un loc în care să plaseze lovitura.

— Ce se întâmplă cu tine? mârâi Dorshaw, și chipul lui frumos se schimonosi de dezgust. Protejezi o țintă, și asta numai pentru o păsărică?

— Gura! i-o tăie scurt Christopher, aruncând o lovitură, care, din păcate, fu parată.

— De ce nu i-o tragi și-apoi s-o omori și să iei și banii? zise Dorshaw, rânjind superior. E destul de simplu, chiar și pentru cineva ca tine.

— Nu-mi place asta, șuiără Christopher. Se aruncă din nou într-o lovitură, dar nu reuși decât să-i înțepe jacheta lui Dorshaw înainte ca lama lui să alunece de pe cuțitul lui Dorshaw. Nu sunt ca tine.

— Știi că nu ești, zise Dorshaw zâmbind și afișându-și dinții ascuțiți și inegali. Eu mai întâi aș omori-o și după-aia i-aș trage-o.

Pierzând bătălia pentru stăpânirea de sine, Christopher văzu o deschidere, o mică gaură în garda lui Dorshaw. Și, indiferent dacă era o capcană sau o greșeală neintenționată, al naibii de sigur avea să profite de ocazia asta și apoi pe covorul din bibliotecă aveau să se reverse măruntaiele a doi oameni.

În spatele lui răsună sunetul armării unui revolver, lucru care îl opri înainte să se arunce la atac.

– Să nu îndrăznești să te miști, fir-ai al dracu'!

Morley reușise să se repleze. Ținea brațul drept aproape de tot strâns în jurul cuțitului mare pe care îl avea înfipt în umăr până la mâner. Deși trăsăturile lui aspre erau livide, mâna lui stângă – cea cu care ținea pistolul – era perfect stabilă.

Argent îi aruncă din priviri o tiradă tăcută. Treaba asta ar fi trebuit să fie ușoară. O cățărare rapidă, o strangulare fără probleme, și apoi Millie și Jakub vor fi fost în siguranță. Oamenii ca el, care se mișcau printre umbre, nu aveau nevoie de arme de foc gălăgioase și care făceau mizerie. Nu pentru o treabă ca asta. Argent își promise atunci în sinea lui că pistolul său avea să devină noul lui accesoriu permanent. Pentru că, dacă acum polițiștii rebeli le purtau cu atâta ușurință, era posibil să devină o reală necesitate pe viitor.

– Împușcă-l, îi ordonă Argent.

Dorshaw aruncă atunci cuțitul și ridică mâinile, făcând pași în spate spre geamul spart, sub pretextul înșelător de a putea fi văzut mai bine de Morley.

– Ai auzit ce-am zis. Împușcă-l! Acum!

– Sunt neînarmat, strigă Dorshaw, infuzându-și vocea cu o notă de teamă. Și ai numai cuvântul acestui ticălos că aș fi vinovat de orice s-a întâmplat aici.

– Ai... ai aruncat cu un cuțit în mine, mormăi Morley.

Argent se întrebă în sinea lui dacă pierderea de sânge sau șocul era ceea ce-l făcea pe inspector așa instabil. Dar, oricum ar fi fost, nu mirosea deloc a bine.

– Îl ținteam pe el, minți Dorshaw, gesticulând spre Argent. Jur pe viața mea. Mai făcu câțiva pași în spate, apropiindu-se și mai mult de fereastră, cu mâinile încă ridicate.

– Împușcă-l, la naiba! mârâi Argent. O să scape.

– Ba nu. Nu plec din orașul ăsta. Dorshaw rânji apoi superior, cu o scânteie de bucurie licărindu-i în ochii deja sălbatici. Cred că știu care-i următoarea mea oprire. Să depăn amintiri cu un vechi prieten... Inimă Neagră din Ben More... Am auzit că are o invitată care pur și simplu o să moară când o să mă vadă.

Dorshaw își răsuci apoi trunchiul și se aruncă pe fereastră.

Și Argent se năpusti după el.

Prima împușcătură a lui Morley zbură aiurea. Apăsă din nou cocoșul și mai încercă o dată, de data asta nimerind rama de lemn

a ferestrei chiar când Dorshaw aluneca pe sub ea. Al treilea glonț nimeri atât de aproape de fața lui Argent, când acesta dădu să-l urmărească, încât nu putea fi sigur dacă glonțul în sine sau așchiile din lemn îi zgâriaseră fața.

— De data asta, n-o să mai ratez, îl avertiză Morley.

— Scapă, nemernic idiot ce ești!

Argent se uită atunci la pistol. Știa că mai avea doar două gloanțe. Și se afla la cinci pași distanță. Dacă îl ataca, exista riscul ca inspectorul să rateze. Cugetă asupra stării în care se afla Morley. Pierdea sânge și avea buzele strânse din cauza durerii de nedescris dată de cuțitul înfipt în umăr. Părul lui deschis la culoare era leoarcă de sudoare rece, care îi șiroia în jos pe gât. „Poate...“, cugetă Argent. Poate că avea o șansă.

— Nu l-ai auzit? ceru să știe Argent. Se duce după Millie. Trebuie să-l opresc. Lasă arma.

Morley pufni și se legănă pe picioare.

— A zis că e cu nemernicul de Blackwell. I se închiseră pleoapele o clipită strâns, după care deschise ochii larg. O s-o țină el în siguranță, deși ai fost un prost s-o lași singură cu el. Chipul lui zvâcni scurt cu durere, după care întinse arma ferm, luându-l în colimator.

Și lui Argent nu i se păru deloc mai puțin bărbătesc din partea lui că tresări.

— Probabil a luat-o deja pe sus și a dus-o la castelul ăla blestemat de-l are în Scoția și s-a căsătorit cu ea, mormăi Morley nearticulat, cu multă amărăciune în glas.

Dumnezeule! Argent nu avea timp pentru o lecție de istorie, la naiba! Millie... Millie a lui... era în pericol. Și, în ciuda tuturor contactelor sale, era foarte posibil ca Blackwell să nu aibă nici cea mai mică idee că Dorshaw evadase și că în clipa aceea se îndrepta spre casa lui. Și, deși nu exista nici un loc mai sigur pe lume – poate cu excepția însuși palatului Buckingham –, Argent simțea că nu mai putea respira. Și nici nu credea că avea să mai poată respira din nou până când Millie nu se afla teafără și nevătămată în brațele lui, iar Dorshaw nu era îngropat la trei metri sub pământ. Deși nu neapărat în ordinea asta.

— Nu mișca! mârâi Morley.

Argent nu se clinti. Și irosea timp foarte prețios. Trebuia să plece. Acum!

— Am zis să stai pe loc!

Inspectorul-șef scoase apoi un sunet animalic de durere, cocărându-se peste brațul său rănit, dar în mod curajos ținând pistolul îndreptat ferm spre țintă. În mod evident, i se încețoșase destul de tare privirea de la șoc sau de la pierderea de sânge.

– Lasă-mă. Să. Plec, îl avertiză Argent încet, rămânând absolut nemișcat.

– Niciodată, strigă omul, înainte de a se prăbuși la pământ, inconștient, cu o baltă de sânge adunată sub umărul său rănit.

Argent nu avea să poată spune niciodată de ce făcu ce făcu în clipa următoare. Dar, într-o decizie de o fracțiune de secundă, atunci când sări pe fereastră, trase și de frânghia clopoțelului de lângă biroul lui Thurston, care îi chema pe servitori. Era cea mai bună șansă pe care o avea Morley de a scăpa cu viață.

Și, în timp ce Argent se strecură înapoi între umbre, sări gardul și goni spre moșia lui Blackwell cu disperarea arzându-i dureros plămânii la fiecare pas și fiecare respirație, știa că *el* era cea mai bună șansă a lui Millie.

Un fior înghețat de groază îi traversa tot trupul. O senzație iminentă de catastrofă care se aduna în aerul care îi șuiera pe la urechi îi spunea că era posibil să fie deja prea târziu.

Capitolul 25

La conacul familiei Blackwell era un haos de nedescris. Vreo doisprezece bărbați se adunaseră în curte, atrăgând atenția vecinilor curioși. Unul dintre ei deschise poarta chiar când Argent se năpusti prin mulțimea de privitori adunați pe trotuar și fugi glonț în sus pe aleea care ducea spre ușa principală. O greutate copleșitoare îi împovăra inima; avea sentimentul că urma să se întâmple ceva rău, care prindea formă și se contura tot mai mult într-o înțelegere frenetică.

Se năpusti pe ușa principală, doborând doi oameni în graba sa de a ajunge în salon.

– Millie? Inima lui bătea în ritmul numelui ei, și, deși năvăli în cameră ca un uragan, cercetând fiecare chip, o parte din el știa deja că nu avea să o găsească acolo.

Farah îl strângea la pieptul ei pe un Jakub care plângea, mângâindu-i părul în timp ce lacrimi tăcute îi alunecau pe obraji palizi de

îngrijorare. Dădaca Gemma, încruntată și cu chipul întunecat de durere, o legăna în brațe pe copila Blackwell agitată, în timp ce lacrimi i se prelingeau și ei pe față, scurgându-se pe rochia micuței. Murdoch, majordomul scoțian cărunt al Blackwell, stătea într-un colț al camerei ținând în mâini o sticlă din cel mai bun whisky Ravencroft, în timp ce iubitul lui, Gregory Tallow, îi apăsa pe rana adâncă pe care o avea în piept.

— Unde e? răzni Argent.

— Argent! Vocea rece și întunecată răsună în spatele lui, înainte ca mâna lui să apuce să se odihnească cu blândețe pe umărul său.

Înnebunit de disperare, Argent se răsuci spre Blackwell și-l izbi de peretele cel mai îndepărtat, ignorând cu stoicism variatele sunete de șoc și groază.

— Unde. E. Millie? mârâi Argent și-l mai izbi o dată de zid, ca să sublinieze ideea.

Blackwell ridică o mână, oprindu-i pe oamenii săi, care se apropiu au cu armele la înaintare ca să-și apere stăpânul.

— Au trecut doar câteva minute. Adun chiar acum oameni să mă duc s-o caut. Dorshaw a răpit-o din Hyde Park. Nu putea să ajungă prea departe.

Argent făcu un pas în spate și se îndepărtă de el, scoțând un sunet animalic de disperare. Mai făcu doi pași și își trecu mâinile prin păr, după care se răsuci iar spre el, izbindu-l tare în maxilar — o lovitură pe care nici măcar Blackwell nu ar fi avut cum să o prevadă.

— Cum ai putut s-o scapi din ochi? Se pregăti să-i mai dea un pumn, doar că cineva îl prinse de încheietură. Se descotorosi într-o clipită de intrus și dădu să-l atace din nou pe Dorian, doar că fu înșfăcat de câte un braț de doi zdrahoni. Și apoi un al treilea, nemernicul pe care îl îndepărtase prima dată, îl prinse de gât de la spate cu un braț gros, aplicând presiune.

Brațul acela monstruos nu îi putea aparține decât lui Frank Walters, unul dintre cei mai mătăhăloși nemernici în viață, cunoscut drept un uriaș blând, din moment ce își cam pierduse capacitățile cognitive după prea multe lovituri la cap primite în închisoare.

Un alt om al lui Blackwell îl apucă de talie. Și tot fu nevoie de toată forța lor combinată ca să-l țină pe Argent să nu-l sfâșie în bucăți cu mâinile goale pe omul cunoscut drept Inimă Neagră din Ben More.

Argent ajutase la instruirea acestor oameni. La pregătirea acestei armate din lumea interlopă. Și nu regretase niciodată ceva mai mult decât regreta asta acum.

– Ai avut o singură treabă de făcut! urlă el. Să o ții în viață! Cum, mama dracului, a ajuns în parc?

– A fost vina mea, Argent, mărturisi Murdoch, balmăjind în barba-i încăruntată. Nu l-am văzut când s-o năpustit spre mine, până n-o fost la un pas să mă taie. Io am pierdut-o pe femeia ta. Și-mi pare al dracului de rău pentru asta.

– A... a... are nevoie de sânge, se bălbâi Tallow. Pierde prea mult sânge.

– Am trimis deja după doctor, zise Farah.

Dorian își șterse buza spartă și sângerândă, cu chipul deja desfigurat schimonosit într-o expresie plină de dispreț și furie.

– O să dai socoteală pentru asta, jură el, dar apoi se uită pe lângă Argent înspre soția lui, și un soi de înțelegere sumbră apăru pe chipul său. Dar o să aștept până când o recuperăm pe femeia ta.

– Dacă i se întâmplă ceva, ți-o jur pe cruce, că o să...

– Gata! Opriți-vă, toți! ordonă Farah din spatele lui. Îi speriați pe copii.

– A fost vina mea! răsună o voce firavă și ascuțită de copil printre toate mârâielile masculine, cu o claritate vehementă. Se auzi apoi zgomotul unor picioarușe mici alergând pe podeaua de lemn, până când Jakub apăru în fața lui, cu ochelarii aburiți de emoție și cu fața roșie de suferință și de frică. Copilul se prăbuși pe el, și brațele lui mici se strânsă pe șoldurile lui, plângând în hohote de durere și cu lacrimile fierbinți umezindu-i cămașa. A fost vina mea, domnule Argent! A fost vina mea! țipa băiatul îndurerat, și hohotele de plâns aproape că îl făceau să se înece cu propriile-i lacrimi. Eu... eu am vrut să te ajut. Am vrut să mă folosesc de ce m-ai învățat ca s-o țin în siguranță. Așa că am... am furat un cuțit și am fugit să te caut.

Argent simți ceva sfâșiindu-se în pieptul lui și se zbătu din nou în strânsoarea oamenilor care îl țineau imobilizat.

Din fața lui, Blackwell încuviință din cap spre oamenii săi, făcându-le semn să-l elibereze, și aceștia îi dădură imediat drumul. Argent se lăsă în genunchi și permise ca brațele mici și firave ale lui Jakub să se strângă în jurul gâtului său, în timp ce-și îngropa fața sub bărbia lui, dezlănțuind o furtună de lacrimi.

– O s-o rănească, și e numai vina mea, se tângui copilul. Nu pot s-o pierd. E mămica mea. O vreau lângă mine. O vreau înapoi. Îmi pare rău! Îmi pare rău! Îmi pare așa rău!

Argent și-ar fi dorit să creadă că nodul pe care îl simțea în gât se datora micuțului care stătea agățat de el. Pentru că el înțelegea

mai bine decât oricine altcineva sentimentul de neajutorare care făcea ca trupul micuțului să se cutremure în brațele lui de durere și de spaimă. Și, dintr-odată, se pomeni că brațul lui se strânse în jurul băiatului. Și, în timp ce-l îmbrățișa pe copilul disperat, amintirea veche a propriei frici și neajutorări de cu ani în urmă i se revărsă prin fiecare celulă cu o putere mistuitoare, care îl făcea să se simtă ca o mare rană deschisă și sângerândă.

Și el o voise înapoi pe mama lui. O implorase să nu îl părăsească. Plânsese în hohote și strigase după ajutor. Își urlase și își deplânsese scuzele lângă trupul ei rece, neînsuflețit. Pentru că fusese *vina* lui. Dacă nu s-ar fi împotrivit și nu s-ar fi zbatut, poate ea ar fi mai fost în viață și astăzi. Vinovăția și furia îl sugrumaseră pe copilul care fusese cândva, înecându-l într-o baltă formată de sângele ei.

— O vreau pe mama, se tânguia copilul. O vreau înapoi.

— Și eu la fel, zise Argent, cu glas răgușit, simțind asta cu toată ființa lui. Îl dezlipi apoi pe Jakub de la pieptul lui și se uită fix în ochii băiatului, care erau ascunși într-o oarecare măsură în spatele lentilelor aburite și murdare ale ochelarilor. Mă duc după mama ta, dar trebuie să plec chiar acum. Îmi promiți că o să rămâi aici? Îmi dai cuvântul tău de onoare că o să rămâi aici?

Jakub își șterse nasul cu mâneca și încuviință din cap, în timp ce lacrimi fierbinți continuau să-i șiroiască pe obrajii deja iritați. Argent îl apucă atunci de umeri și îl scutură încet.

— Ascultă-mă bine, Jakub. Orice s-ar întâmpla, *nu este vina ta*. Vina este numai pe umerii omului care a răpit-o. M-ai înțeles?

Jakub înghiți apăsător, mușcându-și tare buza de jos.

— Tu ai fost curajos. Ai vrut doar s-o protejezi pe mama ta. Și nu-i nimic mai onorabil pe lumea asta. Dar, până când o să te devii bărbat, va trebui să lași asta în seama mea, Jakub.

— Da, promit, fac orice, zise Jakub, aruncându-se iar de gâtul lui. Fac orice dacă o aduci înapoi acasă!

Argent se ridică, ținându-l încă strâns în brațe pe băiat și uitându-se în ochiul suspicios de strălucitor al lui Blackwell. Omul supranumit Inimă Neagră din Ben More strângea cu putere din dinți și bărbia părea să-i tremure ușor. Și apoi, bărbatul pe care îl cunoscuse la un an după ce se petrecuse moartea tragică a mamei sale la Newgate, încuviință din cap spre el. Era un jurământ tăcut. Și el își pierduse mama tot din cauza unui crime violente, și Argent știa că amintirea aceea încă îl bântuia pe Blackwell.

Se întoarce apoi cu fața spre camera plină de spectatori cu ochii mari și umeziți de lacrimi și îl lăsă pe Jakub în brațele întinse ale lui Farah.

– O să avem noi grijă de el, Argent, îl asigură ea. Orice s-ar întâmpla.

Argent încuviință din cap și dădu să plece. Dacă era nevoie, avea să dezmembreze tot orașul ăsta blestemat, cărămidă afurisită cu cărămidă afurisită, până o găsea. Dar avea să o aducă pe Millie înapoi casă.

– Nu se va grăbi cu ea, zise Blackwell cu voce joasă, venind în spatele lui, în timp ce părăsea salonul. Avem șanse bune să le dăm pe urmă.

– *Noi?* mârâi Argent, printre dinții-i încleștați, știind că fiecare clipă care trecea creștea riscul ca Millie să fi avut de suferit – sau poate chiar mai rău. Deschise cu forță ușa biroului lui Blackwell, apăsă pe mânerul sub formă de statueta care dezvăluia panoul cu arme din spatele peretelui fals și își luă de acolo un adevărat arsenal.

– Păi, doar nu voiai să o găsești singur, nu? zise Blackwell întinzându-i un pistol, pe care și-l vârî sub jachetă, înainte de a lua mai multe pumnale și niște cuțite. Eu nu aș fi găsit-o pe Farah fără ajutorul tău.

– Eu nu aș fi pierdut-o pe Millie fără al tău, contracara Argent, furios, năpustindu-se pe lângă Dorian și pornind spre ieșire.

– Nu știam că Dorshaw a evadat din custodia poliției. Blackwell venea după el cu pași mari și fermi. Și eram destul de sigur că te-ai ocupat deja de Thurston.

Argent se grăbi în jos pe scările casei lui Blackwell, cu un singur gând în minte.

Millie.

– Nu aveam cum s-o împiedic să vină să-l caute pe fiul ei, continuă Dorian.

– Puteai s-o legi de ceva!

– E adevărat ce zici, aprobă Dorian, întinzându-se să-l oprească să trântască poarta. Oricum ar fi, vin cu tine, și la fel și oamenii mei. O s-o găsim mai repede dacă o căutăm cu toții.

Argent se răsuci spre Dorian, dar fu șocat de imaginea pe care o văzu: mulțimea de oameni care îi înconjura. Blackwell, Tallow și chiar și Walters, împreună cu alți câțiva oameni pe care îi cunoștea de la Newgate. Wei Ping, nepotul lui Wu, ținea în mâini o bară de metal curbată, care se termina cu lame ascuțite la ambele capete.

Murdoch, desigur, era cu chipu-i pal lipit de geamul salonului, uitându-se la el, stoic.

Îi cunoștea pe oamenii aceștia. Le cunoștea slăbiciunile și punctele forte. Luptase, muncise, ucisese și sângerase laolaltă cu ei. El și Dorian realizaseră imposibilul... Îi organizaseră pe toți criminalii și borfașii ăștia periculoși într-o mașinărie de ucis eficientă și bine unsă.

Argent considerase mereu că fusese singur: el împotriva întregii lumi. Erau unii oameni cărora nu le-ar fi întors spatele pe o alee întunecată. Dar acum erau cu toții aici. Gata să facă orice le porunca el.

Și fără să îi ceară nici un ban. Fără să vrea nimic la schimb.

Și nici nu mai conta dacă o făceau din loialitate, din frică, din dorința de avansare sau din sentimente adevărate. Pentru Argent treaba asta însemna ceva. Însemna foarte mult, de fapt.

— Cred că a dus-o în tuneluri, zise el, adresându-li-se tuturor și referindu-se la încrengătura complicată de canale subterane, rute de comerț și rețele de contrabandă care se întindea sinuos pe sub oraș încă de pe vremea romanilor. Au tot umblat zvonuri că Dorshaw se ascunde pe acolo ca un șobolan de canal. De asta nu găsesc niciodată cadavrele — nici măcar poliția nu îndrăznește să se aventureze în locurile alea subterane.

— Ți-a-i domeniul nostru, zise cineva, cu patos. O să-l găsim pe nemernic acolo și o s-o salvăm pe don'șoara LeCour. O să fie înapoi pe scena aia cât ai zice pește, o să vezi.

— Faceți orice vă stă în putință s-o salvați. Argent deschise poartă tare și trecu cu pași mari prin mulțimea zumzăitoare de nobili rămași cu gurile căscate care umplea trotuarul. Toată lumea se dădea la o parte din fața mâniei lui. Dar Charles Dorshaw e *al meu*.

Millie mai cunoscuse teama și cu alte ocazii în viața sa, din variate motive. Întruchipase frica și spaima pe scenă de nenumărate ori. La viața sa, fugise de numeroși răufăcători imaginari și și de vreo câțiva reali. Dar Millie abia acum înțelegea că până în clipa asta nu experimentase niciodată frica primordială, odioasă și eminamente simplă, în adevărul sens al cuvântului. Auzise toate analogiile posibile: slăbită de frică, paralizată de frică. Și, deși toate ofereau o descriere realistă a acestei stări, credea că nici însuși Bardul nu ar fi putut găsi cuvintele pentru a reda ceea ce simțea ea în clipa aceasta. Pentru că se îndoia sincer că exista ceva care să descrie asta. Întregul ei trup se temea. Întreaga ei *fință*. Capul și inima îi pulsau de frică.

Membrele îi tremurau atât de tare, încât aproape că era recunoscătoare pentru lanțurile de fier care îi țineau brațele imobilizate deasupra capului, pentru că picioarele amenințau să-i cedeze din clipă în clipă. Își simțea gura uscată și nu părea să mai poată înghiți saliva din cauza limbii grele și umflate.

Unde se afla, oare?

O poartă de fier cu aspect străvechi era singurul lucru care întreținea niște ziduri sumbre de piatră și un tavan jos, plin de mucegai. Putea auzi șiroitul apei undeva în depărtare, dar semăna mai degrabă cu sunetul pe care îl scotea ploaia căzând pe caldarâm decât cu cursul unui râu. Două felinare pâlpâiau slab, agățate în două cârlige pe ziduri, și Millie se holba la ele, implorându-le fără cuvinte să nu se stingă, frica ei imediată fiind cea de întuneric. Lanțurile de fier groase și grele de care era suspendată erau zidite în piatră, la mai puțin de un metru înălțime, de-o parte și de alta.

Era singură pentru moment. Iar încăperea era goală, cu excepția unui scaun șubred de lemn și a unei mese lungi și masive. Niște pete stranii și sumbre pătau lemnul mesei și se prelingeau în jos pe picioarele acesteia, alimentându-i gândul că în încăperea aceasta muriseră oameni în mod sângeros. Mulți oameni.

Și nu exista nici o îndoială în mintea ei că urma ea.

Acesta era un loc menit pentru demoni, poate subpământean. Un loc unde nu ajungea niciodată lumina soarelui și care era complet ascuns de ochiul strălucitor al raiului. Și toți cei care erau abandonați în acest loc cădeau victime unei sorți îngrozitoare.

Millie se gândi atunci la Andromeda¹ și la cum fusese ea oferită jertfă monstrului pentru a împăca niște zei geloși. Unde era Perseu² al ei? Oare Christopher știa măcar că fusese răpită?

Avea să o caute?

¹ În mitologia greacă, Andromeda era o prințesă a Etiopiei, fiica lui Cefeu și a Casiopeei. Constrâns de propriul popor, regele etiopian a hotărât să-și sacrifice fiica, care a fost legată de o stâncă, goală, la malul mării, astfel încât să fie văzută de monstru. (n.tr.)

² În mitologia greacă, fiul lui Zeus și al muritoarei Danae. I se atribuie săvârșirea mai multor fapte vitejești, printre care uciderea Meduzei, salvarea de un monstru marin a Andromedei, cu care se însoară, uciderea lui Polydectes, prigonitorul mamei sale. Era considerat întemeietorul legendar al Micenei. (n.tr.)

Lanțurile care o țineau prizonieră se zgâriau de pietre, în timp ce se zbătea în ele, încercând să-și miște încheieturile dintr-o parte în alta, în speranța că le putea subția suficient cât să le poată aluneca prin cătușele grele. Nu funcționa, desigur. Dar tot nu se putea opri să încerce. Aerul părea prea rarefiat, și gâfâia încercând să-și umple plămânii și urând cu patimă sunetele desperate care i se răsfrângeau din gât. Mirosea a moarte aici. A moarte, a putregai, a bătrânețe și a frică. Podeaua era acoperită cu praf de pietre, care era îmbibat cu același miros greu.

Cum se întâmplase asta? Într-o clipă îl căuta pe Jakub cu veselul și capabilul Murdoch, și-n clipa următoare un bărbat înalt cu părul negru și cu o înfățișare familiară înfipsese un cuțit în pieptul lui Murdoch și îi promisese pe cel mai mieros glas cu puțință că, dacă nu venea cu el, avea să-i dezmembreze copilul.

Ea fusese de acord, desigur, dar el o lovise oricum, atât de tare, încât văzuse, la propriu, stele verzi în spatele pleoapelor. Și apoi, tot timpul de care avusese nevoie ca s-o târască în acest iad subteran se pierduse undeva în ceața amețelii și a durerii.

— Jakub? se tângui ea, abia vorbind din cauza nodului pe care îl simțea în gât. Ești aici, Jakub?

Nu putea vedea prin întuneric dincolo de poarta de fier, și cea mai mare frică a sa era că fiul ei se afla acolo undeva, printre umbrele amenințătoare. Speriat. Singur. Sau, și mai rău, *nu* era singur.

Dacă monstrul era cu el?

Își reluă atunci zbaterea inutilă și îi strigă numele.

— Răspunde-mi. E cineva? Sunt aici! Vino să mă găsești!

Striga după oricine se afla acolo în întuneric și pândea. După orice om, indiferent dacă era un alt ostatic, un potențial salvator sau chiar însuși Charles Dorshaw. Nu-i păsa. Dacă monstrul acela era aici cu ea, atunci nu era cu Jakub. Și nu îi făcea rău fiului ei.

Întunericul îi răspunse cu o tăcere terifiantă și zdrobitoare de suflet. Nu mai putea sta așa liniștită și să o asculte. Cât încă exista un strop de suflu în corpul ei, încă avea foc în suflet și avea să facă orice era nevoie ca să scape. Doar că, din păcate, în clipa de față, asta însemna... nimic. Cătușele o țineau prizonieră fără milă, pietrele nu-și dezvăluiau nici o slăbiciune și ușa se afla tocmai în celălalt capăt al celulei.

„La naiba, la dracu' și fir-ar să fie de treabă!”

Mârâitul ei de frustrare răsună cu ecou, întorcându-se s-o chinuiească în timp ce trăgea de lanțuri și se zbătea, luptându-se cu toată

puterea ei. Care, la drept vorbind, era mai puțin decât impresionantă. Dar tot trebuia măcar să încerce. Curgea praf din tavan pe podea lângă ea. În special pe partea dreaptă. Dacă bolțurile erau slăbite? Temnița asta părea destul de veche, și dacă mai fuseseră aici suficient de mulți oameni și toți la fel de disperați cum era ea și zbătându-se la fel de tare...

Încercă să nu se gândească la asta.

Se aplecă spre stânga, balansându-și greutatea cât de mult putea, și trase tare de lanț, scoțând un mârâit din cauza efortului. Și căzu și mai mult praf. Prinse încredere și se lăsă spre dreapta, străduindu-se să obțină un unghi diferit și încercând din nou. Bucăți de mortar din tavan se alăturară atunci prafului pe podea.

Ridică atunci capul. Testând unghiuri diferite, trase și se încordă, cu ochii pe bolțul care se slăbea. O dureau încheieturile și simțea cum i se zdrelea pielea; risca să i se spargă vasele de sânge din cauza presiunii și a frecării. Încet, dar sigur, centimetru după centimetru, discul de fier care era ținut în loc de cele două bolțuri se dezlipi de unde fusese înfipt adânc în zid. Dacă reușea să continue așa, poate avea să își eliberez o mână.

Și apoi, ce?

Se opri o clipă să-și tragă răsuflarea, ostenită de efort și de frică. Discul plat de fier ținut de cele două bolțuri pentru lanț ar fi putut constitui o armă bună – da, asta era o variantă. Și, dacă reușea să-și elibereze o mână, atunci exista speranța să și-o poată elibera și pe a doua.

Și după aceea putea să înceapă să se gândească la poartă. Studie lanțurile de acolo și își dădu seama că erau blocate de un fel de lacăt suspendat. Millie aflase de la fratele ei, Anzelm, înainte ca acesta să plece în America, cum se spărgeau lacătele. Poate că putea găsi ceva cu care să...

Umbrele se mișcă în spatele porții. Era cineva acolo? Oare era Perseu al ei? Sau poate monstrul? Știa răspunsul la întrebarea aceasta înainte să audă cheia răsucindu-se în zăvorul antic de fier. Ajungea la ea prin întuneric, ca un val de rău pizmaș și maniacal.

Charles Dorshaw. Venise după ea.

Lanțurile zornăiră de rău augur când le desfăcu de pe gratii, unul câte unul, de parcă fiecare dintre ele reprezenta un ultim minut pe care îl mai avea de trăit. Porta se deschise apoi tare, și Dorshaw păși în încăperea micuță.

Și o studie cu o privire absolut înfricoșătoare. Se uita la ea în felul în care ea își imagina că s-ar fi uitat un tată mândru la progenitura lui crescută – cu un amestec de împlinire și nerăbdare pentru viitor.

– Pentru o clipă, am crezut că mi-ai scăpat printre degete, domnișoară LeCour, zise el, pe un ton mios. Dar, cu Argent acasă la Lord Thurston, știam că o să fii vulnerabilă. Se întoarse și securiză la loc lanțurile, înfășurându-le de două ori în jurul grătilor și apoi fixându-le cu un lacăt de mărimea mâinii ei. După aceea, se duse și dădu mai tare felinarele, care se aflau poziționate în capetele cele mai îndepărtate ale încăperii mici, aruncându-și privirea spre ea în timp ce se ocupa de lumină. Îl văzuse pe domnul Howard, regizorul tehnic, făcând ceva asemănător la începutul fiecărui spectacol.

Millie se întrebă atunci ce fel de spectacol odios și sumbru plănuise domnul Dorshaw pentru seara aceasta, și un val de tremurături îngrozitoare îi zguduiră trupul.

– Unde e fiul meu? ceru să știe, pe o voce surprinzător de fermă. Ce ai făcut cu Jakub?

Scoțându-și mânușile albe de pe degetele-i subțiri și grațioase, el o privea pe sub gene, cu un zâmbet cumva criptic întipărit pe chip. Fața lui frumoasă era pătată din loc în loc de răni și tăieturi mici, dintre care nici una suficient de adâncă încât să-i lase o cicatrice, dar care, luate laolaltă, cu siguranță îi accentuau înfățișarea amenințătoare.

– Te asigur că nu am nici cea mai vagă idee unde se află fiul tău în clipa aceasta.

– Dacă te-ai atins chiar și de un fir de păr de pe capul lui, o să-ți văd inima smulsă din piept, îl amenință ea, zbatându-se în lanțuri.

Mai căzură atunci câteva bucăți de mortar de pe tavan, dar Dorshaw nu zise nimic.

O poftă carnală înspăimântătoare se citea în ochii lui. Poftă, dorință de posedare și o nerăbdare păgână. Millie mai văzuse expresia asta și cu altă ocazie... pe chipul unui alt asasin... doar că atunci o primise cu bucurie.

Se apropie de ea, și zâmbetul acela terifiant și odios îi curba colțurile buzei de jos, sparte.

– Oh, vai, Millie! Pe legea mea?! Argent știe cât de focoasă ești? Cât de nemiloasă? De-asta te-a vrut așa tare, mă întreb?!

„Te-a vrut.“ Vorbea la trecut. Millie nu-și putea da seama de ce ar fi contat lucrul acesta într-un asemenea moment sau chiar

de ce l-ar fi remarcat, dar îl sesizase, și îi perfora inima precum săgeta unui vânător.

– Unde e fiul meu? urlă la el, lovind din picioare, dar nereușind să-l atingă.

– Nu te-am mințit. Ridică din umeri, fără să i se schimbe nici măcar o clipă expresia. Nu știu unde e fiul tău. Nu a fost la mine deloc, de la bun început. Îmi închipui că până acum e deja înapoi la reședința Blackwell.

Ușurarea pe care ea o simți făcu să i se înmoaie de tot picioarele. Se lăsă atât de mult în lanțuri, încât umerii ei protestară din cauza tensiunii.

– Oh, slavă Domnului! șopti ea.

– Nu-I mulțumi încă. Mai bine păstrează asta pentru când o să-l întâlnești față în față. Dorshaw se duse apoi la peretele din partea stângă, de unde scoase o piatră cenușie, dezvăluind astfel un ungher generos. Dinăuntru, scoase un sac, după care puse piatra înapoi la locul ei. Așeză apoi sacul pe masă, și fiecare instrument pe care îl scotea din el era mai înfiorător decât anteriorul.

Millie făcea ochii mari și se trăgea mai în spate la vederea fiecărui nou instrument. Un fierăstrău pentru oase, un burghiu de mână, un bisturiu, un fel de forceps și alte câteva lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată și care nu înțelegea pentru ce erau. Dorshaw era un nebun care avea la dispoziție tot instrumentarul unui doctor.

Și în clipa aceea știu. Știu că el era cel care o omorâse pe Agnes, atunci, cu mulți ani în urmă. Știu că el lăsase pântecul prietenei sale și mânușile ei însângerate în urmă, ca să le găsească poliția.

– De ce faci asta? întrebă ea. Cum poți să fii atât de meschin?

– Asta e vocația mea, îi explică el răbdător, în timp ce își organiza uneltele cu precizia unui chirurg care se pregătea de operație. Trebuie să mâncăm cu toții, nu-i așa?

Lăsă implicațiile dezgustătoare ale afirmației lui să atârne greu în aer, și Millie simți cum i se scurge tot sângele din obraji.

– Dacă treaba asta nu-i altceva decât un târg pentru tine, nu am putea face altă înțelegere?

Treaba asta mai funcționase pentru ea și în trecut. Dacă banii erau lucrul care îl motivau, atunci avea să-i dea tot ce avea.

El îi aruncă însă o privire apologetică.

– E prea târziu pentru ceva de genul ăsta.

– De ce?

– Pentru că, draga mea, ce avem noi aici este un triumphi de porții olimpice.

Millie clătină din cap și se încruntă ușor.

– Nu înțeleg.

– D-apoi, avem cu toții talentele noastre unice și speciale, nu-i așa? Luă atunci bisturiul și se întoarse spre ea. Și al tău, dragă doamnă, este să câștigi inimi. Te-am văzut făcând asta pe scenă, recitându-ți replicile într-un asemenea fel, că, până la pauză, tot publicul e amoretat de tine – inclusiv eu, trebuie să spun, fiindcă nu mi-e rușine s-o recunosc. Te-am văzut jucând de mai multe ori.

Pe orice alt chip, acel zâmbet viclean ar fi fost, poate, cumva șarmant. Dar, pe măsură ce se apropia de ea, Millie simțea cum îi îngheța și mai tare sângele în vene.

– Dar talentele tale merg dincolo de asta, nu-i așa? continuă el. Tu farmeci și cucerești bărbații. Pentru că îi înțelegi, nu-i așa? Ai făcut un băiețel care nu are nici o legătură de sânge cu tine să te iubească ca și când ai fi mama lui. I-ai furat inima bărbatului despre care eram convins până și eu că nu are inimă, despre care credeam că e cel mai rece și mai nemilos asasin din imperiu. Să fii iubită de nemilosul și disciplinatul Christopher Argent. Oare cum o fi asta?

– Sunt sigur că nu știi, scuipe Millie. Nu mă iubește. Am avut o... o înțelegere fizică, atâta tot.

El izbucni în râs atunci. Și era un sunet melodios și vesel, care răsună cu ecou de rău augur din zidurile de piatră. Ecourile bucuriei lui deveniră apoi de-a dreptul demonice, aducându-i lui Millie lacrimi în ochi.

– Nu fi o proastă oarbă, femeie, zise el cu tandrețe, apropiindu-se de ea dintr-o parte de data aceasta, ca să evite orice potențială lovitură de picior. Chiar ai reușit să-l farmeci și să-l cucerești pe bietul om, atât de tare, că nu mai știe de capul lui.

Întinse mâna și îi mângâie obrazul, iar ea se smuci de lângă el, chiar dacă lanțurile o țineau captivă pe loc.

– Așa frumoasă..., șopti el.

Millie smuci gâtul, trăgându-și capul cât de departe putea.

– Mă dezguști.

– Știi, răspunse Dorshaw, chicotind din nou. Dar să știi că eu și Argent avem multe lucruri în comun – pe lângă faptul că avem aceleași gusturi la femei. Unul dintre ele fiind acela că munca noastră ne ține atât de ocupați, încât nu avem timp să curțăm o femeie așa cum se cuvine. Și că, atunci când avem concurență pentru afecțiunea

femeii pe care o dorim, lucrurile devin mult mai complicate, așa că trebuie să preluăm frâiele situației.

Millie își adună tot curajul, se uită în ochii lui și rosti întrebarea pe care știa că nu ar fi trebuit să o verbalizeze:

– Ce vrei să spui?

Mușcătura rece a oțelului i se lipi la baza gâtului și alunecă mai jos, zgâriindu-i pielea, sfâșiind materialul vaporos care îi acoperea gâtul și pieptul și strecurându-se în decolteul ei.

În clipa aceea, Millie nu mai respira.

– Efectiv mi-ai furat inima din piept, Millicent LeCour. Ochii lui Dorshaw sclipeau cu o intensitate sinceră. Și singura mea scăpare este să... să îți întorc gestul.

Capitolul 26

Millie lăsa furia să-i înăbușe panica. Trebuia să rămână furioasă dacă voia să rămână în viață. Frica o făcea slabă și nesăbuită și îi încețoșa gândurile.

– Argent vine după mine, minți ea. O să te găsească!

– Oh, dar n-am nici cea mai mică îndoială că te caută.

Bisturiul lui Dorshaw se lipi de pieptul ei, nu suficient de apăsător încât să-i taie pielea, dar cu exact suficientă presiune cât să îi dea de înțeles că era un maestru în mânuirea acelei lame. O parte din mânia lui Millie fu înlocuită de panica pe care se străduia cu disperare să o înăbușe.

– N-o să te găsească nimeni aici jos. Nimeni nu găsește niciodată pe nimeni... aici.

Dorshaw desenă apoi contururile superioare ale movilelor sânilor ei cu bisturiul, și dantela cedă sub lama ascuțită. Millie știa că nu avea să uite niciodată sunetul materialul tăiat de instrumentul acela chirurgical.

– Tu îmi aparții mie, acum. Nu înțelegi? Eu te-am câștigat. Trup, inimă și suflet. O să devii o parte din mine.

Își lipi apoi o ureche de sânul ei, ascultându-i inima, și Millie se abținu cu greu să nu-și reverse conținutul stomacului peste el.

– Indiferent de ce i-ai face trupului meu, nu vei avea *niciodată* inima mea, jură ea. Inima mea îi aparține fiului meu. Iar celelalte bucăți

fragile și sfărâmate îi aparțineau deja unui alt bărbat, mult mai letal decât acesta, dar nici pe jumătate la fel de nebun. Și sufletu-mi e al meu și numai al meu.

— Dar este, așa cum spui tu, cu adevărat? Dorshaw apucă apoi bucățile decolteului ei deja tăiat și-l sfâșie, dezvelindu-i corsetul. Am învățat că iubirea unei mame este un lucru extraordinar. Mamele sunt puternice... și mult mai desperate să trăiască. Și mai obișnuite cu durerea, cu frica și cu îngrijorarea. Se aplecă spre ea, lipindu-și gura de urechea ei. Sunt mult mai greu de distrus decât alte femei. Precum prietena ta, de exemplu... draga de Agnes. S-a luptat ca un animal sălbatic, să știi! Și i-a strigat numele lui Jakub până în ultima clipă... cu ultima suflare, să știi!

— Bestie! urlă Millie. Un ghem de senzații întunecate și împovărate explodează atunci în cutia ei toracică. Și o prinse în ghearele ei, făcând să-i dispară orice urmă de frică sau de rațiune. Nenorocit mizerabil! exclamă ea și-l scuipe, sperând că avea să o pocnească. Dorindu-și ca el să facă ceva care s-o scoată din starea aceasta de furie aproape isterică. O să plătești pentru ce i-ai făcut! Ți-o jur! Chiar dacă va trebui să mă întorc aici ca să te vânez chiar eu și dacă va trebui să-mi vând sufletul diavolului pentru asta! Mă voi răzbuna pentru viața ei! Și pentru a mea!

Dorshaw era incredibil de excitat. Millie îi putea vedea erecția dezgustătoare prin pantaloni. Respira greu și îi străluceau ochii, iar mâinile îi tremurau ușor. Cu mâna liberă, își șterse obrazul de scuipatul ei și apoi își linse palma.

Și lui Millie i se întoarse stomacul pe dos. Simțea că era pe punctul de a vomita.

— Uite-te și tu ce-mi faci! zise el și ridică bisturiul tremurător, scoțând un sunet de neîncredere. Oh! Tu sigur nu ești ca alte femei. Tu ești foarte specială, Millie LeCour! Și cât de tare te-ai fi plictisit cu Argent! El e un frigid. Ca o biată pasăre rănită. Dar noi doi... noi doi suntem la fel! Noi suntem creaturi ale vieții, ale pasiunii, ale exprimării și ale experienței! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată să doresc o femeie cât încă era în viață. Nu așa...

Înghiți apăsât și se întoarse de la ea, și Millie începu să se agite cu disperare, în timp ce el scotocea prin sacul rămas deschis pe masă, de data aceasta scoțând de acolo un fel de clemă care nu putea fi folosită decât pentru a deschide forțat ceva foarte delicat și a-l păstra așa.

Mișcările lui Millie deveneau din ce în ce mai frenetice în timp ce se zbătea în lanțuri și se legăna de la stânga la dreapta. Indiferent

de ce s-ar fi întâmplat aici jos, el nu avea să se apropie de ea cu chesia aia. Și, dacă urma să nu supraviețuiască la ce se întâmpla, ei bine, atunci nici nu avea de gând să zăbovească sau să se dea bătută. Nu avea să fie material pentru amuzamentul lui bolnav, avea să se lupte cu el până la ultima ei suflare. Pentru că Millie *chiar prefera* să fie moartă în timp ce el își ducea la îndeplinire orice mârșăvii odioase avea plănuit pentru ea.

Dorshaw alegea pe rând instrumente, le inspecta atent și le așeza pe marginea mesei.

– Mă întreb, iubirea mea, câtă durere crezi că poți îndura înainte să-mi oferi inima ta? Câtă frică și groază poți suporta înainte să te târguiești pentru sufletul tău? La fel de multă ca o mamă care și-a purtat copilul în propriul pântec? Există vreo diferență față de o mamă-surogat?

Primul bolț slăbit cedă atunci, și Millie zornăi din lanțuri ca să mascheze zgomotul, mimând o zbatere feminină inutilă.

– N-o să afli niciodată, monstru hain ce ești!

El se opri atunci și, preț de o clipă tensionată, Millie crezu că avea să vină și să pună capăt zbaterilor ei. Dar el își relua activitatea, organizând instrumentele de care nu avea nevoie și punându-le înapoi în sac.

– Monstru hain? Dar oare chiar sunt, așa cum zici? Oare există cu adevărat răul?

În momentul acela, Millie fu atât de șocată de întrebarea lui, încât încremeni și rămase holbându-se la el, aproape literalmente cu gura căscată de uimire.

– Ai ucis oameni. Pentru bani. De plăcere. Le furi viața – lor și oamenilor care îi iubesc!

– Dar, dar nu face același lucru și iubitul tău?

Aici nu îl prea putea contrazice.

– Lui nu-i face plăcere suferința lor. El nu face... nu face... experimentele astea bolnave pe ei!

– Lui Argent nu i-a făcut niciodată plăcere nimic. Doamne, e așa un plicticos! Dorshaw închise atunci sacul și se duse spre colțul încăperii ca să-l bage înapoi în ascunzătoarea din spatele pietrei din perete. Aș spune că să faci dragoste cu el probabil e la fel cu a ți-o trage cu un cadavru, dar comparația asta nu se cade, ținând cont de... preferințele mele. Se uită înapoi spre ea după ce ascunse sacul unde îi era locul, și Millie încremeni când ochii ei îi întâlniră privirea. Și, dacă te gândești în termenii ăștia, chiar nu sunt așa rău, zise el,

zâmbind încurajator. Da, am omorât vreo câteva zeci de oameni la viața mea. Poate o sută. Mai mulți decât alții, dar cu siguranță mai puțini decât Argent. Dar știi cine poate revendica mai multe victime chiar și decât noi?

Millie clătină din cap, încercând cu disperare să nu se uite în sus și sperând din tot sufletul ei să nu se uite nici el.

— Păi, ar fi regina, o dată, zise el cu îngâmfare. Și cam orice soldat din regiment. Și la fel și un călău al coroanei. Am cunoscut în America oameni care aproape de unii singuri au măcelărit sate întregi de indigeni, formate numai din femei și copii. Care i-au bătut și i-au violat pe toți, și alți oameni le-au dat de băut pentru asta în taverna. Dar *eu sunt* hain? Clătină din cap și scoase un sunet de nemulțumire. Eu mă consider mai degrabă asemănător cu un prădător din sălbăticie. Trebuie să existe victime, ca eu să pot trăi. Dar nu iau nicio dată mai mult decât e nevoie. Nu sunt chiar așa lacom. Se întoarse apoi, se lăsă pe vine și scoase din zid piatra care urma să-i ascundă sacul cu instrumente ale morții.

Aceasta era șansa ei. Trebuia să acționeze. Sau să moară.

Millie scrâșni din dinți, se încordă și mai trase o dată cu toată puterea ei de lanțuri, direcționând acea mișcare spre spatele lui. Și simți cum presiunea scade când cedă și cel de-al doilea bolț.

Discul de fier se prăbuși la podea, și ea se aruncă și-l luă înainte ca Dorshaw să se întoarcă. Ținti spre capul lui și îl azvârli cât de tare putu.

Doar că rată ținta cu câțiva centimetri. Discul de fier îl izbi în umăr, smulgându-i un mârâit de durere și spintecându-i haina, dar, din păcate, nu suficient cât să-l anihileze.

Gândind repede, Millie roti lanțurile spre ea, iar și iar, până când discul de fier ajunse înapoi în mâinile ei.

— *Târfa nărăvașă!*

Dorshaw se aruncă spre masă, dar ea se mișcă în același timp cu el, ochind cu discul de fier cât de precis putea. Se pricepuse mereu la lucruri de-astea care țineau de precizia mâinilor. Odată, trebuise să arunce în aer un baston în flăcări ca să-l prindă un artist trapezist, și făcuse asta în fiecare seară, șase zile pe săptămână, plus matineuri.

Un țipăt de furie îi făcu trupul să se cutremure când aruncă din mâini discul. Această a doua lovitură îl nimeri în laterala capului, doborându-l și smulgându-i un sunet alarmat. Forța aruncării îi solicitase umărul în mod dureros, dar lui Millie nu-i păsa. Deși începuse

să-i șiroiască sânge din rana de la cap, Dorshaw încă avea ochii deschiși, și pieptul i se ridica și cobora în ritmul respirației.

— Asta a fost pentru Agnes! Millie putea simți cum îi slăbeau puterile și cum brațul liber începea să-i tremure sub greutatea lanțurilor de fier și a discului.

Dorshaw era rănit. Îi sângerau capul și umărul. Dar ea era prea înnebunită ca să-i pese. Prea furioasă. Prea înfricoșată. Prea aproape de a se elibera. Tot ce trebuia să facă era să reușească să-l omoare cu următoarea lovitură, pentru că știa că nu mai avea putere decât pentru o singură aruncare.

— Și asta e pentru toate bietele mame și copiii lor dispăruți!

Invocând apoi o forță pe care nu știa nici ea că o poseda, aruncă din nou discul de fier, ținând fix între ochii lui.

Doar că Dorshaw se rostogoli în ultima clipă, și discul ateriză lângă el, inofensiv. Și apoi, îi prinse lanțul înainte să aibă timp să-l tragă înapoi.

— O să-i trimit cadavrul tău pângărit iubitului tău, amenință el, ținând strâns discul în mână, în timp ce se târa spre ea. Avea partea stângă a feței murdară de sânge și de mizerie, lucru care îi crea un fel de mască demonică. Moartea ta n-o să fie rapidă. O să simți fiecare tăietură, în timp ce tresari și te zbați!

Millie încă era prinsă de zid cu o mână. Nu avea nici o altă armă la dispoziție. Odată ce el ajunsese suficient de aproape de ea, aruncă o lovitură aprigă de picior, dar mâna lui reacționează repede și o prinse de gleznă, folosindu-se apoi de acel punct de contact ca să se târască și mai aproape de ea.

— O să-ți vezi sângele amestecându-se cu praful. O să privești demonii venind după tine și o să îi primești cu brațele deschise, chiar și numai din dorința de a scăpa de oroarea chipului meu. Chiar și numai pentru a scăpa de înțelegerea faptului că am fost *eu*, un monstru, cel care ți-a curmat viața. Și de oroarea înțelegerii că voi asasina metodic fiecare persoană căreia îi e dor de tine, până când și *amintirea* ta va muri definitiv!

Millie se smuci și se zbătu, lovind cu piciorul și răsucindu-se cât de violent putea. Doar că, deși era rănit, Dorshaw era încă incredibil de puternic. Condus de durere, de furie și nebunie, el se ridica pe piciorul ei, agățându-se de fustele ei, până când materialul se rupse. Greutatea lui exercita o presiune dureroasă pe umărul ei.

Și apoi o văzu. Ultima ei șansă. Poate că nu avea să o găsească nimeni niciodată aici și avea să moară undeva în subteran, dar măcar îl

putea ține departe de fiul ei. De Christopher. Cel puțin el nu avea să fie nevoit să o vadă moartă într-o baltă din propriul ei sânge.

Pentru că știa undeva în adâncul sufletului ei că asta l-ar fi frânt pentru totdeauna. Că ar fi distrus și ce mai rămăsese din el.

Și poate că Jakub și Christopher aveau să găsească puterea să se aline reciproc și să-și amintească de ea cu afecțiune. Dar măcar aveau să fie vii. Urma să se asigure ea de asta.

Un bocănit îi răsună apoi în urechi. Sunet de pași. Și ritmul creștea, și se auzea din ce în ce mai tare. Și se simți dintr-odată ca și când ar fi fost cufundată sub apă. Într-un lac de foc și furie. Și nu mai vedea în fața ochilor nimic altceva cu excepția dușmanului ei. Nu mai auzea decât respirația lui dezgustătoare, care era o jignire la adresa ei. Putea auzi deja un demon strigându-i numele, și vocea aceea era dureros de familiară.

Apucă lanțul pe care îl ținea în mână Dorshaw și, profitând de rigiditatea sa, îl folosi să i-l înfășoare în jurul gâtului. Și apoi, cu un țipăt de război care ar fi făcut mândră și o furie¹, își apăsă genunchiul pe gâtul lui și trase tare de lanț, strângându-l.

Christopher ura catacombele. Mirosul lor îi amintea de închisoare. Umezeală și descompunere, amestecate cu ecouri de suferință și trădare, imprimate în pietrele străvechi.

Dar avea să moară aici jos înainte să plece fără Millie.

Frica și neputința erau lucrurile pe care crezuse că le lăsase undeva în trecut. Dar, de când aflase că Millie ajunsese în ghearele dușmanului său – un om probabil la fel de periculos ca el –, nu mai reușise să-și dilate cutia toracică suficient încât să poată respira așa cum trebuia.

Își pierduse antrenamentul. Nu mai era ca apa. Era ca un potop. Năvăli pe poarta tunelului din Hyde Park și folosi un felinar ca să-și lumineze drumul. Praful și înghețul de pe jos fuseseră deranjate de mai mult decât câțiva pași. Era imposibil de știut care erau urmele cele mai proaspete.

Înaintând în subteran, o luă la fugă în josul tunelului. Putea auzi pașii lui Blackwell și ai oamenilor lui în spatele său, dar nu îi așteptă. Pasajul subteran se despărțea în trei tuneluri, și Argent cercetă pământul, căutând orice indiciu. Erau mai puține urme de pași aici, dar nici unele nu aparțineau ghetelor acelora imposibile și absurde pe

¹ Zeiță a răzbunării și a pedepsirii celor nimeriți în infern (n.tr.)

care le purta Millie. Legănând felinarul înainte și înapoi, se învârti dintr-o parte în alta, studiind fiecare centimetru de podea.

Acolo! Două urme subțiri de târâre duceau în tunelul din stânga. Erau prea mici și prea apropiate ca să fi fost făcute de o cotigă.

Nu-și permise să se gândească de ce fusese târâtă... la ce mârșavii se pogorâseră poate deja asupra ei. Nu putea face asta. Altfel, disperarea aceasta îngrozitoare și întunecată pe care o simțea ar fi explodat din abisul sufletului său și l-ar fi sugrumat, curmându-i definitiv viața.

Niște scări abrupte și pe jumătate dărâmate îl conduseră în jos spre un canal subteran, din care se bifurcau numeroase tuneluri de piatră cu arcadă. Erau cel puțin douăsprezece!

– La dracu'! răcni Argent și aruncă felinarul, izbindu-l într-un zid.

Explozia cauzată de sticlă și de gazul felinarului îi făcu pe toți ceilalți să încremenească unde erau.

– Am trimis după Crenshaw să vină cu dulăii lui, zise Dorian, venind în spatele lui și înmânându-i o torță. Dar s-ar putea să dureze câteva minute.

– S-ar putea să nu *avem* minute, mârâi Argent, uitându-se în gol în flăcări și simțind cum sângele i se răcea și îi îngheța în vene.

– Putem să ne despărțim între timp, sugeră Blackwell.

„Da“, gândi Argent. Trebuia să facă *ceva*. Așa că se întoarse și li se adresă oamenilor periculoși din spatele său:

– Fiecare dintre voi să ia câte-un tunel. Mergeți o sută de metri, marcați locul unde ați ajuns și veniți înapoi. Căutați urme de târâre pe jos, fâșii de haine, lumini care pâlpâie, celule... *orice* puteți găsi. O să ne întâlnim înapoi aici și vedem după aceea încotro o luăm dacă nu găsim nimic.

– Vin cu tine, zise atunci Inimă Neagră din Ben More.

– Fiecare tunel trebuie aco...

– Le-am numărat deja. Sunt toate acoperite. Nu plec de lângă tine.

Argent mârâi, după care se întoarse, și porniră amândoi în pas alergător prin labirint, însoțiți de o vigilență tăcută. Era absolut înnebunitor. Fiecare pas îl putea aduce mai aproape de ea sau îl putea conduce mai departe de ea. Pur și simplu nu avea cum să știe. Podeaua pe care călcau era ori pământ bătătorit, ori piatră. Uneori, praful de pe jos era deranjat, alteori nu. Dar nu găsi nici urmă de Millie.

Ajunseră la punctul de întâlnire mai repede decât o jumătate dintre oameni. Și nici unul dintre ei nu îndrăznea să-i întâlnească privirea.

— Îmi pare rău, domnule, bălmăji unul pe nume Chappy. N-am găsit nic'.

Argent cugetă o clipă dacă să-i separe omului capul de trup din pură agonie și frustrare violentă, dar apoi un ecou frenetic răsună de undeva din stânga lor.

Simți cum i se face rău de la stomac. Dar nu-și putea da seama dacă de groază sau cu speranță. Se năpusti în josul tunelului din care venise zgomotul și aproape că-l zdrobi sub picioare în frenezia lui pe Gregory Tallow, invertitul slab și viclean, care se bălbăia îngrozitor.

— N... n... nu le-am a... a... auzit... p... până aproape s... s... s-ajung înapoi aici, zise Tallow cu suflitul la gură și arătă în josul tunelului, gâfâind. Ț... ț... ț... țipete!

„Țipete!“

— Millie! răcni Argent și se năpusti în întuneric.

Picioarele lui lungi înghițeau pământul în timp ce alerga mai repede decât alergase vreodată.

— Argent? răsună vocea lui Blackwell, parcă de la mare depărtare. Argent, așteaptă-ne...

Tunelul se fragmenta în culoare ce schimbau brusc direcția. Se vedeau și alte câteva uși masive și porți de fier care duceau în direcții diferite. Mirosea a moarte aici jos. A spaimă, a durere și a sânge.

Și apoi îl auzi. Un sunet distant, care îi îngheța sângele în vene: sunetul morții care îi șoptea la ureche.

Țipete. Țipetele ei!

— Millie!! Alergă și mai repede, alunecând prin curbele obtuze și împingându-se în ziduri ca să-și sporească inerția mișcării. Își simțea picioarele ba foarte puternice, ba incredibil de slăbite. Era *vie!* Și suferea! Țipa. Sunete disperate de chin și de frică, accentuate de momente de tăcere îngrozitoare și sinistă.

Doamne, Dumnezeu, ce i se întâmpla? La ce fel de orori cumplite o supunea deja Dorshaw? Nu o avusese prea mult timp în ghearele lui mizerabile, dar fiecare clipă însemna o picătură de sânge vărsat, o spintecare a cărnii și pauza dintre două respirații.

Fiecare respirație a ei era prețioasă. Fiecare milimetru din pielea ei era mai mult decât neprețuit.

Și, deși nu auzise vreodată în viața lui ceva mai înspăimântător decât țipetele ei, Argent se ruga ca ele să continue. Pentru că erau farul care îl ghidau prin întuneric. Reprezentau agonia lui. Iadul lui. Dar avea nevoie de ele ca să o găsească. Ca să o poată salva.

Ca să poată smulge apoi fiecare țipăt al ei din gâtul lui Dorshaw ca un fulger letal. Ca răzbunare.

Vocea malefică a lui Dorshaw reverbera printre catacombe, zorindu-l frenetic să grăbească pasul. Iar amenințările lui invocau o furie întunecată și plină de venin în pieptul lui Argent.

Coti după un colț și zări licărirea slabă și difuză a unui felinar, reflectându-se din zidurile de piatră. I se înceteșă vederea. Auzea lanțuri zornăind pe ziduri. În spatele acelor gratii, avea loc o luptă.

– Dumnezeule, nu!... *Nu!*

Cu un puseu de viteză alimentată de disperare, năvăli spre poarta aceea străveche de fier.

Și aproape că se sufocă de uimire.

Millie. *Vie.* Părul ei negru ciufulit sălbatic în toate părțile. Cor-sajul albastru-turcoaz al rochiei sale, spintecat, și sânii ei splendori ridicându-se și coborând deasupra corsetului ei negru. Ochii ei negri turbați și infuzați cu un foc păgân. Avea dinții dezgoliți într-o replică sălbatică a unei leoaice fioroase. Lanțul încătușat pe încheieturile ei delicate era înfășurat strâns în jurul gâtului lui Dorshaw, în timp ce-și folosea genunchiul ca o pârghie. Mușchii ei zvelți și eleganți erau încordați sub pielea brațelor ei dezgolate.

Și, în această fracțiune de secundă, Argent înțelese două lucruri: că puterea ei extraordinară slăbea cu fiecare clipă și că era posibil să nu-l poată ține prizonier pe Dorshaw, care se zbătea plin de sânge, suficient cât să-l sugrume și să-l lase inconștient. Și...

Și că era îndrăgostit de ea.

– *Nu*, șopti el.

Nu mai era sigur care din aceste două lucruri îl înspăimânta mai tare.

Scoase pistolul și îl luă în colimator pe Dorshaw, dar unghiul în care era făcea prea periculoasă apăsarea pe trăgaci. La calibrul pe care îl avea pistolul, era posibil ca glonțul să treacă prin Dorshaw și să o atingă și pe Millie.

Și, în plus, își dorea să pună mâinile pe omul acela cu o poftă de sânge pe care nu o crezuse vreodată posibilă.

Argent se dădu înapoi și se așeză într-un unghi care să-i permită să se ferească de glonțul care avea să ricoșeze și trase direct în poarta de fier.

Sunetul reverberă cu o forță asurzitoare, dar fusese pregătit pentru asta. Smulse lanțurile de pe gratiile de fier și deschise poarta cu o lovitură sălbatică.

Explozia pistolului rupse ceața roșie a furiei însetate de sânge care o ținea hipnotizată pe Millie. Știa cine venise după ea, înainte să ridice privirea. Avea încredere că acum era în siguranță și că acest coșmar blestemat luase sfârșit. Pentru că un bărbat care continua să comită fapte incredibile și de-a dreptul *imposibile* dă râma porțile închisorii ei, eliberându-i trupul și sufletul.

Felinarele îi făceau părul să strălucească roșiatic precum un foc și se reflectau din ochii lui, dezvăluind răceala nordului înghețat. Puterea și curajul lui amplificau de o mie de ori intensitatea mâniei lui, când intra, cu pistolul încă fumegându-i în mână.

Și, în clipa aceea, Millie înțeluse că se înșelase incredibil de tare în privința lui. În tot acest timp, crezuse că făcuse un târg cu un demon. Sau cu diavolul însuși, ar fi fost poate mai bine spus. Crezuse că semnase acest contract cu el cu propriul ei sânge. Că era un bărbat plămădit în adâncurile iadului și, implicit, condamnat pe vecie la o viață guvernată de întuneric și de disperare.

Dar asta pur și simplu nu era adevărat.

Christopher Argent era îngerul ei căzut. Îngerul ei răzbunător.

Nu un serafim. Nu un heruvim inocent înveșmântat în alb. Ci un protector. Un războinic. Un băiețel care-și dăduse la schimb aripile și aureola de înger și poate chiar și sufletul pentru un pumnal, un ștreang și răzbunarea supremă. Fusesse botezat în sânge, și acum se ridica din cenușă... O creatură dură, sinistră și păgână, dar în cele din urmă posibil de mânuit.

Avea inimă. Și o putea vedea strălucind în ochii lui în timp ce o sorbea din priviri.

Sosirea lui păru să-l revitalizeze pe Dorshaw, ale cărui zbateri sporeau în intensitate pe măsură ce forțele ei slăbeau. Își putea simți tremurul acum. Putea simți cum o ardeau plămânii și cum o dureau absolut toți mușchii. Își dorea să creadă că ar fi putut s-o facă. Că ar fi reușit să se salveze singură. Că ar fi putut să ia o viață. Dar devenea din ce în ce mai clar că nu avea să afle niciodată.

Christopher nu zise nimic în clipa când ajunse la ea și îi desfăcu cu blândețe lanțul din degetele dureroase și chinuite. Aproape că scotea flăcări pe nări, și mușchii-i încordați testau până la absurd cusăturile cămășii sale, în timp ce își lua un moment ca să o examineze din cap până-n picioare. Întrebări nerostite îi făceau buzele să zvâcnească vizibil.

— Sunt... sunt bine, șopti ea.

El încuviință din cap scurt și își întoarse atenția spre Dorshaw. Iar în clipa aceea Millie nu se putu abține să nu simtă un crâmpeli de compasiune pentru nemernicul acela îngrozitor.

Aparent fără pic de efort, Christopher strânse mai tare lanțul în jurul gâtului său. Lui Dorshaw îi ieșiră ochii din orbite, dar o urmă odioasă de respirație încă se lupta pentru izbândă în gâtul lui sugrumat. Aplicând exact câtă presiune era nevoie, Christopher se aplecă ușor și își aduse chipul rece, brutal și *superb* la mică distanță de al lui Dorshaw.

— Moartea ta *nu* o să fie rapidă. O să ai parte de o moarte lentă și dureroasă, îi zise Christopher, repetându-i lui Dorshaw propriile cuvinte, în timp ce pe fruntea asasinului brunet apărea o venă care pulsa tot mai tare. Lentă și dureroasă.

Și chiar așa fu. Bocancii omului scoaseră sunete îngrozitoare în timp ce zgâriau frenetic podeaua mizerabilă, dintr-un reflex de panică. Măinile lui dădeau să apuce cu disperare lanțurile și apoi pe Christopher, dar el ignoră zbaterea omului, în timp ce strângea treptat lanțul, știind *cu exactitate* câtă presiune să aplice pentru a obține maximul de durere.

— O să privești demonii venind după tine și o să îi primești cu brațele deschise, chiar și numai din dorința de a scăpa de oroarea chipului meu. Chiar și numai pentru a scăpa de înțelegerea faptului că am fost *eu*, monstrul *superior*, cel care ți-a curmat viața.

Millie nu mai văzuse niciodată de atât de aproape blestemele și chinurile morții. Și, oricât de malefic ar fi fost acest om, tot îi era dificil să îl privească murind. Dar se forță să se uite. Își dorea asta. Își dorea să experimenteze asta, chiar și știind că avea să o schimbe pentru totdeauna. Era singura modalitate prin care se putea asigura că nu avea să îl caute pentru totdeauna pe Dorshaw printre umbre. Că nu îl va vedea pe fiecare alee întunecată, pândind și așteptând s-o atace. Dacă îl privea murind, putea să îl lase să dispară din viața ei pentru totdeauna.

Și făcu întocmai. Legată de lanțul care îl omora, îi privi ultimele zbateri chinuite și înțelese în cele din urmă cum de putea să-i placă unui om să ia o viață.

Iar când se termină, Christopher îi lăsă trupul neînsuflețit să cadă inert în mizerie.

Dar nu se uită la ea. Și nici nu o atinse.

— Christopher?

În timp ce el căuta o cheie, alți bărbați năvăliră în încăpere, precum revărsarea unui fluviu periculos, umplând celula aceea mică până când nu se mai putea vedea poarta de ieșire.

Exclamațiile lor de bucurie și de uimire atunci când o găsiră în viață erau deopotrivă înduioșătoare și copleșitoare. Când simți prima cătușă alunecându-i de pe încheietură, scoase un sunet de ușurare, și Christopher o înghesui lângă perete de piatră ca să-i elibereze și cealaltă încheietură.

Apropierea lui era ca un balsam pentru suflet. El era ca un stâlp de mușchi tari și calzi, care contrastau cu pietrele reci din spatele ei. Și, odată eliberată, se topi în brațele lui. Brațele lui o cuprinseseră strâns, și rămaseră acolo așa, în tăcere. Într-o nemișcare absolută. Nici unul din ei nu știa ce să spună, însă emoțiile lor se conectau între ele cu o asemenea intensitate, încât orice încercare de a verbaliza ceva ar fi depreciat mângâierea inimilor.

Întreaga încăpere amuți, în timp ce, unul câte unul, fiecare dintre bărbații prezenți devenea martor la ceva ce nu crezuseră vreodată că s-ar fi putut întâmpla. Ceva ce nimeni nu avea să uite prea curând.

Christopher Argent, cel mai masiv, mai rece și mai letal asasin de care auzise vreodată vreunul dintre ei, o ridică în brațele lui pe o Millie LeCour, pe jumătate dezbrăcată, și o strânse la pieptul lui în timp ce o purta afară din lumea londoneză subterană și o conducea în noapte.

Capitolul 27

Farah o ținu de mână pe Millie pe tot parcursul interogatoriului polițienesc. Dacă inspectorul-șef Morley nu ar fi fost înjunghiat, poate că ar fi putut ține poliția în afara celui chin odios. Dar se întâmplaseră prea multe lucruri într-o singură zi ca evenimentele să mai poată fi mușamalizate.

Și Morley supraviețuise într-adevăr răniile pe care o suferise. Un doctor îl examina chiar în clipa de față pe terasa casei sale, care se afla la câteva străzi distanță de conacul Blackwell.

Salonul de primire a oaspeților, decorat în nuanțe pale de albastru, al lui Lady Northwalk, cu canapelele sale scumpe și cu felinarele sale de cristal, părea un adevărat palat pe lângă groapa infernală

din care fusese salvată Millie. I se permisesse o reîntâlnire plină de lacrimi cu fiul ei Jakub, și-l strânsese în brațe cu multă iubire, alinându-i temerile și vinovăția. Nu voise ca el să o audă în timp ce le relata polițiștilor evenimentele oribile ale serii.

Din câte se părea, ambele personaje negative ale acestei povești de coșmar fuseseră învinse. Devenise evident că Lord Thurston fusese cel care ordonase moartea fostelor lui iubite – ale femeilor care îi aduseseră pe lume fiii –, în cel mai abject mod imaginabil.

Așa că acum nu mai rămâneau decât câteva întrebări tulburătoare: ce se întâmplase cu băiețelii aceia, care erau fiii ilegitari ai unui nebun? Ce făcuse Dorshaw cu ei? Și cine îl plătise pe Dorshaw ca să-l omoare pe Thurston? Poate Lady Thurston? Sau odioșii St. Vincent? Criminalul domn Dashforth?

Poliția avea să facă cercetări și avea să continue să-i caute pe copiii dispăruți, dar, în momentul de față, devenea deja limpede pentru toată lumea că încercau să dea de urma unor cadavre.

Millie și Jakub însă scăpaseră, din fericire, de o soartă atât de îngrozitoare, datorită domnului Argent și acum erau liberi să se întoarcă în siguranță la viața lor obișnuită.

Cândva după o conversație foarte tensionată și stranie cu polițiștii, Christopher se retrăsese din haosul încă în plină desfășurare. Și Millie resimțea absența lui într-un mod palpabil și iritant. O resimțea ca pe o mâncărime sub piele și ca pe un junghi în inimă. Într-o clipă se înălțase în spatele său, înalt și tăcut și smulgând priviri curioase de la multitudinea de polițai și criminali care umpleau coridoarele conacului Blackwell, și apoi nu mai era acolo. Deși el nu se scuzase în mod formal și nimeni nu părea să-i fi observat absența, ea simțise imediat când el dispăruse. Umbrele erau mai reci. Iar aerul mai puțin plin de virilitate masculină.

Era singură într-o încăpere plină ochi de oameni.

După ce totul se termină, Millie dădu câteva autografe, semnă câteva programe de spectacol și le mulțumi polițiștilor care nu avuseseră *absolut* nimic de-a face cu salvarea ei. Și, până când plecară cu toții, se bază pe farmecul ei exersat. Iar apoi se prăbuși într-un fotoliu, cuibărindu-se în haina pe care i-o dăduse Argent, în timp ce Dorian îi dădea afară pe toți în mod complet ireverențios.

Chiar era adevărat? Chiar se terminase totul? Și acum toate lucrurile pur și simplu reveneau la normal? Dar cum ar fi putut? Millie nici măcar nu-și mai putea închipui acum ceea ce fusese „normal” cu numai câteva zile în urmă. Nu mai știa ce însemna să fie relaxată

și fără griji. Nu părea nici măcar să mai poată concepe zilele de dinainte de...

De dinainte să fi fost sărutată de un asasin.

— Millie, dragă... Farah o strânse ușor de mână, cu ochii-i cenușii plini de înțelegere. Trebuie să insist ca tu și fiul tău să rămâneți aici peste noapte. I-am rugat deja pe servitori să-ți pregătească o baie, pentru că sunt sigură că vrei să te speli de orice urme ale acelui loc îngrozitor.

La fel ca întotdeauna, contesa părea la fel de proaspătă și de senină precum o livadă în miezul primăverii, îmbrăcată într-o rochie cu guler înalt, de culoarea crinilor alb-rozalii, ornată cu panglici verzi precum salvia și cu fuste cu imprimeu delicat. Millie nu putu face altceva decât să încuviințeze ușor din cap. Simțea o epuizare melancolică împovărându-i umerii.

— Ai fost atât de amabilă, șopti ea. Nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată.

— Prostii, replică Farah și o ajută să se ridice, după care o luă de braț, în semn de susținere. Prietenii nu gândesc lucrurile astea în termeni de compensație.

— Vorbește în numele tău, zise Blackwell, intrând în salon și părând mult prea relaxat pentru un lord al lumii interlope, acoperit de praf, care tocmai găzduise în casa sa o jumătate dintre forțele de poliție din oraș. Eu gândesc mereu în termeni de compensație.

Farah se uită atunci în sus, oarecum exasperată, ca și când s-ar fi rugat ca sfinții din ceruri să-i dea putere. Lui Millie nu-i venea în minte nimic ce i-ar fi putut spune, și Dorian Blackwell păru să înțeleagă asta, în timp ce se uita la el, mută de uimire. El încuviință din cap și veni s-o sărute pe tâmplă pe soția lui, după care ieși și dispăru în umbrele de pe coridor, fără îndoială ducându-se și el în căutarea unei băi mult râvnite.

— Aș vrea să mai merg o dată să văd ce face Jakub, murmură Millie.

— Sigur că da. Farah o conduse în sus pe scara principală. Sunetele pașilor lor erau atenuate de covoarele scumpe de culoarea fildeşului, în timp ce se îndreptau spre camera copiilor, unde Jakub dormea deja într-un dormitor pentru oaspeți micuț, dar foarte frumos decorat. I-a fost îngrozitor de frică pentru tine, dar a fost foarte curajos. Și i-a părut *teribil* de rău pentru ce s-a întâmplat. Sper că nu ești foarte supărată pe el. Fiul tău te iubește la nebunie.

– Nu sunt deloc supărată pe el, zise Millie. Mi se face rău când mă gândesc ce-ar fi putut să i se întâmple, dar, în același timp, am senzația că s-a pedepsit singur suficient de mult pentru că a fugit așa. Și nu e genul de băiat care să uite o lecție învățată cu atâta duritate.

– Da, nici eu nu cred, zise Farah, zâmbindu-i cu afecțiunea. Ba, de fapt, cred că...

Vocea agitată a lui Jakub pluti apoi pe coridor, și Millie grăbi pașul, dar imediat după aceea ea și Farah se opriră, uimite, când auziră tonul contrastant al vocii lui Argent.

– Nu cred că o să mai pot dormi vreodată, mărturisi Jakub, cu vocea-i tremurătoare de plâns încă încărcată de neliniște.

– Am adus-o înapoi pe mama ta, așa cum ți-am promis și sunteți amândoi în siguranță aici. Nu ai de ce să îți fie teamă.

– Păi și atunci de ce nu mă pot opri din plâns? întrebă Jakub, printre sughițuri.

Millie simți că inima i se strânse în piept și dădu să fugă lângă patul fiului ei ca să-l strângă în brațe.

– Vrei să o chem pe mam...

– Nu! strigă Jakub. Nu, n-o chema!

Millie încremeni atunci, simțind cum durerea îi aluneca printre coaste ca un rău.

– Nu vreau să mă vadă. Nu pot să dau ochii cu ea! Nu așa.

– De ce nu?

În fața furtunii agitației neliniștite a tinereții lui, glasul rece și temperat al lui Christopher venea ca un balsam ciudat și eficient pentru fiul ei.

– Nu am un t...t...tată, suspină Jakub. Și asta înseamnă că... că eu sunt b... bărbatul familiei noastre. Mama nu are pe nimeni altcineva. Eu sunt cel care ar trebui s-o protejeze de rele, nu-i așa? Și nu am făcut o treabă prea bună. Nu mă comport deloc ca un b... b... bărbat.

Millie își lipi imediat mâinile peste gură de șoc și de suferință. Rușinea pe care o auzea în glasul fiului ei era prea mare și prea împovărată pentru cineva atât de tânăr. Oare ea îl făcuse să se simtă așa? Oare ea pusese, fără să-și dea seama, responsabilitatea fericirii ei și a *singurătății* ei pe umerii lui mici și firavi?

O durea inima pentru el, pentru că nu avea să afle niciodată că tatăl lui natural murise chiar în această după-amiază. Și că, dintre toți oamenii din casa aceasta – poate cu excepția lui Lady Northwalk –, el era cel prin ale cărui vene curgea un sânge de sorginte nobilă. Era fiul bastard al unui nobil și al unei imigrante. Crescut de o femeie care

nu știa nimic despre copii și care nu știa nimic altceva decât cum să îl iubească.

Dar dacă asta nu era de-ajuns? Dacă *ea* nu era de-ajuns? Și în clipa aceea își dori din nou să dea buzna înăuntru acolo, să-l strângă la pieptul ei, la fel ca pe vremea când era atât de mic încât își putea înfășura brațele și picioarele în jurul ei, și să se agațe de ea ca un pui și să plângă, până când ea îl alina și-l pupa ca să-i treacă durerea toată.

Farah o cuprinse de umeri cu un braț ferm, aruncând o privire cu subînțeles spre ușa dormitorului.

— Ți-am mai zis, nici eu nu am tată, spuse Christopher cu blândete. Nu am avut niciodată.

— Dar știi măcar cine a fost?

Patul scârțâi un pic sub presiunea unei greutate considerabile, când Christopher se așează, probabil, lângă el.

— Nu. Mama m-a botezat după ea. Mi-a zis că tatăl meu nu era genul de om care să merite să aibă un copil botezat după el. Și cred că a avut dreptate.

— Adică, pe mama ta o chema Christopher?

— Christine. Numele acesta se rupse cumva chinuit de pe buzele lui, ca și când nu îl mai rostise de o viață întreagă.

— Și ai protejat-o tu?

Millie închise ochi și rămase cu mâinile-i tremurânde încă lipite peste gură, în timp ce lacrimi fierbinți îi ardeau ochii în spatele pleoapelor închise.

— Nu. Vocea lui Christopher era mai încordată deja, mai întu-necată, dar el reușea cumva să își păstreze stăpânirea de sine. Dar tu acum trebuie să înțelegi ceva ce eu nu am înțeles când eram de vârsta ta. Mamele — așa ca a mea... așa ca a ta — nu-și extrag puterea din protecția *ta*, ci din faptul că te protejează ele pe tine. Mama ta are nevoie să fii copil cât timp ești copil. Și apoi bărbat, după ce devii bărbat.

Asta era adevărat. Christopher avea incredibil de mare dreptate. Dacă nu ar fi fost fiul ei, dacă nu i-ar fi fost frică pentru el și nu ar fi fost iubirea pe care i-o purta, nu ar fi avut niciodată ferocitatea și forța pe care le avusese în catacombe.

Jakub se opri din plâns și rămase incredibil de tăcut o vreme, în vreme ce Millie și Farah se strângeau în brațe pe coridor, cu inimile pline de o înțelegere intrinsecă a cât de mult îl costa probabil pe asasin conversația aceasta. Dar și a ceea ce putea câștiga Jakub de pe urma discuției.

– Serios? veni întrebarea înlăcrimată a fiului ei.

– Serios. Când eram de vârsta ta, mama mea născocea tot felul de modalități ingenioase ca să mă țină ocupat. Ca să mă țină fericit și... curajos. A făcut-o pentru mine, dar cred... cred că a ajutat-o la fel de mult și pe ea.

– Pe mine mama mă pune s-o învăț lucrurile pe care le aflu din cărți sau de la școală. Vocea lui Jakub se însenină atunci, și lui Millie i se părea dulce-amărui faptul că înțelegea de ce. Dulce pentru că știa că îl iubea și amărui pentru că descoperise, așa mic fiind, de ce făcea ceea ce făcea. Se preface că înțelege greșit totul și îmi repetă totul așa greșit, și apoi râdem amândoi până ne doare burta.

– Păi, uite, vezi? Mama ta... ea e...

Millie își ținu răsuflarea, în timp ce inima sa aștepta cu nerăbdare să audă următoarele lui cuvinte.

– Domnule Argent? întrebă Jakub.

Millie tresări atunci, dorindu-și ca fiul ei să fi mai așteptat măcar o clipă, ca ea să fi putut auzi cuvintele pe care Christopher nu apucase să le mai rostească.

– Hmm?

– Ce făcea mama ta când nu puteai să dormi?

Trecu o secundă.

– Dar mama *ta* ce face când nu ai somn? întrebă Christopher.

– Nu știu. Eu dorm întotdeauna.

După asta se instalează o tăcere ce păru a dura o eternitate.

– Mama... mama cânta. Glasul lui Christopher era îngroșat de emoție. Cântam amândoi.

– Ce cântați?

– Cântece, desigur.

– Pai, da, dar *ce* cântece? întrebă Jakub cu o afecțiune marcată de o ușoară exasperare.

– Ă... nu îmi mai amintesc.

– Nici măcar *un* cântec?

Salteaua scârțâi din nou, semnalând o schimbare de mișcare.

– Poate unul...

– Mi-l cânti?

– Nu.

– Te rog?

– În nici un caz.

– Refuz să adorm până nu-mi cânti, îl tachină Jakub.

– Foarte bine, atunci. O să fii epuizat foarte mult timp.

– Atunci, îmi spui măcar cum se cheamă? Poate îl știu și eu?

Jakub începea să sune din nou ca el însuși, și Millie nici că putea să fie mai recunoscătoare.

– Foarte bine, consimți Christopher. E un vechi cântec celtic. Se numește Șșttt.

– A! Păi îl știu! chicoti Jakub, vesel. Bătrâna doamnă McMasters obișnuia să mi-l cânte când era mama pe scenă. Asta înseamnă că ești scoțian, domnule Argent?

– Nu aș putea spune. Presupun că e o posibilitate.

Vocea subțire și copilăroasă a lui Jakub spintecă apoi noaptea întunecată cu o dulceață care îți sfâșia sufletul.

*Șșttt-șștttt seara la culcare,
Vise frumoase vin la înaintare.
Vise de râset și libertate
Și pace pentru eternitate...*

– Ăă... nu mai știu strofa următoare, zise Jakub, oftând.

Farah ținea o mână strânsă în jurul umerilor lui Millie, și mâna ei liberă îi zbură imediat în dreptul inimii când Christopher le uimi pe amândouă dincolo de cuvinte începând să cânte încet:

*O să zâmbești în somn.
De veghe o să stau eu la al meu tânăr domn.
Șșttt-șștttt, acum, dragul meu,
Și nici o lacrimă până dimineată, nici tu, nici eu...*

Dacă ar fi avut ochii uscați și inima liberă, în clipa aceea totul s-ar fi schimbat. Dar, așa, Millie descoperi ceva despre potențialul ei asasin devenit iubit mercenar. Ceva ce nu i-ar fi trecut prin cap vreodată că ar fi putut afla despre el, *indiferent de cât de mult timp și-ar fi permis să rămână în viața ei.*

Christopher Argent avea o voce de înger.

Dorian îl rugă pe inspectorul Carlton Morley să ia loc, înainte ca omul să cadă din picioare. Părea la fel de palid precum luna plină de iarnă târzie care își arunca razele pe ferestre. Cu toate acestea, iată-l aici, acum... *din nou...* stând în salonul de oaspeți al lui Farah, în mijlocul nopții, împreună cu un asasin instabil emoțional în care inspectorul trăsesese cu numai câteva ore în urmă.

Dorian cugetă atunci că probabil Morley avea boase mai mari decât bănuise el.

Farah era ocupată să se ocupe de domnișoara LeCour, și, fără ea pe post de mediator, Dorian se întreba dacă avea într-adevăr să păteze covoarele de sânge.

Dar, oricum ar fi fost, cu siguranță avea să fie o întâlnire mai mult decât interesantă.

– Cărui fapt datorăm plăcerea vizitei tale? întrebă Dorian, într-o imitație perfectă a politeții de mai devreme a soției lui.

Mâneca stângă a jachetei costumului de lână al lui Morley fusese împăturită și prinsă pe dedesubt, din moment ce avea brațul rănit legat într-o atelă, susținută de un bandaj în jurul gâtului. Se așează greoi, după care tresări.

– Am venit cât am putut de repede.

– Da, încuviință Blackwell, luând și el loc pe canapea. Dar ai ratat petrecerea.

Argent rămase în picioare, uitându-se la inspectorul-șef cu răcea-lă caracteristică.

– M-am bucurat să aud că domnișoara LeCour a fost salvată. Morley se uită atunci în sus la Argent. Și că Dorshaw a fost învins.

– Nu datorită ție, zise Argent, pe un ton de gheață.

Agitația care începea să prindă contur în fința lui Morley îi mai aducea un pic de culoare în obraji.

– Dacă aș fi fost informat de situație în prealabil, aș fi... Inspectorul începu atunci să alunece într-o parte, dar își recăpătă repede echilibrul, proptindu-se în mâna bună.

– Ce ai fi făcut? Ai fi leșinat? pufni Argent. Nu mă face să râd.

Dorian se pomeni atunci căutând în palatul vast al memoriei sale de elefant după un momentul în care Christopher Argent răsese vreodată. Doar că nu găsi nimic, după cum era de așteptat.

– Am văzut mult sânge vărsat la viața mea, recunosc Morley. Dar nu pe al meu și niciodată așa. Nu am leșinat niciodată... adică... nu mi s-a mai întâmplat niciodată asta.

– O explicație pe care probabil până acum ai păstrat-o pentru dormitor, chicoti Blackwell, răutăcios.

Trăsăturile lui Morley se întunecară atunci, și începu să-i pulseze vizibil o venă la gât, dar rămase la fel de rece și de stăpân pe sine precum însuși Argent. Și Blackwell nu putea să nu-i acorde credit pentru asta. Omul era într-adevăr greu de zdruncinat.

— Aș fi venit să te omor și pe tine dacă i s-ar fi întâmplat ceva, îl amenință Argent. Tot ce s-a întâmplat astăzi este și din vina ta. Oamenii tăi incapabili l-au avut în custodie pe Dorshaw și au reușit să-l piardă. Și l-aș fi omorât la timp dacă nu m-ai fi întrerupt tu.

Dorian putea simți înflăcărarea din Argent și îl uimea dincolo de cuvinte. Îl crezuse dintotdeauna din gheață, dar constata că asasinul avea un foc mocnind sub toate straturile de răceală.

Și cutezătoarea domnișoara LeCour era carburantul care îl alimenta.

— Știi, zise Morley, printre dinții-i încleștați.

— Hai să vorbim pe șleau, inspectore. Dorian se lăsă pe spate pe canapea și își cuprinse bărbia cu degetele într-un gest meditativ, în timp ce-l privea pe Morley cu o curiozitate incredibilă. De ce ai venit aici? Cu siguranță nu te-ai târât din patul de recuperare ca să fii criticat de noi pentru prostia și ineficiența instituției pe care o conduci, nu-i așa?

Cu maxilarul încleștat, cu trăsăturile-i aristocratice palide și asudând din cauza durerii, Morley închise ochii o clipă, ca și când și-ar fi adunat curajul pentru ce avea să spună.

— Mă înec, Blackwell. Mă înec în sânge. Străzile sunt inundate de sânge.

— Cum au fost mereu.

— Da, dar lucrurile se schimbă. Acum există mașinării și arme de foc, și oameni ca noi care trăiesc pe străzi bune, așa ca asta. Oameni care s-au ridicat prin propriile forțe și care nu au sânge nobil cu care să se laude. Oameni care și-au clădit averile din războaie străine, mercantilism opresiv și piețe americane.

Dorian chicoti.

— Oameni ca tine, poate. Eu sunt conte, sau nu ai aflat încă?

— Un titlu de curtoazie, pe care l-ai obținut datorită soției tale, îl contrazise Morley.

— Sunt fiul bastard al unui marchiz și am mai mult sânge nobil în degetul mic de la mână decât ai tu în tot corpul.

Atât Argent, cât și Morley se uitară atunci la el de parcă i-ar fi crescut dintr-odată coarne.

Argent știuse asta, desigur, dar nimeni nu îndrăznise să vorbească despre asta cu voce tare de mai bine de zece ani.

De când devenise Dorian Blackwell.

— Un marchiz? repetă Morley, încruntându-se. De unde până unde, mama dracului, ești tu...?!

– Un străvechi titlu scoțian. Dorian îl studie îndeaproape pe inspector și sesiză momentul precis în care piesa de puzzle lipsă se așază la locul ei în mintea lui Morley. Unul care a fost deținut de un Mackenzie, dacă nu mă înșel.

– *Ravencroft*, mârâi Morley cu sufletul la gură. Ar fi trebuit să ghi-cesc. Arăți *exact* ca el. Dar... dar e imposibil! Abia dacă are patruzeci de ani sau așa...

– Tatăl lui a violat-o pe mama mea.

Morley clătină din cap. Neîncrederea și îndoiala îi străluceau în ochii-i deja injectați de durere.

– Ești *fratele* Demonului Scoțian?

– Fratele *vitreg*. Dorian ridică din umeri, simțindu-se stânjenit cu cuvântul acela. Vă cunoașteți, dacă nu mă înșel. Ai luptat în regimentul lui în al Doilea Război al Opiului.

Morley încuviință din cap, cu ochii tulburați de amintiri.

– N-am mai văzut niciodată ceva ca *Ravencroft*. Ataca tunurile chinezești ca și când nici nu ar fi existat! Gloanțele, ghiulele de tun, cuțitele, baionetele... toate păreau să-și schimbe cursul în aer și să-l ocolească. Cu toții am făcut lucruri... am ucis oameni, dar... Liam Mackenzie... El era... un barbar. Sălbatic. *Incredibil* de eficient.

Inspectorul clipi, de parcă ar fi ferecat porți de mult închise spre trecut, pentru a nu se mai uita din nou dincolo de ele. Și asta îl făcea pe Dorian să se întrebe ce anume era acolo de Morley nu voia să mai vadă.

– Mda, ce pot să zic?! Cred că e o trăsătură de familie. Blackwell nu voia să vorbească despre fratele său. Pentru că asta ducea inevitabil la tatăl lor infam, și asta era o conversație pe care chiar nu-și dorea să o deschidă.

Cu nimeni. Niciodată.

– Dar discutam despre motivul pentru care ești acum aici, îi aminti Dorian.

Morley încuviință din cap, fiind de acord să lase trecutul ferm îngropat acolo unde-i era locul.

– Sunt aici pentru Argent.

Asasinul își desfăcu brațele, pe care până atunci le ținuse încrucișate la piept, și Dorian se aplecă ușor în față, întrebându-se dacă Morley era conștient de cât de aproape se afla de a-și vedea moartea cu ochii.

– Și nu ai adus cu tine o armată?

– Nu ca să-l arestez, rectifică Morley. Ca să-l angajez.

Dorian se întrebă atunci dacă toate momentele în care se pomena fără cuvinte erau sortite să aibă legătură cu Christopher Argent. Inspectorul se întoarse atunci spre asasinul în cauză, aranjându-și atela de la braț.

— Puteai să nu tragi de sfoara clopoțelului ăluia ca să chemi servitorii. Puteai să mă lași să sângerez până muream. Probabil mi-ai salvat viața.

Dorian se răsuci pe locul său și rămase holbându-se la Argent cu unicul său ochi bun. Dar nemernicul de Argent nici nu se obosi să-și ridice ochii de la focul care ardea în șemineu.

— Toate împușcăturile alea i-ar fi alertat oricum pe servitori, mor-măi el.

Dar nu era deloc clar dacă spunea asta ca să se explice în fața lui Blackwell sau a lui Morley.

— Nu asta e ideea, afirmă Morley.

— Și atunci, *care* e ideea? mârâi Argent, cu asprimea lui obișnuită.

Morley inspiră adânc și se ridică, legănându-se un pic înainte să-și găsească echilibrul.

— Formez o echipă de oameni de elită. Oameni care au... talente *unice*, care să scape orașul de criminali precum Charles Dorshaw. Care să vâneze copii dispăruți și criminali în serie, și anarhiști, și teroriști — oameni care nu pot fi atinși de brațul legii. Ca să facă lucruri... lucruri pe care poliția pur și simplu nu le poate face.

— Tu? zise Dorian și râse batjocoritor și fără haz. Liderul unei organizații justițiare paramilitare formate din mercenari? Cum este clanul Pinkerton din America?

Morley clătină din cap, vehement.

— Deloc așa. I se adresă apoi lui Argent: Oamenii ăștia nu ar servi niciodată interese private. În schimb, ai fi un slujitor și un aplicator al justiției. Un agent al coroanei. Gândește-te la modul cum ai protejat-o pe domnișoara LeCour. Cum ai salvat-o din ghearele unui nebun. Din ghearele unui ticălos mârșav. Ai putea face asta pentru numeroși alți oameni.

Cu o expresie fermă de scepticism întipărită pe chip, Argent se uită atunci în cele din urmă la Morley.

— Eu aș fi primul ticălos mârșav de pe lista ta.

— Ți s-ar acorda imunitate pentru toate crimele comise în trecut, desigur.

Argent pufni.

– *Am deja imunitate.* Nu poți dovedi că sunt vinovat de vreo crimă. Ce naiba?! Și îmi plătesc și taxele datorate coroanei.

– Aș putea să te înfund pentru uciderea lui Lord Thurston, zise Morley, ridicând arogant dintr-o sprânceană. *Ai fost acolo.* Și aveai un cuțit în mână.

Dorian își înăbuși un tresărit înțelegând că Morley tocmai își pierduse orice șansă pe care o avusese vreodată de a-l câștiga de partea sa pe asasin.

– Ai putea încerca. Vocea lui Argent ar fi trebuit să-i înghețe în vene lui Morley puținul sânge pe care îl mai avea. Am petrecut suficient timp ca prizonier al coroanei ca să-i fac *vreodată* vreo favoare.

– Asta nu ar fi o favoare. Ai fi recompensat pentru serviciile sale.

– Nu ți-ai putea permite să mă plătești.

Morley își folosi atunci unica mână bună și făcu un gest de disperare.

– Îți ofer o ieșire din... din circumstanțele tale actuale. O altă viață. O cale mai dreaptă. Șansa de a fi o forță în slujba binelui. De a fi un om mai bun.

Argent scoase un sunet gutural și porni spre inspector, oprindu-se față în față cu el. Și, spre creditul lui Morley, acesta nu se dădu înapoi, chiar dacă asasinul masiv se înălța deasupra lui cu câțiva centimetri semnificativi.

Dorian sări imediat în picioare, gata să intervină.

– Tocmai oamenii care se aflau în poziția ta au fost cei care m-au adus pe calea asta *de la bun început*. Am fost și eu nevinovat, cândva. *Amândoi* am fost nevinovați, zise gesticulând spre Dorian, care era complet de acord cu el. Am fost *buni*. Dar, în spatele zidurilor cuștii tale, am pierdut orice noțiune a acestui cuvânt. Argent trecu ferm pe lângă Morley, lovindu-l în umăr fără milă.

Și Morley se albi la față și mai tare din cauza impactului zguduitor. Asasinul se opri în pragul ușii, dar nu se uită înapoi când zise:

– Dacă sângele inundă străzile, voi sunteți singurii vinovați.

După aceea, dispăru în josul coridorului întunecat. Morley se întoarse atunci spre Dorian.

– Te-aș ruga să mai vorbești tu cu el, Blackwell. Fă-l să înțeleagă că încerc să schimb toate astea. Să mă asigur că viitorul nu va mai semăna cu trecutul...

– Nu te uita la mine, zise Dorian și ridică din umeri. Eu nu am nici o putere în decizia lui.

– Atunci, cine? întrebă Morley.

Dorian se încruntă, uitându-se chiorăș cu unicul său ochi bun în umbrele propriei case, observând că Argent nu plecase, așa cum îi era obiceiul, ci se dusese sus la etaj spre camerele de oaspeți.

— Asta e o întrebare excelentă, inspectore. Și ceva ce rămâne de văzut.

Capitolul 28

Millie era epuizată. Cu toate acestea, nu părea să se poată convinge să stingă felinarul și să se culce. Plină de tot felul de scenarii și întrebări fără răspuns, mintea sa părea să se învârtă în gol în întuneric. Și erau prea mulți monștri care pândeau din umbră.

Prea multe amintiri.

Stătea așezată pe marginea patului frumos și confortabil din camera de oaspeți și se uita la începuturile de vânătăi de pe încheieturile ei, lăsate de câtușele grele de fier. Și apoi, își lăsă vederea periferică să încețoșeze imaginea de fundal a dormitorului și să dispară treptat. Îmbrăcată comod într-o cămașă de noapte albă împrumutată, îmbăiată, cu părul pieptănat și împletit, rămase nemișcată timp de multe minute lungi.

Jakub era în siguranță. Și ea era *vie*. Pericolul fusese înfrânt și eliminat. Păi, și atunci, cum se făcea că se simțea mai nesigură ca oricând? Ce era nodul acela de teamă pe care îl simțea adânc blocat în gâtul ei?

De ce gândul de a se întoarce la viața ei fermecătoare și fericită o făcea să se simtă atât de melancolică?

Știu că el era acolo înainte să scoată vreun sunet. Poate că îl așteptase. Pentru că, din clipa în care Christopher Argent intra într-un dormitor, toate întrebările aveau brusc răspunsuri. Și toată neliniștea dispărea ca prin farmec. Tot întunericul din lume părea dintr-odată un loc mai sigur. Pentru că el era o parte din el, și bezna era o parte eternă din sufletul lui.

Părea dur și sălbatic. Furios. Trăsăturile lui faciale păreau cioplite în piatră, doar că nu mai recunoștea acolo expresia rece și sumbră cu care ajunsese să se obișnuiască. Și, deși nu se uita direct la ea, citea tot ce avea nevoie pe chipul lui. Acesta nu era bărbatul care cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă îi fredonase cu

blândețe un cântec de leagăn fiului ei. Această creatură din fața sa era o cu totul altfel de fiară. Poate una pe care nu o mai întâlnise până acum.

Millie nu era obișnuită ca acest om să degaje atât de multă căldură, darămite incendiul mistuitor pe care îl simțea emanat prin toți porii lui. Fierbințeală, posesiune și ceva mai profund de atât, ceva mai permanent, radia acum din trupul lui masiv.

Și o căldură de răspuns izbucni și sub pielea ei, și tânjea să o lase să se îmbine cu a lui, temându-se că altfel ar fi fost mistuită pe vecie.

– Ești... *vie*. Pieptul i se ridica și cobora în ritm alert, și avea o strălucire stranie în ochi, de parcă s-ar fi așteptat să vină aici sus și să descopere că dispăruse – sau mai rău. Vreau să spun..., începu el și își drese glasul. Ești frumoasă. Adică... *ăă... arăți... mai bine*.

Se comporta ciudat. Ei bine, mai ciudat decât de obicei. De fapt, se comportase așa de la catacombe. Deși închisese ușa dormitorului ei în spatele său, încă nu dăduse drumul mânerului. Și Millie avea senzația că, dacă ar fi făcut chiar și cel mai mic pas spre el, ar fi fugit mâncând pământul.

– Intră, îl invită ea, bătând ușor spațiul de pe pat de lângă ea, făcându-i semn să vină să se așeze. Încă nu am avut ocazia să-ți mulțumesc așa cum se cuvine.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești.

– Prostii, replică ea. Vino încoace.

El clătină din cap și făcu un pas în spate.

– Nu sunt tocmai în apele mele. Ochiul îi străluceau straniu, iar mișcările lui erau agitate și sălbatice, nu grațioase ca de obicei. Dar trebuia să te vâd. Îi întoarse apoi spatele și dădu să rotească mânerul ca să plece.

– Nu pleca, zise ea, întinzând ușor mâna spre el.

– Nu trebuia să vin. Îmi pare rău.

– Nu mi-e frică de tine, îl provocă ea.

El se uită peste umăr cu asprime și zise:

– Ar trebui să-ți fie.

– Știu. Se ridică și începu să-și descheie nasturii cămășii de noapte și să o dea ușor la o parte de pe umăr, lăsând-o să-i alunece în jos pe contururile corpului.

Ea era cea dezbrăcată, însă el era cel care stătea gol în fața ei.

– Sunt *vie* datorită ție. Și mă *simt... vie*.

Nu trebui să spună altceva.

Aerul se schimbă aproape palpabil în încăpere când rupse orice lanț invizibil care îl ținea la distanță de ea. Poate că unii ar fi numit asta decentă. Alții poate că ar fi numit-o frică. Și Millie știa în sinea ei că era un soi de amestec straniu al celor două.

Dar, în cele din urmă, nevoia avu câștig de cauză în întunericul nopții.

El se depărtă atunci de ușă, și picioarele lui mari și puternice înghițiră cu totul distanța dintre ei. Își recăpătase grația de prădător din sălbăticie, nemaisimțind nevoia să se țină la distanță.

Un fior de exaltare făcu să i se taie răsufierea lui Millie cu o clipă înainte ca el să ajungă la ea, să o tragă în brațele lui și să o sărute apăsător.

Virilitatea lui letală o lovi ca un val palpabil mistuitor. Millie îi putea simți energia, mortală și tensionată, balansându-se pe marginea lamei unui pumnal criminal. Pofta trupească generată de un bărbat atât de periculos se dezlănțui asupra ei cu o furie pe care nu o mai simțise niciodată din partea lui. Și era incredibil de erotic. Limba lui era un invadator moale, care îi revendica gura, mângâind-o pe a ei cu împingeri ferme și ritmate. Începutul lui de barbă îi zgâria senzual buzele, obrazii și bărbia.

Iar mâinile lui erau și mai dure.

Plimbându-se peste tot în același timp, palmele lui îi stârneau pe piele senzații incomparabile. Și, odată ce ajunseră la curba spatelui ei, o lipi de el cu forță. Lungimea rigidă a bărbăției lui, pe care o simțea lipită de vintrea ei, era precum o stâncă nestăvilită. Putea simți cum fierbințeala pe care o emana în timp ce pulsa de dorință se prelingea între trupurile lor.

Nu-și dorise niciodată ceva mai mult de atât. Nu simțise niciodată o nevoie mai mare sau mai chinuitoare. Tânjea să-i simtă greutatea deasupra ei. Corpul cufundat în al ei.

Simțindu-se dintr-odată curajoasă și obraznică, se întinse între trupurile lor și îi cuprinse erecția. Lui i se tăie răsufierea, și își smulse gura de pe a ei. Buzele lui luceau de umezeala gurii ei, și ochii lui se uitau în jos la ea cu o strălucire ce prevestea un avertisment erotic. Numele ei se desprinsese de pe buzele lui cu un mârâit gutural.

— Te vreau deasupra.

Se dezlipi de el și se întinse să-i descheie nasturii de la cămașă, dezvăluindu-i umărul peste măsură de încordat.

— Nu ar trebui să...

– Nu-mi nega asta, îi porunci ea, încet, lipindu-i un sărut apăsător de pânza de păianjen de cicatrici lucioase de pe umăr, în timp ce-i dădea cămașa jos. Nu-mi spune să nu fiu bună cu tine. *Trebuie* să fiu bună cu tine, și tu trebuie să mă lași.

El tresări și se încordă când îl sărută pe umăr și pe pielea sensibilă de pe gât, dar brațele lui rămaseră strânse ferm în jurul ei. După câteva momente nesigure, capul lui coborî spre locul în care columna gâtului ei se intersecta cu umărul și o sărută acolo.

Millie simți că i se topește inima – și la fel și vintrea, devenind moale și udă și gata pentru el.

Al doilea sărut al lui veni și mai tandru și mai catifelat, dar la fel de posesiv și de urgent ca anteriorul. Și o fermecă pe Millie în asemenea măsură, încât aproape nici nu sesiză zgomotele pe care le scoaseră cămașa și pantalonii lui când căzură pe podea. El le împinse cu piciorul și își dădu jos și pantofii, după care o împinse pe spate pe pat, cu brațele lui puternice ancorate ferm de spatelul ei, ca să-i atenueze căderea.

Încet și rigid, veni deasupra ei, șoptindu-i la ureche ceva aspru și profan. Îi putu simți mădularul erect, fierbinte și insistent pe coapsă, în clipa în care se întinse deasupra ei.

Apoi, gura lui o găsi pe a ei, în căutarea unei consolări. Și ea i-o oferă cu dorință, alunecându-și mâinile pe mușchii încordați ai spatelui său și afundându-și degetele în părul lui mătăsos. Millie se așteptase ca acest moment să fie exploziv și plin de dorință. Ca un apogeu frenetic al unei nopți îngrozitoare.

Ceea ce nu anticipase însă era această nevoie profundă de a explora toate nuanțele diferite ale dorinței lor. În trecut, atunci când se uniseră făcând dragoste, nu se putuse uita niciodată cu adevărat la el. Nu simțise exaltarea dată de faptul că-i vedea ochii transformându-se din gheață în indigo, atunci când era excitat.

Degetele lui mari îi apăsă ușor sfârcurile, tachinând mugurii sensibilizați cu apăsări ferme și făcând-o să se cutremure de plăcere sub el.

– Așa... moale..., mârâi el, ca și când își pierduse complet abilitatea de a forma propoziții complete și coerente. Iar când îi supse buza inferioară, mâinile lui călătoriră mai jos, cuprinzându-i lățimea taliei și apoi arzându-i curbele șoldurilor.

Millie gemu în semn de încurajare, savurând felul în care îi simțea mușchii puternici și netezi sub palme și greutatea trupului său incredibil, care o afunda în saltea.

Îi gustă ușor cu dinții buza de jos, în timp ce degetele lui mari explorau intrarea umedă în tunelul femeiesc dintre coapsele ei. Un țipăt răgușit îi explodă de pe buze când atinse mugurele mic și sensibilizat de carne umedă, din care extazul părea să se reverse ca un vârtej spiralat prin trupul ei, până în extremitățile membrelor.

Ea îi rosti numele cu sufletul la gură când orgasmul explodă de undeva din adâncul ei, după numai câteva mângâieri tandre ale mâinii lui. Se agăță de el cu disperare, strângând tare din coapse, și se lasă purtată de valurile plăcerii pure. Era doar vag conștientă de sunetul sălbatic pe care îl scotea el în timp ce-i explora părțile cele mai sensibile ale gâtului cu buzele și cu dinții.

Se cutremură sub el, până când membrele i se încordară cu câteva pulsații zguduitoare și apoi trupul i se înmuie, și își odihni fruntea pe umărul lui cicatrizat, în timp ce se chinuia să respire din nou. Christopher îi împrăstia sărutări pe linia părului și își plimba buzele mai jos pe maxilarul ei. După aceea, își încolăci mâna în părul ei, trăgându-i capul pe spate în timp ce îi examină o clipă buzele și apoi i le captură, marcându-i pielea sensibilă cu începutul lui de barbă înainte de a se ridica ușor deasupra ei ca să-și admire munca.

Millie putea simți urgența nevoii de ea clădindu-se în el. Genunchiul lui veni apoi între coapsele ei și o deschise larg sub el.

Millie își lipi apoi ferm palma pe pieptul lui, oprindu-i avântul, și el încremeni. Christopher închise ochii strâns, ca și când ar fi știut că se terminase.

— Uită-te la mine, îi porunci ea și se întinse să-i cuprindă fața în palme.

El tresări, întoarse ușor capul și strânse din dinți, uitându-se în șemineul întunecos de dincolo de picioarele patului. Mușchii lui se transformară imediat din foc mlădios în oțel rece și mâna lui se încordă în părul ei.

Lui Millie îi era teamă să nu-l piardă, dar în clipa asta știa că trebuia să continue, oricât de dificil ar fi fost.

— Te văd, Christopher Argent, șopti ea alinător, alunecându-și mâinile pe spatele lui gol și puternic și apoi în sus pe umflăturile delicioase ale bicepsilor lui. Vreau să mă vezi și tu. Vreau să mă cunoști.

Exercitând o presiune blândă, îi întoarse spre ea trăsăturile încăpățănate, și privirea lui se fixă într-un punct imaginar de sub ochii ei.

– Vreau să simți asta nu doar în carnea ta. Dar și aici. Îi atinse pieptul și simți bubuiturile inimii lui năvalnice. Îl sărută cu blândețe și apoi lăsă ușor capul pe spate, cuibărindu-l în palma lui. *Uită-te la mine!* îi porunci din nou.

Și Millie chiar credea că era pregătită pentru ce urma să vadă în ochii lui atunci când îi îndeplinea porunca. Dar, Dumnezeuule, se înșelase amarnic! În apărarea ei, nu credea însă că exista cineva pe lume care să poată susține intensitatea privirii lui pentru prea mult timp.

Dar nu îndrăznea să-și mute privirea, ca nu cumva el să interpreteze asta ca pe o respingere.

Și nu existau cuvinte pe lumea asta pentru a descrie ceea ce vedea în adâncimile ochilor lui. *Poseziune* nu era nici pe departe un termen suficient de puternic. *Dorință* nu putea cuprinde nici măcar o jumătate din intensitatea aceea. Iar *vulnerabilitate* nici nu se putea integra în profunzimea sfârâitoare și tăcută a acelei senzații.

Millie aproape că regreta ceea ce făcuse, pentru că, în clipa aceasta, înțelese că era posibil să fi dezlănțuit ceva inimaginabil, dintr-un loc mai sălbatic și mai profund rănit decât își putuse imagina. Poate că, de fapt, Christopher Argent nu avea nevoie de mântuire. Era ceva mai profund de atât... și infinit mai complicat. Și Millie bănuia că el avea nevoie de izbăvire. De eliberare. Pentru că, deși ieșise din închisoare de ceva timp, o parte din el rămăsese captivă undeva acolo, în trecut.

Mai mult decât își dorise orice în viața sa, Millie voia să fie ea cea care să îl elibereze definitiv. Și acesta era un punct de pornire excelent.

– Acum, nu ne-o tragem, îi șopti ea, alunecându-și cu blândețe degetul mare de-a lungul obrazului său. Nu și de data asta...

El încuviință, tensionat, din cap. Privirea lui de neclintit rămânea ațintită spre ochii ei, ca și când ar fi fost un colac de salvare.

– Nu și de data asta, aprobă el.

Și o posedă incredibil de încet, cufundându-se în ea și umplând-o cu o fierbințeală pe care Millie nu o crezuse posibilă. Preț de o clipă, rămaseră așa, nemișcați, în timp ce mădularul său îi deschidea tunelul interior umed, pulsând înăuntrul trupului ei primitiv. Și se uitau unul la altul, uluiți de intensitatea incomparabilă a momentului. Era

ca și când mii de tunete și fulgere explodau în interiorul lor, între ei, și, cumva, în același timp, își uneau mai mult decât trupurile.

Era ca și când și-ar fi contopit și sufletele.

— Ce mi-ai făcut? se tângui el, în timp ce o pătrundea din nou, mai puternic de data aceasta și stabilind un ritm care îi făcea pe amândoi să găfâie de plăcere.

Millie îi întâlnea fiecare pătrundere cu o ridicare încurajatoare a soldurilor, în timp ce el se cufunda din ce în ce mai adânc în interiorul ei, cu fiecare împingere.

O mângâia cu tandrețe. Îi mângâia sânii, umerii, gâtul, și degetele lui se curbau ușor în jurul coloanei delicate și moi a gâtului ei, într-o imitare blândă a strangulării.

Millie ridică ușor bărbia ca să-i întâlnească buzele pofticioase, demonstrându-i încrederea pe care o avea în el și provocându-l și pe el să aibă încredere în ea.

Și nu dură mult ca extazul să se adune în ea. Și se luptă cu senzațiile, pentru că își dorea cu disperare să rămână în acest moment. Să îl privească în timp ce se uita la ea. Dar, aparent, cu cât se lupta mai mult cu plăcerea pe care o simțea, cu atât aceasta devenea mai puternică, până când explodă precum valurile care se sparg violent de stânci pe timpul unui uragan. Și violența orgasmului fu atât de șocantă, încât mărâitul lui mulțumit se pierdu cu totul, înghițit de țipetele ei extaziate.

Dar Christopher nu-i dădu nici un răgaz. Ritmul în care se mișcau soldurile lui deveni din tandru urgent, apoi frenetic și infuzat de putere, pătrunzând-o atât de adânc, încât îi mai smulse încă un orgasm înainte ca primul să se termine.

Ea se agăță de el în timp ce el făcea dragoste cu ea, în vreme ce ultimele reverberații ale extazului se transformau într-o satisfacție îmbătătoare. Era o fiară primitivă și sălbatică. Mușchii puternici i se încordau și îi pulsau sub piele. Și își îngropa și mai adânc capul în părul ei, în acord cu sunetele guturale, care veneau odată cu fiecare pătrundere.

Felinarul arunca umbre erotice pe tavan, și Millie le privea dansând, în timp ce o strălucire moale și caldă îi infuza fiecare celulă.

Iar când își dădu capul pe spate și se îngropă adânc în ea, țipând și cutremurându-se de forța eliberării sale, lui Millie mai că îi veni să plângă. Ba, de fapt, lacrimi de bucurie chiar îi năpădiră ochii în spatele pleoapelor, dar clipi și le îndepărtă.

Descoperise cuvântul acela care ardea în ochii lui. Știa ce anume se întâmpla între ei. Înțelegea prea bine de ce nu doar și-o trăgeau.

Amândoi o știau.

De data aceasta, făceau dragoste.

Minute incalculabile trecură într-o tăcere binecuvântată în timp ce stăteau unul lângă celălalt în strălucirea aurie difuză a felinarului. Millie asculta cum respirația lui Christopher se liniștea, de parcă se supunea voinței lui nerostite. Și își dorea să fi fost în mintea lui. Să aibă privilegiul de a lua parte la gândurile unui om așa ca el. El era o enigmă în adevăratul sens al cuvântului. Un bărbat greu de înțeles și mai dificil de citit. Și acele momente scurte în care i se permitea să aibă parte de o mică înțelegere a psihicului lui chinuit o făceau să-și dorească să sape și mai adânc, până ajungea să se cufunde în creierul lui ca o găză – până când nu mai putea scăpa de ea.

Cuibărindu-și fața în lungimea musculoasă a brațului său, Millie ridică greutatea aceea incomparabilă și se strecură sub ea, așezându-și capul pe pieptul lui. Să-i asculte inima bătându-i în piept devenea rapid activitatea ei preferată. Și, în timp ce se cuibărea pe trupul lui cald și puternic, îl simți încordându-se o clipită, dar apoi reacționa întocmai după cum sperase ea. O cuprinse în brațe și îndoi un picior ca să facă loc picioarelor ei să se strecoare și să se încolăcească în jurul a lor lui. Și chiar și obrazul lui veni să se odihnească pe creștetul ei.

Poate că ea nu era prima lui amantă, dar Millie era sigură că era prima femeie care avea privilegiul de se cuibări așa cu nemilosul Christopher Argent. Iar înțelegerea aceasta îi oferea un sentiment aparte de posesiune și de proprietate. În întregul Imperiu Britanic, aflat într-o veșnică expansiune, existau un număr aproape disperat de ducese, o abundență de marchize și un număr considerabil de contese. Dar, în brațele acestui bărbat, Millie se simțea ca o regină. Inegalabilă și protejată. Și nimic de pe lumea asta nu se putea compara cu această senzație. Și știuse. Millie se înălțase de nenumărate ori pe euforia ovațiunilor. Câștigase o sumă de bani cu mai multe zerouri decât se așteptase să vadă în viața sa. Se bucura încă de succesul aclamării și al recunoașterii.

Dar, cumva, acest moment tăcut le întrecea pe toate acelea la un loc.

Poate pentru că se afla în brațele unui bărbat de care se îndrăgostea.

Închise ușor ochii și inspiră adânc, lăsând adevărul situației să se instaureze în fiecare celulă a ființei sale. Iubea mirosul cald al pielii lui... curat, înțepător și complet masculin. Iubea fiecare cicatrice de pe corpul lui dur și fiecare ciob de gheață din ochii lui. Iubea cum el se raporta la fiecare moment de plăcere și amuzament pe care îl împărtășeau, ca la un cadou rar cu care nu prea știa ce să facă. Și își dorea cu disperare să-i umple viața goală și tristă cu bucurie. Să-l învețe cum să fie fericit. Cum să râdă. Doamne, Dumnezeu! Și-ar fi dat întreaga avere ca să-l audă râzând.

Înțelegea că era nesigur de ceea ce se întâmpla cu inima lui, și nu doar cu emoțiile care se involburau în ea, ci și cu faptul că avea cu adevărat una care pulsa și vibra. Dar avea inimă. Ea văzuse asta în ochii lui, și următoarea ei mișcare era să-l convingă să o lase în mâinile ei. Era un angajament uriaș, dar mai făcuse asta. Ba, la drept vorbind, reușise să câștige iubirea întregii Marii Britanii și a unei bune părți a continentului. Atunci când își punea ceva în minte, obținea acel ceva. Și mintea și inima ei erau amândouă setate pe bărbatul pe al cărui trup mare și gol stătea cuibărită.

Și acum, de unde să înceapă?

O declarație a intențiilor ei părea un pic prematur. Și, dacă știa ceva despre bărbați, acest lucru era faptul că aveau cu toții nevoie de iluzia că totul era ideea lor, astfel încât să nu se simtă încorsetați sau constrânși. Christopher Argent era un bărbat unic și straniu, dar era totuși un bărbat prin definiție, și ea simțea că era mai înțelept să îl lase pe el să hotărască ritmul în care evolua relația lor. Știa că el avea nevoie de mai mult timp ca să își proceseze sentimentele, din moment ce nu mai făcuse asta de o veșnicie.

Și, în realitate, se gândea și că se cam grăbea. Dacă sentimentele pe care le avea pentru el erau mai puternice decât ale lui pentru ea? Dar poate reușea să afle asta. Pe de alte parte, nu puteai pur și simplu să ceri astfel de lucruri, nu? Nici măcar de la un bărbat predispus să fie uneori brutal de sincer.

Așa că se hotărî să adopte strategia pașilor mărunți. Să o ia încetul cu încetul. Acum, că amenințările, contractele puse pe capul ei și constrângerea nu le mai precipitau interacțiunea, trebuia să găsească altceva.

Un zâmbet larg îi arcui buzele când i se născu în minte ideea perfectă, îndulcind înzecit acest moment splendid.

Întinse gâtul ca să se uite în sus la el și îl găsi încruntându-se la baldachin.

Își odihni bărbia pe pieptul lui și zise mieros:

– Ești un dansator fantastic.

El se uită în jos la ea, și ridurile de încruntare dintre sprâncenele lui se adânciră.

– Poftim?

– Îmi aminteam de momentul când ne-am întâlnit prima dată.

Mi s-a părut de la bun început că ești incredibil de chipeș și misterios, dar, când m-ai invitat la dans, mi-era teamă că o să fii prea mare și neîndemânatic ca să reprezinți un partener bun pe ring.

El își mută privirea.

Aha, deci se întorseseră la treaba asta, nu?

Refuzând să se lase descurajată, Millie își plimbă mâna pe pectoralii lui, apoi mai jos, explorând planurile rigide ale coastelor și ale abdomenului său.

– Și apoi, m-ai făcut să plutesc efectiv în timpul valsului, pe sub candelabrele albastre, și ai fost incredibil de grațios. Îi sărută pielea cu tandrețe și apoi își linse gustul sărat de pe buze și suspină mulțumită. N-am mai fost sedusă așa niciodată.

El se încordă, și buzele îi zvâcniră. Un mic zâmbet, poate, care încerca să iasă la suprafață? Sau era doar imaginația ei plină de speranță?

– Te-am auzit când i-ai cântat lui Jakub, mărturisi ea. Ai un glas minunat.

El nu îi mulțumi pentru compliment. În schimb, Millie privi satisfacția reacției lui colorându-i pielea în nuanțe rozalii. Un asasin care se îmbujora? Doamne, Dumnezeu! Cum i-ar fi putut rezista?

– Știm amândoi că n-ai fost educat ca nobil, se aventură ea, sperând să-i arate așa că era dispusă să discute despre trecutul lui și să împartă cu el povara a tot ce se întâmplase. Mama ta te-a învățat să cânți și să dansezi?

Mușchii gâtului său se mișcă când înghiți apăsător, și ochii lui îi găsiră din nou pe ai ei în lumina difuză a felinarului.

– Mama m-a învățat să cânt, da, dar să valsez am învățat în altă parte.

– A, da? Și, mai exact, cine anume te-a învățat să-ți dezvolți acest talent specific? „Probabil vreo femeiușcă focoasă.” Millie miji ochii, imaginându-și o blondă cu săni mari, dansând vals cu el, înainte de a se apleca și a-i oferi...

– Welton.

Lui Millie i se tăie răsuflarea. Și apoi pufni scurt, înainte de a se lăsa pradă unor chicoteli deloc caracteristice unei doamne, care îi făceau tot trupul să se cutremure.

– Cred că... glumești, îl acuză ea, dincolo de vibrațiile râsului.

– De ce aș glumi? Întrebă el în felul acela serios al său, și o confuzie sinceră îi transformă trăsăturile facile, făcându-l să pară mai tânăr... aproape ca un copilăș. La un moment dat, mi-a devenit evident că, pentru a putea prelua contracte în rândul înaltei societăți, aveam nevoie să mă pot amesteca și pierde în toate cercurile sociale. Și, cu cât ea râdea mai tare, cu atât el îi explica mai mult: M-am antrenat să memorez destul de multe poziții de luptă și cum să trec dintr-una în alta, fluid. Și dansul e cumva ca asta, cred, doar că ritmul este muzica, în locul respirației.

Chicotelile ei luară sfârșit cu un suspin, și Millie îl strânse în brațe cu afecțiune.

– Și îți place să dansezi?

El ridică atunci din umeri, mișcând capul sprijinit pe umărul lui.

– Nu știu.

– Mi s-a părut că te-ai distrat în noaptea aceea, îi aminti ea.

– Atunci, nu eram eu.

Ah, da, în noaptea aceea fusese Bentley Drummle. Șarmantul, amabilul și vicleanul Bentley Drummle. Și totuși, Millie nu detectase nimic artificial în comportamentul său în timpul pe care îl petrecuseră împreună în acea noapte. Nu o rănise, pentru că o dorise. Pentru că... poate pentru că chiar se simțise bine și se distrase?

– Aș repeta experiența asta, la un moment dat, zise ea și se uită în sus la el, ca să-i observe reacția. O îngrijora un pic întunecarea de pe chipul lui. Dar tot își adună curajul și insistă. Dacă mă gândesc bine, cred că ai putea să vii să mă iei cu trăsura ta elegantă, să mă duci în oraș și chiar și Sala de Safir, dacă preferi. Am putea să dansăm vals până când ne plictisim, și apoi am putea să găsim colțișorul întunecat în care ne-am sărutat prima dată în noaptea aceea...

– Nu mai știi ce mi-ai zis? o întrebă el, cu glas întunecat.

– Eu spun multe lucruri. Pe jumătate dintre ele nici nu le mai țin minte.

Un fior rece îi alunecă pe piele, în timp ce căuta prin memorie.

– Eu nu am uitat. Se ridică apoi atât de brusc, încât aproape că o dăramă de pe el. Își lăasă picioarele peste marginea patului și se

întoarse ferm cu spatele la ea. „După ce se termină treaba asta și ne despărțim, nu vreau să te mai văd niciodată.” Își propti ușor bărbia pe umăr, dar nu se uită la ea. Asta ai spus, și ți-am dat cuvântul meu.

Millie se ridică în șezut, apucând pătura și acoperindu-și pieptul.

– Mda, ei bine... ăă... m-am răzgândit, evident.

– Nu așa funcționează lucrurile.

Se ridică de tot, își luă pantalonii și se îmbracă cu gesturi ferme. Millie era atât de șocată, încât avu nevoie de un pic de timp ca să-i poată răspunde. Și abia atunci când el începu să-și tragă cămașa, se dezmetici suficient cât să spună:

– Nu pleca. Ura cât de mică și de neajutorată îi suna vocea. Și cât de vulnerabilă o făcea asta să se simtă. Noi tocmai am...

– Ar fi trebuit să plec înainte să se întâmple asta. Trebuia să mă duc acasă.

Millie nu putea înțelege cum un bărbat putea vorbi atât de rece și de furios într-un moment ca acesta. Dar, negreșit, așa era.

– Ar fi trebuit să te las aici și să plec. Atunci, nu s-ar fi mai întâmplat nimic din toate astea.

Millie nu înțelegea. O jumătate din ea încerca să-și dea seama în ce punct anume conversația lor luase întorsătura asta și cealaltă jumătate se străduia cu disperare să nascocoască metode de a-l face să se oprească sau măcar de-a o lua mai ușor.

– Ceea ce am făcut acum a fost minunat, Christopher! Treaba asta dintre noi ar putea fi începutul a ceva important. De asta ți-e frică? De asta vrei să fugi? Pentru că pot să te ajut. Doar rămâi, și o să...

El se răsuci atunci spre ea, violent.

– Eu nu fug *de nimeni!* tună el. Și nu mă tem de nimic. Eu. Nu. *Simt.* Nimic.

– Minți! îl acuză Millie. Ea știa mai bine, văzuse asta cu ochii ei, se conectase cu emoțiile lui și le lăsase să le alimenteze pe ale ei.

– Te crezi *tare curajoasă*, nu-i așa? Porni spre ea și, până când ajunse la marginea patului, trăsăturile lui erau mai înghețate decât o iarnă siberiană. *Cu ce* mai exact crezi că mă poți ajuta, Millie? Să-mi curăț sângele de pe haine când mă întorc acasă după o crimă? Să îmi cheltuiesc banii pătați cu sânge, ca să-mi umplu conacul cu lucruri scumpe și importante? Să mi-o tragi de să-mi insuflă viața înapoi în corp, când sunt mort pe dinăuntru? Nu fi ridicolă!

Millie tresări la auzul vulgarităților lui, dar înțelegea ce încerca să facă. Răbufnea așa ca să o îndepărteze. Îi testa limitele. Ridică bărbia

sfidătoare și se strădui să împingă durerea, ca să-i răspundă în loc cu bunătate și înțelegere.

— Ai fost așa gol pe dinăuntru în toți anii ăștia, mort pe dinăuntru, așa cum spui, și acum te întorci pe tărâmul celor vii. Pot să văd asta. Pot s-o simt. Se ridică în genunchi, încă strângând la piept cearceaful și întinzându-se după el cu cealaltă mână. Vreau să te iubesc, Christopher Argent! Și vreau să mă lași s-o fac. Nu trebuie să mai omori pe nimeni.

— Te înșeli! mârâi el și se trase mai în spate, astfel încât să se distanțeze și ea să nu mai poată ajunge la el. Sunt un asasin. Mi-am cumpărat deja biletul spre iad și n-am nevoie de bagaje pe timpul călătoriei.

— Cine-i ridicol acum? izbucni ea, și simțea că era periculos de aproape de o criză de furie. Nu înțelegi? Toți cei care s-au purtat rău cu tine vreodată, toți cei care te-au rănit... ticăloșia lor este perpetuată de mâinile tale. Îi lași pe oamenii ăia care au omorât-o pe mama ta să definească cine ești tu — sau cel puțin ceea ce faci tu.

— Ai grijă, Millie! o avertiză el.

— E *adevărul*! Nimeni nu are cursul vieții deja schițat. Vânturile se schimbă, marea se schimbă! Și, chiar și dacă se luptă cu toate astea, un om tot are libertatea să aleagă unde se va termina călătoria lui și...

— Dacă nu cumva un om ca mine îi pune capăt cu de la sine putere.

Millie se mișcă mai în față pe pat.

— Ai putea fi un cu totul alt om. Un om mai bun.

— De ce v-ați dori cu toții să mă schimbați? Să mă distrugeți? Întrebă el, furibund. În ochii lui se învolburară fulgere argintii și albastre în clipa când o apucă de braț, cu o strângere menită să pedepsească.

Ea clătină din cap. Oare ce voia să spună cu acel „cu toții”? Nu încerca nimeni să-l schimbe sau să-l distrugă, ba dimpotrivă. Ea încerca să îl elibereze.

Dar el nu se opri din tirada sa ca să-i dea ocazia să răspundă.

— Sunt un vânător. Un *criminal*. E tot ce sunt și tot ce voi fi vreodată. Și, dacă mă iubești, atunci ești îndrăgostită de un asasin. Ai putea să faci asta? Ai putea să mă privești plecând de acasă știind că, de fiecare dată când mă întorc, există cu un om mai puțin pe lume? Există o văduvă în plus? Cu un orfan în plus? Un suflet în plus care să mă condamne în iad?

– E... eu...

Christopher chiar părea dezgustat când îi dădu drumul la braț.

– Cred că ai deja răspunsul.

– Nu! Se replie imediat și își recăpătă capacitatea de a gândi limpede, așa că se aruncă și-l apucă de materialul cămășii. Mă gândeam la Jakub acum, și...

Și se gândise că ar putea avea un copil împreună. Dădu să deschidă gura ca să-i amintească de faptul că jurase că nu avea să lase niciodată pe lume un copil bastard.

– Gândește-te ce fel de tată aș fi.

Și cu asta, îi închise gura la propriu și la figurat.

Expresia lui chiar se înmuie un pic când îi dezlipi degetele de pe mână și îi strânse mâna.

– Tu ești o mamă bună. Îi sărută mâna, după care îi dădu drumul și se îndepărtă. Oamenii de genul meu nu supraviețuiesc niciodată suficient de mult pentru a îmbătrâni. Nu au soții și copii, ci dușmani și aliați. Oamenii la care ținem sunt slăbiciunile noastre. Asta îți dorești pentru Jakub?

Cam avea dreptate cu ceea ce spunea. Și lucrurile începeau să fie incredibil și dureros de logice. Lacrimile amenințau din nou să-i năpădească ochii, și el ura de cât de multe ori o făcuse să plângă. Clipi de mai multe ori, dar lacrimile tot i se revărsară pe obraji, lăsându-i urme adânci și fierbinți în carne. De ce făcea mereu asta? De ce vedea mereu imposibilul și se întindea după el, ca să-l atingă, ca să-l obțină? De ce ignora întotdeauna toate obstacolele care i se iveau în drum? De ce presupunea mereu că putea schimba ceva? Că putea face totul mai bine, mai grandios, doar pentru că își dorea ea?

Christopher nu se mai uită la ea, dar mușchii i se tensionară atât de tare, încât deveniră aproape de piatră, în timp ce-și strângea restul lucrurilor.

– Eu sunt o creatură a întunericului, și tu, Millie, tu îți ai locul în lumina reflectoarelor! Se întinse spre ușă și o deschise, dar se opri o clipă înainte să plece. Dar ai avut dreptate, dacă mai contează vreun pic, chiar mi-a făcut plăcere să dansez cu tine în noaptea aia.

Millie scoase un sunet găuit când ușa se închise încet în urma lui. Avusese dreptate când îi spusese mai devreme lui Farah că inima ei era rănită doar un pic.

Pentru că acum era complet și desăvârșit frântă.

Capitolul 29

Durerea era un lucru pe care Christopher învățase să-l gestioneze de la o vârstă fragedă. Acolo unde oamenii așa-zis normali căutau confort și căldură, el își petrecuse cea mai mare parte a tinereții încercând să își facă traiul un pic mai puțin intolerabil. Confortul era ceva ce te făcea slab. Foamea te făcea puternic. Și, oricât de îngrozitor sau de oribil ar fi părut un lucru, nimic nu era de fapt de nesuportat, pentru că, atât timp cât un om era în viață, atunci, în mod evident, acel lucru putea fi îndurat și depășit. Fiecare zi nu era altceva decât o zi. Soarele va răsări dimineața, noaptea se va lăsa apoi și pământul va continua să se învârtă.

Acestea erau lucruri pe care Christopher le știa fără nici o umbră de îndoială.

Oamenii mureau. Uneori, din cauza lui, alteori în ciuda lui. Speciile evoluau și se propagau. Nevinovații aveau de suferit. Cei puternici și influenți construiau monumente. Religiiile lumii intrau în război și oamenii lor își vărsau sângele unii altora, în mod ironic, în numele unui Dumnezeu al iubirii. Cei bogați acumulasă și mai mulți bani. Cei săraci se cățarau unii peste alții, ca să se întindă după o bucățică de pâine. Femeile și băieții își vindeau trupurile pe străzi.

Soarele va răsări din nou dimineața și el va simți durere. Apoi se va lăsa noaptea peste o jumătate de lume, și pieptul lui va fi o cavernă de singurătate pustie. Pământul se va învârti în continuare și sângele lui va amenința să nu-i mai curgă prin vene, pentru că durerea acestui simplu fapt era prea mare.

Acestea erau lucrurile pe care le știa Christopher Argent.

În acea zi, se dusesese din nou să o vadă pe Millie la teatru. O privea flămând dintre umbre în timpul repetiției cu costume de la amiază pentru spectacolul în care urma să-și facă debutul în câteva ore. O comedie dramatică despre o curtezană și un avocat înșurat. Aparent, ea și regizorul-scenarist erau foarte afectuoși unul cu celălalt.

Thomas Bancroft. Și Christopher simțea o plăcere întunecată din a-și imagina în detaliu primele cinci moduri în care i-ar fi plăcut la nebunie să-l execute pe acel bărbat. Fără știrea scenaristului, fiecare

fantezie devenea din ce în ce mai sângeroasă de fiecare dată când Millie râdea la una dintre glumițele lui.

De șapte ori. Râsesse de șapte ori la el. Și îl atinsese de două ori. *El o atinsese pe ea* de cinci ori în timp ce-i ajustase poziția pe scenă, așezându-și mâna pe spatele ei când se uitau peste scenariu sau îndepărtându-i de pe corsaj o pană care căzuse din peruca ei. De data aceea, îi atinsese pielea umărului gol, și Christopher își putuse da seama din felul în care-și mușcase buza Bancroft că o făcuse intenționat.

Oare de genul acesta de bărbați era atrasă Millie? Cu bucle întunecate, cu ochi căprui gânditori, suplu și elegant și cu trăsături aristocratice? Cu un zâmbet lejer? Și cu o atingere blândă?

Lui Bancroft i-ar fi fost dificil s-o mai atingă fără o mână, cuge-tă Christopher, gândindu-se să i-o desprindă din încheietura aceea subțire și s-o arunce în râul Tamisa.

De data aceasta, Christopher reușise să petreacă aproape două săptămâni fără să aibă nevoie să o vadă. Sau, mă rog, o săptămână, în realitate. Aproape o săptămână. Cinci zile. Reușise să reziste cinci zile agonizante fără să se uite la lumina care lucea inexplicabil în ochii ei întunecați. Fără să audă trilul glasului ei hipnotizant. Cinci zile fără să își umple plămânii cu aer.

Înainte de asta, nu putuse rezista mai mult de trei zile, așa că se gândea că era un progres.

Îl durea totul. Îl durea corpul atât de tare, încât începuse să facă ceea ce-i văzuse pe numeroși alți bărbați făcând în încercarea de a-și domoli durerea. Căutase o alinare pentru acele lucruri pe care le putea controla. Ba chiar începuse și să doarmă într-un pat normal. I se păruse copleșitor la început, dar, după ce-l pusese pe Welton să-i cumpere niște draperii pentru baldachin care să blocheze vederea spre restul încăperii spațioase, le închisese și descoperise că un pat închis așa era într-adevăr de o mie de ori mai bun decât podeaua tare a debaralei sale.

Nu mai lucrase de câteva săptămâni bune. Din ultima noapte în care fusese cu ea. În schimb, se ducea la teatru, își cumpăra bilet, stătea între umbre și bea un pahar privind-o pe scenă și șoptind laolaltă cu ea replicile pe care le știa deja pe dinafară. Și îi tresăreau mâinile atunci când o atinge cineva. Și strângea dureros din dinți atunci când era sărutată.

Uneori, își dorea să nu o fi cunoscut niciodată. Să nu fi avut amintirea pielii ei mătăsoase imprimată în buricele degetelor lui.

Ca ea să nu fi intrat niciodată în sufletul lui ca să-i confirme că totuși avea inimă. În fond, exista un motiv foarte bun pentru care o îngropase așa adânc de la bun început. Și acum, că i-o găsisese, îi aparținea ei.

Și Millie chiar se oferise să o păstreze. *Doamne, Dumnezeule!* De ce ar fi făcut una ca asta?

Acum, în timp ce mergea pe străzile cenușii ale Londrei pe înnoptate, Christopher era atent să nu clipească. Pentru că, de fiecare dată când închidea ochii, o vedea goală în fața lui, cu pielea-i albă ca un crin, pătată de sângele pe care el nu și-l putea spăla de pe mâini. O vedea înecându-se în el. Vedea lacrimi de purpură revărsându-i-se din ochi în timp ce-l ruga, în timp ce îl *implora* să se spele de sânge. Și, cu cât o atingea mai mult, cu atât era mai mult acoperită de sânge și de mizerie.

Și visa același lucru și noaptea. Visa că îi ținea în mâini inima muribundă în timp ce ea se uita la el, înspăimântată, știind că inima ei era doar încă una dintre nenumăratele lui victime.

Dar, pentru prima dată în viața lui, făcuse ceea ce era corect, nu? O îndepărtase.

Adevărul a ceea ce îi spusese în sala de antrenament nu se diminuase. Doar pentru că nu o ucisese nu însemna că nu o putea distruge într-o zi. Ce știa el despre a fi bărbat? Despre a fi soț sau tată? Ea și fiul ei erau primele persoane la care ținuse în aproape douăzeci de ani. Și forța sentimentelor lui pentru ea ar fi rănit-o în cele din urmă, era absolut sigur de asta. Nimeni nu ar fi trebuit să fie obligat să poarte pe umeri povara trecutului său. Nimeni nu ar fi trebuit să fie nevoit să cunoască viața lui pustie. Cu atât mai puțin Millie sau Jakub. Ei erau *vii*. Și el cu siguranță nu putea spune că fusese vreodată așa. Era de la sine înțeles că nu avusese vreodată o viață în adevăratul sens al cuvântului, iar cea pe care o trăise era pătată de fapte malefice.

Așa că o lăsase să plece. O îndepărtase.

Realitatea acestui fapt îi fură brusc toată puterea, ca un duh hain din povești, și se sprijini cu umărul de poartă, dorind să-și poată face plămânii să se mărească mai mult și să se umple cu aer.

Ce minciună nenorocită! Nu o lăsase să plece. Îi permisese *ei* să îl lase *pe el* să plece, pentru că, aparent, nu se putea opri să se ducă să o vadă.

Îl urâse la început. Stătuse cocoțat pe pervazul exterior al ferestrei ei din Drury Lane ca un gargui și ascultase cum micul Jakub

o rugase să îl ducă să-l vadă și îl duruse atunci când ea inventase motive ridicole pentru care nu puteau merge să-l viziteze.

Iar lacrimile ei amare din clipele în care rămăsese singură aproape că-l omorâseră de-a dreptul. Plânsese. Millie plânsese. După *el*. Nu fusese niciodată un om cu impulsuri suicidare, dar faptul că stătuse acolo și-i auzise hohote de plâns aproape că-l făcuse să sară. Să se arunce. Și nu-l oprise de la a duce la bun sfârșit acest impuls decât gândul că ea sau Jakub i-ar fi găsit apoi trupul frânt pe caldarâm.

Să o salveze și să o protejeze nu fusese suficient pentru a-i mântui sufletul. Și fără îndoială știa și ea asta undeva în adâncul sufletului ei, chiar dacă la momentul respectiv nu voise să accepte asta.

Și, desigur, asta nu însemna nici că nu încercase să se oprească din a-i păzi pe ea și pe fiul ei. Dar pur și simplu nu părea să se poată abține. Începea să se teamă pentru ea dacă nu o vedea o perioadă mai lungă. Născocea lucruri întunecate și îngrozitoare care li s-ar fi putut întâmpla amândurora și se pomenea că nu mai putea funcționa până când nu-i găsea, teferi și nevătămați, văzându-și de viața lor. Un soi de instinct născut din experiență îi spunea că încă erau în pericol. Că nu se terminase. Cu toate acestea, știa că era ridicol și că nu făcea altceva decât să inventeze tot soiul de scuze care să-și justifice comportamentul obsesiv.

Doamne, cât și-ar fi dorit să fie cu ea acum! Își dorea imposibilul. Și-ar fi dorit să se ducă înapoi la teatru și să se desfete și să se tortureze cu agonia splendidă a prezenței ei. Dar știa că, dacă l-ar mai vedea pe Thomas Bancroft punând mâna pe ea încă o singură dată *blestemată*, atunci ar...

– Argent?

Clipi ca să-și îndepărteze din minte gândurile acelea sumbre, șocat să se pomenească în fața conacului Blackwell.

Dorian Blackwell cobora scările cu toată demnitatea regală a unui monah. Ținea capul ușor întors într-o parte ca să se uite la Argent cu singurul său ochi bun. Se apropie de poartă și o deschise.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Dându-și seama că nu prea mai avea de ales, Christopher îl urmă atunci în sus pe alee, salutându-i scurt din cap pe cei patru „lachei” care păzeau aleea din curte.

– Păi, și atunci care, Doamne iartă-mă, e motivul pentru care te codești la poarta mea? Stai acolo de minute bune.

Christopher îl urmă pe Blackwell pe ușa principală și în jos pe coridorul care ducea spre biroul său, incapabil să găsească un răspuns

la întrebarea lui Dorian. Mai degrabă decât intenția, picioarele sale neliniștite fuseseră cele care îl aduseseră la ușa lui Blackwell. Cu toate acestea, acum simțea un fior de ușurare că se afla în prezența întunecată a celui mai vechi asociat al său. Cu excepția morții mamei sale mult iubite, Argent și Blackwell împărtășiseră unul cu altul cele mai grele și mai negre momente din viața lor. Așadar, poate că obișnuința aceasta era cea care îl făcuse să-l caute pe omul supranumit Inimă Neagră din Ben More într-un moment pe care îl percepea ca fiind de criză.

— Ai ceva de băut? îl întrebă Christopher.

Blackwell îi aruncă o privire curioasă.

— Credeam că tu nu bei tărie.

Se duse apoi la decantor și umplu două pahare de cristal, în timp ce aștepta un răspuns.

— Nu beam.

Christopher acceptă oferta generoasă și goli paharul din trei înghițituri mari. Alcoolul îi aluneca pe gât usturător, și amorteala i se întindea de la stomac spre extremitățile membrelor cu o lichiditate plăcută și caldă.

Blackwell ținea decantorul în mână, turnându-i încă un pahar, înainte să se ducă amândoi să ia loc în fotoliile de lângă șemineu. Și stătura acolo în tăcere deplină un moment îndelungat, sorbind din paharele lor și contemplând lucruri întunecate în flăcări. Argent ar fi vrut să spună ceva. Ar fi vrut să-și despovăreze sufletul, să-și verse durerea și ura și iubirea în foc și să termine odată cu toată treaba asta. Și-ar fi dorit să fie din nou rece și lipsit de sentimente. Pentru că atunci nu ar fi trebuit să se mai uite la sine. Nu ar mai fi tânjit cu atâta ardoare după o viață pe care nu o putea avea. Nu ar mai fi avut astfel de cuvinte învârtindu-i-se prin minte și stârnind noi scânteii de incendii în interiorul lui: „Sper că dragostea adevărată și adevărul vor fi la sfârșit mai puternice decât orice rău sau orice ghinion lumesc“.

Millie crezuse cu adevărat în cuvintele acelea. Și îi oferise mântuirea — cel puțin în ochii ei.

Păi, și atunci de ce nu se putuse convinge să accepte oferta ei?

„Pentru că sunt un laș blestemat“, gândi el.

— Ești un idiot, afirmă Dorian încetisor.

— Nu e deloc înțelept să mă enervezi acum, răspunse Christopher, la fel de încet.

– Și, de asemenea, îmi ești ca un frate, mărturisi Dorian într-un moment uimitor și complet necaracteristic de căldură sinceră. Așa că pot să te enervez dacă vreau.

Christopher nu se putea uita la el.

– Oamenii ca noi nu au frați.

– Ba, de fapt, eu am. Mai mult de unul – sau cel puțin așa mi s-a spus.

În glasul lui Dorian se citea o notă de curiozitate complexă. Nu era nici amuzament, nici sarcasm, ci mai degrabă ceva între cele două.

– Îi cunoști? întrebă Christopher, pentru că nu se putu abține.

– Doar pe unul. Un marchiz scoțian. Îmi tot trimite whisky-ul ăsta blestemat de bun al lui. A fost plecat în străinătate, luptând pentru imperiu și toate alea, dar, de la moartea tatălui nostru, am fost într-un soi de contact ocazional.

– Credeam că tu ai fost cel care a ordonat moartea tatălui tău, cugetă Christopher.

Și apoi se uită la Dorian la timp cât să vadă restul conținutului paharului său dispărând dintr-o singură înghițitură nonșalantă.

– Așa este, zise Blackwell rânjind disprețuitor. *Quid pro quo*¹, bănuiesc.

Argent încuviință din cap, amintindu-și că răposatul marchiz de Ravenscroft plătise bani grei ca fiul lui bastard să fie ucis în închisoarea Newgate. Așa că poate nu era chiar o mare tragedie să nu aibă tată de la bun început.

– În orice caz, consider relația pe care o am cu tine mai fraternă decât cu oricare dintre ei. Cred că noi doi suntem uniți de ceva mai mult sânge. De găleți întregi, de fapt. Și, de-a lungul ultimilor zece ani, noi ne-am fost cel mai apropiat lucru de o familie pe care-și pot permite să-l aibă oamenii ca noi. Lui Dorian părea să-i fie la fel de dificil să rostească aceste cuvinte precum îi era lui Christopher să le audă. Am luptat și am câștigat un război împreună. Ne suntem loiali unul altuia. Ne certăm și mărâim unul la altul. Și, în cele din urmă, avem încredere – sperăm – că toate ne sunt iertate.

Christopher știa că se referea la faptul că o pierduse pe Millie în fața lui Dorshaw în noaptea aceea. La faptul că nimic nu mai fusese la fel de când el îl atacase pe Inimă Neagră din Ben More în propria lui casă.

¹ Ochi pentru ochi (în limba latină, în original) (n.tr.)

Și apoi, trăise să vorbească despre asta. Și chiar și numai acest lucru în sine era o mărturie a admirației pe care o simțea Dorian pentru Christopher.

Amândoi se uitau din nou în flăcări în tăcere și cu încrâncenare. Dar Christopher știa că Dorian avea dreptate. Și că tocmai articulasese motivul pentru care Christopher se pomenise la poarta conacului său.

— Frați, atunci, conchise el, agitându-se în fotoliu. Dar, dacă încerci să mă îmbrățișezi, să știi că plec.

Dorian chicoti.

— Atunci, dă-mi voie să-ți dau un mic sfat, ca de la frate la frate, așa.

— Nu.

— O s-o fac oricum.

Christopher mârâi:

— Pentru numele lui...

— *Dragostea*, zise Dorian ferm și apăsător, lucru care produse întocmai efectul pe care suspecta Christopher că-l dorise Inimă Neagră din Ben More.

Și anume, tăcerea lui Christopher.

— *Dragostea* este întocmai lucrul la care mă refer atunci când îți spun că ești un idiot, afirmă Dorian, răsucindu-se într-un final în fotoliul său ca să se uite la Christopher. Oamenii ca mine și ca tine... noi nu iubim așa cum iubesc alți bărbați. Cu răbdare, cu poezie și cu considerație blândă. Felul nostru de a iubi este posesiv... obsesiv chiar... și pasional, și mistuitor, și, ei bine, al dracului de înspăimântător uneori.

Christopher strânse atât de tare paharul în mână, încât se temu o clipă că avea să-l spargă.

— De ce-mi spui lucrul ăsta?

Și-ar fi dorit să fugă, dar se simțea lipit de scaun.

— Purtăm mereu cu noi zidurile în spatele cărora am îndurat atât de multe grozăvii, și nu cred că se vor dărâma vreodată. Așa că, dacă este să iubim, atunci persoana în cauză trebuie să escaladeze zidurile alea înalte și solide. Și, odată ce o face, odată ce trece prin tot chinul acesta, ajunge să fie captivă înăuntru acolo, cu noi.

— Și tocmai ăsta-i motivul pentru care...

Dorian ridică însă ferm mâna, făcându-i semn să se oprească din vorbit.

– Dar noi putem măcar să scoatem câteva cărămizi din zid din când în când. Ca să lăsăm să intre lumina soarelui. Ca să facem zidurile mai mici. Înțelegi unde bat?

– Tot ce înțeleg e că nenorocești o biată metaforă obosită.

Christopher nu voia să audă mai mult.

Și totuși...

Dorian nu se lăsă descurajat, ci se aventură mai departe cu emfază:

– E nevoie de o femeie puternică și hotărâtă ca să reziste unei vieți ca a noastră. Pentru majoritatea, este pur și simplu prea mult. Suntem prea... stricați. Prea brutal frânți. Prea adânc marcați. Și ele nu pot înota contra curentului în râurile astea de sânge pe care le-am creat.

– Farah a reușit, zise Argent cu amărăciune.

– Dar tot a trebuit să fac compromisuri. Să fac concesii.

– Cum ar fi ce? întrebă Argent. Ai rămas tot Inimă Neagră din Ben More.

Dorian își drese atunci glasul.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că jumătate dintre afacerile mele chiar sunt legitime?

– Nu.

– Probabil e mai bine că gândești așa, din moment ce nu-i ceva ce să-mi doresc să se afle.

Argent rămase literalmente cu gura căscată de șoc, holbându-se la Blackwell. Știuse că era îndrăgostit până peste cap de soția lui. Că o căutase o eternitate, chiar și atunci când se presupusese că era moartă. Dar să treacă la afaceri legale? Era blestematul de rege al lumii interlope! Și numai Argent însuși îl întrecea la numărul de oameni pe care îi omorâse cu mâinile lui. Și acum avea o fică. O soție. Un titlu de curtoazie – cam la fel ca însuși consortul reginei, de altfel. O viață în afara lumii lor infracționale care îi lărgea posibilitățile.

Și părea... fericit. Mulțumit. Și cerul nu se prăbușea, și străzile nu ardeau.

Era ceva imposibil de imaginat, și totuși...

– Eu nu știu ce concesii să fac. Nu pot să-mi curăț de pe mâini sângele pe care l-am vărsat deja. Și, după cum i-am zis și ei, asta sunt. Sunt un vânător. Un asasin. Și mă tem că asta am nevoie să fiu. Că, și dacă aș încerca să mă opresc, tot nu aș putea s-o fac.

Dorian rămase privind-l în tăcere o clipă îndelungată, și se vedea cum ochiul acela enigmatic al lui procesa toate gândurile care îi treceau prin minte.

— Cred că e ceva care sălășluiește în noi amândoi. Întunericul ăsta. Nevoia asta de a fi un prădător. Sau, mai rău, dorința de a ne juca de-a Dumnezeu.

Christopher încuviință din cap, blestemând în sinea sa talentul incomparabil al lui Blackwell de a identifica esența unei probleme.

— Ai putea să accepți propunerea lui Morley, să știi, îi sugeră Dorian.

— Să lucrez pentru dușman?! pufni Christopher. Nici o șansă.

Dorian zâmbi atunci, oarecum melancolic, răsucind paharul în mână, într-o mișcare aproape obsesivă.

— Nu mai e în aceeași măsură dușmanul meu acum.

— De când?

— Am avut din când în când interese comune, răspuse Dorian criptic. Cum ar fi, de exemplu, reformarea închisorilor. Îndepărtarea de pe străzi a acelorași oameni, eliminarea scursurilor din canale și tot așa. Ai fi bun la asta. Cu talentele tale, probabil ai fi cel mai valoros câștig al lui. Și atunci, poate, tu și domnișoara LeCour...

Dar nu-și termină propoziția, lăsând în schimb insinuarea aceea să plutească în aer și să încolțească în mintea lui Argent.

— Eu și Millie...

Christopher simți cum i se strânge inima în piept. Speranța era un lucru extrem de periculos. Pentru că, odată ce era pierdută, recâștigarea ei era aproape imposibilă.

— S-ar putea să nu trebuiască să schimbi cine ești, ci motivele pentru care faci ceea ce faci, continuă Dorian. Nu trebuie să renunți la talentele tale unice. Și, chiar și dacă nu accepți poziția asta în echipa lui Morley, eu tot o să am nevoie de tine. Și, așa cum lumea mea se schimbă, poate la fel s-ar putea schimba și a ta.

— Să accept oferta lui sau pe a ta nu șterge cu buretele ce am făcut, Blackwell.

— Nu, aprobă Inimă Neagră din Ben More. Nu șterge nimic cu buretele. Dar ea s-a îndrăgostit de tine – de tine asasinul –, nu-i așa?

— Cum ai putea ști tu? întrebă Christopher cu amărăciune.

— Pereții ăștia sunt bine construiți, dar nu sunt chiar atât de groși încât să izoleze *totul*, zise Dorian, ridicând dintr-o sprânceană într-un soi de insinuare sarcastică.

Încruntarea lui Christopher se adânci și o fierbințeală usturătoare care nu avea nimic de-a face cu whisky-ul fin și bun al lui Ravenscroft începu să îi acapareze pielea de pe gulerul cămășii.

– Și, în plus, ne-a spus despre sentimentele pe care le are pentru tine. Dorian se ridică și se duse la fereastră ca să privească cum ultimele crâmpeie de lumină se topeau în întuneric. Când vine vorba despre femei, mai știu și eu unul sau două lucruri, recunosc eu el. Dar am observat că intenția cântărește de obicei mai greu decât orice. Dacă știe că încerci, dacă este sigură de sentimentele tale...

– Eu nici măcar nu știu ce simt, mârâi Christopher trântind paharul cu putere. Mai tare decât intenționase. Abia știu *cum* să simt.

– Da, dar înveți, sublinie Dorian. Cred că amândoi învățăm, de fapt. Înainte să apară domnișoara LeCour, înainte să apară Farah, noi doi nici măcar n-am fi încercat să purtăm conversația asta. Și poate că tocmai de asta ai nevoie de ea. Respirația lui Dorian aburi paharul, pe o expirație lungă. Doamnele tind să fie făpturi emoționale. Și asta-i unul dintre numeroasele lucruri la care sunt mai bune decât noi.

Christopher se aplecă în față în fotoliu, studiind flăcările care dansau în șemineu de parcă în ele s-ar fi ascuns răspunsurile despre cosmos. Un vânător legal? Un agent al coroanei? Oare chiar era posibil așa ceva? Oare Millie ar fi fost de acord măcar să-l vadă din nou, dacă nu chiar și să...

„Stai un pic!” Oare chiar *lua în calcul* în mod serios nebunia asta?

– Și dacă nu pot să...

– Și *dacă*? mârâi Dorian, cu încrâncenare, izbind cu palma în pereți și sperându-l atât de tare pe Christopher, încât acesta sări în picioare. *La dracu'* cu „și dacă”-urile. Și *dacă* ele sunt ultima noastră șansă la umanitate, Argent? Și *dacă* sunt un cadou pentru noi de la ceva mai presus de noi, pentru toate nedreptățile pe care le-am trăit? Și dacă o să ne petrecem o eternitate arzând în iad pentru ce-am făcut, pentru cine am devenit, dar o să putem lua cu noi amintirea unor ani prețioși petrecuți cu o zeiță? Un foc negru înnebunitor îi aprinse atunci unicul ochi bun. Aproape că am lăsat-o pe Farah să-mi alunece printre degete, și ai fost martor, ai văzut cu ochii tăi ce suferință mi-a produs lucrul ăsta. De ce ai vrea să repeți aceeași greșeală? Și *dacă* o pierzi pentru totdeauna pentru că ești prea ocupat să fii un idiot blestemat ca să profiți de această a doua șansă?

Christopher rămase pentru a doua oară literalmente cu gura căscată de șoc, dar ciocănitul la ușă care se auzi îl salvă de la a fi nevoit să născocească un răspuns.

— Domnule Argent, e cineva în salon cu care cred că trebuie să vorbiți amândoi, se auzi de dincolo de ușă glasul lui Farah.

Argent simți cum îi sare inima din piept când deschise ușa tare, speriiind-o pe Lady Northwalk.

— Millie? întrebă el.

Dar ea clătină din cap, cu ochii-i cenușii strălucind de îngrijorare.

— Mă tem că nu. E Lady Benchley, Philomena St. Vincent.

— Ce naiba caută aici? întrebă Dorian din spatele lui Argent.

— A zis că are niște informații despre femeile alea omorâte și despre fiii lor.

— Dar dosarul a fost clasat, afirmă Blackwell.

— Așa am crezut și eu, zise Farah, ridicând din umeri. Domnule Argent, tu știi ceva despre ce se întâmplă aici?

Christopher trecu furtunos pe lângă ea și merse direct în salonul acela azuriu pe care începea să-l deteste. Avea senzația că trecuse o eternitate de când nu mai primise vreo veste bună în locul acesta.

Ceai fierbinte, neatins, se afla pe măsuta din fața locului pe care stătea Lady Benchley, frângând în mâini o batistă umezită de lacrimi. Și motivul pentru care purta pălăria aceea portocalie ridicolă cu voal deveni evident imediat ce sări în picioare și înălță capul. Lacrimile nu erau singura cauză a ochilor ei umflați. Îi fusese spart nasul destul de recent. Și, deși masca de vânătaie căpătase între timp o nuanță de galben, inflamația nu dispăruse complet.

— Domnule Argent! Sări ca arsă și i se tăie respirația, în timp ce Christopher era urmat în încăpere de Dorian și de Farah. De fapt, chiar mă simt ușurată să te găsesc aici. Se lăsă apoi într-o reverență ireproșabilă, suferind vizibil, după care mai suspină o dată pe ascuns și duse batista la nas.

Christopher se apropie de ea încet, dar femeia se întoarse de la el, ținându-se cu mâna de coaste.

— Voi doi vă cunoașteți oficial? întrebă Farah, strecurându-se lângă Lady Benchley și prinzând-o de cot ca să o ajute să ia loc pe canapea.

Lady Benchley se lăsă ușor pe canapea, ținându-și respirația din cauza durerii, până când se așeză ca lumea.

– Ni s-a făcut cunoștință la teatru. La *Othello*. Erai... escorta... domnișoarei Millicent LeCour. Ați fost amândoi foarte amabili, spusese Lady Benchley, afișând un zâmbet mic și tremurat.

– Ai fost rănită, Lady Benchley, și în mod evident ești supărată. Am putea face ceva ca să te ajutăm? o întrebă Farah, convingătoare, luând-o de mână pe femeie.

Pe lângă supla și angelica Lady Northwalk, Philomena St. Vincent părea mai corpolentă și mai palidă decât păruse la ultima lor întâlnire. Iar rochia și pălăria de culoare portocalie nu o ajutau deloc. Și nici rănilile care îi erau încă în curs de vindecare. Cu toate acestea, în timp ce o studia, Christopher observă din nou gropițele-i fermecătoare de lângă gura ei cărnosă și ochii ei de culoarea jadului, în continuare de-a dreptul splendizi, în ciuda faptului că erau umflați și injectați.

– Spune-mi Mena, te rog. Și, oricum, am fost văzută deja, așa că nu am venit din cauza asta.

Vocea ei era dulce și tânără, deși umbrele de pe chipul ei păreau oricum numai nu așa. Farah se încruntă.

– Da, dar...

– Te rog, o imploră Mena. Nu... nu am mult timp la dispoziție. Probabil absența mea a fost deja observată, din moment ce, înainte să vin aici, în după-amiaza asta, am fost la Scotland Yard.

Îi tremura bărbia, și făcu un efort vizibil ca să-și recapete stăpânirea de sine.

– Care-i motivul pentru asta? întrebă Dorian.

– Și ce legătură are treaba asta cu Millicent LeCour? ceru să știe Argent.

Farah îi aruncă imediat o privire tăioasă, dar Mena nici măcar nu tresări. Vicontesa nu era vreo făptură delicată și sensibilă, ci o femeie obișnuită să i se vorbească pe astfel de ton dur.

– După cum știți probabil deja cu toții din ziare, cumnatul meu, Lord Thurston, a fost ucis cu brutalitate, începu Mena.

Nimeni nu zise nimic. Și nici nu se uitară unii la alții. Încă nu era clar ceea ce știa sau nu știa Mena St. Vincent despre circumstanțele morții lui Lord Thurston.

– Eu sunt adesea însoțitoarea lui Lady Katherine, soția lui, întrucât este sora soțului meu. Ea nu e deloc o femeie blândă, vedeți voi, însă avem o conexiune mai aparte, care ne permite să manifestăm ceva simpatie una față de alta.

Mena își lipi o mână tremurândă de buze și înghiți apăsător, după care inspiră adânc de câteva ori, înainte de a continua. Christopher se aplecă în față, încleștând mâinile în pumni, abținându-se cu greu să n-o zguduie pe biata femeie până când spunea ce avea de spus.

— Amândouă suntem căsătorite deja de ani buni, și până acum ne-am dovedit incapabile să le oferim moștenitori soților noștri. Ve-deți voi, eu nu am putut niciodată să... concep un copil. Și Katherine, ea a pierdut fiecare copil pe care l-a avut, fie cât încă era în pântecul ei, fie la câteva clipe după naștere. Mena clipi în sus la Farah. Și cred că treaba asta a cam adus-o la nebunie.

— De ce spui asta? insistă Christopher.

— După ce a murit Lord Thurston, a plecat la una dintre moșile lor din Essex. N-am avut nici o veste de la ea timp de o lună, ceea ce m-a îngrijorat, pentru că nu credeam că moartea soțului ei avea s-o lase așa tulburată. Nu era nici un secret că nu aveau o căsnicie fericită. Așa că m-am dus după ea la Essex ca să văd ce face și, când am ajuns acolo, la reședința Fenwick, i-am descoperit secretul. În acea clipă, Mena ținea strâns mâinile lui Farah în mâna ei mai mare. Când am ajuns, am găsit-o nepurtând haine de doliu și crescând cinci băieței orfani. Am fost surprinsă la început, desigur, dar inițial am crezut că moartea soțului ei o îmbunase cumva și că încerca să facă ceva bun pe lumea asta. Dar, pe măsură ce am stat mai mult acolo, a devenit evident că băieții erau traumatizați, că erau ținuți acolo împotriva voinței lor.

— Dumnezeu, Blackwell! Îți dai seama ce înseamnă asta?!

Christopher se răsuci spre Dorian, care deja clătina din cap de uimire.

— Copiii aceia pe care-i căuta Morley... Thurston i-a răpit, și soția lui știa despre asta, conchise Blackwell, cuprinzându-și bărbia gânditor.

Mena încuviință din cap, și ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Dar mă tem că e *mult* mai rău decât credeți...

Christopher o urmărea alert, și bucăți lipsă de puzzle începeau să se așeze la locul lor în mintea lui.

— Ce vrei să spui?

— Era cumva cum n-am mai văzut-o niciodată. Și n-aș fi crezut să fie adevărat dacă nu aș fi văzut totul cu ochii mei, dacă nu mi-ar fi mărturisit chiar ea totul. Ca și când ar fi fost mândră, de parcă nu făcuse nimic rău. Lacrimile începeau să i se reverse pe obraji și să

i se scurgă de pe bărbie. Cu toate acestea, Mena nu părea să poată să-i dea drumul la mâini lui Farah suficient cât să ia batista pe care o avea în poală. Îi pune pe bieții băieței să concureze unii cu alții. Și le tot spunea că avea să-l aleagă pe unul dintre ei să fie moștenitorul titlului și al averii Thurston, urmând a se descotorosi de restul.

Un sentiment de groază umplea sufocant încăperea, atârând greu peste capetele tuturor. Și chiar și Christopher o putea simți.

– Până acum vreo cinci ani, Lord Thurston a fost un desfrânat notoriu. Copiii aceștia – băieții aceștia – erau cu toții... fiii ilegitari ai numeroaselor lui amante. Mena le aruncă atunci tuturor o privire întrebătoare. Nu înțelegeți, Lord și Lady Northwalk, domnule Argent?! Ea le-a ucis pe mamele lor! Nu cu mâinile ei, dar a angajat pe cineva care s-o facă și i-a răpit pe bieții copii, ținându-i în captivitatea ei depravată!

Christopher se gândi atunci la ziua în care furase cheia de la poartă din buzunarul lui Lady Thurston. Măruntaiele lui Fenwick se aflaseră deja revărsate pe podea până să ajungă el acolo. Oare Katherine Fenwick era conștientă de ceea ce îi făcea Dorshaw soțului ei atunci când plecase atât de senină la plimbare pe străzile însorite din cartierul St. James?

– Și tot Lady Thurston a ordonat și moartea soțului ei? întrebă el, direct și dur.

Mena se opri din vorbit și coborî privirea în poală.

– Un soț infidel și nemilos pare uneori un lucru imposibil de suportat, domnule Argent, zise ea încet, sugerând ceea ce el știa deja: că propriile răni fuseseră făcute de mâna soțului ei, Gordon St. Vincent. Dacă Lord Thurston ar fi fost singura ei victimă, poate că n-aș fi venit aici... Vocea i se frânse o clipă, gâtuită. Dar copiii aceia erau atât de înspăimântați! M-am prefăcut a fi în acord cu ea și m-am întors la Londra acum o săptămână. M-aș fi dus mai devreme la poliție, dar am fost... reținută de soțul meu. Termină afirmația aceea rușinată, atingându-se cu prudență pe laterala nasului, care încă nu i se vindecase.

– Așadar, i-ai spus toate astea inspectorului-șef Morley, Lady Benchley? întrebă Dorian, prudent.

Ea încuviință din cap, și alte lacrimi i se prelinseră în poală de pe bărbie.

– Frații St. Vincent o să afle că eu am fost cea care a vorbit. O să existe... consecințe. Dar am simțit că nu aș putea trăi împăcată

cu mine dacă li s-ar întâmpla ceva acelor copii. Nu și dacă aș fi putut face ceva pentru a preveni asta.

— Ești incredibil de curajoasă, Mena, zise Farah, mângâind-o pe spate, încurajator. Ai făcut un lucru foarte bun. Și, desigur, o să facem tot ce ne stă în putere să te ajutăm.

— Iartă-mă, te rog, Lady Benchley, începu Blackwell, aplecându-se spre ea. Dar, dacă se ocupă Scotland Yardul de treaba asta, încă îmi este neclar de ce ai venit și la noi.

— Inspectorul-șef m-a trimis aici cu instrucțiuni explicite de a vă spune tot ce i-am mărturisit și lui. A trimis deja oameni la Essex după băieții dispăruți. Katherine mi-a spus că sunt teferi și nevătămați. Mena clipi în sus la Argent și la Blackwell, și nuanța și așa neobișnuită a ochilor ei era intensificată de lacrimi. Mi-a spus asta în persoană, vreau să zic, pentru că s-a întors la Londra chiar în dimineața asta.

Un junghi de avertisment îl făcu pe Christopher să sară în picioare.

— A zis că trebuie să mai pună mâna pe un băiat. Unul despre care crezuse că îi scăpase pentru totdeauna. Cel pe care îl alesese Thurston să fie moștenitorul său. Mena continuă apoi pe o expirație tremurândă: Mă tem că o mai are de ucis pe ultima dintre amantele lui Fenwick...

— Millie!

Argent aproape că se aruncă la ea peste masă.

De ce naiba irosise atât de mult timp spunându-le toată povestea asta infernală, când partea cea mai importantă era că Millie era în pericol?!

— Nu știam dacă este vorba despre domnișoara LeCour și de fiul ei sau nu. Deși am început să suspectez asta după ce Sir Morley mi-a zis să vin aici...

— Și unde e Lady Thurston acum? ceru el să știe.

Mena tresări.

— E... e... era acasă la noi, împreună cu soțul meu, când am reușit să mă strecor de acolo. Am luat o birjă de închiriat până la Scotland Yard și apoi ca să vin aici, dar a trecut mai bine de o oră de atunci.

— Trebuie să ajung la teatru.

Și, deși se năpusti din casă ca vântul și ca gândul, Christopher tot își simțea picioarele ca pe niște greutateți de plumb. Nu putea ajunge acolo suficient de repede. Răcni să i se dea un cal, în timp ce continua

să-și amintească faptul că nu putea fugi *pe jos* tot drumul blestemat până în Bow Street și să ajungă acolo în timp util.

Odată ce-i apărură hățuri în mână, sări în șa și dădu pinteni calului să o ia la galop.

Nu știa pe care anume asasin l-ar fi putut angaja Lady Thurston, acum că Dorshaw era mort, dar avea să scurgă și ultima picătură blestemată de sânge din corpul lui. Și apoi avea să rezolve treaba și cu însăși nemernica aceea.

– Rezistă, Millie! șopti cu sufletul la gură în aerul rece al nopții. Vin după tine.

Capitolul 30

Dura incomparabil de mult să se pregătească pentru moarte.

Millie oftă în timp ce-și descheia rochia costumului și lăsă două costumiere să-i prindă pe corset doi săculeți cu sirop cald de culoarea purpurei. Și își jură sieși că, pentru următorul rol pe care avea să-l accepte, personajul ei *avea să trăiască* să vadă sfârșitul piesei.

Și, în clipa aceea, stând în spatele cortinei negre, în culisele scenei, înțelese ce forță de coeziune putea demonstra uneori viața, chiar dacă era în cel mai rău mod cu putință. În cariera ei de actriță interpretase iubita părăsită și suferindă, ispita și, desigur, și eroina tragică. Dar această anume producție genială o punea în postura de a le portretiza pe toate într-un singur spectacol. O femeie care seducea un bărbat, se îndrăgostea de el și apoi era distrusă de mâna lui. Aparent, arta imită la perfecție viața.

Aproape că nici nu trebuia să facă uz de calitățile sale actricești. De fapt, tot ce trebuia să facă era să-și deschidă inima frântă și sângerândă pe scenă, ca să o poată vedea toată Londra, în timp ce rostea replicile scrise de Thomas Bancroft. Își putea da seama deja că noaptea avea să fie un succes fulminant. Nu mai simțise niciodată până acum o asemenea energie din partea publicului. Și, deși spectacolul era unul melodramatic, avea exact o cantitate suficientă de sex, violență și patos încât să poată mulțumi pe toată lumea.

Și acum, datorită lui Christopher Argent, ea avea un punct de referință pentru emoțiile evocate în fiecare act.

Își închise rochia, încheie nasturii și înclină ușor capul într-o parte, pentru ca machieza să îi poată verifica iute coafura, și apoi țuguie buzele, pentru ca aceasta să-i retușeze rujul. Doamne, era mai cald decât de obicei! Își tamponă ușor fruntea și linia părului cu o batistă.

— Pentru cine joci în seara asta? o întrebă Jane Grenn, adoptând o poziție macabră în timp ce se juca cu pumnalul de recuzită aproape comic de mare pe care avea să-l folosească în ultimul act ca s-o înjunghie pe Millie.

Și Millie nu-i putu oferi prietenei sale decât un zâmbet obosit.

— Ca să fiu sinceră, nu am ales pe nimeni în seara asta.

Pentru că avea deja pe cineva căruia să-i spună replicile. Un om cu ochi azurii ca de gheață și cu o inimă de piatră. Invoca în minte imaginea chipului lui Christopher de fiecare dată când avea nevoie să dea frâu liber mâniei, să lase lacrimile să-i curgă șiroaie sau să se încingă.

Dacă și el ar fi fost la fel de ușor de invocat!

— Ce ciudat! remarcă Jane. E posibil ca asta să aibă ceva de-a face cu regizorul nostru absolut delicios?

Millie îi aruncă un rânjel superior care conținea o urmă de dispreț.

— Aha. Deci mai întâi mă tăvălesc cu Rynd și acum cu Bancroft? Vai mie! Dar ce m-am mai mișcat prin lume!

— Ei bine, atunci, dacă nu ești cu el, te deranjează dacă încerc eu?

Jane și Millie se uitară spre locul unde stătea regizorul în cauză, complet absorbit de o discuție cu maestrul recuziter, dându-și la o parte din ochi o șuviță de păr ciocolatiu.

— N-am absolut nici o treabă cu Thomas Bancroft, zise Millie și ridică din umeri.

Sau cu orice alt bărbat, de fapt.

Ar fi crezut că, după o lună și o săptămână, durerea de a-l fi pierdut pe Christopher nu avea să mai fie la fel de proaspătă. Că nu avea să fie nevoită să-și umple zilele cu muncă și cu tot felul de scuze, doar pentru a ține lacrimile la distanță. Și existența lui Jakub o ajuta să meargă mai departe, deși, la drept vorbind, îi venea din ce în ce mai greu să-și ascundă tristețea de băiețelul ei.

Și atunci se întrebă, nu pentru prima dată în acest răstimp, dacă avea să-l mai vadă vreodată pe Christopher. Dacă avea să fie ceva mai mult decât un cavaler într-o armură zdrențuită, pe care avusese șansa de a-l iubi cândva în mijlocul unui coșmar. Încă cerceta umbre-

le sperând să-i întrezărească părul castaniu-roșcat. Și existau momente în care chiar avea impresia că îl zărise.

– Millie, asta-i semnalul pentru tine, zise Jane, aproape împingând-o pe scenă.

Și Millie se adună la timp, înainte ca reflectoarele s-o învăluie cu valul lor de căldură. Își spuse replicile cu o măiestrie exersată. Pentru cei care se aflau în public și stăteau cu sufletul la gură, ea era doar o femeie aruncată în voia capriciilor sorții care refuza să-și accepte locul umil în viață. Care captura inima unui bărbat care nu era liber și se pierdea complet pe sine în el. Și publicul o adora. Și o iertase pentru că îl ispitise spre păcat. Iar acum trebuia să le captureze și lor inimile, înainte ca ei să o piardă.

Și așa apăreau și lacrimile. Așa se vindeau biletele. Așa le câștiga inima.

– De ce ai plecat? se tânguia în suferința-i solitară, după iubitul ei fictiv, care o abandonase, nepăsător.

„De ce ai plecat, Christopher?”

A. M.

– De ce a trebuit să fii un bărbat cu o inimă imposibil de împlânzit? Sau poate nu am fost eu o femeie demnă de a face asta?

Gata, o făcuse. Ispita se transformase într-o femeie vulnerabilă. Și acum urma tragedia. Jane, care juca rolul soției încornorate – adevărata victimă, de fapt –, avea să apară cu un cuțit și...

„Ia stai un pic! Ce caută Lady Thurston în culise?!”

Și ce avea în mână?

Contesa păși apoi pe scenă, și mai mulți oameni din public icniră și li se tăie răsuflarea. Unora de încântare. Și altora – acelor din înalta societate care o cunoșteau pe Lady Thurston – de șoc. O doamnă din înalta societate... actriță?! Pur și simplu nu se cădea așa ceva. Era ceva inimaginabil.

În culise nu prea erau acum mașiniști și actori.

Luminile strălucitoare se reflectau de pe pistolul pe care îl ținea în mână Lady Thurston, cel care era îndreptat spre Millie.

La prima vedere, contesa arăta ca o matroană demnă din înalta societate, dar când erai așa aproape de ea cum era Millie acum, începeau să devină evidente toate neconcordanțele. Rochia îi era un pic strâmbă și șifonată, de parcă ar fi dormit în ea. Părul ei era coafat atent, dar un pic prea sălbatic, prea rebel.

Nici costumierii nu ar fi putut născoci un aspect mai bun.

– Ți-a plăcut, târfo? întrebă Lady Thurston, în timp ce înainta, cu ochii strălucindu-i a răutate atinși de o doză înfricoșătoare

de nebunie. Ia spune, soțul meu te-a curtat? Te-a sedus? Sau te-a cumpărat ca pe o târfă de rând ce ești?

Publicul scoase un icnet colectiv de indignare ca urmare a vulgarităților pe care le spunea, în mod evident dezgustat de limbaj.

— Nu știu despre ce vorbești, zise Millie tărăgănat.

Era complet șocată.

De ce nu făcea cineva ceva? Chiar nu își dădea seama nimeni că era în pericol? Că Lady Thurston era complet nebună?

— A fost mereu genul de bărbat care a crezut și a aderat la tradiții, pufni Lady Thurston, pe un ton plin de dispreț. A considerat mereu că o soție e menită numai ca să-i poarte copiii și o amantă ca să fie iubită. Crezi că ai fost specială pentru el? Crezi că nu a avut o *sută* la fel ca tine? Crezi că nu le-a lăsat și pe ele grele, cu bastarzi?

Millie se străduia din răputeri să-și păstreze stăpânirea de sine.

— Nu e ceea ce crezi, zise ea, întinzând o mână nesigură. Soțul tău a fost îndrăgostit de...

— Taci! șuieră Lady Thurston. Nu vreau să aud scuze din gura ta, târfă. Țasta-i sfârșitul tău! exclamă cu ură și ridică pistolul.

Disperarea o cuprinsese pe Millie cu o asemenea putere, că deja îi putea simți gustul. Se simțea abandonată. Complet părăsită. Și cerceța frenetic întunericul din spatele cortinei după cineva — *oricine* — care s-o salveze. Și, cum nu găsi pe nimeni, se întoarse spre public. Nu îi putea vedea decât pe cei din primele rânduri, și atunci înțelese cu stupoare că ei credeau că asta făcea parte din spectacol. Evantaie fluturau în întuneric precum frunze încrustate cu pietre prețioase într-un uragan care se apropia și mâini nobile se lipeau apăsate de piepturi care respirau greu de atâta tensiune. Oamenii din public stăteau acolo înveșmântați în mătase și catifea și urmăreau spectacolul cu o anticipare plină de suspans.

Poate că în seara aceasta aveau să primească mai mult decât ce plătiseră.

Doamne, Dumnezeule?! Oare chiar avea să moară așa în fața a sute de spectatori? Oare aveau să aplaude cu toții frenetic în timp ce ea sângera pe scenă și murea?

Acum, totul i se părea prea ieftin și prea nesincer. Faima. Gloria. Banii. Iubirea unei întregi țări, care avea să o eticheteze negreșit drept „târfă”. În timp ce uciderea amantelor rămânea o chestiune nerezolvată și nedreptățile comise de bărbați treceau neobservate. Dintr-odată, toată suferința și tristețea întregii lumi părură a o izbi cu o forță de netăgăduit, și Millie se întrebă dacă moartea era mai

puțin dureroasă de atât. O agonie teribilă care îi sfâșia sufletul o înecă în durere când se gândi la Jakub și la tot ce pierduse el pe lumea asta. La toate lucrurile pe care ea le ținuse să nu iasă la lumină, ca să îl protejeze.

Avea să fi pierdut deja două mame la o vârstă atât de fragedă.

Oare avea să o urască? Avea să o țină minte ca fiind mama lui?

– Nu face asta, șopti Millie. Am un copil.

Doar că, imediat ce aceste cuvinte i se rostogoliră de pe buze, își dădu seama că era cel mai rău lucru cu putință pe care l-ar fi putut spune.

Lady Thurston chiar mârâi ca un animal furios, și sunetul acela semăna mai degrabă cu cel al unui bursuc turbat decât cu ceva ce ar fi scos pe gură o femeie nobilă din înalta societate.

– Probabil te-ai simțit foarte mulțumită de tine când ne-am întâlnit în foaier și i-ai făcut cunoștință soțului meu cu fiul pe care îl credea pierdut pentru totdeauna. Lady Thurston se apropie și mai mult de ea, și nebunia părea să i răsfângă pe chip, acaparându-i și albul ochilor. Am făcut ceea ce ar trebui să facă orice soție. Am închis ochii la infidelitățile lui, pe care nici măcar n-a avut decența să le ascundă de mine! Știam numele fiecăreia dintre târfele lui.

Millie clătină din cap. Făcea un pas în spate cu fiecare avans al lui Lady Thurston.

– Te înșeli. Eu *niciodată* nu am...

– Am zis să taci! strigă Katherine Fenwich, fluturând sălbatic pistolul în mână.

Millie închise gura strâns. Putea vedea vârful de cupru a glonțului strălucind pe țeava pistolului. Și o frică nouă o copleși atunci, făcându-i stomacul să se strângă de greață.

Timp. I se scurgea timpul.

– Voia să divorțeze de mine, atunci, cu mulți în urmă, când s-a născut fiu-tău. Glasul lui Lady Thurston căpătase o tonalitate aproape melodioasă. Era o cadență aproape săltăreată și vioaie, care nu putea aparține decât unui copil – sau unei femeie nebune. Să mă arunce pe mine... o contesă... în dizgrația clasei de mijloc londoneze, cu o alocație demnă de o cerșetoare, în timp ce el își legitima *bastardul* polonez! A zis că era îndrăgostit... de o actriță imigrantă. Că ea îi născuse un fiu și că avea de gând să se însoare cu ea și să se retragă în provincie! Se întoarse atunci spre public, cu țeava pistolului încă îndreptată spre inima lui Millie. Vă puteți imagina așa ceva?

Nu îi răspunse nimeni, deși începuse deja să răsune un zumzet prin public. Oamenii își schimbau poziția în scaun, în disconfort vizibil. Și se auzeau întrebări șușotite în spatele mânușilor albe și al evantaielor strălucitoare. Ce se întâmpla? Treaba asta chiar făcea parte din spectacol? Poate era un gen nou și șocant de artă teatrală venită de curând de pe continent?

— Dar se pare că m-am înșelat când am ordonat moartea *actriței* poloneze greșite, atunci, cu mulți ani în urmă. Credeam că am scăpat deja de toate târfele soțului meu și că i-am strâns toți bastarzii. Trase atunci piedica pistolului, și exaltarea triumfului îi accelera respirația și cadența vorbirii: Dar, după noaptea asta, chiar o să fi terminat cu toate. Voiam să-l folosesc pe unul dintre ei, să-l pun să spună că era fiul meu. Dar, în cele din urmă, cred că e mai bine ca linia de sânge a soțului meu să se termine. Ca titlul ăsta nobil să nu fie luat de un bastard.

— Tu... ai ordonat moartea lui Agnes?

Furia se dezlănțui atunci în Millie cu o forță uluitoare, tunând și bubuind prin venele ei și eliberându-i gâtul de frică și de lacrimi. Mânia asta se simțea bine și îi amintea că încă era în viață. Își trăgea puterea din ea. Și curaj. Indiferent de ce avea să se întâmple cu ea, femeia aceasta *nu* avea să câștige! Urma să i se facă dreptate lui Agnes, dulcea și draga ei prietenă, și atunci băiețelul pe care îl iubiseră amândouă mai mult decât însăși viața avea să-și primească dreptul din naștere.

— Am dovezi de necontestat că soțul tău voia ca Jakub să fie moștenitorul lui, afirmă Millie cu răceală. Și sunt chiar aici! Smulse apoi vechea scrisoare a lui Lord Thurston din corset și o ridică în aer în fața a o mie de martori. L-a legitimat în mod oficial pe Jakub! Și ce e făcut nu poate fi desfăcut. În clipa în care a murit soțul tău, fiul meu a devenit *conte*!

Katherine Fenwick țipă tare, dar nimeni nu-i auzi urletul peste sunetul împușcăturii. Un șirag de fum alb se ridica din țeava pistolului, și mai multe femei din public își adăugară țipetele șocate la răcnetul contesei, înainte de a rămâne straniu de tăcute.

Timpul. Cel mai de preț bun dintre toate. Încetini atât de tare, încât aproape că se opri în loc. Totul părea să capete dimensiunea atemporală a unei eternități, și totuși se derula incredibil de repede.

Millie expiră ușurată când ușa din spatele sălii de teatru se deschise tare și un bărbat se năpusti în jos pe culoarul dintre scaune, propulsat de picioarele-i puternice de uriaș. Alți bărbați erau chiar

în spatele său: plasatori și un om îmbrăcat într-un costum negru și cu părul la fel de negru precum smoala. Oamenii din public săriră în picioare, dar Millie nu îl putea vedea decât pe el. Mai înalt decât toți ceilalți și mai rapid, atât de incredibil de rapid pentru un om de statura și constituția sa.

– Christopher? îi șopti numele, și toată furia se disipă din ea.

Și-ar fi dorit să aducă înapoi furia și să o direcționeze spre el, doar că nu părea să o mai poată invoca. În schimb, i se puse un nod în gât de la lacrimi și inima-i trădătoare îi tresări în piept de bucurie.

Buzele lui formau vizibil cuvinte, dar ea nu le auzea. Ochii lui... ochii lui azurii incredibil de frumoși erau ațintiți spre ea, dar nu se ridicau mai sus de trunchiul ei.

„Uită-te la mine“, îl imploră ea. „Uite-te în ochii mei!“

Dar el n-o făcu. În schimb, buzele lui se încordară într-un mârâit fioros ca de fiară, și băgă mâna în haină în timp ce înainta furtunos, scoțând și el un pistol. Unul pe care îl îndreptă spre scenă.

Și apăsă pe trăgaci.

Și Millie o simți atunci. O durere în lateralul corpului. Un junghi tăios în mușchi și apoi o arsură usturătoare. Își duse mâna la talie și o simți lipicioasă. Scoase un sunet de spaimă și apoi încă unul.

Katherine Fenwick se prăbuși pe scenă lângă ea.

„Oh, slavă Domnului!“

– Nu e al meu, șopti Millie și ridică mâna lipicioasă și pătată de roșu ca să poată vedea și el. Sângele! Nu e real!

– Millie! Nu!

Răcnetul lui Argent tună, acoperind toate celelalte țipete.

– Nu e sângele meu! repetă Millie și înaintă pe picioare instabile. Trebuia să-i spună, dar își simțea fața rece și limba umflată și grea. Putea simți pachetele de sirop pe rochie. Fuseseră înțepate un pic, atâta tot. Lichidul acela cald și lipicios era doar miere amestecată cu colorant roșu.

Dar cum? Se opri o clipă. Și confuzia o făcu să se încrunte. Jane nu mai apăruse cu cuțitul.

Senzația de arsură devenea din ce în ce mai puternică și începea să se simtă ca o ruptură pe laterala corpului ei.

Christopher se năpusti spre ea, sărind peste locul în care se afla orchestra și aterizând pe scenă.

Millie țipă, se clătină și se împiedică de propriile-i picioare. Și apoi brațele lui o cuprinseseră. Brațele acelea erau întocmai așa cum își amintea. Puternice și dure. El era cald și solid precum un zid

de cărămidă, când ea se scurse în brațele lui, lăsându-l pe el să-i susțină toată greutatea corpului, care părea să fi devenit prea copleșitoare pentru oasele ei lichefiate. O lăsă pe podea cu blândețe, urlând după ajutor. După un doctor.

Nu-l mai văzuse niciodată așa. Trăsăturile lui reci și brutale erau acum o mască a terorii și a durerii.

— Ție nu ți-e frică de nimic, îi aminti Millie, clipind ca să-și limpezească vederea de punctele negre care se multiplicau rapid.

— Ba da, Millie, zise el, gâfâind. Ba îmi este. Mi-e frică să nu te pierd.

O cascadă de lacrimi fierbinți se revărsă atunci pe obraji ei, și Millie întinse spre el o mână rece, tremurândă și pală.

— Dar tu m-ai îndepărtat. Tu m-ai lăsat să plec.

— Ba nu, n-am făcut asta. Clătina din cap, strângând-o tare la pieptul lui. Agățându-se de ea cu o disperare primordială, de care ea nu-l crezuse niciodată capabil. Am crezut că pot să te las, dar m-am înșelat. Nu poți să mă părăsești, Millie! Pentru că nu îți dau drumul *niciodată!*

Mâna lui Millie deveni brusc moale și alunecă la podea, aterizând într-o baltă de lichid cald și lipicios. Putea simți cum lichidul se întindea sub ea, ajungându-i aproape până la genunchi. „Nu vreau să plec“, imploră ea lumina de deasupra capului ei. „Nu vreau să-l părăsesc!“

„Ce tragedie“, cugetă ea, constatând că luminile de deasupra nu o mai încălzeau câtuși de puțin. Ce tragedie că bărbatul pe care îl iubea mai pierdea pe cineva așa. Încă o femeie din viața lui. Așa... îngenunchea într-o baltă din sângele ei.

Capitolul 31

Christopher se prăbuși peste stativul cu arme de pe peretele din sala de bal din conacul său. Ridică o greutate și o izbi prin fereastră, iar geamul se spulberă într-o explozie de cioburi strălucitoare în lumina lunii. O teroare pe care nu o crezuse vreodată posibilă îi slăbea membrele, și știa... simțea că în clipa imediat următoare toți mușchii aveau să i se încordeze de forță animalică și de furie. Inima îi ardea

și amenința să-i mistuie pieptul și să erupă într-o minge de foc. Se simțea feroce, captiv și scăpat de sub control.

Neajutorat.

Se uită în jos la mâinile lui, încă roșii și lipicioase de la sângele lui Millie – nu, nu, nu era tot sângele ei. O bună parte din lichidul acela purpuriu era sânge fals. Parte din recuzită. Ar fi știut asta dacă nu și-ar fi ieșit din minți. Avusese suficient de mult sânge pe mâini ca să știe ce era adevărat și ce nu.

Christopher își lipise palma de laterala taliei ei în timp ce lichidul gros i se scursese printre și peste degete, și el încercase cu disperare să oprească sângerarea. O strânsese în brațele lui și îi intonasese numele ca un nebun.

Medicii veniți îl dezlipiseră cu forța de lângă ea, și apoi sala aia blestemată de chirurgie se umpluse de răniți. Și nu apucase să-și dea seama de motiv înainte să-i scape din nou.

O furie cum nu mai simțise vreodată îl înghițise cu totul. Frânăsese lucruri și *aproape* că sfărâmasese și oameni.

Și apoi își amintise că el și Blackwell știau un chirurg – unul dintre cei mai buni din domeniu – care avea o predilecție pentru jocuri de noroc. Dorian îi promisese acestuia să facă uitată o datorie care valora o avere dacă doctorul îi salva viața lui Millie, așa că o aduseră aici, acasă la Christopher.

Asta se întâmplase cu mai bine de o oră în urmă, și chirurgul ăla afurisit tot nu lăsase pe nimeni să intre în încăperea în care lucra. Cu cât erau mai mulți oameni prezenți, cu atât creștea riscul contracțării unei infecții letale, zicea el.

Și tot fusese nevoie de șapte oameni ca să-l smulgă pe Christopher de lângă ea.

Așa că acum distrugea tot ce-i ieșea în cale. Pentru că se simțea înecat de o furie neajutorată, neomenească. Luă un baston mare și-l rupse în două. Și tot nu era de-ajuns. Se împletici până la stativul ăla blestemat și-l făcu bucăți cu mâinile goale, implântând unul dintre picioarele de metal în zid și desfătându-se cu felul în care se sfărâma lambriul.

– Argent.

Dorian apără în încăpere, parcă materializându-se dintre umbre. Christopher apucă piciorul de metal al stativului și trase tare de el, dar nu-l putu smulge din perete, așa că izbi cu picioarele în plăcile rupte de lemn, fărâmițându-le sub bocancii săi și lăsând în urmă găuri imense și rupturi.

— *Christopher!* repetă Dorian, de data asta pe un ton mai tăios, cercetând atent dezastrul cu obișnuita-i stăpânire de sine. Doctorul a terminat și e gata să vorbească.

Christopher îi întâlnește privirea lui Dorian și înțelese imediat că era de rău. Clătină din cap și ridică mâna ferm, într-o încercare de a opri orice cuvinte care urmau să fie rostite pentru a-i curma existența.

— Nu așa, Blackwell. Nu pot s-o pierd așa. De data asta, nu voi supraviețui.

— Știu. Dorian își așează mâna pe umărul lui Christopher. Era prima dată când Inimă Neagră din Ben More îl atingea. Pentru noi, care am comis atâtea crime, păstrarea vieții pare ceva și mai înșelător...

— Nu știu ce să fac.

Argent simțea că gâtul său nu-i mai putea susține greutatea împovăraătoare a capului, așa că-l lăsă să se plece.

— A mai venit cineva, afirmă Blackwell pe un ton linear. Cineva care are nevoie de tine.

„Jakub.”

Un băiețel care era foarte posibil să-și piardă mama. Gândul acesta păru să-i dea putere lui Christopher, care se năpusti spre ușile franceze.

Îl găsi pe Jakub în intrândul grandios și pustiu. Părea mic și curat în cămașa lui de noapte lungă și cu haină deasupra. Băiețelul se zbatu în brațele dolofanei doamne Brimtree și fugi glonț la Christopher.

Pregătit sufletește pentru istericalele copilului, Christopher își aminti că trebuia să fie puternic pentru băiat.

Dar tânărul Jakub îl șocă dincolo de cuvinte. Se opri fix în fața lui și privi în sus la el cu ochii aceia uriași ai săi, la fel cum făcuse și-n acea primă noapte, de după atacul lui Dorshaw. Și, la fel ca întotdeauna, treaba asta îl dezarmă pe Argent.

— O să fie bine, zise băiatul.

Christopher înghiți apăsător în ciuda nodului pe care îl simțea în gât.

— De unde știi? întrebă pe un ton răgușit.

— Pentru că ești tu aici. Venerația pe care o citea în ochii nevinovați ai copilului aproape că îi frângea inima lui Argent. Totul se termină mereu cu bine când ești tu aici! continuă micuțul.

Doctorul, Raymond Cromstock, era un individ de vârstă mijlocie, care avea o gușă incredibilă în ciuda siluetei lui suple. Cobora scările cu o expresie exersată de stăpânire de sine.

Abia după ce Jakub se întinse să-l ia de mână înțelese Christopher că încă era murdar de sânge. Și de cel fals, și de cel real.

Așa că, în schimb, îl trase pe băiat lângă piciorul lui.

– Glonțul a ieșit curat, informă Cromstock adunarea din fața sa. Și din câte mi-am putut da seama, organele interne nu au fost aproape deloc afectate. Corpul ei nu a reacționat bine la șoc, dar, atât timp cât nu apare nici o infecție sau febră, consider că domnișoara LeCour se află în afara oricărui pericol.

O explozie de bucurie și de ușurare îl copleși pe Christopher, care căzu în genunchi. Și se rugă. Îi mulțumi unui Dumnezeu în care nu crezuse niciodată.

– Vezi?! zise Jakub, aruncându-și brațele mici și firave în jurul gâtului lui Christopher. O să fie bine, câtă vreme ești tu cu noi.

Doar că febra se porni în numai câteva ore. Christopher și Jakub priveau cu o groază neputincioasă cum tremurături incontrolabile îi zguduiau trupul lui Millie și cum îi clănțăneau dinții în gură, deși ardea toată.

Disperarea nici măcar nu începea să descrie negura în care se pomenea aruncat.

– Tocmai l-am băgat la culcare pe Jakub, îi zise Farah cu blândețe lui Christopher, în timp ce se sprijinea de stâlpul patului din dormitorul pe care Welton îl mobilase și-l pregătise cu mai multe nopți în urmă. Încă e convins că se va trezi din clipă în clipă. Atât de mult crede în tine.

Dacă ar fi știut micuțul Jakub că Dumnezeu nu-i datora nici o favoare lui Christopher! Dar Christopher îi datora nenumărate favori diavolului.

– Ar trebui să mănânci ceva și să dormi. Rămân eu cu ea și vin să te chem dacă se schimbă ceva, zise întinzându-i un castron cu supă.

– Am dormit, minți Christopher, aplecându-se în față în fotoliul său, singurul din întreaga casă, din care nu se mai ridicase de aproape două zile. Nu-și dezlipise nici o clipă ochii de la Millie. Efectiv nu se putea uita în altă parte. Pentru că, atât timp cât stătea cu ea, atât timp cât îi privea pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației, știa că ea nu îl părăsise. Avea să închidă ochii doar după ce urma să îi vadă pe ai ei deschizându-se. Și nici o secundă mai devreme. Și nu mi-e foame.

Farah lăsă lucrurile așa și îi dădu supa lui Welton, care stătuse în tăcere lângă lavoar.

— Ce a zis doctorul azi-dimineață? întrebă ea, dându-i lui Millie o suviță întunecată la o parte de pe frunte.

— I-a cedat febra.

— Asta e o veste excelentă.

Dar, cu cât încerca ea mai mult să fie încurajatoare, cu atât mai rău se simțea Christopher.

— O să se întoarcă la noi cât ai zise pește, o să vezi, continuă ea, și chipul i se luminează. Și ți-am adus vești bune. Inspectorul-șef Morley a închis cazul morții lui Lady Thurston. Nu va trebui să-ți mai faci vreodată griji pentru asta. Și, de asemenea, poliția i-a salvat pe copiii răpiți. Erau flămânzi și traumatizați, desigur, dar măcar erau teferi. Le găsim case chiar în clipa asta și îmi pun nădejdea că vom putea rezolva să rămână cu toții împreună în același loc, din moment ce sunt frați.

Christopher încuviință din cap, pentru că știa că așa trebuia să facă. Și într-o oarecare măsură chiar și-ar fi dorit să-i pese. Fiindcă știa că Millie și-ar fi dorit ca lui să-i pese de așa ceva. Și poate chiar avea să ajungă să-i pese — mai târziu. După ce avea să o vadă pe Millie trează. Asta *dacă*...

— Doctorul a zis că, dacă se va mai trezi, cel mai probabil o să se întâmple azi, își aminti el, cu voce tare.

— Sigur că da. Farah îl strânse încurajator de umăr cu mâna ei mică, după care părăsi încăperea, urmată de foșnetul fustelor sale de mătase. Sunt jos cu Dorian dacă ai nevoie de mine.

El încuviință din cap. Își simțea capul greu și gâtul extrem de încordat.

Millie icni în somn și începu să respire greu, în timp ce îi tresăreau degetele.

— Millie?

Christopher se ridică și îi cercetă chipul pentru orice semn de schimbare. Însă nu găsi nimic.

Zăcea întinsă pe spate în patul uriaș cu baldachin, cu brațele inerte de-o parte și de alta a corpului și ascunsă sub un munte de pături. Și părea incredibil de micuță și de neajutorată. Nuanța crem a așternuturilor îi făcea pielea albă să pară și mai palidă. Și, deși scânteia focului ei era diminuată, frumusețea ei magnetică era la fel de impresionantă.

Iar el trecuse prin emoții cât pentru o viață întreagă în timp ce ea dormea.

Ultima eternitate de ore și-o petrecuse învăluit într-un soi de ceață cenușie. Și, în timp ce ea plutea undeva pe tărâmul dintre viață și moarte, Christopher rămăsese cu ea, acolo, în acel purgatoriu.

Dar îl durea totul de iubire pentru ea. De dor. De regret profund. Din cauza unei frici care nu se topea niciodată în amorțeală, ci continua să plutească atât de aproape de suprafață, încât îl ustura pielea.

Ce se întâmpla dacă nu mai zâmbea niciodată? Dacă în ochii aceia nu aveau să mai strălucească vreodată neastâmpărul și energia? Ce se întâmpla cu lumina aceea pe care Jakub se străduise atât de tare să o captureze în tabloul lui? Dacă ultima amintire care îi rămânea cu ea cu adevărat *vie* era cea a momentului când ea se oferise să-l iubească, iar el îi întorsese spatele, abandonând-o într-o baltă de lacrimi și între cearceafuri reci?

Trebuia să-i spună. Millie trebuia să știe.

Christopher veni și se așeză pe pat lângă ea, îi luă palma rece și umedă și o cuprinse între mâinile lui mari, aspre și pline de cicatrici, dorindu-și ca o parte din căldura lui să infuzeze și trupul ei.

Ea mai scoase un sunet atunci, ca un fel de tuse, dar nu tocmai. Și lui Christopher îi stătu inima în piept până când o văzu liniștindu-se la loc. Ochii îl ardeau, și avea senzația că mii de ace îi înțepau usturător pupilele, și nu mai respiră din nou o vreme care i se păru un minut întreg.

Doamne, nu mai putea îndura prea mult treaba asta!

– Millie? Îi șopti numele aproape cu reverență. Millie, ai avut dreptate! *Simt într-adevăr!* Totul a început în noaptea în care te-am cunoscut pe tine, în clipa în care mi-ai suflat un sărut de pe scenă. De-asta am și vrut înțelegerea aia blestemată de la început! Pentru că aveam nevoie să te ating... Vocea i se frânse, și fu nevoit să-și dreagă glasul, ca să-și elibereze gâtul de emoția înecăcioasă. De fiecare dată când am spus că te voiam, cred că mă refeream că... da, mă refeream că aveam nevoie de tine. *Am nevoie de tine*, Millie! *Am nevoie de tine* să te trezești. *Am nevoie de tine* să te strâng în brațe și să te lipesc de inima mea, pentru că e singurul moment în care o simt cum bate, la naiba! Și, dacă tu te duci, moare și ea. Acea ultimă parte din mine care mă face uman moare odată cu tine. O să dispar. Dacă tu nu ești pe planeta asta blestemată, n-are decât să se oprească în loc și să zburăm cu toții în vid. Pentru că altceva nu există fără tine. E doar pustiu.

Simți ceva pe față, ceva fierbinte și pișcător. Ridică una din mâini ca să se șteargă și să îndepărteze senzația. Doar că degetele i se întoarseră umede.

Lacrimi? „*La dracu'!*”

Dar nu conta. Nimic nu mai conta.

– Aș fi sabia ta în întuneric, se târgui el. Ca tu și Jakub să puteți sta mândri și teferi în lumină. Nu te-aș părăsi niciodată. Te-aș proteja, te-aș susține și ți-aș oferi libertatea după care tânjești. Te-aș urma oriunde ți-ai dori să mergi, oriunde te va purta scena. Pentru că acolo unde ești tu... acolo este casa mea. O să te duc la dans, Millie, continuă el. În fiecare noapte pentru tot restul vieții noastre. O să te duc oriunde îți vei dori să mergi. Nimic nu sună mai bine decât să văd lumea iluminată de lumina din tine. Și apoi, mintea lui începu frenetic să caute altceva – orice –, care s-o tenteze să se întoarcă la el. O să accept postul acela cu Morley. La Scotland Yard, dacă îți vine să crezi! Se plătește mai puțin, dar am deja mai mulți bani decât aș putea folosi. Și îi mai veni în minte o idee. O să te las să-mi umpli casa cu lucruri, lucruri nenumărate, inutile și scumpe. Până când devine un cămin și nu mai e doar o carcasă goală. Și o să încerc, o să încerc și eu... o să mă străduiesc *al dracului* de tare să nu mai fiu nici eu doar o cochilie goală. Și... și o să-i dau lui Jakub numele meu. Așa pătat cum este. Orice s-ar întâmpla, este al lui, *al tău*. Orice îți dorești e al tău. *Eu sunt* al tău. Și tu ești *a mea*, așa că *nu...*

Dar nu se putea convinge pe sine să rostească acel cuvânt.

– Welton?

Numele acela se rupse de pe buzele palide ale lui Millie ca un soi de croncănit ruginit.

Și șocul îi transformă membrele lui Christopher în niște bucăți de gheață; smuci capul spre majordomul său. Uitase complet de existența acestuia, darămite că era și el într-un colț al camerei.

Welton? De ce dracului ar fi fost numele acestuia primul lucru pe care îl scotea pe gură, când...

– Da, doamnă?

Ochii lui Welton erau suspicios de strălucitori, iar marginile lor – ciudat de roșietice. Dar obrajii lui erau uscați, ca și când și-i ștersese cu batista albă imaculată pe care o strângea tare în pumnul pe care îl ținea pe lângă corp.

– Ai auzit toate alea? Vocea ei era un pic mai mult decât o șoaptă răgușită, dar totuși conținea în ea spiritul brav și veselia pe care Christopher le recunoștea ca fiind clar ale ei.

– Desigur, doamnă.

Glasul majordomului era mai cald și mai afectuos decât îl auzise vreodată Christopher.

- În special partea aia despre lucruri scumpe, zise ea suspinând.
- Fiecare cuvânt.
- Mulțumesc, Welton.
- Cu *foarte* mare plăcere.

O uimea pe Millie că un glonț atât de mic o putea face să se simtă de parcă fusese călcată de o trăsură cu patru cai. Și, deși orice lumină cât de mică îi provoca dureri serioase de ochi și de cap, știa că avea nevoie să-l vadă pe Christopher ca să creadă că era cu adevărat acolo. Că treaba asta se întâmpla cu adevărat.

Îi declarase iubirea lui.

Clipi greoi și deschise ochii ușor. Își simțea capul greu și mintea încețoșată, de parcă i se administrase vreun medicament – vreo substanță – care făcea totul să pară un fel de vis poleit cu aur. Inclusiv părul castaniu-roșcat al bărbatului care se uita în jos la ea de parcă își pierduse complet mințile – ori ea, ori el.

El îi șopti atunci numele, și, în acel unic cuvânt sublim, auzi ecoul fiecărui lucru frumos care se învolbura și creștea în inima ei.

O durea să ridice mâna, dar își dorea prea mult să-i atingă chipul. El i-o prinse la jumătatea drumului și își îngropă maxilarul încordat și înăsprit de barbă în palma ei. Lipindu-și buzele de degetele ei.

- Nu aveam de gând să te părăsesc, îl asigură ea. Te iubesc prea mult ca să las un glonț meschin să ne despartă.

Bărbia puternică din palma ei tremură atunci, și gheața din ochii aceia azurii, incredibili de pali, se topi în oceane fierbinți de emoție. Cu un sunet aspru și strangulat, smuls chinuitor de undeva din adâncul pieptului său, Christopher lăsă capul să-i cadă, lipindu-și fața de umărul ei, în timp ce se străduia să redobândească orice crâmpie de control asupra plămânilor săi.

Millie înclină ușor capul ca să-l odihnească pe al lui și închise ochii o clipă, ca să poată savura pe deplin plăcerea și bucuria apropierei lui. Venise după ea. Își învinsese frica și suferința și dărmase camera de gheață din jurul inimii lui. Oare chiar era posibil așa ceva? Un final fericit pentru două suflete?

- Chiar vorbeai serios cu ce mi-ai promis? Întrebă ea, cu nasul ascuns în părul lui.

El suspină pe furie, la adăpostul umărului ei.

- Cu mobila scumpă, vrei să zici?

- Nu. Millie încercă să râdă, dar asta făcea ca durerea surdă pe care încă o resimțea pe o parte să devină tăioasă și usturătoare. Nu,

repetă ea, de data aceasta mult mai calmă. Cu partea în care ziceai că o ne dai numele tău mie și lui Jakub. O să te căsătorești cu mine, Christopher Argent?

— Ar fi trebuit să te revendic din prima clipă când ne-am cunoscut.

— Și nu va trebui să încasez încă un glonț ca să te aud cum îmi spui că mă iubești?

El se dezlipi de umărul ei suficient cât să se poată uita în jos la ea și să-i întâlnească privirea.

— Te iubesc, Millicent LeCour, rosti el.

— Foarte bine. Dar să nu uiți nici ce-ai zis despre mobilă. Respirația ei deveni atunci mai adâncă, în timp ce somnul se grăbea să o atragă din nou în mrejele lui vindecătoare. Vocea ei era visătoare și suavă. Totul era auriu și minunat. Oh, și te previn de pe acum, iubirea mea, și nunta noastră o să fie îngrozitor de scumpă, ca să știi...

Primi apoi cu brațele deschise îmbrățișarea moale și dulce a somnului vindecător, dar nu înainte de a i se îndeplini cea mai mare dorință.

Era un sunet jos și grav, cu note ruginite de ironie tăioasă. Și totuși, era cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată sau pe care ar fi putut spera să-l audă vreodată. Unul pe care spera să-l mai provoace de nenumărate ori în anii care aveau să vină.

Râsul lui Christopher Argent.